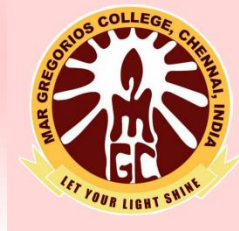

MAR GREGORIOS COLLEGE OF ARTS & SCIENCE

Block No.8, College Road, Mogappair West, Chennai – 37

Affiliated to the University of Madras
Approved by the Government of Tamil Nadu
An ISO 9001:2015 Certified Institution

DEPARTMENT OF TAMIL

SUBJECT NAME: THAMIZHLAGA VARALARUM MAKKALUM

SUBJECT CODE: AT31A

SEMESTER: I

PREPARED BY: PROF.A.KANNAKI

அலகு-1.

சங்க காலம்.

தமிழக வரலாற்று ஆறு காலங்கள்?

வரலாற்று முற்பட்ட காலம் , சங்க காலம், பல்லவர் காலம், பாண்டிய சோழனின் பேரரசு காலம், மத்திய காலம்,பிற்காலம்

தமிழக வரலாற்று சான்றுகள்:

புதை பொருட்கள், சங்க இலக்கியங்கள், தமிழ் நாட்டை பற்றி அயல் நாட்டு வரலாற்று நூல்களில் காணப்படும் குறிப்புகள், புராணங்கள்,சமய இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள் நாணயங்கள், முஸ்லிம் வரலாற்று ஆசிரியர்களின் குறிப்புகள், பிரிட்டிஷ் பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்திய கம்பெனிகள், அரசாங்கங்கள் ஆகியவற்றின் ஆவணங்கள், டச்சு போர்ச்சுகியப் மாதிரிகளின் நாட்குறிப்புகள், கடிதங்கள் அறிக்கைகள் புதுச்சேரி ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் நாட்குறிப்புப் போன்ற ஆவணங்கள் ஆகியவையாம், தமிழகத்தில் கோவில்களிலும் குகைகளிலும் காணப்படும் சிற்பங்களும் தீட்டப்பட்டுள்ள ஓவியங்களும் இக்காலத்து மக்களின் கலை வளர்ச்சியை காட்டுகிறது

அம்முன்று நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் மாபெரும் அரசியல் சமய மொழி மாறுதல்கள் தோன்றி தமிழரின் வாழ்க்கை முறைகளையும் பண்பாடுகளையும் புதிய திருப்பங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளன என அறியலாம். அவ்விருண்ட காலத்தில் களபிரரால் ஏற்பட்ட அரசியல் மாறுதலுக்கு வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் கிபி 786 சான்று பகர்கின்றன,அக்களபிரர் காலத்தில் சமண பௌத்த சமயங்கள் தமிழகத்தில் பெருமளவு வளர்ச்சியுற்றன , மதுரையில் சமண முனிவர் வச்சித்ருந்தி என்பார் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று தோற்றுவித்து அதன் மூலம் சமண சமய இலக்கியங்களைத் தமிழில் பெருக்கி அதற்கு வளமூட்டினார் சோழநாட்டில் அச்சுத விக்கந்தன் என்ற பௌத்த மன்னன் பௌத்த விகாரைகளை அமைத்தும் பௌத்த சமய நூல்களை இயற்றுவித்தும் பௌத்த சமயத்தின் வளர்ச்சியை வளக்குவித்து கொண்டிருந்தான்

சங்க காலம்.

இக்காலத்தில் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் பண்பாடுகளையும் அறிந்து கொள்வதற்கு சங்க இலக்கியம் பெரிதும் பயன்படுகின்றன அவற்றின் மன்னர்களின் பெயர்கள் பெரிதும் காணப்படுகிறது.கி.பி முதல் இரண்டாம் நூற்றாண்டு ரோமாபுரி நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன,தமிழகத்திற்கும் ரோமாபுரிக்குமிடையே நடைப்பெற்று வந்த செழிப்பான வாணிக நடைப்பெற்றது.அந்த வாணிகத்தை பற்றி அறிய செய்திகள் எரிதிரியக் கடலில் பெரிப்பளுஸ் எனும் கிரக நூல்களின் மூலமாகவும் அறிகின்றோம்.பாண்டிய மன்னரின் நாணயங்கள் சதுர

வடிவிலும் நீண்ட சதுர வடிவில் காணப்படும்.இவற்றில் ஒரு புறம் மீன் சின்னமும் பின்புறம் யானை (அ) காளைமாட்டுச் சின்னமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன, பூம்புகாரில் அகழ்வாராய்ச்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன.அவற்றைகொண்டு சில வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் தொகுக்கப்பட்டு வெளியாகியுள்ளன

வரலாற்று முற்பட்ட காலம்.

சிந்துவெளி அகழ்வராட்ச்சிக்கு பிறகு தமிழரின் வரலாறு புதிய கோணங்களில் வருகின்றது,வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் பிணங்களை பெருங்கற்குழிகளில் (பாழிகளில்) புதைக்கும் பழக்கத்தை கொண்டு வந்தனர்,அவர்களுக்கு புதைக்க இரும்பு கருவிகளும் சக்கரத்தை கொண்டு வளைக்கப்பட்ட மண்பாண்டங்கள் போன்றவை பயன்படுகிறது, இத்தகைய புதைகுழிகள் மேற்காசிய நாடுகளிலும் வட ஆப்பிரிக்காவிலும் சில ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் காணப்படுகிறது,ஆதிச்ச நல்லுறிலும் புதுச்சேரி பகுதியிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட புதைப்பொருள்களும் பல சைப்ரஸ் தீவிலுள்ள "என்கோமி" என்னும் இடத்திலும் பால்ஸ் தீணத்திலுள்ள காஸா ஜெரார் என்னும் இடத்திலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட புதை பொருள்களை போலவே காணப்படுகிறது.இவற்றை கொண்டு பழந்தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை அறிய உதவுகிறது.

3.பல்லவ காலம்.

சங்க காலத்துக்கு பின் சுமார் முந்நூறு ஆண்டுகள் என்ன நேர்ந்தது தமிழகத்திற்கு என்று தெரியவில்லை.இதை ஒர் இருண்ட காலம் என்று கூறுகின்றன.தென் ஆர்காடு திருச்சிராப்பள்ளி மதுரை திருநெல்வேலி ஆகிய மாவட்டங்களிலும் கேரள நாட்டின் மேற்குப் பகுதிகளிலும் காணப்படுகிறது.திருப்பரங்குன்றம் பிள்ளையார்பட்டி கல்வெட்டுகளும் செப்பெட்டுகளும். தமிழகத்தில் கல்வெட்டுகள் ஏறத்தாழ கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் காணப்படுகிறது.பிராமிக் கல்வெட்டு என்று கருதப்பட்டு வந்த இவற்றை சுமார் கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தைச் சார்ந்தவையென கருதலாம்

அலகு -2

வரலாற்று காலத்திற்கு முந்தியக் காலம்

முன்னுரை:

உலகில் முதன் முதலில் மக்களிடம் தோன்றிய தென் இந்தியாவில் தான் - பல கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உண்டான மிக படிவுகள் தென் இந்தியாவில் தான் காணப்படுகின்றன . ஆதி மனிதன் விடைத்த பொருட்களையும் , பொருத்துத் தின்று வயிறு பொருத்தான் . பின்னர் கற்றுக் கொண்ட கற்பாறை உணவு வேட்டையாட கற்றுக்கொண்டார். இமயமலை உருவாக்கம் இமய மலையை தொடரும் முன்னோர் காலத்தில் கடலுக்குள் கா மூழ்கி இருந்தது . தொடரில் ஆண்டு ஆண்டு கடல்வாள் உயிர்களில் எழும்புகள் காணப்படுக இதற்கு போதிய சான்றாகும் . இந்திய கடலுக்குள் மூழ்கி கிடந்த அக்காலத்தில் தென்னிந்தியவானது காடும் மலையும் தெரிந்து மக்களிடம் ஏனைய உயிர் வகைகள் வகைகள் வாழ்வதற்கு ஏற்ற இடமாக விளங்கியது . வேமோரியா உருவாக்கம் . வேமோரியா கண்டத்தில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் இப்போது தென் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

இனகலப்பு

மனிதன் ஒருவனோடு ஒருவர் சேரும் வேற்றோடு நாட்டில் கூடும் பொழுது இனகலப்பு உருவாகிறது . அவர்களுக்குள் உடைகள் அணியும் வகையில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகிறது .

ஓர் இனம் மக்கள் ஒருவறோடு ஒருவர் கூடும் பொழுது இனகலப்பு ஏற்படுகிறது .

கருவிகள் மாற்றம் தமிழகத்தில் பயன்படுத்தப்படும் கருவி ஒன்று ஆப்பிரிக்காவிலும் பயன்படுத்து கின்றன . தமிழகத்தில் மக்களின் பயன்படுத்தும் கருவிகள் வலுவலுப்பாகவும் கூர்மையாகவும் இருக்கும் இதை போல் ஆப்பிரிக்கா மக்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றன.

அகழ்வாராய்ச்சி ஆதிச்ச நல்லூர் , அறிக்க மேடு என்ற இடங்களில் ஆராய்ச்சி செய்து பல பொருள்களை கண்டுபிடித்தனர். மனித எழும்பு கூடுகள் , உரல்கள்,

மெலுகிட்ட மண்பாண்டங்கள். இரும்பால் செய்த கருவிகள் பொன்னால் , வெண்கலத்தால் செய்த அணிகலன்கள் மற்றும் சில வேர்கள் சிக்கின கருவிகள்

சிக்கி , முக்கிகள் ஆகேம் , சேர்ட்டு , ஜஸ்பர் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கர்நாடக கிருஷ்ணா , கோதாவரி ஆறுகளிலும் இத்தகைய கருவிகள் கிடைக்க படுகின்றன திருச்சி , மதுரை , சேலம் , வடார்காடு போன்ற மாவட்டங்களிலும் இத்தகைய கருவிகள் கிடைக்க படுகின்றன .

தொழில்கள்

மக்கள் குடியேறிய இடத்தில் உணவு தொழில்கள் ஆடு , மாடுகளும் சேர்ந்து வளர்ந்தன

படகுகள் கேட்டி கடலில் ஓட்ட கற்றுக்கொள் நெருப்பு . ஓட்ட கற்று கொண்டன பஞ்சாலும் மயிராலும் ஆடைகள் அணிந்தன இறந்தவர்களை அடக்கம் இறந்தவர்களை ஆழமான குழியில் செய்வர் .

அதற்கு பெருங்கற் புதையுகள் என்று பெயர்

இந்த குழிகளில் இறந்தவர்களில் சின்னங்கள் அமைத்தனர் .

மழைச் சரிவுகளில் மேடுகளில் புதையல்கள் இருந்தன வடார்காடு , தென்றார் காடு புதையல்களை தோண்டி எடுத்தனர்

பெருங்கற் புதையல்களின் வகைகள்

இது இரண்டு வகைப்படும் - ஒன்று குகை வட்டங்கள் - இரண்டு குழிவட்டங்கள் குகைவட்டங்கள் இவ்வகை வட்டம் அறையை போன்று இருக்கும் குழியின் அடியில் புதைப்பர் குழியின் மேற்பட்டத்தில் அதன் வாயை மூட வட்டமாகவோ , சதுரமாகவோ இருக்கும் குழிவட்டங்கள் :

இதில் தாழியோ ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இருந்தன .

இவை மண்ணால் செய்யப்பட்டவை இந்த தாழியை சுற்றி வட்ட கற்கள் நட்டுவைத்தன இதற்கு அடுத்து வாழ்ந்த மக்களுக்கு இரும்பாலான புதை குழிகளைப் பயன்படுத்தின.

முடிவுரை

ஆதிகாலத்தில் மக்கள் விலங்குகளோடு இயற்கை யோடு வாழ்ந்து வந்தன . பின்னர் மக்கள் அவற்றில் இருந்து புதிய காலத்து மக்கள் உருவானர் தமிழகத்தில் கற்காலம் தொடரப்பட்டது . இதிலிருந்து மக்கள் வளர்ச்சி அடைந்து காணப்படுகின்றன.

அலகு-3

களபிரர்கள்

முன்னுரை :

களபிரர்கள் யாரென்றும் எங்கிருந்து வந்தார்கள் என்றும் தமிழகத்தில் எப்பொழுது நுழைந்தார்கள் என்றும் ஆய்வு மேற்கொண்டு வருகின்றனர் அவர்கள் தமிழகத்தின் வடை எல்லையான திருவெங்கடத்திற்கு மேற்கில் வாழ்ந்தார்கள் - என்றும் ஆந்திரா மக்களால் கொண்டு தெற்கு நோக்கி தமிழகத்திற்கு வந்தார்கள் என சொல்லப்படுகிறது

களபிரர்கள் அழிவு

பல்லவ மன்னர்களாகவும் முதல் இரண்டாம் விக்கிரமதித்தன் , சாலுக்கிய மன்னர்களாகவும் களபிரர்கள் அழிந்தார்கள்

ஆதாரங்கள்

வேலிக் குடி செப்பேடுகளும் பல்லவர் சாலுக்கிய செப்பே கெரும் காணப்படுகிறது

களபிரர்கள் அழிவதற்கான காரணம்

களபிரர்கள் தமிழகத்தில் எல்லா இடமும் பரவினார்கள் தொண்டை மண்டலம் , சோழ மண்டலம் பாண்டிய மண்டலம் போன்ற இடங்களில் இவர்களில் கொடுமைகள் அதிகம் செய்யப்பட்டன.

தமிழகத்தில் அதிக குழப்பத்தை ஏற்படுத்தினர் இதனால் களபிரர்கள் அழிந்தார்கள் . பின்னர் சோழ நாட்டைக் கைபற்றி ஆட்சி செய்தனர்.

களபிரர்கள் ஆட்சி செய்த இடங்கள்

தமிழகம் -

ஆந்திரா .

கர்நாடகம்

கன்னடா

போன்ற இடங்களில் அவர்கள் ஆட்சி செய்தனர் .

களபிரர்கள் சமணம் , பௌதம் தொடர்ந்து களபிரர்கள் சமணம் , பௌதமொடு தொடர்பினை ஏற்படுத்தி கொண்டன

களபிரர்கள் செல்வாக்கு மேல் நோக்கி இருந்தன களபிரர்கள் ஆக்க துறையில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன தமிழகத்தில் சமணமும் பௌதமும் -

சமணமும் , பௌதமும் செல்வாக்கு உயர்ந்தது . சமணமும் , பௌதமும் வைதிகர் (ஐயர்) அவர்களின் சடங்குகளைத் தடுத்தனர் ஆரியர்களின் கொள்ளாமை , பொய்யாமை பிறப்பினால் அனைவரும் உயர்வு தாழ்வு என்ற எண்ணங்களை தடுத்தனர் சமணரும் பௌதரும் ஆவார்கள் உரி

களபிரர்கள் காலத்தில் தமிழ் மொழியில் தாழ்வு ஏற்பட்டது தமிழ் மன்னர்கள் எழிவு நிலைக்கு தள்ளப்பட்டன பின்னர் தமிழ் மொழியால் மட்டும் தான் சமணமும் , பௌத்தமும் வளர்ச்சி பெறும் என்று நம்பினர் பௌதம் , சமணர்களின் பூசல்

பௌத சமயம் புத்தர்களையும் சமண சமயம்

சமணர்கள் வைதிக (ஐயர்) இவர் ரோடு நட்பு கொண்டனர் .

சமணர்கள் வைதிகர்களின் கடவுளான வாசு தேவனின் , தேவனையும் தன் கடவுளுடன் இணைத்து கொண்டர்

தமிழகத்தில் திருமகள் வழிபாடும் சமணர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர்

சமணர்க்கும் , பௌதருக்கும் சண்டை ஏற்பட்டன .

சமணர்கள் கை ஓங்கி இருந்தன .

சமணர் பௌதர்கள் வாழ்ந்த இடங்கள்

பௌதர்கள் காஞ்சிபுரம் , காவிரி பூம் பட்டினத்தில் பெரிய நகரங்களில்

கோவில் கேட்டி புத்தர்களில் உருவச் சிலைகளை வைத்து சமயத்தை

வளர்த்து வந்தன

ஆனால் சமணர்களோ நகரங்களிலும் , நாட்டுப் புராணங்களிலும் , மலை

குகைகளிலும் , காடுகளிலும் கோயில்களை கட்டினர்

சமண சமயத்தின் போராட்டம்

பௌதம் செல்வாக்கு குறைந்து தமிழகத்தில் இருந்து சமணர்கள்

சைவத்தோடு , வைநவத்தோடும் எதிர்த்து நின்று போராடினர் பௌதர்

ஒருவர் மறைமுகமாக சிவனை வழிபட்டார்

வினை செய்தல் (மெய் பொருள்) ஒருவன் செய்கின்ற வினை

அந்த வினையை செய்கின்றவன்

செய்த விளையால் அவனுக்கு நேரும் விளைவுகள்
வினை புரிந்தவனுக்கு அந்த விளையால் நன்மை தீமைகளுக்கு கடவுளே
துணை இருப்பார்

முடிவுரை:

தமிழகத்தில் சங்க காலமும் சங்கம் மறுவிய காலமும் தோன்றிய பின்னர்
களபிரர்கள் காட்சி ஏற்பட்டது . களபிரர்களுக்கு பின்னர் சமணர்களும்
பௌதர்களும் தமிழகத்தில் கால் உன்றினர் . இந்த சமணர்களையும் ,
பௌதர்களையும் வைநோவ மதமும் , சைவமும் அழிந்தது . பின்னர்
சமணமும் பொதமும் தமிழகத்தில் நிலையாகவே தங்கிவிட்டன .

அலகு-4

பல்லவர்கள்

முன்னுரை :

இந்தியாவிலேயே மிகச் சிறந்த நகரங்களாக விளங்கியவை ஏழு என்பர்
அவற்றுள் சிறகி வருவது காஞ்சிபுரமாகும் . பண்டை புகழினும் கல்வி கலை
சமய தத்துவங்கள் , நாகரிகங்கள் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சியிலும் மேம்பட்டு
விளங்குவது இந்நகரம் காலம் கிபி . மூன்று முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு
வரையில் பல்லவரின் ஆட்சியில் இருந்துவந்தது .

பல்லவர்களின் கல்வெட்டுகள் பல்லவர்களுடைய கல்வெட்டுகள்
மகேந்திரவாடி தளவானூர் பல்லாவரம் , திருச்சிராப்பள்ளி திருக்கழுக் குன்றம்
, வல்லம் மாமண்டூர் , மண்டகப்பட்டு சித்தன்னவாசல் , மாமல்லபுரம் ஆகிய
இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன

முதலாம் மகேந்திரனின் சிறப்புகள் .பல்லவர்கள் தொண்டை மண்டலத்தி
லேயே தோன்றியவர்கள் என்னும் கொள்கைக்கும் போதிய சான்றுகள்
எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன

தொண்டை மண்டலத்தில் இரு பெரும் கோட்டங்களில் ஒன்றுக் குப் புலி நாடு என்றும் மற்றொன்றுக்குப் புலியூர்க் கோட்டம் என்றும் பெயர் வழங்கிறது

பல்லவர்கள் சாதவாகனருக்குத் திறை செலுத்தி வந்தனர் . ஆகையால் , சாதவாகனருடைய பாதுகாப்பு காஞ்சிபுரத்துக்கு அரண் செய்தது .

சிவஸ்க கந்தவர்மன் கி.பி நான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காஞ்சிபுரத்தினின்றும் அரசாண்டான் . ஸ்கந்தவர்மன் வழிவந்தவன் விஷ்ணுகோபன் அவன் ஏறத்தாழக் கி.பி 350-315 ஆண்டுகளில் ஆட்சி புரிந்தவன் விஷ்ணுவுக்கும் இடையிட்ட காலத்தில் நேர்ந்த குழப்பங்கட்குக் காரணம் காஞ்சிபுரத்தின் மேல் சோழன் செங்கணான் படையெடுத்ததே ஆகும் காஞ்சிபுரத்தையடுத்துள்ள புள்ளலூர் என்ற இடத்தில் மகேந்திரவர்மன் சளுக்கரை அழித்தான் என்று காசக்குடிச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன .

முதலாம் நரசிம்மவர்மன் மகேந்திரவர்மனுக்குப் பிறகு அவன் மகன் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் அரியணை ஏறினான் இரண்டாம் புவிகேசியினிடம் ஹெர்ஷவர்த்தனன் தோல்வியுற்றுத் தன் வீரத்துக்குக் களங்கம் கற்பித்து கொண்டான்

அதே புவிகேசியை வென்று வாகை சூடி முதலாம் நரசிம்மவர்மன் தன் தந்தைக்கு

ஏற்பட்ட இழுக்குக்குக் வாதாபி கொண்டான் என்னும் ஒரு விருதையும் பெருமையுடன் புனைந்து கொண்டான் முதலாம் நரசிம்மவர்மனிடம் மாபெரும் கடற்படை ஒன்று இருந்தது

அவன் தன் நண்பன் மானவர்மன் என்ற சிங்கள மன்னனுக்கு இலங்கை அரசரிமையை வழங்கினான் இருக்குவேளிர்

அவனுடைய குறிப்புகளிலிருந்து அவன் கண்ட தொண்டை மண்டலத்தைப் பற்றிய செய்திகள் பல கிடைக்கின்றன .

காஞ்சிபுரம் ஆறு மைல் சுற்றளவு இருந்தது .

முதலாம் பரமேசுவரவர்மன்

இரண்டாம் மகேந்திரனுக்கு பின்பு அவனுடைய மகன் முதல் பரமேசுவரவர்மன் (கி.பி. 170- 695) அரசாண்டான்

பரமேசுவரவர்மன் சிறந்த சிவத்தொண்டான் காஞ்சிபுரத்துக்கு அண்மையில் கூரம் என்ற இடத்தில் சிவன் கோயில் ஒன்று எழுப்பினான்

மாமல்லபுரத்திலும் சில கோயில்கள் செதுக்கிவித்தான்

மலை வண்ண ஓவியம்

பண்டைத் தமிழர்கள் ஓவியக் கலையில்

தேர்ச்சியடைந்திருந்தனரென்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று - பகர்கின்றன

ஆனால் அக்கால ஓவியங்கள் யாவும் கற்சுவர் அல்லது கற்பாறை மீது தீட்டப்பட்டிருந்த தென்றும் கூறமுடியாது சுவர் மேலும் தூண்மீதும் சில அமைந்திருக்கலாம் .

பல்லவர் காலத்து ஓவியங்கள் சில சித்தன்னவாசலில் காணப்படுகின்றன . சோழர்கள்

நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து எட்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் உறையூர்ச் சோழரை பற்றிய செய்திகள் ஒன்றேறும் கிடைக்கவில்லை களப்பிரர் சோழ நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்தமை தான் இதற்குக் காரணம் . இறுதியாக உறையூருக்கு ஒரு குறுநில மன்னனாகக் காலங் கடத்த வந்த விசயாலயன் வியக்கத்தக்க சோழ பரம்பரையொன்றைத் தொடக்கி வைத்தான்

ரேனாண்டுச் சோழர்கள்

வரலாற்றுச் சிறப்பெய்தியவர்கள் கடம்பை கர்நூல் , அந்த ப்பூர் மாவட்டங்கள் குடியேறிய ரேனாண்டுச் சோழர்கள் ஆவர்

அவர்களைப்பற்றி யுவான் - கவாங் என்ற சீன வழி போக்கன் தன் குறிப்புகளில் கண்டுள்ளாள் (கி.பி .640). அவள் அந்த நாட்டை சூரியே என்று குறிக்கின்றான் சிதம்பரம் சமணர் எண்ணற்றவர்கள் காணப்பட்டனர் என்று யுவான் சுவாங் எழுதியுள்ளார்

பாண்டியனின் ஏழு எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில்

பாண்டிய மன்னரைப் பற்றிய காலமோ தலைமுறைகளோ இன்னும் திருத்தம் வரையறுக்கப் படவில்லை

இவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களை ஒருவாறு அறிய துணைசெய்பவை பாண்டியன் நெடுஞ்சடையனின் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் சின்னமனூர்ச் சிறிய செப்பேடுகள் சின்ன மனோருக்கு பெரிய செப்பேடுகள் , சென்னை கண்காட்சி காலையில் உள்ள செப்பேடுகள் ஆனை மலையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மாறன் சடையன் கல்வெட்டு ஒன்று பராந்தகன் கல்வெட்டு ஒன்று , இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் கல்வெட்டு ஒன்று முதலியவையாம்

கொங்குநாடும் சேர நாடும்

கொங்குநாடு பல தொல்லைகளுக்கு உட்பட்டு

கொண்டிருந்தது . மேலைக் கங்கர்கள் , பல்லவர்கள் , பாண்டியர்கள் ஆகியவர்கள் ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராகக் கொங்கு நாட்டின்மேல் படையெடுத்த படியே இருந்தனர்

ஆறாம் நூற்றாண்டிலேயே சேரநாட்டில் கிறித்தவ சமணம் அண்டிவிட்டதாகக் கிறித்தவ நிலப்பரப்புகள் என்னும் தம் நூலின் காஸ்மாஸ் இந்திகோ பிலியுஸ்டிஸ் எழுதுகிறார்

குறுநில மன்னர்கள்

வாணகோவர்கள் சாதவாகனரின் கீழ்க் குறுநில மன்னராக இருந்து வந்தனர் .

வாணகோவர்கள் பலவகையான அரசியல் சூழ்நிலையால் அலைப் புண்டு திருப்புறம்பயம் போருக்குப் (கி பி 395) பிறகு முழுச் சுதந்தரம் பெற்றார்கள் முத்தரையர்கள்

முத்தரையருள் முதன் முதலில் கல்வெட்டுகளில் நாம் அறிந்து கொள்ளும் குறுநில மன்னன் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் என்பான் ஆவான் அவன் பாண்டியரையும் சேரரையும் கொடும்பாளூர் மணலூர் திங்கலூர் , காந்தளூர் அழுந்தியூர் , காரை , மறாங்கூர் அன்னல் வாயில் செம்பொன் மாறி , வெங்கோடல் புகலி கண்ணனூர் ஆகிய இடங்களில் போரிட்டு வென்றான் என்று செந்தலைக்

கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது
இருக்குவேளிர்

புதுக்கோட்டையை அடுத்துள்ள கொடும்பாளூர் அன்னவாசல்
ஒல்லையூர் ஆகிய முன்று கூற்றங்கள் கொண்ட நாட்டை ஆண்டுவந்த
குறுநில மன்னர்கள் தலைநகரம் கொடும்பாளூர்
இவ்வூர் எழுப்பப்பட்டு உள்ள முவர் பூதிவிக்கிரமகேசரி என்ற மன்னன் செதுக்
குவித்த கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது அதிக மாண்கள்

சங்க காலத்திலிருந்தே இலக்கியத்திலும் வரலாற்றிலும் அதிகமாண்கள்
இடம்பெற்று வந்துள்ளனர் அதிகன் என்ற ஒரு வள்ளல் தனது நாட்டின்
உயர்ந்த மலையில் பழுத்துக்களின் நெல்லிக் கனியை ஒளவையாருக்கு
ஈந்தான் என்று சிறுபாணாற்றுப்படை தெரிவிக்கின்றது .

முடிவுரை:

தமிழகம் முழுவதிலும் சிற்சில இடங்கள் சிறு மன்னர்கள்
பேரரசர்கட்குத் திறை செலுத்தி அரசாண்டு வந்துள்ளவர் அவர்களுள்
தென்னார்க்காட்டு முனையரையரும் சேர்த்தவர்கள்

2) கற்பாறை மீது தீட்டப்பட்டழைய ஓவியங்களை எங்கு காணலாம் ?

சித்தன்ன வாசல்

மலையடிப்பட்டி புது கோட்டை மாவட்டம்

மாமல்லபுரம் ஆதிவராகக் கோயில் குகைக்கோயில்

மாமண்டூர்க் குகைக்கோயில்

வட ஆர்க்காட்டு மாவட்டத்தைச் சார்ந்த அர்மாமலைக் குகைக்கோயில்

3) மகேந்திரவர்மனின் குகைக் கோயில்கள் எங்கு அமைந்துள்ளது ?

புதுச்சேரிக்கு அண்மையிலுள்ள மண்டகப்பட்டு

திருச்சிராப்பள்ளி

பல்லாவரம்

செங்கற்பட்டுக்கு அண்மையிலுள்ள வல்லடம்

மாமண்டூர்

தளவானூர் .

சீயமங்கலம்

மெகேந்திரவாடி

4) பல்லவர்களுடைய கல்வெட்டுகள் எங்கு கண்டெடுக்கப்பட்டது ?

மகேந்திரவாடி

தளவானூர்

பல்லாவரம்

திருச்சிராப்பள்ளி

திருக்கழுக்குன்றம்

வல்லம்

மாமண்டூர்

மண்டகப்பட்டு

சித்தன்னவாசல்

மாமல்லபுரம்

அலகு -5

சோழப் பேரரசின் தோற்றம்

விசயாலய சோழன் (கி.பி. 850-871) தஞ்சையைக் கைப்பற்றித் தன் வெற்றியின் சின்னமாக நிகம்பசூதினி என்ற கோயிலை எழுப்பினான்.1 இவ் வெற்றிக்கு முன்பு தஞ்சாவூர்ப் பகுதி முழுவதும் முத்தரையரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. முத்தரையர்கள் செந்தலை அல்லது நியமம் என்ற இடத்திலிருந்து தஞ்சையை ஆண்டு வந்தனர். அவர்கள் அரசியல் சூதாட்டத்தில் கைவந்தவர்கள். அவர்களுடைய அரசியல் சார்பு மாறிக் கொண்டே இருந்தது. பல்லவருடனோ அன்றிப் பாண்டியருடனோ துணைபுண்டு பிற மன்னரைப் பொருவார்கள். பல்லவருக்கும், வரகுண பாண்டியனுக்குமிடையே விளைந்த போரில் முத்தரையர்கள் பாண்டியருடன் இணைந்தனர். அப்போது விசயாலயன் பல்லவருக்குத் துணை நின்றான்.

போரில் விசயலாயன் வெற்றி கண்டான். தஞ்சாவூரைக் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சிக்கு ஆக்கத்தையும் விரிவையும் தேடிக்கொண்டான். உறையூருக்கு அண்மையில் தங்கீழ் ஒரு குறுநில மன்னனாகத் திறை செலுத்தி முடங்கிக்கிடந்த விசயாலயனின் கைகள் இவ் வெற்றியால் மிகவும் வலுவடைந்துவிடும் என்று பல்லவர்கள் எதிர்பார்த்தவர்களல்லர். தமிழ்நாட்டு வரலாற்றிலேயே ஈடிணையற்ற பெரும் புகழை ஈட்டிக்கொண்ட சோழப் பேரரசர் பரம்பரை யொன்றைத் தான் தொடங்கி வைக்க விருந்ததை விசயாலயனும் கனவுகூடக் கண்டிருக்கமாட்டான்.

விசயாலயன் வெற்றியின் காரணமாக முத்தரையரின் கை ஒடுங்கிவிட்டது. முத்தரையரின் போர்த் துணையைப் பெற்றிருந்த வரகுண பாண்டியன் மீண்டும் ஒருமுறை வடக்கே பல்லவரின்மேல் படையெடுத்து வந்தான். பல்லவ மன்னனான அபராசிதன் தனக்குத் துணை நின்ற மன்னர் அனைவரையும் ஒன்று கூட்டினான். அவனுக்குத் துணைபுரிய எழுந்தவர்களுள்

கங்க மன்னன் முதலாம் பிருதிவிபதியும் ஒருவன். பல்லவருக்கும் கங்கருக்குமிடையே நீண்ட காலமாகவே நல்லுறவு நீடித்து வந்தது. இந் நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையில் விசயாலயன் காலமானான். அவனையடுத்து அவன் மகன் ஆதித்த சோழன் முடிசூட்டிக்கொண்டான். பாண்டியருக்கும் பல்லவருக்கும் திருப்புறம்பயம் என்னும் இடத்தில் பெரும்

போர் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இப் போரில் ஆதித்த சோழன் பல்லவருடன் இணைந்தான். போரில் அபராசிதன் வெற்றி கண்டான். அவனுடைய துணைவன் பிருதிவிகங்கன் போர்க்களத்தில் புண்பட்டு மாண்டான் ; வரகுணன் தோல்வியுற்றான்.2 அபராசிதன், ஆதித்தன் தனக்குப் புரிந்த

பேருதவியைப் பாராட்டினான். விசயாலயன் முத்தரையரிடமிருந்து
கைப்பற்றித்
தந்த நாட்டுடன் தானும் ஆதித்தனுக்குச் சில ஊர்களைப் பரிசாக
வழங்கினான்.

(முதலாம் ஆதித்தன் (கி.பி. 871-907) அரசியல் ஆற்றல் மிக்கவன் ;
போர்த்திறன் வாய்ந்தவன். சோழநாட்டுக்கு விரிவு தேடவேண்டும் என்ற
சீரிய

நோக்கங் கொண்டவன். தன் தந்தை தனக்கு மீட்டுக் கொடுத்த சோழ
நாட்டாட்சியை வலுவான அடிப்படையின்மேல் நிலைநாட்ட முயன்றான்.
அன்பில் செப்பேடுகளில் இவனைப்பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன.
சயாத்திரி மலைகளிலிருந்து கீழைக் கடற்கரை வரையில் காவிரியின்
இருமருங்கிலும் சிவபெருமானுக்காகக் கற்றளிகள் பல எடுப்பித்தான்.
சோழ

நாட்டின் பெரும்பகுதி பல்லவரின் ஆட்சியின்கீழ் இருந்துவந்ததைக் கண்டு
ஆதித்தன் மனம் பொறாதவனாய் அதை மீட்கும் முயற்சிகளில்
ஈடுபட்டான்.

பல்லவருடன் போர் தொடுத்தான். போரில் மாபெரும் வெற்றியுங்
கண்டான்.

உயர்ந்ததொரு யானையின்மேல் அமர்ந்து போர் செய்து கொண்டிருந்த
அபராசித பல்லவனை ஆதித்தன் வாளால் ஒரே வீச்சில் கொன்றதாகக்
கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகின்றது. பல்லவ அரசு
கவிழ்ந்தது.

பல்லவரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த தொண்டை மண்டலத்தைக்
கைப்பற்றி

ஆதித்தன் சோழ நாட்டுடன் இணைத்துக்கொண்டான். சோழ நாட்டெல்லை
விரிவடைந்து வடக்கே இராஷ்டிரகூடரின் ஆட்சி வரம்பை எட்டி நின்றது
(கி.பி. 890).

ஆதித்தன் கண்ட வெற்றிகட்கெல்லாம் அவனுக்குக் கங்கர்கள் துணை
நின்றனர். ஆதித்தன் 'இராசகேசரி' என்ற விருது ஒன்றை ஏற்றான். பல்லவ
இளவரசி ஒருத்தி ஆதித்தனுக்கு மண முடிக்கப் பெற்றாள். இராஷ்டிரகூட
மன்னன் இரண்டாம் கிருஷ்ணன் என்கிற வல்லவரையன் மகள்
இளங்கோன்

பிச்சி என்பவளை ஆதித்தன் தன் பட்டத்தரசியாக ஏற்றுக்கொண்டான்.

கொங்கு நாட்டில் ஆதித்தனின் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன.

அவற்றைக் கொண்டு கொங்கு தேசத்தையும் அவன் வென்று தன்
ஆட்சியின்கீழ் இணைத்துக்கொண்டான் என்று ஊகித்தறியலாம். இவன்
தழைக்காடு என்ற ஊரைக் கைப்பற்றினான் என்று 'கொங்கு தேச
இராசாக்கள்'

என்னும் நூல் குறிப்பிடுகின்றது. ஆதித்தன் கொங்கு நாட்டிலிருந்து
கைப்பற்றிக் கொணர்ந்த பொன்னைக் கொண்டு தில்லையம்பலத்துக்குக்
கூரை

வேய்ந்தான் என்று நம்பியாண்டார் நம்பியும் கூறுகின்றார்.3 கங்க
மன்னனான
இரண்டாம் பிருதிவிபதி ஆதித்தனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட மன்னனாகவே
ஆட்சிபுரிந்து வந்தானாகையால் மேலைக் கங்கரிடமிருந்தே ஆதித்தன் தன்
நாட்டைக் கைப்பற்றியிருக்க வேண்டும்.

ஆதித்தன் சேர மன்னன் தாணூரவியுடன் நல்ல நட்புறவு
கொண்டிருந்தான். விக்கியண்ணன் என்ற படைத் தலைவன் ஒருவனுக்கு
இவ்விரு அரசரும் 'தவிசு, சாமரை, சிவிகை, கோயில், போனகம், காளம்,
ஆண் யானை' ஆகிய விருதுகளையும் 'செம்பியன் தமிழவேள்' என்ற
பட்டப்பெயரையும் வழங்கியுள்ளனர்.4 இவ் வீரன் தாணூரவியின் படைத்
தலைவனாக அமர்ந்திருந்து சோழனுடைய கொங்குநாட்டுப் போர்களில்
அம்
மன்னனுக்குப் படைத்துணை வழங்கியுள்ளான்.

காளத்தியை அடுத்துள்ள தொண்டைமான் நாடு என்ற இடத்தில்
ஆதித்தன் இம் மண்ணுலகை நீத்தான். அவனுக்குப் பராந்தகன் என்றும்,
கன்னரதேவன் என்றும் இரு மக்கள் இருந்தனர். கன்னரதேவன்
இளங்கோன்
பிச்சி வயிற்று மகன். ஆதித்தனுக்குப் பிறகு முடிசூட்டிக் கொண்ட
பராந்தகன்
தன் தந்தையின் சமாதியின்மேல் 'கோதண்ட ராமேச்சுரம்' என்ற
பெயருடைய
கோயிலை எழுப்பினான்.5 ஆதித்தனுடைய காலத்திலிருந்தே சோழப்
பரம்பரையானது சைவ சமயத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட பரம்பரையாகவே
தொடங்கிற்று. சோழர்கள் சூரிய குலத்து வந்தவர்கள் என்றும்,
விசயாலயனுக்கு முன்பு இக் குலத்தினர் பதினைவர் அரசாண்டனர்
என்றும்
அன்பில் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. அப் பதினைவரும் கரிகாலன், கிள்ளி
கோச்செங்கணான் ஆகியோர்களின் பெயர்களும் சேர்ந்துள்ளன.

பராந்தகன் (கி.பி. 907-955)

ஆதித்தன் மிகச் சிறந்த வீரர்களுள் ஒருவனாகத் திகழ்ந்து சோணாட்டு
அரசு கட்டிவை அணிசெய்து வந்தவன். திருப்புறம்பயம் போர் நிகழ்ந்து
இருபத்தைந்து ஆண்டு கால அளவில் சோழ அரசு வியக்கத்தக்க அளவு
விரிவடைந்துவிட்டது. இப்போரில் தோல்வியுற்ற வரகுண பாண்டியன்
போர்
முடிவுற்ற வுடனே தன் உலக வாழ்வையும் நீத்தான். அவனையடுத்து
அவன்
மகனான ஸ்ரீபராந்தக வீரநாராயணன் பட்டத்துக்கு வந்தான். பாண்டிய
நாட்டில் விளைந்த உள்நாட்டுக் கலகங்களின் காரணமாக அவனும் தன்
ஆற்றலை இழந்துகொண்டிருந்தான்.

ஆதித்தனையடுத்து அவன் மகன் முதலாம் பராந்தகன் அரியணை ஏறினான். அப்போது சோழ நாட்டின் வடவெல்லை காளத்தி வரையிலும், தெற்கில் காவிரி வரையிலும் விரிவடைந்திருந்தது. மைசூர்ப் பீடபூமியும், கேரளக் கடற்கரையும் சோழ அரசுக்குப் புறம்பாக நின்றன. பராந்தகனின் ஆட்சி நாற்பத்தெட்டு ஆண்டுக் காலம் நீடித்தது. பராந்தகன் பாண்டியரைத் தனக்குப் பணிய வைத்துத் தன் ஆட்சியைத் தெற்கில் கன்னியாகுமரி வரையில் விரிவுறச் செய்தான். தன்னுடைய மூன்றாம் ஆட்சி யாண்டுக்குள்

பராந்தகன் பாண்டி நாட்டின்மேல் படையெடுப்பு ஒன்றை மேற்கொண்டான். அவனை எதிர்த்து நிற்கும் வலியிழந்து இப் பாண்டியன் தன் நாட்டைக் கைவிட்டு முதலில் இலங்கைக்கு ஓடினான் ; பிறகு அங்கிருந்து கேரளத்துக்கு

ஓடினான். சின்னமனூர், உதயேந்திரம் செப்பேடுகளிலிருந்து இப் பாண்டிய மன்னனின் பெயர் இராசசிம்மன் என்று அறிகின்றோம். இலங்கை வேந்தன் ஐந்தாம் காசிபன் (கி.பி. 913-923) தனக்குப் படைத்துணை அனுப்பியும், பாண்டியன் வெற்றி காணத் தவறினான். அவன் வெள்ளூர் என்ற இடத்தில் சோழனிடம் படுதோல்வியுற்றான் (கி.பி. 915). இம் மாபெரும் வெற்றிக்குப் பிறகு பராந்தக சோழனின் செல்வாக்கானது மேலும் ஓங்கி வளரலாயிற்று. அவன் பாண்டி நாட்டின் அரசனாகவும் மதுரையில் முடிசூட்டிக் கொள்ள அவாவினான். ஆனால், பாண்டிய நாட்டு மணிமுடியும் செங்கோலும் மதுரையில் இல்லை என்று அறிந்த பராந்தகன் பெரிதும் ஏமாற்றமடைந்தான்.

பாண்டியன் இராசசிம்மன் நாட்டைத் துறந்து இலங்கைக்கு ஓடியவன், அவற்றை அங்கேயே கைவிட்டுக் கேரளம் போயிருந்தான். அம் மணிமுடியையும், செங்கோலையும் தனக்கு உடனே அனுப்பி வைக்கும்படி பராந்தகன் அந் நாட்டு மன்னன் நான்காம் உதயன் (கி.பி. 945-53) என்பானுக்குத் தூது ஒன்று அனுப்பினான். அக் கட்டளைக்கு உதயன் மறுக்கவே பராந்தகன் அவன்மேல் படையெடுத்தான்.

அவனுடைய

படைபலத்துக்கு அஞ்சி உதயன் ரோகணம் என்ற பகுதிக்கு ஓடிப்போய்விட்டான் ; போகும் போது பாண்டி நாட்டு மணிமுடியையும், செங்கோலையும் உடன் கொண்டு போனான். பராந்தகனின் நோக்கம் நிறைவேறாமற் போய்விட்டது. அவனும் ஏமாற்றத்துடன் தன் நாடு திரும்பினான்.

கேரள மன்னனும், கீழ்ப்பழுவூரைச் சேர்ந்த பழுவேட்டரையரும், கொடும்பாளூர் வேளிர்களும் பராந்தகனுக்குத் துணைபுரிந்தார்கள். பராந்தகனின் மக்களுள் ஒருவனான அருள்கேசரி என்பான் கொடும்பாளூர்ப்

பரம்பரையைச் சார்ந்த தென்னவன் இளங்கோ வேளான் என்பவனின் மகள் பூபதி ஆதிச்ச பிடாரியை மணம் புரிந்துகொண்டான். கங்க மன்னன் இரண்டாம் பிருதிவிபதிக்குப் பராந்தகன், 'வாணாதிராசன்' என்ற பட்டமொன்றை வழங்கிப் பாராட்டினான். வைதும்பரை வென்று சோழ மன்னன் வெற்றிவாகை சூடினான்.

பராந்தகனை அரியணையினின்றும் இறக்கித் தன் மகள் வயிற்றுப் பிறந்த கன்னரதேவனைச் சோழ நாட்டு மன்னனாக முடிசூட்டுவிக்கும் சூழ்ச்சி

ஒன்றில் இராஷ்டிரகூடன் இரண்டாம் கிருஷ்ணன் ஈடுபடலானான்.

தனக்குத்

திறை செலுத்தியவர்களான வாணகோவரையரின் துணைகொண்டு அவன்

சோழ நாட்டின்மீது போர் தொடுத்தான். கங்க மன்னன் இரண்டாம்

பிருதிவிபதியின் துணையைப் பெற்றுப் பராந்தகன் தன் படை

வலிமையைப்

பெருக்கிக்கொண்டான். பராந்தகனுக்குக் கங்க மன்னன் இரண்டாம்

பிருதிவிபதி படைத்துணை நல்கினான். சோழரின் படைகளும்

இராஷ்டிரகூடரின் படைகளும் திருவல்லத்தில் மோதிக்கொண்டன (கி.பி.

910-

11). கிருஷ்ணனும் அவனுடைய போர்த் துணைவரும் படுதோல்வி

யடைந்தனர்.

பராந்தகன் வீரவெற்றி கண்டான் ; 'வீரசோழன்' என்ற விருது ஒன்றையும்

ஏற்றுக்கொண்டான்.

வாணகோவர்கள் மிகப் பழையதொரு பரம்பரையில் வந்தவர்கள்.

இவர்கள் திருக்காளத்திக்கு வடக்கே அரசாண்டு வந்தனர். வாதாபி

சாளுக்கர்களின் ஆதிக்கம் ஒங்கி வரவே வாணகோவர்களின் அரசியற்

செல்வாக்கும், ஆட்சி எல்லைகளும் சுருங்கிவந்தன. பராந்தகன் காலத்தில்

இவர்களுடைய ஆட்சி வரம்பானது பாலாற்றுக்கு வடக்கிலே

புங்கனூருக்கும்

திருக்காளத்திக்கும்

இடையில் பரவியிருந்த நிலப்பகுதியில் ஒடுங்கி நின்றது. இவர்களுடைய

நாட்டுக்குப் பெரும்பாணப்பாடி என்று பெயர். வாணகோவரின்

ஆட்சியானது

ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகள் நிலைத்து நின்றது. இப் பரம்பரையில்

இறுதியாக அரியணை ஏறியவன் மூன்றாம் விக்கிரமதித்தன் ஆவான்.

இவன்

இராஷ்டிரகூடமன்னன் கிருஷ்ணனுடன் நெருங்கிய நட்புறவு

புண்டிருந்தான்.

கங்க மன்னன் இரண்டாம் பிருதிவிபதி பராந்தகனிடம் வாணாதிராசன்

என்ற வீர விருதைப் பெற்றுப் பிறகு சிறிது காலம் வாணர்களிடம் (Banās)

திறை பெற்று வந்தான். இரண்டாம் விக்கிரமதித்தனும், மூன்றாம்

விசயாதித்தனுமான இரு வாண மன்னர்கள் பெரும்பாணப்பாடியைப்

பராந்தகனுக்குப் பறிகொடுத்துவிட்டு இராஷ்டிரகூட மன்னன் மூன்றாம்

கிருஷ்ணனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள்.

பராந்தக சோழன் வாணகோவரின்மேல் போர் தொடுக்க எழுந்தபோது

அவனுக்கு வைதும்பர் என்ற தெலுங்கு மன்னரின் எதிர்ப்பை முதலில் முறியடிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. வைதும்பர்கள் என்பவர்கள் ரேநாண்டு-7000 என்ற நாட்டை ஆண்டு வந்தவர்கள் ; வாணகோவரின் துணைவர்கள், பெரும்பாணப்பாடியின்மேல் பராந்தகன் படையெடுத்தபோது சந்தயன் திருவயன் என்பவனோ அன்றி அவனுக்கு முற்பட்டு இருந்த ஒருவனோ மன்னனாக ஆட்சிபுரிந்து வந்திருக்க வேண்டும். சோழரின் கட்டும் தாக்குதலைத் தாங்கமுடியாதவனாய் வைதும்பனும் இராஷ்டிரகூடனிடம் சரண் புகுந்தான்.

பராந்தக சோழனின் பேரரசு வெகுவிரைவில் வளர்ந்து வந்து ஐம்பது ஆண்டுக்கால அளவில் மிகவும் விரிவடைந்து விட்டது. அது வெகு துரிதமாக வளர்ந்து வந்ததால் நாடு முழுவதிலும் வலிமையானதோர் அடிப்படையில் ஆங்காங்கு அரசாங்கத்தை நிறுவுவதற்குப் பராந்தகனுக்குக் காலமும் வாய்ப்பும் போதவில்லை. அவனுடைய வெம்போர்த் தாக்குதல்களைத் தாங்கவியலாதவராகி நாடு கடந்தோடிய மன்னர்கள் அவன்மீது பழிவாங்கக் காலங்கருதிவந்தனர். பராந்தகனின் போர் ஆற்றலின் பெருக்கமானது இராஷ்டிரகூடர்கள், கீழைச் சளுக்கியர்கள் ஆகியவர்களுடைய நெஞ்சில் அச்சத்தையும் வஞ்சத்தையும் மூட்டிவிட்டது. வாணரும் வைதும்பரும் தனக்கு அஞ்சி ஓடி ஒளிந்து வாழ்ந்து வந்ததையும், அதனால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளையும் பராந்தகன் நன்கு அறிந்திருந்தான். மேலைக் கங்கர் வேறு அவனுக்குத் தொல்லை கொடுக்க முனைந்தனர். அவர்களுடைய மன்னனான பெருமானடிகளும் சோழ நாட்டு எல்லைக்குள் புகுந்து ஆனிரைகளைக் கவர்ந்தோடத் தொடங்கினான். வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் நிகழ்ந்த கங்க மன்னனின் பசுக் கவரும் படையெடுப்பு ஒன்றின்போது சோழ மறவன் ஒருவன் அவனை எதிர்த்துப் போராடிப் போர்க்களத்தில் புண்பட்டிருந்தான். அவனுடைய தொண்டின் சிறப்பையும், வீரத்தையும் பாராட்டிய பராந்தகன் அவனுக்கு வீரக்கல் ஒன்று எடுப்பித்தான்.6 சோழ நாட்டின்மேல் சுழன்று, புரண்டு வீசத் தொடங்கிய பகைப்புயலைப் பராந்தகன் நன்கு அறிந்துகொண்டு முன்னராகவே தற்பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலானான். திருமுனைப்பாடி நாட்டில் அவன் தன் மூத்தமகன் இராசாதித்தனை ஒரு பெரும் படையின் தலைமையில் நிலைப்படுத்தியிருந்தான். அப் படையில் யானையணிகளும், குதிரையணிகளும் அடங்கியிருந்தன. இராசாதித்தனின் தண்டுகள் திருமுனைப்பாடி நாட்டில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் பிறப்பிடமாகிய திருநாவலூரில் பல ஆண்டுகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. அவ்வூர் கி.பி. 1140 வரையில் இராசாதித்தபுரம் என்னும் பெயரிலேயே விளங்கி வந்தது. பல

ஆண்டுகளாகத் திரண்டு உருவாகிக்கொண்ட பகைப்புயல் இறுதியாகச் சோழ

நாட்டின்மேல் தாக்கிப் புடைக்கத் தொடங்கிற்று. பகைப் படைகள் இராசாதித்தனைத் தக்கோலம் என்னும் இடத்தில் எதிர்த்து நின்றன. அங்கப் பெரும் போர் விளைந்தது (கி.பி. 949). தக்கோலம் என்னும் ஊர் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் அரக்கோணத்துக்குச் சுமார் பத்துக் கிலோமீட்டர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. தக்கோலத்துக்குத் 'திருவூறல்' என்றொரு பழம்

பெயர் உண்டு. இவ்வூர் உமாபதி ஈசுவரர் கோயிலின் நந்திச் சிலையொன்றின்

வாயிலிருந்து எப்பொழுதும் தண்ணீர் வடிந்துகொண்டே இருக்கும். மிக அண்மையிற்றான் இவ்வூற்று வறண்டுவிட்டது. எப்போதும் தண்ணீர் ஊறிக்கொண்டே இருந்ததால் இவ்வூர் திருவூறல் என்னும் பெயரெய்திற்று.

தக்கோலத்துப் போரில் இரு படைகளின் கைகலப்பும் மிகக் கடுமையாய் இருந்தது. போர் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது, இராஷ்டிரகூடப் படைத்தலைவர்களுள் பூதுகன் என்பான் ஒருவன் இராசாதித்தன் அமர்ந்திருந்த யானையின்மேல் துள்ளியேறி இராசாதித்தனைக் கத்தியால்

குத்திக் கொன்றான். போரின் முடிவில் வெற்றிவாகை இராஷ்டிரகூடனுக்குக்

கிடைத்தது. அவனும் தன் படைத் தலைவனான பூதுகன் தனக்காற்றிய அரிய

தொண்டுக்காகவும் அவன் துணியைப் பாராட்டியும் அவனுக்கு வனவாசி 12,000, வெள்வோணம்-300 ஆகிய நாடுகளை வழங்கித் தன் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டான். தக்கோலத்துப் போரில் இராசாதித்தன் 'வீரசொர்க்கம்' அடைந்ததாகத் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடும், லீடன் செப்பேடும் கூறுகின்றன. சோழ நாட்டின் பெரும்பகுதிகளை இராஷ்டிரகூடரும்

அவர்களுடைய போர்த் துணைவர்களும் தமக்குள் பங்கு போட்டுக்கொண்டனர்.

தக்கோலத்துப் போர்முனையில் உயிரிழந்த இராசாதித்தனின் அன்னையின் பெயர் கோக்கிழான் அடிகள். பராந்தகனின் மற்றொரு மனைவி

கேரளத்து அரசிளங்குமரியாவாள். இவள் மகன் அரிஞ்சயன். இவளுடைய செல்வாக்கின் துணை கொண்டு சேர நாட்டவர் பெருந்தொகையில் தமிழகத்தில் ஆங்காங்குக் குடியேறினர். பலர் அரண்மனையில் பணியாளராக

அமர்ந்தனர். சேர நாட்டைச் சேர்ந்தவனான வெள்ளன் குமரன் என்பான் ஒருவன் இராசாதித்தனுக்குப் படைத்தலைவனாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தான். இவன் திருநாவலூருக்கு அண்மையில் கிராமம் என்ற இடத்தில் கோயில் ஒன்று எழுப்பினான். இவனே பிறகு துறவுபுண்டு

திருவொற்றியூரில் மடம் ஒன்று எழுப்பிச் சதுரானன பண்டிதர் என்ற தீட்சைப் பெயரில் அம் மடத்தின் தலைவனானான். இவனைத் தொடர்ந்து சேர நாட்டுக் குடிகள் பலர் கோயில்களுக்குச் சிறு சிறு நிவந்தங்கள் அளித்து வந்தனர். இராசாதித்தனைத் தவிர்த்துப் பராந்தகனுக்கு ஆண் மக்கள் வேறு நால்வரும், பெண் மக்கள் இருவரும் உண்டு. ஆண் மக்கள் கண்டராதித்தன், அரிகுலகேசரி, உத்தமசீலி, அரிஞ்சயன் ஆவர். பெண் மக்கள் வீரமாதேவியும் அநுபமாவும் ஆவர். வீரமாதேவி கோவிந்த வல்லவராயருக்கும், அநுபமா கொடும்பாளூர்க் குறுநில மன்னன் ஒருவனுக்கும் வாழ்க்கைப்பட்டனர்.

முதலாம் பராந்தகன் கி.பி. 955 ஆண்டுவரையில் உயிர் வாழ்ந்திருந்ததாகக் கல்வெட்டுக் குறிப்புகளால் அறிகின்றோம். இவன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் மக்களுக்கு ஆற்றிய நன்மைகள் பல. ஊராட்சி முறையைத் திருத்தியமைத்து, அதனுடைய நடைமுறை விதிகளையும் அறுதியிட்டான் என்று உத்தரமேரூர்க் கல்வெட்டு 8 ஒன்று குறிப்பிடுகின்றது. இவன் பாசனக் கால்வாய்கள் பல வெட்டி உழவின் வளர்ச்சியைத் தூண்டி விட்டான். இம் மன்னன் இரணியகருப்பம், துலாபாரம் பல புரிந்தான். பிராமணருக்குப் பல பிரமதேயங்கள் வழங்கினான். தில்லையம்பலத்துக்குப் பொன் வேய்ந்தான். தன் தந்தை ஆதித்தனைப் போலவே பராந்தகனும் சிவபெருமானுக்கெனப் பல கோயில்களை எழுப்பினான். பல துறைகளிலும் இவனுடைய செங்கோல் சிறப்புற்று விளங்கிற்று.

பராந்தகனுக்குப் பிறகு முப்பது ஆண்டுகள் வரை, அதாவது முதலாம் இராசராசன் அரசுகட்டில் ஏறியவரையிலும் சோழ அரசில் ஒரு பெரும் குழப்பம் ஏற்பட்டது. இக் காலத்தில் நாட்டப்பெற்ற கல்வெட்டுகள் பலவும், பொறிக்கப்பட்ட அன்பில் செப்பேடுகளும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை இணைத்துச் சோழ மன்னரின் ஆட்சி வரிசையை அறுதியிடத் துணைசெய்கின்றன.

பராந்தகனையடுத்துக் கண்டராதித்தன் பட்டத்துக்கு வந்தான். தமிழகத்து வரலாற்றில் புகழொளி வீசி விளங்கும் செம்பியன் மாதேவியே இவன் பட்டத்தரசியாவள். இவள் கட்டிய கோயில்கள் பல. இவளும் இவள் கணவனும் சேர்ந்து சைவ சமய வளர்ச்சிக்காகப் பல அரிய தொண்டுகள் புரிந்துள்ளனர். கண்டராதித்தன் பாடிய தோத்திரப் பாடல்கள் சில சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள் ஒன்பதாந் திருமுறையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இச் சோழ மன்னனின் வாணாள் இறுதியில் (கி.பி. 957) சோழப் பேரரசானது

மிகவும் சிறியதொரு நாடாகச் சுருங்கி வந்துவிட்டது. அப்போது தொண்டை மண்டலம் முழுவதும் இராஷ்டிரகூடன் மூன்றாம் கிருஷ்ணனுக்கு உட்பட்டிருந்தது.

கண்டராதித்தனை யடுத்து அவனுடைய இளவலான அரிஞ்சயன் அரியணை ஏறினான். அவன் இரண்டாண்டுகள் அரசாண்டான். அவனுக்குப் பிறகு அவன் மகன் இரண்டாம் பராந்தகன் என்னும் சுந்தர சோழன் முடிசூட்டிக் கொண்டான் (கி.பி. 957). இவன் வைதும்ப இளவரசி கல்யாணியின்

மகன். இவனுடைய ஆட்சி கி.பி. 973 வரை நீடித்தது. தான் ஆட்சி பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டவுடனே இவன் தன் இரண்டாம் மகனான இரண்டாம் ஆதித்தனுக்கு இளவரசு பட்டஞ்சூட்டினான். இவன் காலத்தில் தெற்கே பாண்டி நாட்டில் வீரபாண்டியன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். சிங்கள மன்னனான நான்காம் மகிந்தன் இவனுடன் நட்புறவு கொண்டிருந்தான்.

ஒருமுறை சோழன் கண்டராதித்தனை

இப் பாண்டியன் போரில் வென்று வீரமுழக்கம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனை ஒழுக்கும் நோக்கத்துடன் சுந்தர சோழன் பாண்டி நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். சோழருக்கும் பாண்டியருக்குமிடையே இரு பெரும்

போர்கள் நிகழ்ந்தன. சேலூரில் நடைபெற்ற கடும்போரில் பாண்டியனின் யானைப் படைகள் சிதறுண்டு அழிந்து போயின. நூற்றுக்கணக்கான யானைகள் வெட்டுண்டு மாய்ந்தன. அவற்றின் குருதியானது போர்க்களத்தில்

ஆறாகப் பாய்ந்தது. இளவரசன் கரிகாலன் என்னும் இரண்டாம் ஆதித்தன் ஆண்டில் இளைஞன் எனினும், தானும் போர்க்கோலம் புண்டு மதயானையை

இளஞ்சிங்கம் பொருதலைப் போலப் பாண்டிய மன்னனுடன் நேருக்கு நேராகக் கடும்போர் புரிந்தான்.9 அவன் தாக்குதலைத் தாங்கக் கூடாமல் பாண்டியன் துவண்டான். போர்க்களத்தினின்றும் புறமுதுகிட்டோடிச் சயாத்திரி

மலைமுழை யொன்றில் ஒளிந்தான். ஆதித்தனின் சிறந்த வீரத்தைப் பாராட்டிச் சோழன் அவனுக்குப் 'பாண்டியனின் முடிகொண்ட சோழன்' என்றொரு விருதை வழங்கினான். சோழரின் படைகள் தாம் பெற்ற வெற்றியைத் தொடர்ந்து பாண்டி நாட்டுக்குள்ளும் நுழைந்தன. இவற்றின் தலைவர்களுள் கொடும்பாளூர்க் குறுநில மன்னன் பராந்தகன் சிறிய வேளான்

என்பவனும் ஒருவன். பாண்டி நாட்டுப் படைகள் முறியடிக்கப்பட்டன.

அவை

மட்டுமன்றிப் பாண்டியருக்குத் துணை புரிய வந்த சிங்களப் படைகளும் சிதறுண்டு சிங்களத்தை நோக்கித் திரும்பி யோடின. அவற்றைத் துரத்திச் சென்ற சிறிய வேளான் இலங்கைத் தீவின் மேலும் படையெடுத்துச் சென்றான்.

ஆனால், அங்கு அவன் வெற்றி கண்டும் போரில் புண்பட்டு வீர மரணம் எய்தினான் (கி.பி. 965).

இரண்டாம் ஆதித்தனேயன்றிப் பார்த்திவேந்திர வர்மன் என்ற பெயருள்ள சோழ மன்னன் ஒருவனும் வீரபாண்டியனை வென்று முடிகொண்டதாகத் தொண்டைமண்டலத்துக் கல்வெட்டுகள் சில தெரிவிக்கின்றன. இவனுக்குப் 'பரகேசரி' என்றும், 'கோவிந்தராசமாராயர்' என்றும் விருதுகள் வழங்கியதாகக் கல்வெட்டுச் செய்திகள்¹⁰ கிடைத்துள்ளன.

இவனுடைய அரசியருக்கு 'உடையார் தேவியார் வில்லவன் மகாதேவியார்',

'பெருமானடிகள் தேவியார்', 'தன்மப் பொன்னாராகிய திரைலோக்கிய மகாதேவியார்' என்ற பட்டப் பெயர்கள் வழங்கி வந்ததாகத் தெரிகின்றன.¹¹ இவற்றை நோக்கின் பார்த்திவேந்திர

ஆதித்தவர்மனும் இரண்டாம் பரகேசரி ஆதித்தனும் வெவ்வேறானவர் அல்லர்; ஒருவரே என்று புலப்படுகின்றது.

வீரபாண்டியனை எதிர்த்துப் போரிட்ட மற்றொருவன் கொடும்பாளூர் பூதிவிக்கிரமகேசரி என்பான். இவனுக்குக் கற்றளிபிராட்டி என்றும், வரகுணப்பெருமானார் என்றும் இரு மனைவியர் உண்டு.

சுந்தர சோழனின் ஆட்சி பலவகையிலும் சிறப்புற்றிருந்தது. அவன் இராஷ்டிரகூடரிடமிருந்து சோழ நாட்டின் வடபகுதிகளை மீட்டுக் கொள்ளுவதிலேயே நோக்கமாக இருந்து இறுதியில் அவர்களுடன் போரிட்டுத்

தொண்டைமண்டலத்தைத் தன் குடைக்கீழ் இணைத்துக் கொண்டான். காஞ்சிபுரத்தில் தன் பொன்மாளிகையில் அவன் உயிர் துறந்தான். அதனால் அவனுக்குப் 'பொன்மாளிகைத் துஞ்சிய தேவன்' என்று ஒரு பெயர் ஏற்பட்டது. அவனுடைய அரசியர் இருவருள் வான வன்மாதேவி என்பவள் மலையமான் பரம்பரையில் வந்தவள். இந்திய வரலாற்றிலேயே ஈடிணையற்ற

சீரும் சிறப்பும் பெற்று ஓங்கிய முதலாம் இராசராச சோழனின் தாய் இவள். அவள் தன் கணவனுடன் உடன்கட்டையேறி உயிர் துறந்தாள். அவள் மகளான குந்தவை பிராட்டியார் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலுள் அவளுக்காகச் சிலை ஒன்று எடுப்பித்துள்ளாள். மற்றொருத்தி சேர நாட்டினள்.

இவள் கி.பி. 1001 வரையில் உயிர் வாழ்ந்திருந்தாள்.

வீரசோழியம் என்னும் இலக்கண நூலின் உரையாசிரியர் சுந்தர சோழனுக்குப் புகழ் மாலைகள் சூட்டியுள்ளார்.¹² இம் மன்னனுக்கும் தென்னாட்டுப் பௌத்த சங்கத்துக்கு மிடையில் தொடர்ந்து நட்புறவு வளர்ந்து வந்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

சுந்தரசோழனின் இறுதி நாட்கள் துன்பத்தில் தோய்வுற்றன. முதலாம்

பராந்தகனின் இரண்டாம் மகனுக்குப் பரகேசரி மதுராந்தகன் உத்தம சோழன் என்றொரு மகன் இருந்தான். பராந்தகனின் மூன்றாம் மகனான அரிஞ்சயன் கால்வழி வந்தவன் இரண்டாம் ஆதித்தன். எனவே, இயல்பாகத் தனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய அரசரிமையை அவ்வாதித்தன் பறித்துக்கொண்டான் என்று எண்ணி எண்ணி மனங் கருகினான் உத்தம சோழன். திடுமென ஒரு நாள் ஆதித்த சோழன் கொலையுண்டு இறந்து விட்டான். தன் மகனின் அகால மரணத்துக்கு மனமுடைந்தவனாய்ச்சுந்தரசோழனும் தொடர்ந்து விண்ணுலகெய்தினான். அவனை யடுத்து உத்தம சோழன் அரசுகட்டில் ஏறினான். சோழனைக் கொலை செய்தவர்கள் இன்னார் எனப் புலன்கண்டு பிடித்து அவர்களை ஒறுக்கும் முயற்சியை உத்தம சோழன் தன் ஆட்சிக் காலம் முழுவதிலும் எடுக்கவே இல்லை. சோழன் என்பான் ஒருவனும் அவன் தம்பியும் பாண்டியன் தலைகொண்ட கரிகாற் சோழனைக் கொலை செய்தார்கள் என்றும் அக் குற்றத்துக்குத் தண்டனையாக அவர்களுடைய உடைமைகளும், அவர்களுடைய சுற்றத்தாரின் உடைமைகளும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டனவென்றும், பிறகு விற்கப்பட்டனவென்றும் இராசகேசரி வர்மன் (முதலாம் இராசராசன்) பேரில் வெளியான கல்வெட்டு (கி.பி. 988)13 ஒன்று தெரிவிக்கின்றது. எனினும், இக் கொடுங் கொலைக் குற்றத்தில் உத்தம சோழனுக்கும் பெரும் பங்கு உண்டு என்று வரலாறு வற்புறுத்துகின்றது.

பலவான கல்வெட்டுகளிலிருந்தும் செப்பேடுகளிலிருந்தும் உத்தம சோழனின் ஆட்சியைப் பற்றிய குறிப்புகள் பல கிடைத்துள்ளன. அவன் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட சோழ நாணயம் ஒன்றும் கண்டெடுக்கப் பட்டுள்ளது. அதன்மேல் 'உத்தம சோழன்' என்னும் பெயர் கிரந்த எழுத்துகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சென்னைப் பொருட்காட்சி சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ள உத்தம சோழனின் செப்பேடு ஒன்று (கி.பி. 984-5)14 அம் மன்னனைப் பற்றியும், அவனுடைய அரசிமார்களைப் பற்றியும், ஆட்சியைப் பற்றியும் பல செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றது. அச் செப்பேட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துகள் மிகவும் அழகாக விளங்குகின்றன. அம்பலவன் பழுவூர் நக்கன் என்பான் ஒருவன், குவலாளத்தைச் (கோலாரை) சேர்ந்தவன். உத்தம சோழனுக்குப் பெருந்தரத்துப் பணியாளனாகத் தொழில் புரிந்து வந்ததாகத் திருச்சிராப்பள்ளிக் கல்வெட்டுகள் சில தெரிவிக்கின்றன.

திருநாவுக்கரசரின் பாடலைப்பெற்ற விசயமங்கலத்துக் கோயிலை இவன் கற்றளியாக மாற்றியமைத்தான். இவன் மிகச் சிறந்த ஆட்சித் திறனும் இனிய பண்பாடுகளும் வாய்ந்தவன் என அறிகின்றோம். முதலாம் இராசராசன்

காலத்திலேயே இவன் சோழர் பணியில் அமர்ந்திருந்தவன். இவனுடைய திறமையைப் பாராட்டி உத்தமசோழன் இவனுக்கு 'விக்கிரமசோழமாராயன்' என்ற விருது ஒன்றை வழங்கினான். இவனுக்கு இராசராசன் 'மும்முடிச் சோழன்' என்றும், இராசராசப் பல்லவராயன்' என்றும் விருதுப் பெயர்களைச் சூட்டியிருந்தான்.

உத்தம சோழனுக்குப் பல மனைவியர் இருந்தனரெனக் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறிகின்றோம். அவர்களுள் உரத்தாயன் சொரப்பையார் என்பவள் பட்டத்தரசியாக விளங்கினாள். அவள் கன்னட நாட்டு இளவரசி போலும். அவளுக்கு அக்கிரமகா தேவியார் என்றும் மூத்த நம்பிராட்டியார் என்றும் வேறு பெயர்களும் உண்டு. இவையன்றி அவள் திரிபுவன மகாதேவியார் என்ற விருதுப் பெயர் ஒன்றையும் ஏற்றிருந்தாள். உத்தம சோழனின் அரசிகள்

அனைவருமே கோயில்களுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளனர். உத்தம சோழனுக்கு மதுராந்தகன் கண்டராதித்தன் என்று ஒரு மகன் இருந்தான். இவன் பிற்பாடு முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் மிகவும் உயர்ந்ததோர் அரசாங்கப் பொறுப்பில் அமர்த்தப்பட்டான்.

சோழப் பேரரசின் வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும்

மாமன்னன் முதலாம் இராசராசன் (கி.பி. 985-1014)

உத்தம சோழனுக்குப் பிறகு இராசராசன் அரியணை ஏறினான். இவன் பல்லாண்டுகள் இளவரசனாக அமர்ந்திருந்து, ஆட்சிப் பொறுப்புகள் பலவற்றை ஏற்று நடத்தி அரசியலில் ஆழ்ந்த அனுபவமும், ஆற்றலும், நுண்ணறிவும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தான். சோழப் பரம்பரையின் பேரையும் புகழையும் பன்மடங்கு உயர்த்திவிட்டவன் இராசராசன்தான். இவன் காலத்திலும், இவன் மகன் இராசேந்திரன் காலத்திலும் தமிழரின் மறமும் பண்பாடுகளும் கடல் கடந்து சென்று மக்கள் கருத்தைக் கவர்ந்தன. இராட்டிரகூடரின் படையெடுப்புகளினால் திறனிழந்து வளமிழந்து சுருங்கிவிட்ட சோழ நாட்டை மீண்டும் விரிவுற்று மிகப் பெரியதொரு பேரரசாக வரலாற்றில் திகழவைத்த பெருமை முதலாம் இராசராசனையே சாரும். இப் பேரரசன் தன் வாழ்க்கையில் எய்திய மாபெரும் வெற்றிகளை நோக்கும்போது, இவன் நெடுந்தோற்றமும், உடற்கட்டும், மேனியழகும், பேராற்றலும், நுண்ணறிவும், கலைப் பயிற்சியும், நிருவாகத்திறனும் வாய்க்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று எளிதில் ஊகித்தறியலாம்.

இராசராசன் தன் குடும்பத்தைப் போற்றிப் புரந்தான். இவனுக்குப் பதினைந்து மனைவியர் இருந்தனர். எனினும், தந்திசக்தி விடங்கி என்பவளே பட்டத்தரசியாகத் திகழ்ந்தாள். இவளுக்கு உலகமகாதேவி யென்றும் ஒரு

பெயர் உண்டு. திருவிசனூர்க் கோயிலில் இராசராசன் துலாபார விழா எடுத்தபோது இவள் இரணியகருப்பம் என்னும் விழா எடுத்தாள். இவ்விரு விழாக்களிலும் கிடைத்த பொன்னைக் கொண்டு தந்திசக்தி விடங்கியானவள்

திருவலஞ்சுழியில் கோயில் ஒன்று எடுப்பித்தாள். முதலாம் இராசேந்திரனைப்

பெற்றெடுத்த பெருமைக்குரியவள் வானவன் மகாதேவி என்கிற திரிபுவன மகாதேவியாவாள். இராசராசனின் தமக்கையார் குந்தவைஎன்னும் ஆழ்வார் பராந்தகன் குந்தவை பிராட்டியார் ஆவாள். இவள் வல்லவரையர் வந்தியதேவனின் மனைவி. குந்தவைமேல் இராசராசன் குடும்பத்தில் அளவிறந்த அன்பும் நன்மதிப்பும் சொரியப்பட்டன. தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலில் இராசராசன் வழங்கிய நிவந்தங்களையடுத்து இவளுடைய நிவந்தங்கள் தாம் இடம் பெறுகின்றன. இராசராசனின் பெண்மக்கள் மூவருள் சளுக்க விமலாதித்தனின் மனைவியான குந்தவை ஒருத்தி ; மற்றொருத்தி மாதேவிகள். மகள் குந்தவை மீதும், உத்தம சோழனின் அன்னையாரான செம்பியன் மாதேவியிடத்தும் இராசராசன் பேரன்பைப் பொழிந்து வந்தான்.

தான் சோழநாட்டின் அரியணை ஏறியவுடனே 'இராசகேசரி அருண்மொழி' என்றும், 'மும்முடிச்சோழன்' என்றும் சில விருதுகளைத் தன்

பேருடன் இணைத்துக் கொண்டான். மும்முடி என்றால் மும்முறை சோழன்

என்று பொருள். இரும்பு, நூறுமடி என்ற விருதுகளையும் இவன் தன் ஆட்சிக்காலத்தின் இரண்டாம் ஆண்டிலிருந்து முப்பத்தொன்றாம் ஆண்டுவரையில் ஏற்றுக்கொண்ட செய்திகளைக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. கல்வெட்டு மெய்க்கீர்த்திகளில் மன்னனின் ஆட்சியின் வரலாற்றைச் சேர்த்து எழுதும் வழக்கம் இவன் காலத்திற்கான முதன்முதல்

தொடங்குகின்றது. இவ் வழக்கத்தைப் பின்வந்த மன்னரும் பின்பற்றி வந்தனர்.

இராசராச சோழனின் அரசியலைப் பற்றிய செய்திகள் பலவற்றைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு இம் மெய்க்கீர்த்திகள் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன.

இம் மெய்க்கீர்த்திகள் கூறும் செய்திகளை உறுதி செய்யக்கூடிய பிற சான்றுகள்

ஒன்றேனும் இப்போது கிடைத்திலது. இராசராசனின் இருபத்தொன்பதாம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று,

'திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியும்,
தனக்கே உரிமை பூண்டமை மனக்கொளக்
காந்தனூர்ச் சாலைக் கலமறுத் தருளி,
வேங்கை நாடும் கங்கை பாடியும்,
தடிகை பாடியும் நுளம்ப பாடியும்,

குடமலை நாடும் கொல்லமும் கலிங்கமும்,
முரட்டெழில் சிங்களர் ஈழமண் டலமும்,
இரட்ட பாடி ஏழரை இலக்கமும்,
முன்னீர்ப் பழந்தீவு பன்னீரா யிரமும்
திண்திறல் வென்றித் தண்டாற் கொண்டதன்
னெழில்வளர்ஊழியுள் எல்லா யாண்டும்
தொழுதக விளங்கும் யாண்டே செழியரைத்
தேசுகொள் கோராச கேசரி வன்மரான
ஸ்ரீராசராச தேவர்க்கு யாண்டு இருபத்தொன்பது
வரை....'

என்று கூறி மெய்க்கீர்த்தியானது அவன் கொண்ட வெற்றிகளையும்
விளக்குகின்றது. மும்முடிச் சோழன், சோழ மார்த்தாண்டன்,
சயங்கொண்டான்,
பாண்டிய குலாசனி, கேரளாந்தகன், சிங்களாந்தகன், தெலிங்ககுலகாலன்
என்பவை இராசராசன் ஏற்றுக்கொண்ட விருதுகளில் சில. இவை யாவும்
அவனுடைய வெற்றிப் பெருமைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

சோழநாட்டின் மணிமுடி புனைந்துகொண்டவுடனே இராசராசன்
அண்டை நாடுகளை வென்று சோழநாட்டின் எல்லையை விரிவுபடுத்தும்
வீரச்

செயலில் ஈடுபடலானான். முதன்முதல் அவன் மேற்கொண்ட
திக்குவிசயமானது தென்பாண்டி நாட்டுப் போருடன் தொடங்கப்
பெற்றதென்று

திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. பாண்டியரும், சேரரும்,
சிங்களரும் என்றுமே சோழரை எதிர்த்துப் போரிடுவதென்று

ஒருடன்படிக்கை

செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இராசராசன் காலத்திலும் இவ் வுடன்படிக்கை
செயலில் இருந்துவந்தது. எனவே, இராசராசன் முதன்முதல் பாண்டியன்
மேலும், சேரன் மேலும் போர் தொடுத்தான். அப்போது அமரபுசங்கன்
பாண்டி நாட்டு அரியணையையும் பாஸ்கர ரவிவர்மன் திருவடி என்பான்
(கி.பி. 964-1021) சேரநாட்டு அரியணையையும் அணிசெய்து வந்தனர்.
இராசராசன் தொடக்கத்தில் கேரளத்தில் விழிஞும் என்ற இடத்தைக்
கைப்பற்றினான். பிறகு காந்தளூர்ச்சாலை என்ற இடத்தைத் தாக்கி வென்று
அங்கு அணிவகுத்து நின்ற மரக்கலங்களையெல்லாம் அழித்தான். சாலை
என்னும் இடம் இப்போது திருவனந்தபுரத்தின் ஒரு பகுதியாக உள்ளது
என்று

சிலர் கருதுவர். ஆனால், அது உண்மையில் அந் நகருக்குத் தெற்கில்
பதினாறு கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள ஓர் இடமாகும்.

இராசராசனின் மெய்க்கீர்த்திகள் அனைத்தும் அம் மன்னன் பெயருக்கு
முன்பு 'காந்தளூர்ச்சாலைக் கலமறுத்தருளிய' என்னும் அடைமொழியைக்
கொண்டே விளங்குகின்றன. இவ் வடைமொழிச் சொற்கள் இராசராசனின்
நான்காம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுகளிலேயே காணப்படுகின்றன. அப்
பேரரசன் தன் வாழ்க்கையில் பெற்ற வெற்றி இஃதே போலும். இவ் விருது

எந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகின்றது என்பதைப் பற்றி ஆய்வாளரிடையே ஆழ்ந்த கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்து வருகின்றன.

'இராசராசன் காந்தளூரில் மணிமண்டபம் ஒன்று கட்டினான்'¹ என்று ஒரு கருத்து முதன்முதல் நிலவி வந்தது. பிறகு காந்தளூரில் அரசன் கலம் ஒன்றைத் துண்டாக்கினான் என்று ஒரு கருத்தும் ஆய்வாளரிடையே தோன்றிற்று.² காந்தளூர்த் துறைமுகத்தில் மன்னன் கலங் (கப்பல்)களை அழித்தான் என்று கொள்ளுவதையே ஆய்வாளர் பலரும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்; 'காந்தளூர் அறச் சாலையில் சோறு அடுவதை மன்னன்

நிறுத்திவிட்டான்' என்ற கருத்தும்,³ 'அரசன் காந்தளூர்ச் சோற்றுச் சாலையில்

உணவு வழங்க வேண்டிய முறையை நிருணயித்துத் திட்டஞ் செய்தான்' என்ற

கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையின் கருத்தும் ஏலாவென ஒதுக்கப்பட்டன.

காந்தளூர்ச் சாலையில் கலமலறுத்தருளிய விருதை முதலாம் இராசராசனே

யன்றி, அவனுக்குப் பின் முதலாம் இராசேந்திரன்,⁴ முதலாம் இராசாதிராசன்,⁵

முதலாம் குலோத்துங்கன்⁶ ஆகிய மன்னரும், சடாவர்மன் பராந்தக பாண்டியனும்⁷ ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர்.

பழங்காலந்தொட்டே காந்தளூர் என்பது சிறந்ததோர் இடமாக விளங்கி வருகின்றது. சுவரன் மாறன் என்ற முத்தரைய மன்னன் ஒருவன் காந்தளூரில்

மாற்றானுடன் போராடிப் பெரு வெற்றி கண்டான் என்று செந்தலைக் கல்வெட்டு ஒன்று⁸ கூறுகின்றது. காந்தளூர்ச் சாலை என்னும் சொற்றொடர்

ஆய்குல வேந்தன் கருநந்தடக்கன் என்பவன் பொறிப்பித்த செப்பேடு ஒன்றிலும் (கி.பி.868) காணப்படுகின்றது. காந்தளூரில் உள்ள சாலையை மாதிரியாகக்கொண்டு அதைப் போலவே மற்றொரு சாலையைப் பார்த்திவசேகரபுரம் என்னும் இடத்தில் அவன் நிறுவியதாக அச் செப்பேட்டுச் சாசனம் கூறுகின்றது.⁹ இந்தச் செய்தியைக் கொண்டு காந்தளூரில் புகழ் பெற்ற சாலை ஒன்று இருந்ததென்றும், அதையே தன் குறிக்கோளாகக் கொண்டு கருநந்தடக்கன் வேறு ஊரிலும் சாலையை அமைத்தான் என்றும் அறிகின்றோம். காந்தளூர்ச் சாலையில் என்ன நிகழ்ந்து

வந்தது என்று தெரியவில்லை. ஆனாலும், கருநந்தடக்கன் செப்பேட்டில், அரசன் சிறிது சிறிதாக மின்சிறை என்னும் ஊர்ச் சபையாரிடமிருந்து சில விளைநிலங்களைப் பெற்றான்

என்றும், அதற்கு ஈடாக வேறு சில நிலங்களை அளித்தான் என்றும், அந் நிலங்களைக் கொண்டு பார்த்திவசேகரபுரம் என்னும் கிராமத்தை நிறுவி, அக்

கிராமத்தில் விஷ்ணு பட்டாரகருக்கு ஒரு கோயிலை எழுப்பினான்
என்றும்,

காந்தளூர் மரியாதையால் தொண்ணூற்று ஐவர் சட்டர்க்கு ஒரு சாலையும்
செய்து கொடுத்தான் என்றும் சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மேலும்
அச்

செப்பேட்டில், 'இச்சாலைக்குப் பெய்த கலத்தில் பவிழிய சரணத்தார்
உடைய

கலம் நாற்பத்தைந்து ; தயித்திரியச் சரணத்தார் உடைய கலம் முப்பத்தாறு ;
தலவகார சரணத்தார் உடைய கலம் பதினான்கு. இனி வருங்காலம் மூன்று
சரணத்தார்க்கும் ஒப்பாது' - என்னும் செய்தியும் காணப்படுகின்றது. எனவே,
பார்த்திவசேகரபுரத்துச் சாலை என்பது மாணவர்கள் தங்கிக் கல்வி கற்று
வந்த

நிறுவனம் என்று அறிகின்றோம். அதைக் கொண்டு இச் சாலைக்கு
முன்மாதிரியாக அமைந்திருந்த காந்தளூர்ச் சாலையும் ஒரு கல்வி
நிறுவனமாக

இருந்திருக்கலாம் என்று டி.என்.சுப்பிரமணியம் கருதுகின்றார்.10 அவர்
கருத்துக்குப் பல சான்றுகளையும் கொடுத்துள்ளார். இவ்விரு
சாலைகளிலும்

மாணவர்கள் தங்கியிருந்து, உணவு கொண்டு கல்வி பயின்று வந்துள்ளனர்.
தற்காலத்துப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு இச் சாலைகளை ஒப்பிடலாம்.
பிறருடைய தலையீடு ஏதும் இன்றியே இச் சாலைகள் நடைபெற்று
வந்தன.

மாணவருக்குக் கல்வி பயிற்றி வந்த குருகுலங்கள் நாட்டில் ஆங்காங்கு
நடைபெற்று வந்தன. மாணவர்கள் தங்கிக் கல்வி பயிலுவதற்கு இறையிலி
நிலங்கள் நிவந்தங்களாக விடப்பட்டன. கல்வெட்டுகளில் காணப்படும்
சாலை,

சாலாபோகம் என்னும் சொற்கள் அக் கல்வி நிறுவனங்களையும், அந்
நிவந்தங்களையுமே குறிப்பனவாகக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.
பார்த்திவசேகரபுரத்துச் சாசனம் வேறு சில செய்திகளையும்
தெரிவிக்கின்றது.

அவ்வூர்ச் சாலையில் கல்வி பயிற்றிய சட்டர்கள் (ஆசிரியர்கள்) சேர,
சோழ,

பாண்டியரின் ஆட்சியில் பங்கு கொள்ளும் பயிற்சியும் அறிவும்
பெற்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும், விதிக்கப்பட்ட சில ஒழுங்கு
முறைகளுக்கு உட்பட்டு அவர்கள் படைக்கலங்கள் தாங்கும் தகுதி
பெற்றிருக்க

வேண்டுமென்றும், வேதங்கள் வியாகரணங்கள் மட்டுமன்றி அரசியலிலும்
போர்களிலும் பெற வேண்டிய பயிற்சியை மாணவர்கள் சுவடிகளின்
வாயிலாகவும், நடைமுறையிலும் அளிக்கப்பட்டு வந்தனர் என்றும் அச்
சாசனத்தால் அறிகின்றோம். காந்தளூர்ச் சாலையும் பார்த்திவசேகரபுரத்துச்
சாலையும்

அரசாங்கத்தின் பொருளுதவியின்றியே நடைபெற்று வந்திருக்க
வேண்டும்.

தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் ஏறக்குறைய இக் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகக் காணப்படும் கல்வெட்டு ஒன்றிலும், 'கலமறுத்த' என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது.11 அக் கல்வெட்டு இராசகேசரி என்பவனுடைய பதினான்காம் ஆட்சியாண்டில் நாட்டப்பட்டது. ஆண்டுதோறும் மார்கழி மாதம் திருவாதிரை நாள் இரவு திருச்சேனூர் மகாதேவர் முன்பு 'ஜைமினிகள்

சாமவேதத்து மேற்பாதத்து ஒரு துருவும், கீழ்ப்பாதத்து ஒரு துருவும், கரைப்பறிச்சு பட்டம் கடத்துப் பிழையாமே சொன்னார்'க்குப் பரிசு அளிக்க ஒருவன் இருபது காசு பொன் அளித்த செய்தியை அக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. அந்த இருபது காசு முதலுக்கு ஆண்டுதோறும் கிடைத்த பலிசை

மூன்று காசையும் 'ஒருகால் கொண்டார் அல்லாதாரை மெய்க்காட்டுத் தீட்டினார் எல்லாரும் தம்மில் அஞ்சு புரியினும் சொல்லிக் கலமறுத்து நல்லாராயினார் ஒருவருக்கு எம்பெருமானே அருள வேண்டும்' என்பது ஏற்பாடு. முன் ஆண்டுகளில் பரிசு பெற்றவர் பின் ஆண்டுகளில் போட்டியிட முடியாது என்று இதனால் அறிகின்றோம். போட்டியில் வெற்றி பெற்றவர் 'கலமறுத்து நல்லார் ஆனார் ஒருவர்' என்று கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகின்றார். இவ்விடத்தில் 'கலமறுத்து' என்னும் சொற்களுக்குச்

'சாசனத்தால் அல்லது ஓயாமல் வரையறுக்கப்பட்ட' என்னும் பொருள் பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றது.

முதலாம் இராசராசன் ஆட்சியின் தொடக்கத்திலே அவனுக்கும், காந்தளூர்ச் சாலை அறங்காவலுக்குமிடையே கருத்து மாறுபாடுகள் தோன்றியிருக்கவேண்டும். அச் சாலை நடைமுறையில், தான் தலையிட்டிடுச் சில

திருத்தங்களைச் செய்ய அம் மன்னன் முனைந்திருக்கலாம். அரசு கட்டுதிட்டங்கட்கு உட்படாமல் இயங்கி வந்த காந்தளூர்ச் சாலை அவனுடைய

தலையீட்டை வெறுத்து அவனுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டியிருக்கக் கூடும். அப்பேரரசன் தன் படை வலியைப் பயன்படுத்தி அச் சாலையைத் தன் வழிக்குத் திருப்பிக் கொண்டுவந்தனன் என அறிகின்றோம்.

கருநந்தடக்கன் செப்பேடுகளில் சாலை நிறுவிய ஆண்டு கி.பி. 868 என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அதில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வடிவம் கி.பி. 868ஆம் ஆண்டுக்குப் பிந்தியதாகக்

காணப்படுகின்றது. எழுத்து வடிவமும் இராசராசன் காலத்திய தமிழ் எழுத்து

வடிவமாகக் காணப்படுகின்றது. அவன் காலத்துக்கு முன்பு வட்டெழுத்துகளே

அப் பகுதியில் வழங்கி வந்தன. அச் சாசனம் கருநந்தடக்கன் காலத்ததாக இருந்திருக்குமானால் அது வட்டெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இக் காரணத்தாலும், வேறு சில காரணங்களாலும் இச் சாசனமும் முதலாம்

இராசராசன் காலத்தில் கருநந்தடக்கன் பெயரில் வேறு ஒரு மன்னன் பொறித்துக் கொடுத்ததாகக் கொள்ள வேண்டும்.

எனவே, பார்த்திவசேகரபுரத்திலிருந்த சாலையைப் போலவே அதற்கு முன்மாதிரியாக அமைந்திருந்த காந்தளூர்ச் சாலையையும் இராசராச சோழன் தன்னுடைய ஆணையின் கீழ்க் கொண்டுவந்து, அதனிடம் இருந்த படை பலத்தைக் குறைத்துச் சாலையின் நடைமுறையிலேயே பெரிய மாறுதல்களைச் செய்து சாலையைச் சீர்திருத்தி அமைத்திருக்க வேண்டும். முதலாம் இராசராசனின் மெய்க்கீர்த்திகளில், 'காந்தளூர்ச் சாலைக் கலமறுத்தருளிய' என்னும் சொற்றொடர்கள் அவனுடைய இந்தச் சிறப்பான பணிகளைக் குறிப்பிடுகின்றன என்று கொள்ளுவதே பொருத்தமானதெனக் கொள்ளலாம்.

இராசராசன் அடுத்துக் கொல்லத்தைக் கைப்பற்றினான். பாண்டி நாட்டின்மேல் வெற்றி காண்பதையே தம் பெரு நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தவர்கள் சோழர்கள். எனவே, இராசராசன் பாண்டி நாட்டின்மேல் தன் படைகளைத் திருப்பினான்; மதுரையைத் தாக்கி அழித்தான் ; பாண்டியன் அமரபுசங்கனின் செருக்கை ஒடுக்கினான். பாண்டியனுக்குப் பக்கபலமாக நின்று வந்த சேரனின் போர்த் திறனையும் ஒடுக்கினாலன்றிப் பாண்டி நாட்டு வெற்றி முழுப் பலனைத் தாராதெனக் கண்ட இராசராசன் சேர நாட்டின்மேல் படையெடுத்தான். குடநாடு அல்லது குடமலை நாட்டைக் கைப்பற்றி உதகை என்ற மலைக்கோட்டையை அவன் தகர்த்தான். ஆங்குத் தன் ஆட்சியை நிறுவிய பின்பு தான் பிறந்த நாண்மீனாகிய சதயந்தோறும் கேரளத்தில் விழா எடுப்பிக்க ஏற்பாடுகள் செய்தான். பதினெட்டுக் காடுகளைக் கடந்து சென்று, தன் தூதுவனுக்காக இராசராசன் உதகையை முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றினான் என்று ஒட்டக்கூத்தர் தம் மூவருலாவில் கூறுகின்றார். இராசராசன் தூதுவனைச் சேரன் இழித்துப் பேசி இருக்க வேண்டும் என்றும், அதைக் கேட்ட சோழன் அதையே காரணமாகக்கொண்டு உதகையைத் தாக்கிக் கைப்பற்றி கொண்டான் என்றும் ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது.

குடநாட்டுப் போர்களில் சோழரின் படைகட்குத் தலைமை பூண்டு பல போர்களில் ஈடுபட்டு வெற்றிவாகை சூடி இராசராசனுக்குப் பேரையும் புகழையும் ஈட்டிக் கொடுத்தவன் அவனுடைய மகனான இளவரசன் இராசேந்திரன். இராசராசனும் தன் மகன் கொண்ட வெற்றிகளைப் பாராட்டி

வேங்கி மண்டலத்துக்கும் கங்க மண்டலத்துக்கும் அவனை
 'மகாதண்டநாயக'னாகப் பதவியில் உயர்த்தினான். 'பஞ்சவன் மாராயன்'
 என்னும் விருது ஒன்றுக்கும் இராசேந்திரன் உரியவனாக்கப் பெற்றான்.
 மேலும்
 இராசேந்திரன் துளுவரையும் கொங்கணரையும் மலையாளரையும்
 புறமுதுகிடச்
 செய்தான்; தெலுங்கரையும் இரட்டிகையரையும் வென்று வாகை சூடினான்.
 இராசராசன் கொண்ட வெற்றிகள் அனைத்தினும் சிறந்து விளங்குவது
 அவன்
 ஈழத்தைக் கைப்பற்றியதாகும். அவன் இருபத்தொன்பதாம் ஆட்சியாண்டில்
 (கி.பி. 1014-ல்) தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலுக்குச் சிங்களத்துச்
 சிற்றூர்கள்
 பலவற்றை நிவந்தமாக வழங்கினான். 'இராமன் குரங்குகளின்
 துணைகொண்டு
 இலங்கைக்கு வழி அமைத்துக் கூரிய அம்புகளினால் இராவணனைக்
 கொன்றான். ஆனால், இராசராசன் தன் ஆற்றல் மிக்க கடற்படையைக்
 கொண்டு இலங்கையைக் கைப்பற்றி, அதற்கு எரியூட்டித் தன் போர்த்
 திறனில்
 தான் இராமனையும் விஞ்சியவனெனக் காட்டிக்கொண்டான்' என்று
 திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் அவனைப் புகழ்ந்து பாராட்டுகின்றன.
 இராசராசன் படையெடுப்பின்போது ஐந்தாம் மகேந்திரன் என்பவன்
 சிங்களத்துக்கு மன்னனாக இருந்தான். இலங்கையில் கேரளரும்
 கருநாடரும்
 சேர்ந்திருந்த கூலிப் படைகள் கிளர்ச்சி ஒன்றில் ஈடுபட்டன. அக்
 காரணத்தினால் மகேந்திரன் இலங்கையில் காடும் மலையும் செறிந்த
 ரோகணம் என்ற இடத்துக்கு ஓடி ஒளிந்து வாழ்ந்து வந்தான். அந்த அரிய
 வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட இராசராசன் இலங்கையின்
 வடபகுதியைக்
 கைப்பற்றி அதற்கு மும்முடிச் சோழ மண்டலம் என்று பெயர் சூட்டி அதைச்
 சோழ நாட்டு மண்டலங்களுள் ஒன்றாக இணைத்துக் கொண்டான். ஆயிரம்
 ஆண்டுகட்கு மேலும் இலங்கையின் தலைநகராக விளங்கி வந்த
 அநுராதபுரத்தை இராசராசன் தாக்கியழித்துவிட்டான்.
 பொலன்னருவையை
 ஈழத்தின் தலைநகராக்கினான். பிற்காலத்தில் முதலாம் விசயபாகு என்ற
 சிங்களத்து மன்னன் தன் நாட்டைச் சோழரிடமிருந்து
 மீட்டுக்கொண்டபோது
 அவனுடைய முடிசூட்டு விழா அநுராதபுரத்திலேயே நடைபெற்றது.
 எனினும், அவன் தொடர்ந்து
 பொலன்னருவையையே தன் தலைநகராகவும் கொண்டு
 ஆட்சிபுரியலானான்.
 இராசராசன் பொலன் னருவைக்கு ஜனநாத மங்கலம் என்று புதுப் பெயர்
 சூட்டி அங்குக் கருங்கல்லாலும் சலவைக் கல்லாலும் கண்கவரும்
 எழிலையுடைய சிவாலயம் ஒன்றை எழுப்பினான். அவனுடைய
 பெயராலேயே

இராசராசேச்சுரம் அல்லது இராசராசபுரம் என்ற கோயில் ஒன்றைச் சோழரின்

பணியாளன் தாழிகுமரன் என்பான் எடுப்பித்தான். இராசராச சோழன் தொடர்ந்து மேலைக் கங்கரின் நாட்டின்மேல் தன் போர் நோக்கத்தைச் செலுத்தினான். அந் நாடு கங்கபாடி, தடிகைபாடி, நுளம்பபாடி என மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அம் மூன்றையும் இராசராசன் வென்று சோழப்பேரரசின் மண்டலங்களாக அவற்றை இணைத்துக்கொண்டான். அவை

கி.பி. 1117 வரையில் சோழரின் ஆட்சிக்குட்பட்டுக் கிடந்தன.

கீழைச் சளுக்கர்களுள் உள்நாட்டுப் பூசலும் போரும் குமுறிக் கொண்டிருந்தன. பத்தாம் நூற்றாண்டில் வேங்கி மன்னன் தன் அரசாற்றல் அழிந்து முடங்கிக் கிடந்தான் (கி.பி. 973-999). இராசராசன் அவனுக்குப் படைத்துணை வழங்கி மீண்டும் வேங்கியின் அரியணையின்மேல் ஏற்றி வைத்தான். அப்போது மேலைச் சளுக்கரின் மன்னனாக இருந்தவன் சத்தியாசிரயன் என்பவன். அவன் கீழைச் சளுக்கரையும், மேலைச் சளுக்கரையும் ஒன்றுபடுத்தி ஒரே நாடாக அதைத் தன் குடைக் கீழ்க் கொண்டுவரத் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். இராசராசன் இத் திட்டத்தைக்

குலைக்கும் நோக்கத்தின் அடிப்படையிற்றான் சத்திவர்மனை மீண்டும் வேங்கியின் மன்னனாக முடிசூட்டுவித்தான் (கி.பி. 999). வேங்கிச் சளுக்கரிடம்

திறை கொண்டு அவர்கள்மேல் தனக்கேற்பட்ட ஆதிக்கத்தை வெளிப்படையாகவே காட்டிக்கொண்டான். வேங்கி நாட்டுக் கிளர்ச்சிகளையும்

உள்நாட்டுப் போரையும் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து சோழப் பேரரசன் நாடு முழுவதும் அமைதியை நிலைநாட்டினான். சோழரின் படைத்துணைகொண்டு மீண்டும் மணிமுடி தரித்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பினைப்

பெற்ற வேங்கி மன்னன் முதலாம் சத்திவர்மனுடைய தம்பியான விமலாதித்தனுக்கு (கி.பி. 1011-1018) இராசராசனின் மகள் குந்தவை மணமுடிக்கப் பெற்றாள். கீழைச் சளுக்க நாடும் சோழநாடும் ஒன்றாக இணையும் ஓரரிய வாய்ப்பை இத் திருமணம் உருவாக்கிக் கொடுத்தது. கீழைச்சளுக்கர்கள் வேங்கியில் அமர்ந்து முந்நாறு ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். இக் காலம் முழுவதும் அவர்கள் மேற்குத்தக்கணத்து இராட்டிரகூடருடன் தொலையாப் பெரும்போரில்

ஈடுபட்டிருந்தனர். உள்நாட்டில் அரசரிமைக் கிளர்ச்சிகள் வேறு அவர்களை அலைக்கழித்தன. இத் தொல்லைகளினால் கீழைச் சளுக்கர்கள் தம் படையாற்றலையும், ஆக்கத்தையும் இழந்து அல்லலுற்றிருந்தனர். அழிவு காலத்தை நோக்கித் தள்ளாடிச் சென்றுகொண்டிருந்த அச் சளுக்கர்களுக்குச் சோழர்களுடன் கொண்ட இந்தத் திருமண உறவு புத்துணர்ச்சியையும், மறுவாழ்வையும் அளித்து ஊக்குவித்தது என்றால் மிகையாகாது. இத் தொடர்பினால் சளுக்கர் மட்டுமன்றிச் சோழரும் பெரும் பயன் எய்தினர்.

முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்திலும் அவனுக்குப் பின் அரசாண்ட
சோழ-

சளுக்கப் பரம்பரை மன்னர் காலத்திலும் சோழப் பேரரசானது மங்காத
புகழுடன் தழைத்து நின்றதற்கும் இத்திருமண உறவு சிறப்பானதொரு
காரணமாகும்.

மேலைச் சளுக்கர் பல நூற்றாண்டுகள் இராட்டிரகூடருக்கு அடிமைப்
பட்டிருந்தனர். இரண்டாம் தைலப்பன் மிகவும் முயன்று மேலைச்
சளுக்கருக்கு

முழு அரசரிமையையும் மீட்டுக் கொடுத்தான். அவர்களும் அவன்
தலைமையில் வீறுகொண்டெழுந்தனர். ஆனால், இரட்டபாடி ஏழரை
இலக்கம்

மட்டுந்தான் அவர்களுடைய ஆணையின்கீழ் நிலைத்திருந்தது. அதனால்
அவர்கள் வடக்கில் பரமாரர்களையும், தெற்கில் சோழர்களையும் எதிர்த்துப்
போராடும் வழியின்றி இடருற்றிருந்தனர். எனவே, மேலைச் சளுக்கர்
கீழைச்

சளுக்கரைத் தம்முடன் இணைத்துக்கொள்ள எடுத்துக் கொண்ட
முயற்சியனைத்தும் விழலுக்கிறைத்த நீராயிற்று. தைலப்பனையடுத்துச்
சத்தியாசிரயன் அரசுகட்டில் ஏறினான். இந்நிலையில் இராசராசனின்
நாட்டம்

அவன் நாட்டின்மேல் தாவிற்று. அவன் தன் மகன் இராசேந்திரன்
தலைமையில் படையொன்றை அனுப்பினான். சத்தியாசிரயனுடன்
மேற்கொண்ட

கடும்போர் ஒன்றில் இராசேந்திரன் வெற்றி கொண்டான்; இரட்டபாடி
ஏழரை

இலக்கத்தைக் கைப்பற்றினான். அவன் அஃதுடன் அமையாமல் நாட்டுக்கு
எரியூட்டி அதை முழுவதும் அழித்துப் பார்ப்பனரையும் குழந்தைகளையும்
கொன்று குவித்துப் பெண்களின் கற்பைச் சூறையாடினான் என்று
சத்தியாசிரயனின் கல்வெட்டு ஒன்று (கி.பி. 1007) கூறுகின்றது. பகையரசன்
நாட்டிய கல்வெட்டாகையால் இது கூறும் செய்திகளை உண்மை என்று
நம்பலாகாது. நீதியிலும் நேர்மையிலும், சிவத்தொண்டிலும்
மேம்பட்டிருந்த

சோழமன்னனின் படைகள் இத்தகைய கொடுமைகளை மக்களுக்கு
இழைத்திருக்க முடியாது. எனினும், 9,00,000 போர் வீரர்களுக்குத் தலைமை
தாங்கிச் சென்ற இராசேந்திரன் ஆற்றிய போர்மிகவும் கடுமையானதொரு
கைகலப்பாக இருந்ததென்றும், அதனால் மேலைச்

சளுக்கர்கட்குப் பேரிழப்பு ஏற்பட்டதென்றும் உறுதியாக நம்பலாம்.

இராசேந்திரனின் படைகள் சூறையாடிய செல்வங்களில் ஒரு பகுதி
தஞ்சைப்

பெருவுடையார் கோயிலுக்கு வழங்கப்பட்டது. சத்தியாசிரயன்
ஓய்ந்திருக்கவில்லை. தன் ஆற்றலையும் ஊக்கத்தையும் இழக்கவில்லை.

மீண்டும் முனைப்புற்றுச் சோழருடன் போரில் இறங்கினான். போர்களில்

ஓரளவு வெற்றிபெற்றுச் சோழர்களைத் துங்கபத்திரையின்

தென்கரையோடு

ஒடுக்கிவிட்டான். அவனுடைய நாட்டுக்கும் சோழப் பேரரசுக்கிடையே துங்கபத்திரையாறு எல்லையாக ஓடிற்று.

இராசராசன் முன்னீர்ப் பழந்தீவு பன்னீராயிரத்தின் மேற்கொண்ட வெற்றியே அவனுடைய வாணாளில் அவனுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றியாகும். காந்தஞ்ச்சாலைக் கலமறுக்கவும், ஈழத்தைக் கைப்பற்றிச் சோழ மண்டலமாக்கிக் கொள்ளவும் அவனுக்குத் துணைபுரிந்த மாபெரும் கடற்படைகள், இத் தீவுகளைத் தாக்கிக் கைப்பற்றவும் உதவின. முதலாம் இராசேந்திரன் பிற்காலத்தில் இப் படைகளைக் கொண்டே கடல் கடந்து சென்று அயல்நாடுகளைக் கைப்பற்றும் வாய்ப்புடையவனானான்.

இராசேந்திரன் தன் இருபத்தைந்தாம் ஆண்டில் இளவரசு பட்டம் சூட்டப்பெற்றான் (கி.பி. 1012). அதனால் இராசராசனை யடுத்துச் சோழப் பேரரசின் மணிமுடிக்கு இவனே உரியவனானான். புகழ் பூத்த இராசராசனின் ஆட்சியும் கி.பி. 1014-ல் முடிவுக்கு வந்தது.

சோழப் பரம்பரையிலேயே இராசராசன் மிகச் சிறந்த ஒரு வெற்றி வீரனாகத் திகழ்ந்தான் ; இணையற்ற சமயப்பற்றும் கலைத்திறனும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தான். அவன் எழுப்பிய தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலானது சோழப் பேரரசின் பெருமையையும், சீரையும் உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டும் அழியாச் சின்னமாக இன்றளவும் நிமிர்ந்து நின்று வருகின்றது. இக் கோயிலின் சிற்ப எழிலை எக்கோணத்திலும் நின்று கண்டு களிக்கலாம். இதன் விமானமும், ஒற்றைக் கல்லால் சமைக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய நந்தியும், நுண்ணிய புடைப்போவியங்களும் காண்போர் கண்களுக்கு இனிய விருந்தாகக் காட்சியளித்து வருகின்றன. தஞ்சைப் பெருவுடையார்மீது கருவூர்த்தேவர் பாடிய திருவிசைப்பா ஒன்று ஒன்பதாம் சைவத் திருமுறையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. முதலாம் இராசேந்திரன் (கி.பி. 1012-1044)

பரகேசரிவர்மன் முதலாம் இராசேந்திரன் சோழராட்சிக்குப் புதியவனல்லன். பல ஆண்டுகள் அவன் தன் தந்தையுடன் இணைந்திருந்து போர்க் கலைகளிலும், ஆட்சிக் கலையிலும் சீரிய பயிற்சியும், தெளிவும், ஆற்றலும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தான். நிலவு திருவாதிரையுடன் கூடியிருந்த நாளன்று இவன் பிறந்தான்.

இராசேந்திரன் சோழரின் அரியாசனத்தை முப்பத்திரண்டாண்டுகள் அணிசெய்து வந்தான். தன் ஆறாம் ஆட்சியாண்டிலேயே அவன் மகன்

இராசாதிராசனுக்கு இளவரசு பட்டங் கட்டிவிட்டான். இராசேந்திரன் நடத்திய போர்களைப் பற்றியும் அவன் கொண்ட வெற்றிகளைப் பற்றியும் பல கல்வெட்டுகளும் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளும் விரிவான செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன. திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் அவனுடைய ஆறாம் ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப்பட்டவை (கி.பி. 1017). இச் செப்பேட்டுக் கொத்தில் முப்பத்தோர் ஏடுகள் கோக்கப் பெற்றுள்ளன.

இராசேந்திரன் இருபத்து நான்காம் ஆட்சி ஆண்டுக் கல்வெட்டு (கி.பி. 1035-36) ஒன்று அவன் பெற்ற வெற்றிகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றது :

திருமன்னி வளர, இருநில மடந்தையும்,
 போர்ச்சயப் பாவையும், சீர்த்தனிச் செல்வியும்
 தன்பெருந் தேவிய ராகி இன்புற
 நெடிதியல் ஊழியுள் இடைதுறை நாடும்
 தொடர்வன வேலிப் படர்வனவாசியும்,
 கள்ளி சூழ்மதில் கொள்ளிப் பாக்கையும்
 நண்ணற் கருமுரண் மண்ணைக் கடக்கமும்,
 பொருகடல் ஈழத்து அரசர்தம் முடியும்,
 ஆங்குஅவர் தேவியர் ஒங்கெழில் முடியும்,
 முன்அவன் பக்கல் தென்னவன் வைத்த
 சுந்தர முடியும், இந்திரன் ஆரமும்,
 தெண்திரை ஈழ மண்டலம் முழுவதும்,
 எறிபடைக் கேரளன் முறைமையின் சூடும்
 குலதன் மாகிய பலர்புகழ் முடியும்,
 செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர் வேலைத்
 தொல்பெருங் காவல் பல்பழந் தீவும்,
 செருவிற் சினவி இருபத் தொருகால்
 அரசுகளை கட்ட பரசு ராமன்
 மேவரும் சாந்திமத் தீவும், அரண்கருதி
 இருத்திய செம்பொன் திருத்தகு முடியும்,
 பயங்கொடு பழிமிக முயங்கியில் முதுகிட்டு
 ஒளித்த சயசிங்கன் அளப்பரும் புகழொடு
 பீடியல் இரட்டை பாடி ஏழரை
 இலக்கமும், நவநிதிக் குலப்பெரு மலைகளும்
 விக்கிரம வீரர் சக்கரக் கோட்டமும்
 முதிர்பட வல்லை மதுரை மண்டலமும்,
 காமிடை வளைஇய நாமனைக் கோணமும்,
 வெஞ்சின வீரர் பஞ்சப் பள்ளியும்,
 பாசடைப் பழன மாசுணி நேசமும்,
 அயர்வில் வண்கீர்த்தி ஆதிநகர் அகவையில்

சந்திரன் தொல்குலத்து இந்திர ரதனை
 விளையமர்க் களத்துக் கிளையொடும் பிடித்துப்
 பலதனத் தொடுநிறை குலதனக் குவையும்,
 கிட்டருஞ் செறிமிளை ஒட்ட விஷயமும்,
 பூசுரர் சேரும்நற் கோசலை நாடும்
 தன்ம பாலனை வெம்முனை யழித்து
 வண்டுறை சோலைத் தண்ட புத்தியும்,
 இரண சூரனை முரணுகத் தாக்கித்,
 திக்கணை கீர்த்தித் தக்கண லாடமும்,
 கோவிந்த சந்தன் மாவிழந்து ஓட,
 தங்காத சாரல் வங்காள தேசமும்
 தொடுகழற் சங்கு கொட்டன்மகி பாலனை
 வெஞ்சமர் வளாகத்து எஞ்சுவித் தருளி,
 ஒண்திறல் யானையும், பெண்டிர்பண் டாரமும்,
 நித்தில நெடுங்கடல் உத்தர லாடமும்
 வெறிமலர்த் தீர்த்தத்து எறிபுனல் கங்கையும்,
 அலைகடல் நடுவில் பலகலம் செலுத்திச்
 சங்கிராம விசையோத் துங்கவர்மன் ஆகிய
 கடாரத்து அரசனை வாகையம் பொருகடல்
 கும்பக் கரியொடும் அகப்ப டுத்து,
 உரிமையின் பிறக்கிய பெருநிதிப் பிறக்கமும்,
 ஆர்த்தவன் அகநகர்ப் போர்த்தொழில் வாசலில்
 விச்சா திரத்தோ ரணமும் மொய்த்துஒளிர்
 புனைமணிப் புதவமும், கனமணிக் கதவமும்,
 நிறைசீர் விசயமும், துறைநீர்ப் பண்ணையும்,
 வன்மலை யூர்ளயில் தொன்மலை யூரும்,
 ஆழ்கடல் அகழ்சூழ் மாயிரு டிங்கமும்,
 கலங்கா வல்வினை இலங்கா சோகமும்,
 காவலம் புரிசை மேவிலிம் பங்கமும்
 விளைப்பந் தூருடை வளைப்பந் தூரும்
 கலைதக் கோர்புகழ் தலைத்தக் கோலமும்
 தீதமர் வல்வினை மதமா லிங்கமும்,
 கலாமுதிர் கடுந்திறல் இலாமுரி தேசமும்
 தேன்நக்கு வார்பொழில் மானக்க வாரமும்
 தொடுகடல் காவல் கடுமுரண் கிடாரமும்
 மாப்பொரு தண்டால் கொண்ட...

இக் கல்வெட்டில் காணப்பெறும் ஊர்களில் பலவற்றைக்
 கண்டுபிடிப்பதில்
 ஆராய்ச்சியாளரிடையே ஆழ்ந்த கருத்து வேற்றுமைகள் எழுந்துள்ளன.
 இடைதுறை நாடு என்பது இராய்ச்சுர் ஆற்று இடைவெளியாகும்; வனவாசி
 என்பது பாணவாசி; கொள்ளிப்பாக்கை என்பது ஐதராபாத்தின்
 அண்மையிலுள்ள குல்பர்கா என்னும் இடம்; மண்ணைக் கடக்கம் என்பது

மானியகேதம்; ஈழம் என்பது இலங்கை ; பழந்தீவுகள் என்பன மாலத் தீவுகள்;
சாந்திமத் தீவு என்பது அரபிக் கடலிலுள்ளதொரு தீவாகும்; இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கம் மேலைச் சளுக்க நாட்டின் ஒரு பகுதி; சயசிங்கன் என்பான் மேலைச் சளுக்க மன்னன் இரண்டாம் சயசிம்மன் (கி.பி. 1015-1043) ; முயங்கி
அல்லது முசங்கி என்னும் ஊர் பழம் ஐதராபாத்து இராச்சியத்திலுள்ள மஸ்கி
என்பதாகும் ; சக்கரக்கோட்டம் பஸ்தாரில் உள்ளது. மதுரை மண்டலம், நாமனைக்கோட்டம், பஞ்சப்பள்ளி என்பன பஸ்தாரின் பிரிவுகளாம். பஸ்தாருக்கு மாசணி தேசம் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. மாசணி தேசம் என்பது இப்போது பாகிஸ்தானத்தில் உள்ள சிந்து மாகாணத்தில் உள்ளதோர்
ஊர் என்றும் கூறுவர். இவை யாவும் நாகவமிச மன்னரின் ஆட்சிக்குட் பட்டிருந்தவை. ஆதிநகர் என்பது ஒரிஸ்ஸா இராச்சியத்திலுள்ள ஜார்ஜ் நகர்
என்பதுதான். இந்திரரதன் சோமவமிச மன்னரில் ஒருவன்போலும் ; ஒட்டவிஷயம் என்பது இக் காலத்தில் உள்ள ஒரிஸ்ஸா இராச்சியமாகும். கோசலை நாடு என்பது மகாநதியின் கரையோரம் அமைந்திருந்தது. தண்டபுத்தி என்பது மிதுனபுரி மாவட்டத்தில் உள்ளது. இரணசூரனும், கோவிந்தசந்த(சந்திர)னும் வங்க நாட்டுக் குறுநில மன்னராவர். மகிபாலன் என்பவன் வங்கம், பீகார்ப் பகுதியில் அரசாண்டு வந்த பாலர் வமிசத்து முதலாம் மகிபாலன் ஆவான். சங்கு என்பவன் அவனுடைய படைத் தலைவனாகப் பணிபுரிந்தவன் போலும். தக்கண லாடம், உத்தர லாடம் என்பன தெற்குராதாவும்வடக்குராதாவும் ஆம். அவையிரண்டும் சேர்ந்து கங்கைக்குத் தென்புறம்
உள்ள வங்காள நாட்டின் பகுதிகளாக இலங்கி வந்தன. வங்காள தேசம் என்பது இக் காலத்திய வங்காள இராச்சியத்தின் கீழ்ப்பகுதியும் தென்பகுதியுமாம்.

சீர்விசயம் என்ற நாடு ஸ்ரீவிஜயம் என்ற புகழ்பெற்ற நாடாகும். இது சுமத்திராத் தீவில் அமைந்திருந்தது. அத் தீவின் கீழைக் கடற்கரையில் பண்ணை என்ற நாடு இருந்தது. மலையூர் என்பது ஸ்ரீவிஜயம் அல்லது பண்ணையாதல் வேண்டும். மாயிருடிங்கம் மலேயாவில் லீகாருக்கு அண்மையில் இருந்தது. அதற்குத் தெற்கில் இலங்காசோகம் விளங்கிற்று. மேவிலிம்பங்கமும், வளைப்பந்தூரும் இன்ன இடத்தில் இருந்தன என்பது அறிய முடியவில்லை. தலைத்தக்கோலமானது சிரா பூசந்தியின்மேல் இருந்த
ஒருநாகும். மதமாலிங்கம் என்ற இடம் மலே தீபகற்பத்தில் பண்டன் விரிகுடாவுக்கு அண்மையில் இருந்ததெனத் தெரிகின்றது. இலாமுரி தேசம்
வடசுமத்திராவின் ஒரு பகுதியாகும். இப்போது அதற்கு 'லம்ரி' என்னும் பெயர் வழங்குகின்றது. மானக்க வாரம் என்பது நிக்கோபார்த் தீவுத் தொகுதியாகும். கிடாரம் அல்லது கடாரம் என்பது பெனாங்கை அடுத்துள்ள

கேடா என்னும் இடமாக இருக்கலாம் என்று ஆய்வாளர் கருதுகின்றனர்.

இராசேந்திரனின் வடநாட்டுப் படையெடுப்பானது ஒரு பெரும் திக்கு விசயமாகும். வட இந்தியாவில் பல மன்னர்களை அவன் வென்று வாகை சூடினான். அவன் வட இந்தியத் திக்குவிசயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபோது கஜினி

முகமதுவின் படையெடுப்பு ஒன்று நிகழ்ந்தது. கன்னோசி நாட்டை அப்போது

ராஜ்யபாலன் என்ற மன்னன் அரசாண்டு வந்தான். கஜினி முகமது அவனுடைய நாட்டைக் கி.பி. 1018-ல் தாக்கினான். ராஜ்யபாலன் அவனை எதிர்த்து நின்று போராடாமல் நாட்டைக் கைவிட்டு ஓடிவிட்டான். கஜினி முகமதுவும் வழக்கம்போல் கோயில்களை இடித்தும், அவற்றின் உடைமைகளைச் சூறையாடியும், ஊருக்கு எரியூட்டியும் நாட்டுக்குப் பேரிழப்பை விளைத்தான். ராஜ்ய பாலனுடைய கோழைத்தன்மையைக் கண்ட

அப்பக்கத்து மன்னர்கள் அவனைத் தண்டிக்க முற்பட்டனர். அவர்கள் சந்தெல்லர் மன்னன் வித்தியாதரன் என்பவன் தலைமையில் கன்னோசியைத்

தாக்கி ராஜ்யபாலனைக் கொன்றனர் ; அவனுடைய மகன் திரிலோசன பாலனை அரியணை ஏற்றுவித்தனர். இந்தச் செய்திகளைக் கஜினி முகமது கேள்வியுற்று வெகுண்டான். அம்

மன்னர்களின்மேல் பழிவாங்கும் எண்ணத்துடன் அவன் மீண்டும் 1019-ல் கன்னோசியின்மேல் படையெடுத்தான். திரிலோசன பாலன் அவனை எதிர்த்து

நின்று போராடியும் வெற்றி காணவியலாதவனாய் நகரைத் துறந்து ஓடிவிட்டான். இரண்டாண்டுகளுக்குப் பின்பு முகமது வித்தியாதரன்மேல் படையெடுத்து வந்தான் (கி.பி. 1021-22); தனக்கு எதிராகக் கூட்டணி ஒன்று நிறுவியதற்காக வித்தியாதரனை ஒறுக்க எண்ணினான். இதே ஆண்டுகளில்தாம் முதலாம் இராசேந்திரன் கங்கை கொள்ளுவதற்காக வடநாட்டு விசயம் செய்தான். அவனுக்குப் போசராசன் நட்பும், சேதி நாட்டுக்

காளச்சூரி மன்னன் காங்கேய விக்கிரமதித்தன் நட்பும் கிடைத்தன.

அவர்களுடன் கூட்டுறவு பூண்டு இராசேந்திர சோழனும் வித்தியாதரனுக்கு உதவ விரைந்தான். சக்கரக் கோட்டத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு இராசேந்திரன்

மதுரை மண்டலம், நாமனைக் கோட்டம், பஞ்சப்பள்ளி, மாசுணி தேசம் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றினான் என்று அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தி களினின்றும் அறிகின்றோம். மாசுணி தேசம் என்றால், பாம்பு நாடு என்று பொருள் கொள்ளுவதைவிட அப்படி ஒரு தேசம் வட இந்தியாவில் இருந்ததா

என்று தேடிப் பார்த்தல் நலம். அலெக்சாந்தர் இந்தியாவின்மேல் படையெடுத்து வந்தபோது, சிந்து நதியின் முகத்துவாரத்தில் புகுந்து நதி வழியே கப்பலில் சென்றுகொண்டிருந்தான் என்றும், அவ் வமயம் ஆற்றின் இரு கரைகளிலும் அமைந்திருந்த சோத்ரி, மாசுணி ஆகிய இரு வகுப்பாரின்

அடைக்கலத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டான் என்றும் கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியரான டயடோரஸ் எழுதுகின்றார். மாசுணி என்ற இடம் சிந்து நதிக்கரை ஓரிடத்தைத் தவிர இந்தியாவில் வேறெங்கும் இல்லை. எனவே, இந்த மாசுணி தேசமே மெய்க்கீர்த்தியில் குறிக்கப்பட்டுள்ள மாசுணி நாடு எனக் கொள்ளலாம். இராசேந்திரனின் நண்பனான போசராசனும் சிந்து நாட்டில் முஸ்லிம் மன்னனைப் பொருது வெற்றி கண்டான் என்று வரலாறு கூறுகின்றது.

மதுரை மண்டலம் என்பது யமுனைக் கரையில் உள்ள மதுரையே என்பதில் ஐயமில்லை. இந்தியாவிலேயே புகழ்பெற்ற மதுரைகள் இரண்டே உண்டு. இராசேந்திரன் வெற்றி கண்டது வடமதுரைதான். அந் நகர் அக் காலத்தில் செல்வமும் புகழும் பொதிந்து காணப்பட்டதால் அந் நகரின்மேல் கஜினி முகமது பன்முறை தாக்குதல் தொடுத்தான்; பன்முறை அதைக் கொள்ளையிட்டான். இவ் வடமதுரையை இராசேந்திரனும்வென்று கைப்பற்றினான். இவ்விரு மன்னரின் போர்களுக்கிடையே ஒரு தொடர்பு காண விழைவதில் வழுவேதுமில்லை.

இராசேந்திரனின் வடநாட்டுத் திக்கு விசயத்தின்போது ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் கோவைபட இணைத்து நோக்கும் போது போசராசன், காங்கேயன், மற்றும் பல மன்னருடன் கூட்டுக்கூடிக் கஜினி முகமதுவுடன் போரிட்டு அவன் தொல்லைையை ஒழித்துக் கட்டுவதற்காகவே அவனுடைய வடநாட்டு நண்பர்களின் வேண்டுகோளின்படி அவன் வடநாட்டுக்குப் படை திரட்டிச் சென்றான் என்று கருதத் தோன்றுகின்றது.

இராசேந்திரன் கி.பி. 1018-ல் இலங்கை முழுவதையும் வென்று தன் குடைக்கீழ்க் கொண்டுவந்தான். முதலாம் பராந்தகனிடம் தோற்றோடிய வீரபாண்டியன் அன்று சிங்களத்தில் கைவிட்டோடிய பாண்டி நாட்டு மணிமுடியையும் செங்கோலையும் இராசேந்திரன் மீட்டுக்கொண்டதுமன்றிச் சிங்கள மன்னனின் மணிமுடியையும் அவன் பட்டத்தரசியின் மணிமுடியையும் பறித்துக் கொண்டு வந்தான். இலங்கைத் தீவு முழுவதும் சோழநாட்டு மண்டலங்களுள் ஒன்றாக இணைத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அத் தீவில் அவன் சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் பல கோயில்கள் எழுப்பினான். அதே ஆண்டில் சேரனும் தன் அரசரிமையை இராசேந்திர சோழனுக்குப் பறிகொடுத்தான். அஃதுடன் 'செங்கதிர்' வீசிய மணிமாலை ஒன்றும் இராசேந்திரன் கைக்கு மாறிற்று.

இராசேந்திரன் மதுரையில் தன் மகனைப் பிரதிநிதியாக அமர்த்தி, அப் பிரதிநிதியினிடம் பாண்டிநாடு, கேரளம் ஆகியவற்றின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தான் (கி.பி. 1018-19). இவனுக்குச் சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்ற பட்டப்பெயரும் அளிக்கப்பட்டது. ஒரு மன்னனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த உரிமைகள் அத்தனையும் இவன் செலுத்தி வந்தான். இவன் தங்கியிருக்கும்

பொருட்டுப் பெரிய மாளிகை ஒன்றை இவனுக்கு இராசேந்திரன்
மதுரையில்
கட்டிக்கொடுத்தான். சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் இருபத்து மூன்று
ஆண்டுகள் அரசாண்டான். நாஞ்சில் நாட்டிலுள்ள சசீந்திரத்துக்குச் சுந்தர
சோழ சதுர்வேதி மங்கலம் என்றொரு பெயரும் வழங்கலாயிற்று.
கோட்டாறு
என்ற இடத்தில் இவன் சோழரின் படைகளில் ஒன்றை நிறுத்தி வைத்தான்.

இராசேந்திரன் மேலைச் சளுக்கர்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். அந்
நாட்டு மன்னன் இராசசிம்மனை முயங்கி அல்லது முசங்கி என்ற இடத்தில்
முறியடித்தான் (கி.பி. 1021). எனினும் இராசசிம்மன் தளராத ஆற்றலோடு
சோழருடன் மீண்டும் போர்
தொடுத்தான். இராய்ச்சூரை மீட்டுக் கொண்டு துங்கபத்திரை வரையில் தன்
ஆட்சியை நிலைநிறுத்திக் கொண்டான். இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கம்
முழுவதையும் இராசேந்திரன் வென்றான் என்று அவனுடைய
மெய்க்கீர்த்திகள்
கூறுவது மிகைபாடாகும்.

இராசேந்திரனின் நாட்டம் அடுத்துக் கங்கை வெளியின்மேல் பாய்ந்தது.
சோழப் படைத்தலைவன் ஒருவன் ஆணையின்கீழ்ப் படைகள் வடக்கு
நோக்கிப் புறப்பட்டன. மேலைச் சளுக்க மன்னன் இரண்டாம்
சயசிம்மனுக்குப்
படைத்துணையாக நின்றவர்களான கலிங்கத்து அரசனும், ஒட்டவிஷய
அரசனும் சோழரின் படைகளுக்கு அடிபணிந்தனர். இப் படைகள் மேலும்
வடக்கே முன்னேறிச் சென்று, இந்திரதரன், இரணசூரன் ஆகியவர்களை
வென்று புறங்கண்டு, இரணசூரனின் மூலபண்டாரத்தைச் சூறையாடித்
தருமபாலன் என்ற மன்னனையும் வென்று முதுகுகாட்ட வைத்துக்
கங்கைவெளியில் அடிவைத்தன. வங்க நாட்டுப் பாலவமிசத்து மன்னன்
மகிபாலன் என்பான் படையின் தண்டநாதனுக்குத் தலைவணங்கினான்.
கங்கையாற்றைக் கடந்து சென்றும் சோழர் சிற்சில இடங்களில் போரிட்டு
வெற்றி கொண்டார்கள். வங்காளம் முழுவதுமே சோழப் பேரரசின்
மேலாட்சிக்கு இணங்கிற்று. வடநாட்டு வெற்றிகளுக்குப் பிறகு நாடு
திரும்பிய
இராசேந்திரன் சோழகங்கை என்ற குளம் ஒன்றை வெட்டி அதில்
கங்கைநீரைச் சொரிந்து, 'கங்கா ஜலமயம்-ஜயஸ்தம்பம்' என்று அதைப்
பாராட்டித் தன் வெற்றிக்கு விழக் கொண்டாடினான்.

இராசேந்திரனுடைய படைகளுடன் இணைந்து சென்றவனான
கருநாடகக்
குறுநில மன்னன் ஒருவன் மேலை வங்கத்தில் குடியேறினான். அவன்
வழியில்
சமந்தசேனன் என்ற ஒருவன் தோன்றினான். அவன் வங்க நாட்டில் சேனர்
பரம்பரை யொன்றைத் தொடங்கி வைத்தான். கங்கைக் கரைகளிலிருந்து
சைவர்கள் சிலரை இராசேந்திரன் வரவழைத்தான் என்றும், அவர்களைக்

காஞ்சிபுரத்தில் குடியேற்றினான் என்றும் திரிலோசன சிவாசாரியார்
 என்பார்
 எழுதிய சித்தாந்த சாராவளி என்னும் நூல் கூறுகின்றது. கங்கைக்கரைப்
 போர்களில் வெற்றிவாகைகூடி மாபெரும் புகழுடன் திரும்பி
 வந்துகொடிருந்த
 தன் தண்டநாதனைச் சோழப் பேரரசன் இராசேந்திரன் கோதாவரிக்
 கரையில்
 எதிர்கொண்டான். அவ்வமயம் கலிங்கரும், ஒட்டவிஷயத்தாரும்
 அவனைத்
 தாக்கிப் போர் முழக்கம் செய்தனர். இராசேந்திரன் அவர்களை ஒறுத்து
 ஒடுக்கினான். பிறகு தன் மருகன் இராசராச நரேந்திரனை
 வேங்கி நாட்டு மன்னனாக மணிமுடி சூட்டுவித்தான். தன் மகள் அம்மங்கா
 தேவியையும் அவனுக்கு மணம் முடித்துவைத்தான். வேங்கி நாட்டில்
 அரசரிமைக் குழப்பங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. அங்கு முதலாம்
 சக்திவர்மன் இறந்தவுடனே அவனுடைய இளவலான விமலாதித்தன்
 அரசரிமை ஏற்றான். அவன் இராசேந்திரனின் தங்கை குந்தவையை
 மணந்திருந்தான். அவனுடைய ஆட்சியும் கி.பி. 1019ஆம் ஆண்டுடன்
 முடிவடைந்தது. குந்தவையின் மகன்தான் இராசராச நரேந்திரன்.
 அவனுக்கு
 அரசரிமை எய்துவதை இரண்டாம் சயசிம்மன் எதிர்த்து வந்தான் ; தன்
 மாற்றாந்தாய் மகன் ஏழாம் விஷ்ணுவர்த்தன விசயாதித்தன் என்பவனை
 வேங்கி நாட்டின் அரியணை ஏற்றுவிக்க அவன் முனைந்திருந்தான்.
 எனவே,
 இராசராச நரேந்திரனின் முடிசூட்டு விழா முடிவுறாமல் காலந்தாழ்ந்து
 வந்து
 கொண்டிருந்தது. கங்கைகொண்டு வெற்றிமுழக்கம் செய்து கொண்டிருந்த
 இராசேந்திரனுக்கு அம் முடிசூட்டு விழாவையும் முற்றுவிக்கும் வாய்ப்பு
 ஏற்பட்டது (கி.பி. 1035). சோழரின் சினத்துக்கு அஞ்சி நாட்டைக்
 கைவிட்டோடிய விஷ்ணுவர்த்தன விசயாதித்தனும் அவனுக்குப் பக்கத்
 துணையாக நின்ற சயசிம்மனும், கலிங்கரும், ஒட்டரும் சோழரால்
 முறியடிக்கப்பட்டு உயிருக்கு அஞ்சி ஓடிப் பிழைத்தார்கள். ஆனால்,
 இராசராச
 நரேந்திரனின் தொல்லைகள் அஃதுடன் தீர்ந்தபாடில்லை. அவன் மீண்டும்
 மீண்டும் பகைவருக்கு இடங்கொடுத்துத் தன் நாட்டைத் துறந்து
 ஓடவேண்டிய
 நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டன. இறுதியாக இராசேந்திர சோழன் பெரும்
 படையொன்றை இராசராச பிரம்ம மகாராசன், உத்தமசோழன்
 மிலாடுடையான்,
 உத்தமசோழ சோழகோன் என்ற படைத்தலைவர் மூவரின் தலைமையில்
 அனுப்பிவைத்தான். களிதிண்டி என்ற இடத்தில் நிகழ்ந்த பெரும் போர்
 ஒன்றில் இவர்கள் மூவரும் புண்பட்டு மாண்டுபோனார்கள். ஆனால்,
 வெற்றி
 சோழருக்கே கிடைத்தது. இம் மாபெரும் வீரர்கள் மூவரும் தனக்காற்றிய
 நன்றியை வீரராசேந்திரன் மறந்தானல்லன்; தன் நன்றியின் சின்னமாக

அவர்கட்கு மூன்று கோயில்கள் எடுப்பித்தான்.

இராசேந்திர சோழனிடம் மிகப் பெரியதொரு கடற்படை இருந்தது. அதனுடைய பயன்பாட்டையும் கலங்களின் ஆழ்கடல் ஊரும் ஆற்றலையும் தேர்ந்தறியும் அரிய வாய்ப்பு ஒன்று, எதிர் நோக்கி நின்று அவனை அழைத்தது. தமிழகத்தின் மரக்கலங்கள் வாணிகச் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு பல நூற்றாண்டுகளாகக் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்கும் சீனத்துக்கும் பாய்விரித்தோடிக்கொண்டிருந்தன. ஆனால், கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டளவில் சீனத்தில் ஏற்பட்டிருந்த உள்நாட்டுக் கலகங்களினால் இக் கடல் வாணிகம் தடைபட்டுப் போயிருந்தது. அவ் வாணிகத்தை மீண்டும் தொடங்கும் முயற்சியில் சீனம் ஈடுபடலாயிற்று. தென் கடல் நாடுகளுடன் வாணிகம் செய்துகொண்டிருந்த அயல்நாட்டு வணிகர்களையும், கடல்கடந்து அன்னிய நாடுகட்குச் சென்றிருந்த வணிகர்களையும் மீண்டும் சீனத்துடன் வாணிகத் தொடர்பு கொள்ளுமாறு தூண்டும்பொருட்டுச் சீனத்துப் பேரரசன் தன் தூதுவரை அயல்நாடுகட்கு அனுப்பிவைத்தான். அவர்களிடம் பொன்னையும், துணி வகைகளையும், தன் அரசாங்க முத்திரையையும் ஒப்படைத்தான். அப்போது சுமத்திராவில் ஆண்டு கொண்டிருந்த ஸ்ரீவிஜய மன்னர்கள் இவ்வழைப்புக்கு இணங்கிக் கி.பி. 1003-1008 ஆண்டுகளில் தம் தூதுவர்களைச் சீனத்துக்கு அனுப்பிவைத்தனர். இராசராச சோழனின் தூதுவர்கள் முதன் முதல் கி.பி. 1015-ல் சீனத்துக்குச் சென்றனர். இராசேந்திரனும் ஒரு தூது அனுப்பிவைத்தான். குலோத்துங்கன் காலத்தில் (கி.பி. 1077) ஒரு தூது சீனத்துக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுடனும், சீனத்துடனும் மிக நெருங்கிய வாணிகத் தொடர்பு வளர்ந்து வந்தது. சீனம் தன் வாணிகத் தொடர்பை மீண்டும் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து இருபத்தைந்து ஆண்டுக் கால அளவில் (கி.பி.1003-1028) கிழக்கிந்தியத் தீவுகளைப் பற்றியும் அங்கு ஆட்சி புரிந்து வந்த அரசர்களைப்பற்றியும் பல செய்திகளை அறிந்துகொள்ளுவதற்குப் போதிய காலமும் வாய்ப்பும் சோழ மன்னருக்குக் கிடைத்தன. ஸ்ரீவிஜய நாட்டின் சைலேந்திர மன்னனான மாரவிசயோத்துங்கன் இராசராச சோழனுடைய உதவியைப் பெற்று நாகப்பட்டினத்தில் சூடாமணி விகாரை என்ற பெளத்தமடம் ஒன்றைக் கட்டினான். இராசேந்திர சோழன் பட்டத்துக்கு வந்த பிறகு அம் மடத்துக்குத் தன் தந்தை இராசராசன் நிவந்தமாகக் கொடுத்திருந்த ஆனைமங்கலம் என்னும் கிராமத்தை அம் மடமே தொடர்ந்து 'சூரியசந்திரர் உள்ளவரை' அனுபவித்து வருமாறு ஆணை பிறப்பித்தான். எனவே, தான் ஆட்சிபுரியத் தொடங்கிப் பத்து ஆண்டுகட்குமேல்

கிழக்கிந்தியத்தீவு நாடுகளான ஸ்ரீவிஜயம், கடாரம் ஆகிய நாடுகளின் மன்னருடன் இவன் தொடர்ந்து நட்புக்கொண்டிருந்தான் எனத் தெரிகின்றது. எனினும், அவன் திடீரெனக் கடாரத்தின் மேலும் ஸ்ரீவிஜயத்தின்மேலும் பாய்வதற்கு அவனைத் தூண்டிவிட்ட காரணம் இன்னதென விளங்கவில்லை.

ஒருவேளை சோழர்கள் சீனத்துடன் மேற்கொண்டிருந்த வாணிகத் தொடர்பைத் துண்டித்துவிட ஸ்ரீவிஜய மன்னன் முயன்றனாக வேண்டும். அன்றித் திக்குவிசயம் புரிந்து, கடல் கடந்து சென்று, பல நாடுகளின்மேல்போர் தொடுத்து, அவற்றைத் தனக்கு அடிபணிய வைத்துத் தன் குடிமக்களும், அண்டை அயல்நாட்டு வேந்தர்களும் தன் வெற்றியை வியந்து பாராட்ட வேண்டும் என்ற பேரவா ஒன்று இராசேந்திரனைப் பிடர்பிடித்து உந்தியிருக்கக் கூடும். எக்காரணத்தாலோ இராசேந்திரன் கிழக்கிந்தியத் தீவு நாடுகளின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அவ்விடங்களில் ஆண்டு கொண்டிருந்த அரசரை வென்று திறைகொண்டான்.

இராசேந்திரனின் கல்வெட்டு மெய்க்கீர்த்திகளுள் ஒன்று அவனுடைய கடாரத்துப் போரை விளக்கமாகப் பாராட்டிப் புகழ்கின்றது. 'அலைகடல் நடுவுள் பலகலம் செலுத்திச் சங்கிராம விசையோத் துங்கவர்மன் ஆகிய கடாரத்து அரசனை வாகையம் பொருகடல் கும்பக் கரியொடும் அகப்படுத்து, உரிமையின் பிறக்கிய பெருநிதிப் பிறக்கமும், ஆர்த்து அவன் அக நகர்ப் போர்த்தொழில் வாசலில் விச்சாதிரத் தோரணமும், மொய்த்து ஒளிர் புனைமணிப் புதவமும், கனமணிக் கதவமும்... தொடுகடல் காவல் கடுமுரண் கிடாரமும்... மாப்பொரு தண்டால்...' இராசேந்திரன் கைக்கொண்டான் என்பது அக்கல்வெட்டுக் கூறும் செய்தியாகும்.

கடாரத்து மன்னனிடமிருந்து இராசேந்திரன் கைப்பற்றிய முதல் நாடு ஸ்ரீவிஜயமாகும். அது சுமத்திராவில் உள்ளது. அதற்கு இப்போது பாலம்பங் என்று பெயர் வழங்கி வருகின்றது. பிறகு அவன் அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தியில் கண்டுள்ள ஏனைய கிழக்காசிய நாடுகளையும் வென்று திறைகொண்டான். கடாரத்தைக் கலிங்கத்துப் பரணியானது 'குளிறு தெண்திரை

குரை கடாரம்'13 என்று குறிப்பிடுகின்றது. பட்டினப்பாலையின் உரையாசிரியரான நச்சினார்க்கினியர் அப்பாட்டில் குறிப்பிடப்படும் 'காழகம்'

என்ற இடம் கடாரமாகும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். பிங்கலந்தை நிகண்டும் இவருடைய கூற்றை உறுதிப்படுத்துகின்றது. தமிழகத்துக்கும் கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் இடையே ஓடிய கடல்வழியின்மேல் கடாரம் அமைந்திருந்த காரணத்தினால், அதை வென்று தன் ஆணையின்கீழ்க்கொண்டு வருவது தமிழகத்தின் கடல் வாணிக வளர்ச்சிக்கு இன்றிமையாதது என்று

இராசேந்திரன் உணர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.
அக்காலத்தில் கடாரம் மிகவும் சிறந்ததொரு துறைமுகப்பட்டினமாக
விளங்கி

வந்தது. ஆகவே, கடாரத்தின்மேல் அவன் கொண்ட வெற்றியானது சோழர்
சீனர் வாணிகத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு தூண்டுகோலாக அமைந்துவிட்டது.
கடாரத்தின்மேல் வெற்றி கொண்டானாயினும் இராசேந்திரனின் போர்த்
தொல்லைகள் ஓய்ந்தபாடில்லை. சிங்களத்தில் சு.கி.பி. 1029-ல் சுதரந்தரப்
போராட்டங்கள் தலைதூக்கலாயின. பாண்டி நாட்டிலும், சேர நாட்டிலும்
அரசியற் கிளர்ச்சிகள் மூண்டன. எனினும், இளவரசன் இராசாதிராசன்
அவற்றை யெல்லாம் உடனுக்குடன் ஒடுக்கிவிட்டான் (கி.பி. 1018).

இராசேந்திரனின் வாணாள் முடிவுக்கு வந்துகொண்டிருந்தது. மேலைச்
சளுக்க மன்னன் முதலாம் சோமேசுவர ஆகவமல்லன் (கி.பி. 1043-68) தீராத்
தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தான். அதனால் இராசாதிராசன்
அவன்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். கிருஷ்ணை நதிக்கரைமேல்
உள்ள

பூண்டி என்ற இடத்தில் இராசாதிராசன் சோமேசுவரனை வென்று வெற்றி
வாகை சூடினான். கலியாணபுரியை அழித்து அங்கிருந்த துவாரபாலகர்
சிலையைக் கவர்ந்துகொண்டு வந்தான். அச் சிலையைத் தாராசுரத்தில்
இன்றும் காணலாம். சோழரின் படையெடுப்பினால் மேலைச் சளுக்கர்
தலைகுனிய நேரிட்டது. அவர்களுடைய நாடும் சீர்குலைந்து போயிற்று.

சோழர்கள் மைசூரிலும் சில போர்களில் ஈடுபடவேண்டிய நெருக்கடி
நேர்ந்தது. அங்கு அவர்கள் பசுக்களைக் கவர்ந்து வந்ததாகவும், கொடும்
போர்கள் விளைத்தனர் என்றும் அறிகின்றோம்.

இராசேந்திரன் சீரிலும், சிறப்பிலும், வீரத்திலும், நிருவாகத் திறனிலும்
தன்

தந்தை இராசராசனையும் மிஞ்சி நின்றான். 'மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி
இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல்எனுஞ் சொல்' என்னும் குறளுக்கு
எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிற்று இராசேந்திரனின் அரசியல். அவனுடைய
விருகளில் சிறப்பானவை 'முடிகொண்டான்', 'கங்கை கொண்டான்',
'கடாரங்

கொண்டான்', 'பண்டித சோழன்' என்பவையாம். புகழ்பெற்று விளங்கிய
இராசேந்திரனின் வாணாள் கி.பி. 1044-ல் முடிவுக்கு வந்தது.

போரில் மட்டுமன்றிக் கல்வி, கலை, சமயத்தொண்டு ஆகிய
துறைகளிலும்

இராசேந்திரன் இணையற்றுத் திகழ்ந்தான். அவனால் படைக்கப்பட்ட
கலைக்கூடமான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தையே தன் தலைநகரமாகக்
கொண்டு கலை வளர்ச்சிக்கான பணிகள் பலவற்றைப் புரிந்து
வந்தான். இராசேந்திரன் மனைவியருள் சிறப்பாகக் கல்வெட்டுகளில்
குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவர்கள் திரிபுவனம் அல்லது வானவன் மாதேவியார்,
முக்கோக்கிழாள், பஞ்சவன் மாதேவியார், வீரமா தேவியார் என்பவர்கள்

ஆவர். அரசன் இறந்தவுடன் அவனுடன் வீரமாதேவியார்
உடன்கட்டையேறி

விட்டாள். இராசேந்திரனின் பிள்ளைகளான இராசாதிராசன், இராசேந்திரன்,
வீரராசேந்திரன் ஆகியவர்கள் ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராகப் பட்டங்கட்டிக்
கொண்டார்கள். சோழபாண்டியப் பிரதிநிதியாக மதுரையினின்றும் அரசு
புரிந்துவந்த சடாவர்மன் சுந்தர சோழ பாண்டியன் என்பான் இம் மூவருள்
ஒருவனா அன்றி வேறானவனா என்பது விளங்கவில்லை.

இவர்களேயன்றி

இராசேந்திரனுக்கு வேறு ஆண் மக்களும் இருந்தனர் எனத் தெரிகின்றது.
அவனுக்கு இரு பெண் மக்களும் உண்டு. ஒருத்தி அருண்மொழி
நங்கையார்

அல்லது பிரானார். இவளுடைய உடன்பிறந்தானான இராசாதிராசன்
ஆட்சியில் விலையுயர்ந்த முத்துக் குடை ஒன்றைத் திருமழபாடிக்
கோயிலுக்குக் கொடையாகக் கொடுத்திருக்கின்றான். மற்றொருத்தி
அம்மங்காதேவி என்பவள். இவள் கீழைச் சளுக்க மன்னன் முதலாம்
இராசராசனை மணந்து முதலாம் குலோத்துங்கனைப் பெற்றுக்
கொடுத்தாள்.

முதலாம் இராசாதிராசன் (கி.பி. 1018-1054)

இராசாதிராசன் தன் தந்தையுடன் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள்
இணைந்திருந்து அவனுடைய அரசியலில் பொறுப்பேற்று ஆழ்ந்த ஆட்சித்
திறனும், போர்த்திறனும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தான். இவன் அரியணை
ஏறியவுடனே சிங்களத்தில் சோழரின் ஆட்சியை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சிகள்
எழுந்தன. இராசாதிராசன் மிகவும் கடுமையான போர் நடவடிக்கைகளை
மேற்கொண்டு இக் கிளர்ச்சிகள் அனைத்தையும் அவ்வப்போது
ஒடுக்கினான்.

அவன் சிங்களத்தில் இழைத்தனவாகக் கூறப்பெறும் சில கொடுமைகள்
சோழரின் செங்கோன்மைக்கு இழுக்கை விளைவித்தன. சிங்கள மன்னன்
விக்கிரமபாகு போரில் புண்பட்டு மாண்டான். அவனுடைய மணிமுடியை
இராசாதிராசன் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அம் மன்னனது அன்னையின்
மூக்கையும் சோழர்கள் அறுத்துவிட்டனர்.

சளுக்கரின் தொல்லைகள் மீண்டும் தலைதூக்கின. சளுக்க மன்னன்
சோமேசுவரனை எதிர்த்துச் சோழர்கள் இரண்டாம் முறையும் போர்
தொடுக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது (கி.பி.1044-46). சளுக்கருக்குத்
துணை நின்ற மன்னர் பலரைஇராசாதிராசன் போரில் முறியடித்தான்.

கம்பிலியில் இருந்த சளுக்க மன்னரின்

அரண்மனை யொன்றை அவன் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கினான்.

கலியாணபுரமும் மண்ணோடு மண்ணாக மறைந்தது. அங்கிருந்த

மாளிகைகளும், அரண்மனைகளும் தவிடு பொடியாயின. இராசாதிராசன்

கலியாணபுரத்தில் அமர்ந்து 'விசயராசேந்திரன்' என்ற விருது ஒன்றை

ஏற்று

வீராபிடேகம் செய்துகொண்டான். அவன் கவர்ந்து வந்து தாராசுரத்தில்

வைத்திருக்கும் துவார பாலகர் சிலையின்மேல், 'சுவஸ்தி ஸ்ரீ உடையார் ஸ்ரீ விஜய ராசேந்திரதேவர் கலியாணபுரம் எரித்துக் கொண்டுவந்த துவார பாலகர்' என்னும் சொற்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆனால், சளுக்கப் போர் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. இராசாதிராசனுக்கு அவனுடைய தம்பி இராசேந்திரன் பெருந் துணையாக இருந்தான்; சளுக்கப் போரில் சோழரின் படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கினான். கொப்பம் என்ற இடத்தில் கொடும் போர் ஒன்று நிகழ்ந்தது (கி.பி. 1052). சளுக்க மன்னன் சோமேசுவரன் சோழரின் தாக்குதலுக்குச் சளைத்துத் தோற்றோடி விட்டான். சோழர்கள் மாபெரும் வெற்றி வீரர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். ஆனால், இராசாதிராசன் போர்க்களத்தில் புண்பட்டு வீர மரணம் எய்தினான். பிற்காலக் கல்வெட்டுகள் அவனை 'ஆனைமேற்றுஞ்சிய மன்னன் என்று புகழ்கின்றன. இராசாதிராசன் தன் மரணத்தைத் தானே தேடித் தழுவிக்கொண்டான். தன் முன்னோர் தூக்கி நிறுத்திய வெற்றிக் கொடியைத் தாழாது உயர்த்திப் பிடிக்கவேண்டும் என்ற சீரிய நோக்கத்துடன் அவன் கொப்பத்துப் போரை மேற்கொண்டான். இப் போரில் மட்டுமன்றி வேறு பல போர்களிலும் அவன் தானே போர்க்களத்தில் நேரில் நின்று வீரச் செயல்கள் புரிந்து வந்துள்ளான். இராசாதிராசன் பிறவியிலேயே ஈடிணையற்றுப் போர்த் தொழிலில் வீரனாக விளங்கினான். தன் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே பல பகைவரை அடிபணிவித்துப் பகை களைந்து அசுவமேத யாகம் ஒன்று இயற்றுவித்தான். தன் பெரிய தந்தையார், தன் உடன்பிறந்தார், தன் மக்கள் அனைவருக்குமே தன் ஆட்சிப் பொறுப்புகளைப் பகிர்ந்து கொடுத்திருந்தான்.

இராசாதிராசன் பூரட்டாதியில் பிறந்தவன். அவனும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தையே தலைநகராகக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய மனைவியருள் ஒருத்தி 'திரைலோக்கியம் உடையார்' என்ற பட்டப் பெயரைப் பெற்றிருந்தாள். கலியாணபுரத்தில் தான் மேற்கொண்ட வெற்றி நீராட்டு விருதானவிசயராசேந்திரன் என்ற பெயருடன் வீரராசேந்திர வர்மன், ஆகவமல்ல குலாந்தகன், கலியாணபுரம் கொண்ட சோழன் ஆகிய விருதுகளையும் தன் பெயருடன் இணைத்துக் கொண்டான். இராசராசனின் குருதேவர், 'அதிகாரிகள் பாராசரியன் வாசுதேவ நாராயணன்' என்பவர். இவருக்கு 'உலகளந்த சோழன் பிரம மாராயன்' என்று மற்றொரு பெயரும் உண்டு.

இராசாதிராசனின் மகன் இளவரசன் இராசேந்திரன் கொப்பம் வெற்றிக்குப் பெருந்துணை புரிந்தான். தன் தந்தை இறந்தவுடனே போர்க்களத்திலேயே தான் இரண்டாம் இராசேந்திரனாக அவன் முடிசூட்டிக் கொண்டான் (கி.பி. 1052-64). அவன் கோலாப்பூரின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று ஆங்கு வெற்றித் தூண் ஒன்றை நாட்டினான். சோழன் தாக்குதல்களால் பலமுறை சீர்குலைந்து போயிருந்த சளுக்க நாடு வலிகுன்றி நின்றதாயினும், தான் சோழ

மன்னருக்குத் திறை செலுத்தி வருமளவுக்குத் தன் சுதந்தரத்தை இழக்கவில்லை. இந் நிலையைக் கண்டு பொறானாய் இரண்டாம் இராசேந்திரன்

மீண்டும் ஒருமுறை சோமேசுவரன்மேல் போர் தொடுத்தான் (கி.பி. 1062). சோமேசுவரனின் போர்வலியும் துணைவலியும் பெருகி வந்தன. அஃதுடன் அவன் கீழைச் சளுக்கரின் அரசியலிலும் தலையிட்டு வந்தான்.

அவனுடைய

துடுக்கை ஒடுக்கவே இராசேந்திரன் இப் படையெடுப்பை மேற்கொண்டான். இதில் அவன் மாபெரும் வெற்றியுங் கண்டான்.

இராசேந்திரன் தன் மூத்த மகனான இராசமகேந்திரனுக்கு இளவரசு பட்டம் சூட்டினான் (கி.பி. 1059). ஆனால், இராசமகேந்திரன் இளமையிலேயே

இவ்வுலகை நீத்தான். அவனையடுத்து முதலாம் வீரராசேந்திரன் இளவரசு பட்டம் எய்தினான். இரண்டாம் இராசேந்திரனின் ஆட்சி கி.பி. 1063-ல் முடிவுற்றது. அவனுக்குப்பின் அவன் இளவல் முதலாம் வீரராசேந்திரன் அரசு

கட்டில் ஏறினான் (கி.பி. 1063-70). 14 சளுக்கமன்னன் சோமேசுவரன் தன் போர் முயற்சிகளில் சளைத்தானல்லன். அவனுடைய கை

ஒங்கிக்கொண்டே

போயிற்று. கூடல் சங்கமம் என்ற ஓரிடத்தில் தன்னைக் களத்தில் எதிர் நிற்கும்படி அவன் வீரராசேந்திரனை அறைகூவி அழைத்தான்.

அவனுடைய

அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டவனாய் வீரராசேந்திரனும் மேலைச் சளுக்க நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். மேலைச் சளுக்கரின் தாக்குதலுக்காக அவன் கரந்தைஎன்ற இடத்தில் ஒரு திங்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் நின்றபக்கமே

சோமேசுவரன் திரும்பவில்லை. ஆனால், அவன் 'ஓடி மேலைக் கடலில் ஒளிந்துகொண்டான்.' இக் கோழைத்தனத்தைக் கண்டு ஏமாற்றமும் வெகுளியும்

கொண்ட வீரராசேந்திரன் துங்கபத்திரையின் கரையின்மேல் வெற்றித் தூண்

ஒன்றை நாட்டிவிட்டு, சோமேசுவரனின் கொடும்பாவி ஒன்றைக் கட்டியடித்துவிட்டுத் தன் நாடு திரும்பினான். சோமேசுவரனோ மிகக் கொடியதொரு காய்ச்சல்வாய்ப்பட்டுத் துங்கபத்திரையில் மூழ்கித் தற்கொலை

செய்துகொண்டான்.

வீரராசேந்திரன் வேங்கிக்குத் தன் படைகளைச் செலுத்திச் சென்று விசயவாடாவுக்கு அண்மையில் தன்னை எதிர்த்து நின்ற மேலைச் சளுக்கப் படையொன்றை முறியடித்து, வேங்கியில் தன் ஆட்சியை நிலைநாட்டிவிட்டுக் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் திரும்பினான். இலங்கையில் மீண்டும் கிளர்ச்சி ஒன்று புகைந்தது. வீரராசேந்திரன் படையொன்றை அங்கு அனுப்பி அக்கிளர்ச்சியை ஒடுங்கினான். அவன் தானும் கடல் கடந்து படை செலுத்திக் கடாரத்தை வென்று (கி.பி. 1069) தன்னுடன் நட்புறவு பூண்டிருந்த மன்னன் ஒருவனை கடாரத்தின் அரியணை மேல் ஏற்றுவித்தான்.

வடக்கில் மீண்டும் போர் முழக்கம் எழுந்தது. முதலாம் சோமேசுவரனையடுத்து முடிசூட்டிக்கொண்ட இரண்டாம் சோமேசுவரன் (கி.பி.

1068-76) சோழரை எதிர்த்துப் போர்க் கோலங்கொண்டான். மீண்டும் ஒருமுறை வீரராசேந்திரன் படை திரட்டிச் சென்றான். சளுக்கருக்கும் சோழருக்கும் இடையே விளைந்த போரில் சோமேசுவரன், வீரராசேந்திரன் ஆகிய இருவருமே வெற்றிக்கு உரிமை கொண்டாடினர். இரண்டாம் சோமேசுவரனுக்கும் அவனுடைய தம்பி ஆறாம் விக்கிரமாதித்தனுக்கும் (கி.பி.

1068-76) இடையே அரசரிமைப் பூசல்கள் மூண்டன. விக்கிரமாதித்தன் சோழரின் படைத் துணையை நாடினான். வீரராசேந்திரனின் தலையீட்டுக்கு

அஞ்சிச் சோமேசுவரன் தன் நாட்டை இரண்டாகப் பங்கிட்டு ஒரு பங்கைத் தன் தம்பிக்கு அளித்தான். விக்கிரமாதித்தன் அரசரிமை பெற்றதுடன் சோழர் குலத்து இளவரசி ஒருத்தியையும் மணந்தான்.

வீரராசேந்திரன் பல விருதுகளை ஏற்றுக்கொண்டான்.

சகலபுவனாசிரயன்,

மேதினிவல்லபன், மகாராசாதிராசா, ஆகவமல்ல குலகாலன், பாண்டிய குலாந்தகன், இராசாசிரயன், வல்லப வல்லபன், வீரசோழன், கரிகாலன் ஆகிய

விருதுகள் அவன் வெற்றிகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தில்லைச் சிற்றம்பலத்து

நடனமாடுங் கடவுளின் மணிமுடியை அணி செய்ய 'திரைலோக்கிய சாரம்' என்ற விலை மதிப்பற்ற மாணிக்கமணி ஒன்றை அவன் வழங்கினான். 15 சோழநாடு, தொண்டை நாடு, பாண்டி நாடு, கங்கபாடி ஆகிய நாடுகளில் அவன் பல பிரமதேயகங்களை நிறுவினான். வீரராசேந்திரன் வெற்றி முழக்கத்துடன் சோழநாடு திரும்பிக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் எழுப்பப்பட்டிருந்த 'சோழ கேரள மாளிகை'யில் அமர்ந்து 'இராசேந்திர

சோழமாவலி வாணராசன்' என்ற அரியணை மேல் கொலுவீற்றிருந்து வெற்றிவிழாக் கொண்டாடினான். அவன் கி.பி. 1070-ல் இவ்வுலகை நீத்தான்.

அவனுடைய மகனும், சளுக்க மன்னன் ஆறாம் விக்கிரமாதித்தனின் மைத்துனனுமான அதிராசேந்திர தேவன் அரசுகட்டில் ஏறினான். வீரராசேந்திரனின் அரசியருள் ஒருத்தியின் பெயர் அருண்மொழி நங்கை. அவனுடைய காலத்தில் வீரசோழியம் என்னும் தமிழ் இலக்கண நூல் ஒன்றைப் புத்தமித்திரர் என்பார் இயற்றினார். தமிழ்வளர்ச்சிப் பணிகள் வீரராசேந்திரன் காலத்தும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்ததென இதனால் அறிகின்றோம்.

அதிராசேந்திரன் தான் முடிசூட்டிக் கொள்வதற்கு முன்பு தன் தந்தையுடன் அமர்ந்திருந்து ஆட்சி நடத்தி வந்தான். அரியணை ஏறிய பின்பு ஒருமாத காலமே இவன் ஆட்சி புரிந்தான். விசயாலய சோழனின் நேர்பரம்பரை இவனுடைய வாணாளுடன் முடிவடைந்தது.

முதலாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1070-1120)

வீரராசேந்திரன் கண்களை மூடியவுடன் சோழ நாட்டில் அரசரிமைக் கிளர்ச்சிகள் சில நடைபெற்றன. ஒரு கிளர்ச்சியின்போது அதிராசேந்திரன் மாண்டு போனான். இவனையடுத்து முதலாம் குலோத்துங்கன் பட்டத்துக்கு

வந்தான். வைணவ சைவ வரலாறுகளில் வரும் கிருமிகண்ட சோழன் என்பவன் அதிராசேந்திரனே எனச் சிலர் கூறுவர். வைணவ சமய ஆசாரியருள் ஒருவரான இராமானுசரை நாட்டைவிட்டு ஓட்டியவனும் இவனே

என்று சிலர் கூறுகின்றனர். முதலாம் வீரராசேந்திரனோ அன்றி, முதலாம் குலோத்துங்கனோ இராமானுசரை வெருட்டியவன் என்றும் ஐயப்படுகின்றனர். முதலாம் குலோத்துங்கன் இருவழியில் இராசராச சோழனின் கொள்ளுப்

பேரனாவான். இராசராசனின் மகன் முதலாம் இராசேந்திரனின் மகள் அம்மங்காதேவியின் மகன் இவன். இவனுடைய தந்தை கீழைச் சளுக்க மன்னன் முதலாம் இராசராசன். இவன் வேங்கி நாட்டு விமலாதித்தனுக்கும்

முதலாம் இராசராச சோழன் மகள் குந்தவைக்கும் பிறந்தவன்.

குலோத்துங்கன்

உடலில் பெருமளவு ஓடியது சோழர் குலக் குருதி தான். சளுக்க மன்னன் முதலாம் இராசராசன் கி.பி. 1060-ல் காலமானான். பிறகு பத்தாண்டுகள்வரை

இரண்டாம் இராசேந்திரன் என்ற பெயரில் குலோத்துங்கன் வேங்கி நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்தான். அப்படி ஆண்டுவந்த காலத்தில் பஸ்தார் நாட்டுக் குறுநில மன்னர் சிலரைப் போரில் வென்று அவர்களை ஒடுக்கி வைத்தான்.

ஆறாம் விக்கிரமதித்தனுடனும் இவன் போரிட்டு வெற்றி கண்டான்.
மேலைச்

சளுக்கரின் ஆதிக்க விரிவை எதிர்த்துப் போராடிய முதலாம்
வீரராசேந்திரனுக்குத் துணை நின்று வேங்கி நாட்டின்மேல் சோழரின்
அரசியல் செல்வாக்கு நிலைத்து நிற்பதற்கு வேண்டிய உதவிகளையும்
குலோத்துங்கன் புரிந்து வந்தான்.

குலோத்துங்கன் பிறந்தவுடனே கங்கைகொண்ட சோழனின் தேவியான
இவன் பாட்டியார் இவனைத் தன் இரு கைகளாலும் வாரியெடுத்து,
இவனுடைய உடற்குறிகள் சிலவற்றை உற்று நோக்கி இவன் தூரிய
குலத்துக்கு
அரசனாவான் எனக் கூறி மகிழ்ந்தாள் என்று கலிங்கத்துப் பரணி ஆசிரியர்
செயங்கொண்டார் கூறுகின்றார்.16

முதலாம் குலோத்துங்கன் சோழநாட்டு அரியணை ஏறிய சில
ஆண்டுகட்குள் காலதூரி மன்னன் யசகர்ணன் என்பான் வேங்கி
நாட்டின்மேல்
படையெடுத்தான்; ஆனால், வெற்றி காணாதவனாய்ப் புறமுதுகிட்டு
ஓடிவிட்டான் (கி.பி. 1073). குலோத்துங்க சோழன் முடிசூட்டிக்
கொள்வதற்கு
முன்பு சோழ நாட்டில் ஏற்பட்ட கலவரங்களின்போது சிங்கள நாட்டில்
விசயபாகு (கி.பி. 1055-1110) என்பான் பொலன்னருவையைக் கைப்பற்றித்
(கி.பி.

(1070) தானே சிங்களத்து மன்னனாகப் பட்டங்கட்டிக் கொண்டான்
(கி.பி. 1076-7). பொலன்னருவைக்கு விசயராசபுரம் என்று மாற்றுப் பெயர்
சூட்டினான். அயல்நாட்டு மன்னருடன் திருமண உறவுகளை
மேற்கொண்டான்.

கன்னோசி மன்னன் ஜகதிபாலனின் மகள் லீலாவதியைத்தான் மணம்
புரிந்துகொண்டான். லீலாவதியின் தாய் முன்னொரு காலத்தில்
சோழநாட்டுச் சிறையினின்றும் தப்பி யோடியவள். மற்றும், கலிங்கத்து
இளவரசி திரிலோகசுந்தரியையும் விசயபாகு மணந்தான். தன் தங்கை
மித்தை

என்பவளைப் பாண்டிநாட்டு இளவரசன் ஒருவனுக்கு மணம் புரிவித்தான்.
இவனுடைய பேரனான சிங்கள மன்னன், மகாபாராக்கிரம பாகு என்பவன்.

சிங்களம் தன்னுரிமை எய்தியது சோழர்கட்குப் பெரும் இழப்பு என்று
கூறமுடியாது. சோழநாட்டுக்குச் சிங்களம் எவ்விதமான ஊறுபாடும்
செய்யும்

நிலைமையில் இல்லை. சோழர்களின் கை உள்நாட்டு அரசியலில் ஓங்கி
நிற்கும் வரையில் சிங்களவர்கள் அவர்களை ஒன்றும் இடர்ப்படுத்த
முடியாது.

ஆனால், என்றுமே பாண்டி நாட்டை ஒடுக்கித் தன் ஆட்சியின்கீழ்
வைத்திருக்க வேண்டிய மிகப் பெரிய பொறுப்பு ஒன்று உண்டு என்று

குலோத்துங்கன் நன்கு உணர்வான். பாண்டிநாடு தலை தூக்கினால்
சோழரின்

ஆட்சிக்கு இடும்பைகள் நேரிடக்கூடும் என்ற நிலையைச் சோழ மன்னன்
அளந்து வைத்திருந்தான். எனவே, பாண்டி நாட்டையும் கேரளத்தையும்
அடக்கித் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளும் செயல்களில்
குலோத்துங்கன்

முனைப்புடன் இறங்கினான். அவ்விரு நாடுகளிலும் பல்வேறு கிளர்ச்சிகள்
மூண்டெழுந்தன. அவற்றைத் திறம்பட ஒடுக்கினான். ஆங்காங்குத் தன்
ஆணையை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கென நிலப்படைகளை
நிறுத்திவைத்தான்.

ஆனால், பாண்டி நாட்டிலும், கேரள நாட்டிலும் வழக்கில் இருந்துவந்த
ஆட்சிமுறைகளில் இவன் தலையிடவில்லை.

குலோத்துங்க சோழன் கடாரத்தையும் வென்றதாக அவனுடைய
மெய்க்கீர்த்திகள் கூறுகின்றன. ஆனாலும், கி.பி. 1099-ல் கடாரத்து வேந்தன்
ஒருவனிடமிருந்து இராச வித்யாதர ஸ்ரீ சாமந்தனும், அபிமானோத்துங்க
ஸ்ரீசாமந்தனும் தூது வந்தனர் எனவும், அம் மன்னனின் விருப்பப்படியே,
குலோத்துங்கன் நாகப்பட்டினத்தில் நடைபெற்றுவந்த பௌத்த
விகாரைக்கு

ஏற்கெனவே கொடையாக அளிக்கப்பட்டிருந்த கிராமத்தை இறையிலிக்
கிராமமாக மாற்றிக்கொடுத்தான் எனவும் அறிகின்றோம். அக்காலத்தில்
நாகப்பட்டினத்துக்குச் சோழ குல வல்லப பட்டினம் என்றொரு பெயர்
வழங்கிவந்தது. மேற்கூறப்பட்ட இரண்டு விகாரைக்கும் 'இராசேந்திரப்
பெரும்பள்ளி' யென்றும் 'இராசராசப் பெரும்பள்ளி' என்றும் பெயர்கள்
வழங்கின. இராசராசப் பெரும்பள்ளிக்கு ஸ்ரீசைலேந்திர சூடாமணி விகாரை
என்றொரு பெயரும் உண்டு. சுமத்திராத்

தீவில் கிடைத்துள்ள ஒரு கல்வெட்டில் (சகம் 1010, கி.பி. 1088)

திசையாயிரத்து

ஐநூற்றுவர் என்ற வாணிகச் சங்கம் ஒன்று சோழநாட்டில் நடைபெற்று
வந்ததாகக் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

சோழரை எதிர்த்து வேணாட்டில் ஒரு கிளர்ச்சி மூண்டெழுந்தது.

குலோத்துங்கனின் புகழ்பெற்ற படைத் தலைவர்களுள் ஒருவனான
நரலோக

வீரன் என்பான் வேணாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று அக்
கிளர்ச்சியை உடனுக்குடனே அடக்கிவிட்டான் (கி.பி. 1098).

குலோத்துங்கன் இருமுறை கலிங்கத்தின்மேல் படையெடுத்தான். தென்
கலிங்கமானது வேங்கி நாட்டின் மாகாணங்களில் ஒன்றாகச் சளுக்கர்
ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. அங்குப் பெயரிதொரு கலகம் ஏற்பட்டது.
குலோத்துங்கன் படையொன்றை அனுப்பி அக் கலகத்தை அடக்கினான்
(கி.பி.

1096). இரண்டாம் படையெடுப்புதான் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. அப்

படையெடுப்பின்போது குலோத்துங்கனுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றியைப்

பாராட்டிச் செயங்கொண்டார் என்ற புலவர் பரணி ஒன்று பாடினார். அந் நூலுக்குக் கலிங்கத்துப் பரணி என்று பெயர். சொற்கட்டிலும், பொருளாழத்திலும், பல்வேறு இலக்கியச் சுவைகளிலும், மெய்ப்பாடுகளிலும்

இணையற்று விளங்குவது இந் நூல். இரண்டு அடிகள் கொண்டுள்ள தாழிசை

என்னும் செய்யுளில் இந் நூல் முழுதும் யாக்கப்பட்டுள்ளது. வடகலிங்க வேந்தன் தனக்குத் திறை செலுத்தத் தவறினான் என்ற காரணத்துக்காக முதலாம் குலோத்துங்கன் வெகுண்டெழுந்து கலிங்கத்தின்மேல் போர் தொடுத்தான் என்று கலிங்கத்துப் பரணி இயம்புகின்றது. அப்போது அரசாண்டு வந்த வடகலிங்க வேந்தன் கலிங்க நகரத்து அநந்தவர்மன் சோடகங்கன் ஆவான் (கி.பி. 1078-1150). இவன் சோழ நாட்டு இளவரசி இராசசுந்தரி என்பவளின் மகன்.

காஞ்சிமா நகரின் தென்மேற்குத் திசையில் நின்ற பொன் மாளிகைச் சித்திரமண்டபத்தில் உள்ள அரியணைமேல் குலோத்துங்கன் அமர்ந்திருந்தான். அவனுடைய அரசிகள் தியாகவல்லியும், ஏழிசைவல்லியும்

உடன் அமர்ந்திருந்தனர். குலோத்துங்கனின் மற்றொரு மனைவியான மதுராந்தகியின் பெயர் கலிங்கத்துப் பரணியில் காணப்படவில்லை. எனவே,

கலிங்கப் போருக்கு முன்னரே அவள் காலமாகிவிட்டிருக்க வேண்டும் என்று

ஊகிக்கசைலேந்திர சூடாமணி விகாரை என்றொரு பெயரும் உண்டு. சுமத்திராத்

தீவில் கிடைத்துள்ள ஒரு கல்வெட்டில் (சகம் 1010, கி.பி. 1088)

திசையாயிரத்து

ஐந்நூற்றுவர் என்ற வாணிகச் சங்கம் ஒன்று சோழநாட்டில் நடைபெற்று வந்ததாகக் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

சோழரை எதிர்த்து வேணாட்டில் ஒரு கிளர்ச்சி மூண்டெழுந்தது.

குலோத்துங்கனின் புகழ்பெற்ற படைத் தலைவர்களுள் ஒருவனான நரலோக

வீரன் என்பான் வேணாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று அக் கிளர்ச்சியை உடனுக்குடனே அடக்கிவிட்டான் (கி.பி. 1098).

குலோத்துங்கன் இருமுறை கலிங்கத்தின்மேல் படையெடுத்தான். தென் கலிங்கமானது வேங்கி நாட்டின் மாகாணங்களில் ஒன்றாகச் சளுக்கர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. அங்குப் பெயரிதொரு கலகம் ஏற்பட்டது. குலோத்துங்கன் படையொன்றை அனுப்பி அக் கலகத்தை அடக்கினான் (கி.பி.

1096). இரண்டாம் படையெடுப்புதான் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. அப்

படையெடுப்பின்போது குலோத்துங்கனுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றியைப்

பாராட்டிச் செயங்கொண்டார் என்ற புலவர் பரணி ஒன்று பாடினார். அந் நூலுக்குக் கலிங்கத்துப் பரணி என்று பெயர். சொற்கட்டிலும், பொருளாழத்திலும், பல்வேறு இலக்கியச் சுவைகளிலும், மெய்ப்பாடுகளிலும்

இணையற்று விளங்குவது இந் நூல். இரண்டு அடிகள் கொண்டுள்ள தாழிசை

என்னும் செய்யுளில் இந் நூல் முழுதும் யாக்கப்பட்டுள்ளது. வடகலிங்க வேந்தன் தனக்குத் திறை செலுத்தத் தவறினான் என்ற காரணத்துக்காக முதலாம் குலோத்துங்கன் வெகுண்டெழுந்து கலிங்கத்தின்மேல் போர் தொடுத்தான் என்று கலிங்கத்துப் பரணி இயம்புகின்றது. அப்போது அரசாண்டு வந்த வடகலிங்க வேந்தன் கலிங்க நகரத்து அநந்தவர்மன் சோடகங்கன் ஆவான் (கி.பி. 1078-1150). இவன் சோழ நாட்டு இளவரசி இராசசுந்தரி என்பவளின் மகன்.

காஞ்சிமா நகரின் தென்மேற்குத் திசையில் நின்ற பொன் மாளிகைச் சித்திரமண்டபத்தில் உள்ள அரியணைமேல் குலோத்துங்கன் அமர்ந்திருந்தான். அவனுடைய அரசிகள் தியாகவல்லியும், ஏழிசைவல்லியும்

உடன் அமர்ந்திருந்தனர். குலோத்துங்கனின் மற்றொரு மனைவியான மதுராந்தகியின் பெயர் கலிங்கத்துப் பரணியில் காணப்படவில்லை. எனவே,

கலிங்கப் போருக்கு முன்னரே அவள் காலமாகிவிட்டிருக்க வேண்டும் என்று

ஊகிக்கமேல் படைசெலுத்தி வந்து இராமேசுவரம் வரையில் முன்னேறினான்.

ஆடுதுறைக் கோயில் சிலைகளைக் கைப்பற்றி ஹலேபீடு என்ற ஊருக்கு எடுத்துச் செல்ல முயன்றான்; ஆனால், அம் முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை.

இந் நிலையில் ஆறாம் விக்கிரமதித்தன் வேங்கியைக் கைப்பற்றிக் (கி.பி.

1118) குலோத்துங்கன்மேல் தன் பரம்பரை வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டான்.

அவனுடைய வாணாள் வரையில் வேங்கி அவனுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட நாடாகவே இருந்து வந்தது. சோழரின் மேலாட்சியிலிருந்து கீழைச் சளுக்க நாட்டைப் பிரித்து வைக்க வேண்டுமென்பதையே அவன் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தான். அந் நோக்கம் நிறைவுபெற்றதும் அவனுடைய இதயமும் அமைதி அடைந்தது.

ஆனால், குலோத்துங்கனின் மன நிறைவு குலைந்தது. அவன் முனைப்புற்று எழுந்தான்; மேலைச் சளுக்கர்மேல் பாய்ந்தான். வேங்கியையும்,

கங்கபாடியின் சில பகுதிகளையும் மீட்டுக்கொண்டான். வேங்கியைத் தன் நாட்டின் மாகாணங்களுள் ஒன்றாக மாற்றி இணைத்துக் கொண்டான்.

குலோத்துங்கனின் பல விருதுகளையும், சிறப்புப் பெயர்களையும் பூண்டிருந்தான். அவனுடைய ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டு வரையில் அவன் பெயர்

இராசேந்திரன் என்றே வழங்கி வந்தது. இராச கேசரி, பரகேசரி, திரிபுவன சக்கரவர்த்தி, சர்வலோகாசிரயன், விஷ்ணுவர்த்தனன், பராந்தகன், பெருமானடிகள், விக்கிரம சோழன், குலசேகர பாண்டிய குலாந்தகன் என்ற விருதுகள் அவன் பெயரை அணி செய்ததைக் கல்வெட்டுச் செய்திகள் கூறுகின்றன. விருதராச பயங்கரன், அகலங்கன், அபயன், சயதரன் என்னும் விருதுகளையும் அவன் புனைந்திருந்தான் என்று கலிங்கத்துப் பரணி கூறுகின்றது. குலோத்துங்கன் சுங்கம் தவிர்த்தவன் என்று சில கல்வெட்டுகள்

அவனைப் பாராட்டுகின்றன. அவன் மேற்கொண்டு செய்த அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் யாவை, எந்தச் சுங்கங்களை அவன் தவிர்த்தவன் என்ற விளக்கங்கள் கிடைக்கவில்லை. சோழநாடு முழுவதிலும் அவன் கி.பி. 1086-ல்

நில அளவை ஒன்றைச் செய்து முடித்தான். இதே ஆண்டில் இங்கிலாந்தின் நிலங்கள், உழவரின் உடைமைகள் ஆகியவற்றின் விரிவான கணக்கீடு ஒன்று

செய்யப்பட்டது குறிப்பிடவேண்டிய நிகழ்ச்சியாகும்.

குலோத்துங்கனுக்கு ஏழு ஆண்மக்களும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தனர். ஆண் மக்களுள் சோடகங்கன், மும்முடிச் சோழன், வீரசோடன், விக்கிரம சோழன் என்பவர்கள் வேங்கி நாட்டு ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தி வந்தனர். மகள் சிங்கள இளவரசன் ஒருவனுக்கு மணமுடிக்கப் பெற்றாள்.

கங்காபுரி அல்லது கங்கைகொண்ட சோழபுரமே குலோத்துங்கனின் தலைநகராகத் தொடர்ந்து விளங்கிவந்தது. காஞ்சிபுரத்தினின்றும் பல ஆணைகளைப் பிறப்பிப்பது குலோத்துங்கனுக்கு வழக்கமாக இருந்தது.

விக்கிரம சோழன் (கி.பி. 1120-1135)

முதலாம் குலோத்துங்கனை யடுத்து அவனுடைய மூத்த மகன் விக்கிரம சோழன் சோழநாட்டுப் பேரரசனாக முடிசூட்டிக் கொண்டான் (கி.பி. 1120). மேலைச் சளுக்க மன்னன் ஆறாம் விக்கிரமதித்தன் கி.பி. 1126-ல் காலமானான். விக்கிரமன் வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். வேங்கியின் அரசை மேலும் உறுதிப்படுத்தினான். கங்கபாடியின் ஒரு பகுதியான கோலாரை மீட்டுக்கொண்டான். அவனுடைய ஆட்சியில் கி.பி. 1125ஆம் ஆண்டளவில் வடஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு மாவட்டங்களில் வெள்ளமும் பஞ்சமும் ஏற்பட்டு மக்கள் அல்லலுற்றனர்.

சோழரின் தலைநகரமான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்கு அண்மையில்

சிதம்பரம் அமைந்துள்ளது. அங்குள்ள திருச்சிற்றம்பலம் என்னும் நடராசர் கோயிலுக்கு முதலாம் பராந்தகன் முதல் பின்னிட்டு வந்த சோழர் அனைவரும் அளவற்ற தானங்கள் அளித்து வந்துள்ளனர். விக்கிரம சோழனும் கி.பி. 1128-ல் இக்கோயிலுக்குப் பெரியதொரு நன்கொடை வழங்கினான். நாடு முழுவதிலும் அடிக்கடி சுற்றுலா வரும் நல்லதொரு வழக்கத்தை விக்கிரமன் மேற்கொண்டிருந்தான். அவன் பன்முறை சிதம்பரத்திலும் தங்கியிருந்ததுண்டு. அவனுடைய விருதுகளில் ஒன்றான 'தியாக சமுத்திரம்' என்பது அவனுடைய வள்ளன்மையையும், மற்றொன்றான

'அகலங்கன்' என்பது அவன் வாழ்க்கைத் தூய்மையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சிதம்பரம் நடராசர் கோயிலுக்குப் பல திருப்பணிகள் புரிந்தான். அக் கோயிலின் அமைப்பில் பல புதுமைகளை இயற்றினான். நரலோக வீரன் குலோத்துங்கனின் இறுதி நாட்களில் தொடங்கிய பல திருப்பணிகளை விக்கிரம சோழன் தன் காலத்தில் முற்றுவித்தான். கோயிலின்

புறமதிற்சுவருக்கு விக்கிரம சோழன் திருமாளிகை என்று பெயர் வழங்கி வருகின்றது. மாடவீதிகளுள் ஒன்றுக்கும் இவனுடைய பெயர்

வழங்கியதாக இச் சோழனின் கல்வெட்டு ஒன்று தெரிவிக்கின்றது.

விக்கிரமன்

திருவரங்கத்து அரங்கநாதர் கோயிலின் ஐந்தாம் திருச்சுற்றைக் கட்டினான் என்று கோயிலொழுகு கூறுகின்றது.

விக்கிரம சோழனுக்குப் பல குறுநில மன்னர்கள் திறை செலுத்தி வந்தனரென விக்கிரம சோழன் உலாக் கூறுகின்றது. சூரை நாயகன் என்கிற மாதவராயன், செங்கேணில் பரம்பரையினரான சம்புவராயர்கள், திருக்காளத்தியின் அண்மையில் அரசாண்ட யாதவராயரின் முன்னோர்கள் அக் குறுநில மன்னருள் சிலர் ஆவர்.

இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1135-50)

விக்கிரம சோழனை யடுத்து அவன் மகன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் அரியணை ஏறினான். முடிசூட்டு விழா சிதம்பரத்தில் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

குலோத்துங்கன் நடராசர் கோயிலுக்குப் பெரிய திருப்பணிகள் ஆற்றினான். திருச்சிற்றம்பலத்துக்குப் பொன் வேய்ந்தான். நடராசர் கோயிலுக்குள் தெற்றியம்பலத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கோவிந்தராசப் பெருமானின் சிலையைப் பெயர்த்தெடுத்துக் கடலில் எறிவித்தான்.

இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் நாட்டில் கலகங்கள், கிளர்ச்சிகள் ஒன்றும் எழவில்லை. சைவ வைணவப் பூசல்கள் மட்டும் தலைதூக்கி நின்றன.

பொதுவாக நாட்டில் அமைதி நிலவிற்று ; குடிநலம் ஓங்கிற்று. இவன் காலத்தில் சேக்கிழாரும் ஒட்டக்கூத்தரும் வாழ்ந்திருந்தனர். இவனுடைய

ஆட்சி கி.பி. 1150-ல் முடிவுற்றது.

இரண்டாம் இராசராசன் (கி.பி. 1146-1173)

இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் வாணாள் முடிவதற்கு நான்காண்டுகட்கு முன்பே அவனுடைய மகன் இரண்டாம் இராசராசன் ஆட்சிப்பொறுப்புகளை ஏற்று நடத்தி வந்தான். அவன் நாட்டிய கல்வெட்டுகள் கி.பி. 1146 ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டே காணப்படுகின்றன. அவனுடன் அரியணையில் அமர்ந்திருந்தவள் அவனிமுழுதுடையாள் என்ற அரசியாவாள். அவளையன்றிப் புவனமுழுதுடையாள், தரணிமுழுதுடையாள், உலகுடைமுகக் கோக்கிழாள் என்று இராசராசனுக்கு வேறு மூன்று மனைவியருமுண்டு. அவன் முத்தமிழ்த்தலைவன் என்னும் விருது ஒன்றைப்புனைந்திருந்தான். தமிழ் வளர்ச்சிக்கு அவன் ஆற்றிய பணிகளின் சிறப்பை இவ் விருது எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இரண்டாம் இராசராசன் ஆட்சிக் காலத்தில் இறுதியாண்டுகளில் மத்திய ஆட்சியும், மாகாண ஆட்சியும் தளர்ச்சியுறலாயின. குறுநில மன்னர்கள் சோழனின் மேலாட்சியினின்றும் நழுவத் தொடங்கினர். கிராமத்து ஆட்சி முறைகளும், ஊர் வாரியங்களும் எவ்விதமான மாறுதல்களுக்கும் உட்படவில்லையாயினும், மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடும் கோன்முறையும் முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் பெற்றிருந்த உறுதியையும் ஒழுங்கு முறையையும் இழந்துவிட்டன.

இராசராசனின் ஆட்சி கி.பி. 1173ஆம் ஆண்டுடன் முடிவுற்றது. அவனுக்குப்பின் இரண்டாம் இராசாதிராசன் பட்டமேற்றான். இவன் இரண்டாம் இராசராசனின் மகன் அல்லன் ; விக்கிர சோழனுடைய பெண் வயிற்றுப்பேரர்களுள் ஒருவனாவன்.

இரண்டாம் இராசாதிராசன் (கி.பி. 1163-1179)

இரண்டாம் இராசராசன் காலத்திலேயே பாண்டி நாட்டில் உள்நாட்டுப் போர் ஒன்று மூண்டது. பராக்கிரம பாண்டியன் என்பவனும் குலசேகர பாண்டியன் என்பவனும் அரசரிமையை நாடினர். பராக்கிரம பாண்டியன் என்பவன் சிங்கள மன்னன் பராக்கிரமபாகுவின் படைத்துணைக்காக விண்ணப்பம் அனுப்பியிருந்தான். காலத்தில் படைகள் வந்து அவனுக்கு உதவவில்லை. அதற்குள் குலசேகர பாண்டியன் பராக்கிரம பாண்டியனையும் அவனுடைய குடும்பத்தினர் சிலரையும் கொன்று மதுரையைக் கைப்பற்றினான்.

சிங்களப்படை இலங்காபுரன் என்பவன் தலைமையில் மதுரையை
அடைந்தது.

மதுரைக்குள் நுழைந்து இப் படைத்தலைவன் பல இடங்களையும்
அழித்தான்.

பராக்கிரம பாண்டியன் மகன் வீரபாண்டியனை அரியணை ஏற்றினான்.
ஆனால், சோழரின் துணையை நாடிய குலசேகரனுக்கு நற்காலம் பிறந்தது.

சோழர்கள் அவனை மீண்டும் பாண்டி நாட்டு மன்னனாக முடிசூட்டினர்.

அஃதுடன் அமையாமல் சோழர்கள் சிங்களத்தின்மேல் படையெடுத்துச்

சென்றனர். சந்தர்ப்பவாதியான பராக்கிரமபாகு என்பான் குலசேகர

பாண்டியனுடன் நட்புறவு ஏற்படுத்திக்கொண்டான். குலசேகரன், சோழர்

தனக்குச் செய்த நன்றியைக் கொண்டு அவர்களையே எதிர்க்கலானான்.

சோழர்கள் அரசியல் சூழ்ச்சியில் பாண்டியருக்கு எவ்வகையிலும்

பிற்பட்டவர்கள் அல்லர். அவர்கள் வீர

பாண்டியனுடன் உறவு பூண்டு அவனைப் பாண்டி நாட்டு அரியணையில்
ஏற்றி

வைத்தனர். சோழர், பாண்டியர், சிங்களவர் இம் மூன்று நாட்டு

மன்னர்களும்

விளையாடிய அரசியல் சூதாட்டம் இரண்டாம் இராசராசன் ஆட்சிக்குப்

பிறகு

கி.பி. 1179 வரையில் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது.

மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1178-1216)

இரண்டாம் இராசாதிராசனின் விருப்பப்படியே அவனுக்குப் பிறகு

மூன்றாம் குலோத்துங்கன் அரசுகட்டில் ஏறினான். மூன்றாம்

குலோத்துங்கன்

சோழப்பேரரசர்களின் நேரான பரம்பரையில் வந்தவனல்லன். இவனுக்கும்

இரண்டாம் இராசாதிராசனுக்கும் எந்த வகையான உறவு என்பது

விளங்கவில்லை. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் பட்டமேற்றவுடனே

வீரபாண்டியன்

மீண்டும் சிங்களவருடன் அரசியல் சூழ்ச்சிகளில் இறங்கிச் சோழரை

எதிர்க்கலானான். குலோத்துங்கன் வீரபாண்டியனைக் கவிழ்த்துக்

குலசேகர

பாண்டியனின் உறவினனான விக்கிரம பாண்டியனுக்குப் பட்டம்

சூட்டுவித்தான்

(கி.பி. 1182). கேரள மன்னனின் துணைகொண்டு வீரபாண்டியன் மீண்டும்

அரசியல் கிளர்ச்சிகளில் இறங்கினான். ஆனால், குலோத்துங்கன் அவனை

முறியடித்தான். வீரபாண்டியன் கொல்லத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தான்.

வழக்கம்போல் சிங்களமும் இக்கிளர்ச்சியில் தலையிட்டது. எனினும்,

சோழரின்

படைவலிக்கு அது அடிபணிய வேண்டிய தாயிற்று. எனினும், சிங்கள

மன்னன்

நிகசங்கமல்லன் இருமுறை பாண்டி நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்து

இராமேசுவரத்தைக் கைப்பற்றினானெனச் சிங்களத்து வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

குலோத்துங்கன் கி.பி. 1190-94 ஆண்டுகளில் பலமுறை கொங்கு நாட்டின்மேல் படையெடுத்துக் கிளர்ச்சிகளை ஒடுக்கிச் சோழப் பேரரசின் மேலாட்சியை நிலைநாட்ட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. வடஆர்க்காட்டுக்கும் நெல்லூருக்கும் இடையிட்ட நாடு தெலுங்குச் சோடரின் ஆட்சியில் இருந்து வந்தது. காஞ்சிபுரமும் அவர்கள் கைவசத்திலேயே இருந்தது. சோழருக்கும் தெலுங்குச் சோடருக்குமிடையே நல்லுறவு பொருந்தியிருந்தது. எனினும், குலோத்துங்கன் அவர்களிடமிருந்து காஞ்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான் (கி.பி. 1196).

இச் சமயத்தில் சடாவர்மன் குலசேகரன் பாண்டி நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்தான். இவன் விக்கிரம பாண்டியனின் மகன் போலும். இவன் சோழரின் மேலாட்சியை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்தான். குலோத்துங்கன் பெரும் படையொன்றைப்பாண்டி நாட்டின்மேல் ஏவி, அந் நாட்டின் பல இடங்களை அழித்தான். மதுரையில் எழுப்பப்பட்டிருந்த முடிசூட்டு விழா மண்டபத்தை இடித்து நிரவினான். சடாவர்மன் படுதோல்வி யடைந்தான். எனினும், சோழன் பாண்டி நாட்டு ஆட்சியை அவனிடமே ஒப்படைத்தான் (கி.பி. 1205).

குலோத்துங்கன் ஆந்திர நாட்டின் மேலும் ஒருமுறை படையெடுக்க வேண்டியிருந்தது (கி.பி. 1208).

பாண்டியர்கள் சோழரை எதிர்த்துச் செய்துவந்த கிளர்ச்சிகள் ஓய்வு காணவில்லை. சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனை யடுத்து அவன் தம்பி முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் அரியணையேறி இருந்தான். சோழரின் மேலாட்சிக்கு இறுதி ஒன்றைக் காணும் முயற்சியில் அவன் முழுமுச்சுடன் இறங்கினான். சோழ நாட்டின்மேல் படையெடுத்துப் போரில் வெற்றி கண்டான். குலோத்துங்கன் தோல்வியுற்றான். சோழர்களுக்குத் தக்க காலத்தில் போசளர்களின் படைத்துணை கிடைத்தது. எனவே, சுந்தர பாண்டியன் தான் பெற்ற வெற்றியின் பயன் முழுவதையும் துய்க்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிலன்.

குலோத்துங்கன் பேராற்றலும், நுண்ணறிவும், அரசியல் சூழ்ச்சித் திறனும் வாய்க்கப் பெற்றவன். அவனுடைய ஆட்சிக் காலம் முழுவதும் பாண்டியரின்

பகையைத் தேய்த்துத் தன் வலியைப் பெருக்கிக் கொள்ளுவதிலேயே கழிந்தது.

'மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளிய' என்ற விருது ஒன்றைத் தன் பேருடன் இணைத்துக் கொண்டான். தனக்குத் திறை செலுத்திவந்த மன்னர்கள் தன்னை மீறாதவாறு அவர்களை ஒடுக்கி வந்தானாயினும், தெலுங்குச் சோடர்கள், பாணர்கள், சம்புவராயர்கள், காடவர்கள், மலையமான்கள், அதிகமான்கள் ஆகிய குறுநில மன்னர்கள் படிப்படியாகத் தம் அரசாதிக்கத்தை வளர்த்து வந்தனர். சோழரது பேரரசின் ஆட்சியும் தளர்ச்சியுற்று வந்தது.

மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்திலும் கங்கைகொண்ட சோழபுரமே சோழப் பேரரசின் தலைநகரமாகத் தொடர்ந்து செயல்பட்டு வந்தது. சோழ நாட்டில் இரண்டாண்டுக் காலம் (கி.பி. 1201-2) கொடும் பஞ்சம் ஒன்று ஏற்பட்டுக் குடிமக்கள் அவதியுற்றனர். பஞ்ச நிவாரணப் பணிகள் பல அரசாங்கத்தின் சார்பில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தனிப்பட்டவர்களும் நிவாரணப் பணியில் பங்கு கொண்டனர். தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலைப் போலவும், கங்கை கொண்ட சோழீச்சரம்போலவும் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் கும்பகோணத்துக்கு அண்மையிலுள்ள திரிபுவனம் என்னும் ஊரில் அழகும், அமைப்பும் வாய்ந்த சிவன்கோயில் ஒன்றை எழுப்பினான். அவனுடைய கலைத்திறனுக்கும், சிவ பக்திக்கும், இதய விரிவுக்கும் அழியாச் சின்னமாக உயர்ந்து நின்று வருகின்றது அக்கோயில்.

மூன்றாம் இராசராசன் (கி.பி. 1216-1246)

குலோத்துங்கனையடுத்து மூன்றாம் இராசராசன் முடிசூட்டிக் கொண்டான். இவ்விருவரும் எம் முறைக் கேளிர் என்று விளங்கவில்லை. ஒருவேளை இராசராசன் குலோத்துங்கனின் மகனாகவும் இருக்கக்கூடும். இராசராசன் அரியணையில் அமர்ந்தவுடனே அரசியல் சுழிகள் இவனை விழுங்கக் காத்துக்கொண்டிருந்தன. பாண்டியரின் செல்வாக்கு உயர்ந்துகொண்டே போயிற்று. போசளர், காடவர்கள், தெலுங்குச் சோடர்கள் ஆகியவர்கள் ஒருபுறம் இராசராசன்மேல் பாயக் காலங்கருதி வந்தனர். பாண்டியருடன் சோழர் மேற்கொண்டிருந்த சமாதான உடன்படிக்கையை இராசராசன் மீறினான். உடனே பாண்டியர்கள் சோழ நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்து தலைநகரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இராசராசன் நாட்டைக் கைவிட்டு ஓடினான். காடவராயன் கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்பான் அவனைத் தாக்கிச் சிறையிட்டான் (கி.பி. 1231)

மேற்கில் போசளர்களின் கையும் ஓங்கி வந்தது. அரசியல் செல்வாக்கிலும், சூழ்ச்சியிலும், படைவலியிலும் அவர்கள் மேம்பட்டு வந்தனர்.

போசள மன்னன் இரண்டாம் வல்லாளன் (கி.பி. 1173-1220) என்பவன் சோழ நாட்டு இளவரசி ஒருத்தியை மணம் புரிந்திருந்தான். அவள் வயிற்றுப் பிள்ளை இரண்டாம் நரசிம்மன் சோழப் பேரரசன் இராசராசனைச் சிறையிட்டு

வைத்த கோப்பெருஞ்சிங்களின் நெஞ்சுரத்தைக் கண்டு வெகுண்டான்.

இராசராசன் சேந்தமங்கலத்தில் சிறைசெய்யப்பட்டிருந்தான்.

கோப்பெருஞ்சிங்களன் சோழ நாட்டில் பல இடங்களிலும் தன் படைகளை ஏவிக் கோயில்களையும் இடித்து நிரவினான். இரண்டாம் நரசிம்மன் தன் தலைநகரமான துவாரசமுத்திரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்து,

திருவரங்கத்துக்கு அண்மையில் உள்ள பாச்சூரில் தண்டு நிறுத்தினான் ; திருவரங்கத்தையும், காஞ்சிபுரத்தையும் கைப்பற்றினான்; தன்

படைத்தலைவர் இருவரைக் கோப்பெருஞ்சிங்களன்மேல் செலுத்திவிட்டு இராமேசுவரம் சென்று

அங்கு வெற்றித் தூண் ஒன்றை நாட்டினான் (கி.பி. 1231-2). படைத் தலைவர்களான அப்பண்ணாவும் சதுத்திர

கோபய்யாவும் இராசராச சோழனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்துக் கோப்பெருஞ்சிங்கனுக்குத் துணையாக வந்தவனான சிங்களத்து இளவரசன்

ஒருவனையும் கொன்றனர். சோழநாட்டைக் காடவனிடமிருந்து மீட்டு நிலைநிறுத்தின தன் பெருமையைப் பாராட்டிக் கொள்ளும் வகையில் நரசிம்மன் 'சோழ ராச்சிய பிரதிஷ்டாபனாசாரியன்' என்றொரு விருதைப் புனைந்தான். அவன் பாண்டி நாட்டைத் தாக்கிப் பாண்டி மன்னனை அடிபணிய வைத்து அவனிடம் திறை கவர்ந்தான். எனினும், அவனுடன் திருமணத் தொடர்புகள் மேற்கொண்டான். இயல்பாகவே பாண்டிய-போசள உறவுகள் வலுவுற்றன. போசளருக்குக் கீழ்ப் பட்டதொரு நிலைக்குச் சோழர்

இருந்து வரலானார்கள். சோழரின் மேலாட்சி தளர்வுற்றவுடனே சோழப் பேரரசுக்குத் திறை செலுத்தி வந்த நாடுகள் யாவும் சுதந்தரம் பெற்றுக் கொண்டன. பாண்டியரின் உறவையும் சோழரின் பணிவையும் பெற்ற போசள

மன்னனுக்குத் தமிழகத்தில் செருக்கும் செல்வாக்கும் அதுவரையில் காணப்படாத அளவு உயர்ந்து வந்தன. இரண்டாம் நரசிம்மனின் மகன் (கி.பி.1234-63) தமிழகத்திலேயே, திருச்சிராப்பள்ளியை யடுத்த கண்ணனூரில்

தங்கிச் சோழரின் ஆட்சியில் அடிக்கடி தலையிட்டுத் தன் அரசியல் ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். இந் நிலையில் மூன்றாம் இராசராசனின் வாணாள் முடிவுற்றது ; மூன்றாம் இராசேந்திரனின் ஆட்சி தொடங்கிற்று.

மூன்றாம் இராசேந்திரன் (கி.பி. 1246- 1279)

மூன்றாம் இராசேந்திரன் தன் செல்வாக்கை மீண்டும் உயர்த்திக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தெலுங்குச் சோடரின் துணையை நாடினான். பாண்டியரின் சார்பில் போசளர் படைபலம் வழங்கி வந்தும் இராசராசன் இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனைப் போரில் புறங்கண்டு சோழரின்

தாழ்வுற்ற கொடியை நிமிர்த்தி நாட்டினான். இப் பாண்டியனை யடுத்து முதலாம் சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் பட்டமெய்தினான். அவன் ஆட்சி யரியணையில் அமர்ந்தவுடனே நரசிம்மனையடுத்துப் போசளர் மன்னனான

சோமேசுவரனின் அரசியலில் மாறாட்டம் ஒன்று கண்டது. அவன் பாண்டியரைக் கைவிட்டுச் சோழரின் நட்புறவுக்குத் தாவினான். சோழப்பேரரசுக்கு வடக்கில் ஒரு தொல்லை ஏற்பட்டது. காகதீய மன்னன் கணபதி என்பான் கி.பி. 1250-ல் காஞ்சியைக் கைப்பற்றினான். சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுக்குப் பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது. அவன் மிகவும் பெரியதொரு படை திரட்டிக்கொண்டு சோழநாட்டின் மேல் பாய்ந்தான். சோமேசுவரன் போர்க்களத்தில் புண்பட்டுவீரமரணம் எய்தினான். பாண்டியன் சோழரின் படைகளை முறியடித்தான்.

கோப்பெருஞ்சிங்கனிடம் திறை கவர்ந்து அவனைத் தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட குறுநில மன்னருள் ஒருவனாக்கினான். வெற்றியினால் ஊக்கப்பட்டு அவன்

மேலும் வடக்கு நோக்கிப் படை செலுத்திச் சென்றான். தெலுங்குச் சோடருடன் கைகலந்து அவர்களை வீழ்த்தினான். காஞ்சியைக் கைப்பற்றியிருந்த காகதீயரை நகரைவிட்டு விரட்டியோட்டினான். மேலும் வடக்கே சென்று இப் பாண்டியன் நெல்லூரையும் கைப்பற்றினான்.

இராசராச

சோழனும், இராசேந்திர சோழனும் எழுப்பிய வெற்றிக் கோட்டைகள் சரிந்தன.

சோழப் பேரரசு சிதறுண்டது ; பாண்டி நாட்டுக்குத் திறை செலுத்துமளவுக்கு அதன் ஆக்கம் குன்றிவிட்டது.

கோப்பெருஞ்சிங்கன் (கி.பி. 1229-1278)

பாண்டியரும், போசளரும், காகதீயரும் மேற்கொண்ட அரசியற் சூதாட்ட அரங்கில் காடவர்கோன் கோப்பெருஞ்சிங்கனின் பெயரானது சுடர்விட்டு ஒளிர்கின்றது. சோழர், பாண்டியர், போசளர் ஆகியவர்கள் அனைவரையுமே

வென்று வாகை சூடியதாக விருதுகள் பல புனைந்து கொண்டான். பாண்டிய மண்டல தாபனசூத்ரதாரன், சகேளதர சுந்தரன், கர்ணாடலக்ஷ்மிலுண்டாகன், காடககுல திலகன், பெண்ணானதீநாதன் என்பன அவற்றுள் சிலவாம்.

கோப்பெருஞ்சிங்கன் தென்னார்க்காடு மாவட்டம்

சேந்தமங்கலத்திலிருந்து

அரசாண்டான். பல்லவர் அல்லது காடு வெட்டிகள் பரம்பரையில் தான்

தோன்றியதாகப் பெருமை பிதற்றி வந்தான். தெற்கில் தஞ்சாவூர் மாவட்டம் முதல் வடக்கே கோதாவரி மாவட்டம் வரையில் இவனுடைய கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன.

கோப்பெருஞ்சிங்கனுக்குச் சிதம்பரம் நடராசரிடம் அளவு கடந்த அன்புண்டு. சிதம்பரம் கோயிலின் தெற்குக் கோபுரத்தை எழுப்பிய பெருமை இவனையே சாரும். இவன் தனக்குப் பரதமல்லன் என்ற விருது ஒன்றை இணைத்துக்கொண்டது நேர்மையானதென்றே கொள்ள வேண்டியது.

இராசராச சோழமன்னன்கீழ்க் குறுநிலமன்னனாகத் தன் ஆட்சியைத் தொடங்கிய கோப்பெருஞ்சிங்கன், அப் பேரரசனையே தெள்ளாற்றுப் போரில் தோல்வியுறச் செய்தான் (கி.பி. 1231). அவனைச் சேந்தமங்கலத்தில் சிறையிட்டும் வைத்தான். போசள நரசிம்மன் சோழர் சார்பில் தலையிட்டதன்பேரில் இராசராசனைக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் சிறையினின்றும் விடுவித்தான். ஆனால், மீண்டும் சோழப் பேரரசுக்குத் தலை வணங்கினான். எனினும், தன் விடாமுயற்சியை அவன் கைவிட்டானல்லன். பெரம்பலூர் என்னும் இடத்தில் போசளருடன் போர் தொடுத்து அவர்களைத் தோல்வியுறச் செய்து அவர்களுடைய மகளிரையும் சிறைபிடித்துச் சென்றான். அப்போரில் தான் இழைத்த கொடுமைகளுக்குக் கழுவாயாகப் பழமலைநாதருக்குப் பல நிவந்தங்கள் வழங்கினான்.

கோப்பெருஞ்சிங்கனின் வாழ்க்கையில் விதி விளையாடிற்று. சடாவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் சேந்தமங்கலத்தை முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றினான் (கி.பி. 1255). கோப்பெருஞ்சிங்கன் மீண்டும் வேற்றரசு ஒன்றுக்கு அடிமையானான். பாண்டிய மன்னனின் வடக்கத்திய போர்முனைகளுக்குத் தன் படைத்துணையையும் நல்கினான்.

பாண்டியர்கள்

தமிழக வரலாற்றில் மாபெரும் திருப்பம் ஒன்றை இக்காலத்தில் காண்கிறோம். சோழர் குலம் தாழ்கின்றது; பாண்டியர் குலம் உயர்கின்றது; கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் வளர்ந்து கொண்டிருந்த சோழரின் கொற்றம் மங்கி விடுகின்றது. சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் பாண்டி நாட்டுப் பேரரசு ஒன்றைத் தொடக்கிப் பண்டைய பாண்டியர் ஏற்றி வைத்துச் சென்ற புகழொளியைத் தூண்டிவிட்டான். சடாவர்மன் கி.பி. 1251-ல் அரியணை ஏறினான். வீரத்திலும், ஆட்சித் திறனிலும் அவனுக்கு இணை அவனேதான்.

பாண்டி நாட்டுப் பேரரசுக்கு இரண்டாம் முறையாகத் தமிழகத்தில் மட்டற்ற செல்வாக்கையும் சீரையும் தேடித் தந்தான். சோழரும் போசளரும் அவனுடைய வீரத்திற்கும் கொற்றத்துக்கும் தலை வணங்கினர். வடக்கே கிருஷ்ணை நதிவரையில் இவனுடைய ஆட்சி ஓங்கி நின்றது. காடவரையும், தெலுங்குச் சோடரையும் வென்று நெல்லூரில் அவன் வெற்றி நீராட்டு விழா அயர்ந்தான்.

இராசேந்திர சோழனின் வாணாளின் இறுதிக்குள் பாண்டியப் பேரரசு அரசியல் வானில் கதிரவன்போல் சுடர்விட்டு ஒளிர்ந்தது. சீனரும் அரபியரும் தம் வரலாறுகளில் இக் காலத்துப் பாண்டியரின் ஆக்கத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மூன்றாம் இராசேந்திரனுக்குப் பின் சோழநாடு முடிசூட்டு விழா ஒன்றைக் கொண்டாடும் பேற்றை இழந்துவிட்டது. சோழ நாடானது பாண்டிய நாட்டுடன் இணைந்து ஞாயிற்றின் ஒளியில் கலந்த விளக்கொளியாகக் கரைந்துவிட்டது.

சோழர் காலத்தில் தமிழரின் சமுதாயம்

சங்க காலத்து மன்னரைப் போலவே சோழப் பேரரசர்களும் திருமாலின் அவதாரங்களாகக் கருதப்பட்டு வந்தனர். நாட்டு ஆட்சியின் முழுப்பொறுப்பும் அவர்கள் கையிலேயே ஒடுங்கியிருந்தது. நாட்டின் எல்லைகளின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு அவர்களுடைய பெருமையும் விரிவடைந்து வந்தது. சோழ மன்னர்கள் தம்மைச் 'சக்கரவர்த்திகள்' என்றே மெய்க்கீர்த்திகளில் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டனர். மன்னரின் இல்வாழ்க்கை இன்பகரமாகவும் பயனுள்ள வகையிலும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் பெரிய அரண்மனைகளில் வாழ்ந்து வந்தனர். மன்னருக்கும் அவருடைய குடும்பத்துக்கும் பணி செய்வதற்கென்று பல ஊழியர்கள் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். அரசர்களுக்கு மெய்காப்பாளர்கள் பலர் தொண்டு புரிந்து வந்தனர். பல தொழில்களில் பெண்கள் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். பாண்டியரின் ஏற்றமும் வீழ்ச்சியும் அரண்மனை நீராட்டு அறையிலும், மடைப்பள்ளியிலும் பெரும்பாலார் பெண்களே பணிபுரிவது வழக்கமாய் இருந்தது. அரண்மனைப் பணிப்பெண்களுக்கு அக் காலத்தில் பொதுவாக பெண்டாட்டிகள் எனப் பெயர் வழங்கி வந்தது.1 முதலாம் இராசேந்திரனின் சமையற்காரி ஒருத்தி 'திருவமுதிடும் பெண்டாட்டி' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளாள்.2 அகமுடையாள்,3 என்னும் சொல்லும் மணவாட்டி4 என்னும் சொல்லும் மனைவியைக் குறித்து நின்றன.

இப்போது பெண்டாட்டி என்னும் சொல் மனைவி என்னும் பொருளில் வழங்கி வருகின்றது.

அரண்மனைப் பணியாளருக்கெனத் தனி விடுதிகளும் தெருக்களும் அமைந்திருந்தன. அவ் விடுதிகளுக்கு 'வேளம்' என்று பெயர். அவற்றுள் சில

அபிமானபூஷண தெரிந்த வேளம், உய்யக்கொண்டான் தெரிந்த திருமஞ்சனட்டார் வேளம், இராசராச தெரிந்த பாண்டித் திருமஞ்சனத்தார் வேளம் என்பனவாம்.5 குறிப்பிட்ட ஒரு பணியில்

ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளருக்கெனத் தனி வேளம் ஒன்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது.

தஞ்சாவூரில் இவ் வேளங்கள் யாவும் நகரின் எல்லைக்கு அப்பால் 'புறம்பாடி'

யில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலும் வேளங்கள் உண்டு. போரில் சிறைபிடிக்கப்பட்ட ஆண்களும் பெண்களுமே பெரும்பாலும்

வேளத்தில் அமர்த்தப்பட்டனர். வேளத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் தொழில் இழிவானதாகக் கருதப்படவில்லை.

சோழ மன்னர்கள் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். குரு ஒருவரிடம் தீட்சை பெறவேண்டும் என்பது சைவ சமயக் கோட்பாடுகளுள் தலையாய தொன்றாகும். ஆகவே, அரசவையில் மன்னரின் குருக்கள் சிறப்பிடம் பெற்று

அமர்ந்திருப்பது வழக்கமாக இருந்தது. முதலாம் இராசராசன் கல்வெட்டுகளிலும், முதலாம் இராசேந்திரன் கல்வெட்டுகளிலும் ஈசான பண்டிதர், சர்வசிவ பண்டிதர், பவன பிடாரன் என்ற குருமாரின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.6 முதலாம் குலோத்துங்கன் தன்னுடைய குலகுருவைக்

கலந்துகொண்டு, அவருடைய உடன்பாட்டின்மேல் நூற்றெட்டுச் சதுர்வேதிப்

பட்டர்களுக்குப் பிரமதேயம் ஒன்றைத் தானமாக வழங்கினான். சமயச் சார்பான நிறுவனங்களின் நிருவாகத்தை மூன்றாம் குலோத்துங்கன் தன் 'சுவாமி தேவர்' (குரு) வசமே ஒப்படைத்திருந்தான்.

சோழவேந்தர்கள் எழுப்பிய கோயில்களுக்குப் பெரும்பாலும் அம் மன்னரின் பெயரையோ, விருதுப் பெயர்களில் ஏதேனும் ஒன்றையோ சூட்டுவது வழக்கமாய் இருந்தது. இராசராசன் கட்டிய கோயிலுக்கு இராசராசேசுவரம் என்றும், கங்கை கொண்ட சோழனான இராசேந்திரன் எழுப்பிய கோயிலுக்குக் கங்கைகொண்ட சோழீசுரம் என்றும் பெயர்கள் வழங்கிவருவது இவ் வழக்கத்துக்குச் சான்றாகும். உயிரிழந்த மன்னருக்கு நினைவுச் சின்னங்களாகவும் சில கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன. முதலாம் பராந்தகன் தொண்டைமானாட்டில் ஆதித்தியேசுரம் என்ற கோயிலைத் தன்

தந்தையின் பள்ளிப்படையாக எழுப்பினான். முதலாம் இராசராசன் ஆற்றூரில் துஞ்சிய அரிஞ்சயனுக்கு மேல்பாடியில் அரிஞ்சிகையீசுரம் என்ற கோயிலை எழுப்பினான். இத்தகைய கோயில்கள் மேலும் பல உள. சோழ வேந்தரின் சிலைகள் சில கோயில்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுக்கு முறையான வழிபாடுகளும் நடைபெற்று வந்துள்ளன. இரண்டாம் சுந்தர சோழன் பராந்தகனின் மகளான குந்தவை பிராட்டியார் தன் தாய்க்கும், தந்தைக்கும் சிலைகள் வைத்து விழபாடு நிறுவினாள்.7

படைகள்

எல்லாப் படைகளுக்கும் தலைவனாக மன்னன் செயல்பட்டு வந்தான். சோழரிடம் ஆற்றல்மிக்க தரைப் படையும், கப்பற் படையும் இருந்தன. இப் படைகளின் பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனிப் பெயர்களும் வழங்கி வந்தன. யானைப் படைகளும் குதிரைப் படைகளும், சோழரின் அணிவகுப்புகளில் சிறப்பிடம் பெற்றன. காலாட் படையில் சிறப்பிடம் பெற்றது கைக்கோளப் பெரும்படை என்பது.8 கைக்கோளர் என்ற பெயர் வெற்றியைக் கைக்கோளரும் சிறந்த வீரர் என்ற பொருளில் வழங்கி வந்தது. அது மட்டுமன்றி அச் சொல் ஒரு குலத்தைக் குறிப்பிடுவதாகவும் கல்வெட்டுகளிலிருந்து அறிகின்றோம். கைக்கோளப்படை அல்லாமல் வில்லிகளையும், வாள் வீரர்களையும் கொண்ட படைகள் வேறு நிறுவப் பெற்றிருந்தன. வலங்கை இடங்கை என்னும் பாகுபாடுகளைத் தமிழகத்து வரலாற்றில் முதன்முதல் சோழரின் ஆட்சியில்தான் காண்கின்றோம். வலங்கை வேளைக்காரர்படை என அணி ஒன்று சிறப்புற்றுக் காணப்பட்டது. இடங்கைப் படை என்று ஒரு பிரிவு இலங்கையில் வகுக்கப்பட்டிருந்ததாகப் பொலன்னருவையில் காணப்பெறும் விசயபாகு என்ற மன்னனின் கல்வெட்டு ஒன்று (கி.பி. 1065-1120) தெரிவிக்கின்றது. வேளைக்காரர்கள் என்பவர்கள் அரசனுக்கு அணுக்கத்திலேயே நின்று அவனுக்குத் தொண்டு செய்தவர்கள் ஆவார்கள். மன்னனுக்கு விளையக்கூடிய எந்த வகையான இன்னல்களையும், ஊறுகளையும் வேளைக்காரர்கள் தாமே ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள். தமக்கு எந்தவிதமான ஊறுபாடும் ஏற்படாதவாறு காக்கின்ற கடவுள் முருகன் என்னும் பொருள்படத் தம் திருப்புகழ்ப் பாடல் ஒன்றில் முருகக் கடவுளை அருணகிரிநாத சுவாமிகள் 'வேளைக்காரப் பெருமானே' என்று பாராட்டுகின்றார்.

முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திரன் ஆகியவர்கள் காலத்தில் மூன்று கை மகாசேனை என்று ஒரு படையும் திரட்டப் பட்டிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இப் படை வைணவ ஈடுபாடு உடையதாக இருந்தது. கன்னரதேவனை அது தோற்றோடச் செய்ததாம். மேலும், அது கடல் கடந்து சென்று ஈழ நாட்டு மாதோட்டத்தை அழித்துப் பல வீரச் செயல்கள் புரிந்து சோழ மன்னனுக்கு மாபெரும் வெற்றிகளை ஈட்டித் தந்தது.

சோழநாடு முழுவதிலும் ஆங்காங்குப் படைகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. படைகள் தங்கியிருந்த தண்டுகளுக்குக் 'கடகங்கள்' என்று பெயர். எந்தெந்த ஊர்களில் படைகள் தங்கியிருந்தனவோ அந்த ஊர்களில் இருந்த கோயில்களின் பாதுகாப்பும் கோபுரங்களின் பாதுகாப்பும் அப் படைகளின் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. 10 படைகள் திரட்டப்பட்ட விதமும், அவற்றுக்குப் பயிற்சியளிக்கப்பட்ட முறையும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

சோழ மன்னர் போர்ப்படைகளில் அறுபதினாயிரம் யானைகளும் பல்லாயிரக் கணக்கான குதிரைகளும் இருந்தன. தமிழ் மக்கள் இந்நோனேசியா, மலேசியா ஆகிய கிழக்கிந்திய நாடுகளிலும், இலங்கையிலும் பெருந்தொகையினர் குடியேறியிருந்தனர். பல்லவர்கள் காலத்திலிருந்தே கடலுக்கப்பால் உற்ற நாடுகளுடன் தொடர்பு வளர்ந்து வந்தது. ஆகவே, சோழர், பாண்டியர், சேரர் ஆகிய மூவரிடமும் சிறந்த கப்பல் படைகள் இருந்து வந்தன. ஆனால், கப்பல்களின் அளவும், அவை கட்டப்பட்ட முறைகளும் இன்னவென அறிவிக்கக் கூடிய நூல்களோ, ஆவணங்களோ ஒன்றேனும் இன்று கிடைத்திலது.

நாட்டு ஆட்சிக்குத் தலைவன் மன்னன். அவன் சிற்சில இடங்களில் அமர்ந்து குடிமக்களின் விண்ணப்பங்களை ஏற்று ஆணைகளைப் பிறப்பிப்பான். அரசன் மொழியும் ஆணைகள் வாய்மொழியாகவே இருக்கும். அவற்றுக்குத் திருவாய்க் கேள்விகள் என்று பெயர். இவ் வாணைகளைக் கேட்டு உரியவர்களுக்கு எழுத்து மூலம் அனுப்பி வைக்கும் பொறுப்புடையவனுக்கும் திருவாய்க்கேள்வி என்றே பெயர். வேந்தன் ஆணை பிறக்கும் முறையும், அது நிறைவேற்றப்பட்ட முறையும் முதலாம் இராசராசனின் செப்பேடுகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. 11 இச்செப்பேடுகள் இப்போது ஐரோப்பாவில் லீடன் என்னும் ஊர்ப் பொருட்காட்சிசாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளதால் அவை லீடன் செப்பேடுகள் என்னும் பெயராலேயே வழங்கி வருகின்றன. ஸ்ரீ விசய நாட்டு மன்னன் சூளாமணிவர்மன் என்பவன் தமிழகத்தில் நாகப்பட்டினத்தில் சூடாமணி விகாரை என்று ஓர் ஆலயத்தைப் புத்த பகவானுக்கு எடுப்பித்த

செய்தியையும், அந்த மன்னனின் வேண்டு கோளுக்கிணங்கிச் சோழ மன்னன்

அக் கோயிலுக்கு ஆனை மங்கலம் என்ற சிற்றூர் ஒன்றைத் தானமாகக் கொடுத்த செய்தியையும் லீடன் பட்டயங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

சோழ மன்னன் வாய்மொழியாகப் பிறப்பித்த ஆணையைக் கோட்டத்து அவையினரான நாட்டார்கள், பிரமதேயக் கிழவர்கள், தேவதானத்து ஊர்களிலார், பள்ளிச் சந்தங்கள், கணமுற்றாட்டு, வெட்டிப்பேறு, நகரர்கள் ஆகியவர்கள் நிறைவேற்றி வைப்பார்கள். நாட்டாரின் சபையான நாடும்,

பிரமதேயத்தின் சபையும், ஊர்ச்சபையான ஊராரும் அரசாணையின்மேல் பிறப்பித்த கட்டளைகளை மத்தியஸ்தனும், கரணத்தானும் ஆவணத்தில் எழுதி

வைப்பார்கள். சபையின் தலைவனுக்குத் திருவடிகள் என்று பெயர்.

சபையின்

கூட்டங்கட்கு உறுப்பினர் அனைவரும் வந்து நடவடிக்கைகளில் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு ஒன்று உண்டு. அப்படி வராதவருக்குத் தண்டப்பொன் விதிக்கப்பட்டது. 12 தானம் செய்யப்பட்ட ஊரின் எல்லைகளையும், தானத்தின் நிபந்தனைகளையும் அறுதியிடுவதற்காக

அரசாங்க அலுவலர்கள் நாலவர் அமர்த்தப்பட்டனர். ஊரார் தீட்டிய ஆவண ஓலையில் கையொப்பமிடவேண்டிய பொறுப்பு மத்தியஸ்தனைச் சார்ந்தது. இம்

மத்தியஸ்தனுக்குக் கரணத்தான் என்றும், வேட்கோவன் என்றும் வேறு பெயர்கள் உண்டு.

அரசன் தன் அமைச்சரையும், ஆட்சிப் பொறுப்பில் அமர்த்தப்பட்ட தலைமைச் செயலாளரையும் கலந்துகொண்டுதான் தன் ஆணையைப் பிறப்பிப்பான். உயர்தரச் செயலாளருக்குப் பெருந்தனம் என்றும், கீழ்ப் பிரிவுச்

செயலாளருக்குச் சிறுதனம் என்றும் பெயர்.

கிராமங்கள் அனைத்தும் மத்திய அரசின் உறுப்புகளாகவே விளங்கின. பல கிராமங்கள் சேர்ந்தது கூற்றம். கூற்றத்துக்குக் கோட்டம் என்றும், நாடு என்றும் பெயருண்டு. பல கூற்றங்கள் சேர்ந்தது ஒரு வளநாடு. பல வள நாடுகள் சேர்ந்தது ஒரு மண்டலம் ஆகும். மன்னனுக்கு அணுக்கத்திலேயே சில நிருவாக அலுவலர்கள் எப்போதும் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு 'உடன் கூட்டம்' என்று பெயர்.

நீதி வழங்கும் பொறுப்பானது ஊர்ச் சபையினரிடமும், குலப் பெரிய தனக்காரரிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. வழக்குகளை விசாரிக்கவும், தீர்ப்பு

வழங்கவும் விதிகளும் முறைகளும் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. கரணத்தான்

துணையுடன் நீதிமன்றங்கள் செயல்படும். ஆவணச் சான்றுகளைக் கொண்டும், பிறர் கூறும் சான்றுகளைக் கொண்டும், தாந்தாம் நேரில் கண்டவற்றைக் கொண்டும் நீதிமன்றத்தினர் வழக்குகளை விசாரித்துத் தீர்ப்புக் கூறினர். நீதிபதிகள் தம் முன்பு விசாரணையில் இருந்து வந்த வழக்குகளில் தாம் நேரில் கண்டவற்றைக் கொண்டோ, தாம் தனிப்பட்ட முறையில் அறிந்துகொண்டவற்றைக் கொண்டோ தீர்ப்புக் கூறுவது இக் காலத்திய இந்தியச் சாட்சியச் சட்டத்துக்கு முரணாகும் என்பது இங்குக் கருதத்தக்கது.

உடலைப்பற்றிய குற்றங்கள் என்றும், உடைமைகளைப் பற்றிய குற்றங்கள் என்றும் இப்போது செய்யப்பட்டுள்ள பாகுபாடுகள் சோழர் காலத்தில் காணப்படவில்லை. குற்றங்களைப் பெரும்பாலும் கிராம நீதிமன்றங்களே விசாரித்துத் தீர்ப்புக் கூறின. குற்றங்கட்குத் தண்டனையாகக் குற்றவாளியின் உடைமைகளைப் பறிமுதல் செய்வதைத்தான் அவை முறையாகக் கொண்டிருந்தன. திருடு, பொய்க் கையொப்பம், விபசாரம் ஆகியவை கொடுங் குற்றங்களாகக் கருதப்பட்டன. இக் குற்றங்களைப் புரிந்து தண்டனை பெற்றவர்கள் ஊராட்சி அவைகளில் அமரும் தகுதியை இழந்துவிடுவார்கள்.

தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்த சில குற்றங்களுக்குச் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்படுவதில்லை. குற்றவாளிகள் கோயில்களுக்கோ அன்றி மடங்களுக்கோ இவ்வளவு தானம் கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட்டன. சில தீர்ப்புகள் நமக்கு வியப்பை யளிக்கக் கூடியவையாகும். ஒருவன் ஒரு பிராமணனைக் கொன்றுவிட்டான். அக் குற்றத்துக்காக அவனைச் சிலர் எருமைக் கடாவின் காலில் பிணித்துவிட்டனர். கடாவினால் அங்கும் இங்கும் இழுப்புண்டு அவன் மாண்டு போனான். அவனை அவ்வாறு கொன்றவர்கள் தம் குற்றத்துக்குக் கழுவாயாகத் திருத்தொண்டத் தொகை என்ற மடத்தில் சிறப்பு வழிபாடு ஒன்று நிறுவ வேண்டுமென்று நீதிமன்றம் தீர்ப்புக்கூறிற்று.13 பரிவேட்டைக்குப்போன செல்வப் பேரரையன் என்பவன் ஒருவனைத் தேவன் என்பவன் கைப்பிழையால் அம்பெய்து கொன்றுவிட்டான். இவன் அறியாமல் செய்த குற்றத்துக்குக் கழுவாயாகக் கோயிலுக்கு அரை நந்தா விளக்கு வைத்துவர வேண்டுமென்று நீதிமன்றம் தீர்ப்புக் கூறிற்று.14

பிறர் நலத்துக்காகத் தன்னலந் துறந்து உயிர்விட்டவர்களின் வழிவந்தோருக்கும் உறவினருக்கும் நிலங்கள் தானமாக வழங்கப்பட்டன. இத்தகைய தானங்கட்கு 'உதிரப்பட்டி' என்று பெயர். தன்னைப் புரந்துவந்த

மற்றொருவனுக்கு உற்ற துன்பத்தைத் துடைக்கும் பொருட்டுத் தற்கொலை செய்துகொண்டவன், 15 போரில் விழுப்புண் பெற்று வீர மரணத்தைத் தழுவினவன், 16 கோயில் மண்டபம் ஒன்று கட்டி முடிந்ததை முன்னிட்டுத் தன்னேயே பலியாகக் கொடுத்துக்கொண்டவன், 17 கோயில் நிருவாகியின் தவறுகளைக் கண்டித்துத் தீப்புக்கு (தீப்பாய்ந்து) மாண்டவன் 18 ஆகிய வீரர்களின் வாரிசுதாரர்கள் உதிரப்பட்டி வழங்கப் பெற்றனர்.

சோழர் காலத்தில் நாட்டாட்சி முறையில் கிராம நிருவாகத்துக்குச் சிறப்பிடம் கொடுக்கப்பட்டது. கிராமத்தின் நிருவாகம் நாட்டின் அரசாட்சிக்கு

அடிப்படையாக அமைந்திருந்தது. முதலாம் பராந்தகனின் உத்தரமேருர்க் கல்வெட்டு ஒன்று 19 இந்த ஆட்சியின் அமைப்பையும், அது செலுத்த வேண்டிய பொறுப்புகளையும் விளக்குகின்றது. இந்த முறையானது கி.பி. 800 ஆம் ஆண்டிலேயே பாண்டி நாட்டில் பிராமணருடைய கிராமங்களில் கையாளப்பட்டு வந்ததாகத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் மானூரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மாறஞ்சடையனின் கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகின்றது. 20

உழுதுண்டு வாழ்ந்துவந்த வேளாண் மக்கள் குடிபொருந்திய இடத்துக்கு 'ஊர்' என்று பெயர். அவ்வூர் ஆட்சியை நடத்தி வந்த குழுவுக்கு 'ஊர்' என்றும், 'ஊரவர்' என்றும் பெயர். பிராமணரின் குடியிருப்புகள் அகரம், பிரமதேயம், சதுர்வேதி

மங்கலம் என்று அழைக்கப்பட்டன. அக் குடியிருப்புகளுக்குக் 'கிராமங்கள்' என்று பெயர். கிராமங்களின் ஆட்சியை நடத்தி வந்த குழுக்களுக்குச் 'சபை' என்று பெயர். வணிகர் நிறைந்திருந்த இடத்துக்கு 'நகரம்' என்ற சபை ஊராட்சிப் பொறுப்பை மேற்கொண்டிருந்தது. ஒரே இடத்துக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சபைகளும் செயல்பட்டு வந்ததாகக் கல்வெட்டுகளின் மூலம் அறிகின்றோம். இச்சபைகள் அல்லாமல் உழவுத் தொழில்

மேற்கொண்டிருந்த

வேளாண் குடிகளுடைய குழுக்கள் 'சித்திரமேழி' என்ற பெயரில் நடைபெற்று

வந்தன. அக் குழு உறுப்பினர்கள் சித்திரமேழிப் பெரிய நாட்டினர் என்று அழைக்கப் பெற்றனர். இதைப்போலவே குலம், சமயம், பொருளாதாரம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய ஒழுக்கலாறுகளைப் போற்றிப் பாதுகாத்து வந்த வேறு

சில குழுக்களும் ஊராருடன் ஒன்றுபட்டுப் பணியாற்றி வந்தன. மற்றும், பலதேசத்து வணிகர்கள் தமக்குள் அமைத்துக்கொண்ட 'நானாதேசி' யென்னும்

'திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர்', 'தச்சர், கம்மாளர் ஆகியவர்களைப் போன்ற கைவல் கம்மியர் தமக்குள் அமைத்துக்கொண்ட 'இரதகாரர்' ஆகிய நிறுவனங்கள் குலநலம், வாணிகநலம் ஆகியவற்றுக்குத் தொண்டு புரிந்துவந்தன.

ஊராட்சிகள், கிராம சபைகள், சித்திரமேழிகள் ஆகியவை மேற்கொண்ட பண்டைய பழக்கவழக்கங்கள், அறவொழுக்கம் புண்ணியம் பாவம் என்ற

சமயச் சார்புள்ள நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே தொழிற்பட்டு வந்தன; அவற்றுக்கெனத் தனிச் சட்டங்களும், விதிகளும் வகுக்கப்படவில்லை. அச் சபைகள் செய்த விசாரணைகளும், அவை மேற்கொண்ட முடிபுகளும் ஊர்க் குடிமக்கள் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்தக் கூடியன. அம் முடிபுகளும் காலத்தாழ்ப்பின்றி உடனுக்குடன் நிறைவேற்றி வைக்கப்பட்டன. ஓரமும் ஒருதலையும் இச் சபையின் தீர்ப்புகளில் காணமுடியாது.

உத்தரமேரூர்க் கல்வெட்டுகள்²¹ அக் காலத்தில் வழங்கிய கிராமச் சபைகளின் அமைப்பு முதலியவற்றைப் பற்றிய விரிவான செய்திகளைத் தருகின்றன. உத்தரமேரூர்க் கிராமம் முப்பது தொகுதிகள் அல்லது 'குடும்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இக்குடும்புகள் ஒவ்வொன்றும் சபைக்குத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான தகுதியுடையவர் ஒருவரை நியமனம் செய்யவேண்டும். அவ்வாறு நியமனம் செய்யப்பட்டவர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகளாவன ; அவர்கள் குறைந்த அளவு கால்வேலி நிலத்துக்காவது உரிமை கொண்டிருக்க வேண்டும். அவர்கள் குடியிருந்த வீட்டுமனை அவர்களுக்கே சொந்தமானதாக இருக்கவேண்டும் ; அவர்களுடைய வயது முப்பத்தைந்துக்குக் குறைந்திருக்கக் கூடாது ; எழுபதுக்கு மேற்பட்டிருக்கக்கூடாது. மேலும் அவர்கள் வேதத்துடன் தொடர்பு கொண்ட மந்திர பிராமணங்களைப் பயின்றிருக்க வேண்டும் ; அல்லது குறைந்த அளவு அரைக்கால் வேலி நில உரிமையும், ஒரு வேதத்தையோ, ஒரு பாடியத்தையோ ஓதும் திறனையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஏதேனும் ஒரு சபை அல்லது வாரியத்திலாவது மூன்றாண்டுகள் ஒருவர் உறுப்பினராக இருந்திருந்தால் அவர் மீண்டும் உறுப்பினராக நியமனம் பெறும் உரிமையிழந்தவர் ஆவார். ஏற்கெனவே ஒரு குழுவினரோ, வாரியத்திலோ உறுப்பினராக இருந்து ஒழுங்காகக் கணக்குக் காட்டத் தவறியவர்களும், அவர்களுடைய சுற்றத்தார்களும், பிறருடைய உரிமைகளைப் பறித்துக்கொண்டவர்களும், ஒழிந்த ஒழுக்கமுடையவர்களும் நியமனம் பெற உரிமையற்றவர்களாவார்கள். குடும்புகளால் நியமனம் செய்யப்பட்டவர்கள் அனைவரும் கூடிக் குடும்புக்கு ஒருவராக மொத்தம் முப்பது உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். இக் காலத்தைப் போலவே அக் காலத்திலும் வாக்குப்பதிவுமுறை ஒன்று பிராமணர் கிராமங்களில் கையாளப்பட்டது. அம்முறைக்குக் 'குடவோலை முறை' என்று பெயர். குடும்பினால் நியமனம் செய்யப்பட்டவர்கள் சபைக்கு உறுப்பினராகும் தகுதியுடையவர்களின் பெயர்களை ஒலை நறுக்குகளில் எழுதி அவற்றை ஒரு

குடத்துக்குள் இடுவார்கள். பிறகு குடத்தை நன்றாகக் குலுக்குவார்கள்.
சபைக்கு

எத்தனை உறுப்பினர்கள் தேவையோ அத்தனை ஓலை நறுக்குகளை
எடுக்கும்படி ஒரு சிறுவனை ஏவுவார்கள். அவன் குடத்துக்குள் கையிட்டு
வெளியில் எடுத்த ஓலைகளில் காணப்படும் பெயரினர் உறுப்பினராகத்
தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினருள் ஆண்டிலும் அறிவிலும்
முதிர்ந்தவர்களான பன்னிருவர், ஏற்கெனவே தோட்ட வாரியம், ஏரி
வாரியம்

ஆகியவற்றின் உறுப்பினராக இருந்து அனுபவம் பெற்றிருந்தவர் களாயின்,
ஆட்டை (ஆண்டு) வாரியத்துக்கு உறுப்பினராக அமர்த்தப் படுவார்கள்.
ஏனையோருள் அறுவர் ஏரி வாரியத்துக்கும், பன்னிருவர் தோட்ட
வாரியத்துக்கும் நியமனம் செய்யப்படுவார்கள். பஞ்சவார வாரியம், பொன்
வாரியம், உதாசீன வாரியம் என வேறு வாரியங்களும்
அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

மகா சபைக்குப் பெருங்குறி என்றும், வாரிய உறுப்பினருக்கு வாரியப்
பெருமக்கள் என்றும் பெயர். சபைகளும் வாரியங்களும், பொதுவாகக்
குளத்தங்கரையிலும் மரத்தடியிலும் கூடுவது வழக்கம். கிராமப்
புறம்போக்கு நிலங்கள் யாவும் இச் சபைகளின் உடைமையாக
இருந்தன. தனிப்பட்டோர் நிலங்களையும் கண்காணிக்கும் உரிமை இச்
சபைகளுக்கு உண்டு. அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்த நில விற்பனை, நில
தானம்

போன்ற உரிமை மாற்றங்கள் ஒழுங்காக முடிவு பெறுவதற்கு இச் சபைகள்
துணை புரிய வேண்டும். நிலங்களின் வருமானத்தைக் கணக்கிடுதல், வரி
விகிதங்களை அறுதியிடுதல், வரி தண்டிடுதல், வரி செலுத்தத்
தவறியவர்களின்

நிலங்களைக் கைப்பற்றி விற்று விற்பனைத் தொகையை வரி நிலுவைக்கு
ஈடுகட்டிக் கொள்ளுதல் ஆகிய சீரிய கடமைகள் இச் சபையினரிடம்
ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. மற்றும், காடுகொன்று நாடாக்குதல், தரிசு
நிலங்களை உழவுக்குக் கொண்டுவருதல், குடிமக்களின் நிலவுரிமைகள்,
பாசன

உரிமைகள் ஆகிய வேளாண்மை உரிமைகளை அறுதியிடுதல்,
குடிமக்களின்

வழக்குகளைத் தீர்த்துவைத்தல் ஆகிய பணிகளை இம் மகாசபைகள்
புரிந்துவந்தன. நில அளவைகளை மத்திய அரசாங்கமே மேற்கொண்டது.
எனினும் நில அளவையின்போது ஆய்ந்து அறிந்து கொள்ள வேண்டிய
நிலவளம், நிலத்தரம் ஆகியவற்றுக்கு இச் சபையின் உடன்பாட்டை மத்திய
அரசாங்கம் பெற்றாக வேண்டும்.

பொன்னை உரைகாண்பதற்கென்றே தனி வாரியம் ஒன்று
அமைக்கப்பட்டது. பொன் வாரியத்தின் உறுப்பினர்களும் குடவோலை
முறையிலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.22 இவ் வாரியத்தில் உறுப்பினர்
ஒன்பதின்மர் அமர்ந்து பணிபுரிந்தனர். மாதந்தோறும் ஏழரை மஞ்சாடிப்

பொன் இவர்கட்கு ஊதியமாக அளிக்கப்பட்டது. வயது கடந்தவர்களும் சிறுவர்களும் பொன் வாரியத்திற்கு உறுப்பினராக முடியாது. இவ்வாரியத்தில் உறுப்பினராக அமர்த்தப்பட்ட பெருமக்கள் ஒன்பதின்மரில் இருவர் படைவீரர்கள்; மூவர் சங்கரபாடிகள் (வாணியர்கள் அல்லது செக்கர்) ஆவர். இப் பெருமக்கள் ஓரவஞ்சனையின்றிக் குடிமக்களின் பொன்னை மாற்றறியக் கடமைப்பட்டவர்கள். இவர்கள் ஆற்றிய பணிகளுக்கும் சில விதிகள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் பொன்னை உரைக்கும் கட்டளைக்கல் மிகவும் பெரியதாக இருக்கக்கூடாது; ஆணிக்கல்லையே அவர்கள் உரைகல்லாகப் பயன்படுத்த வேண்டும்; அவ்வப்போது ஆணிக்கல்லை ஒற்றி எடுத்த மெழுகு உண்டையானது பொன் துகளுடன் ஏரி வாரியப் பெருமக்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்; பொன் வாரியப் பெருமக்கள் மூன்று திங்களுக்கு ஒருமுறை ஆட்டை வாரியத்துக்கு முன்பு நின்று, 'நாங்கள் எங்களுக்கு இட்ட கட்டளையை மீறி, உரைகாணவந்த பொன்னைக் கையாடி இருப்போமாயின், நாங்கள் என்றென்றும் பசிப்பிணியால் வருந்தி அழிவோமாக' என்று உறுதிமொழி ஒன்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பொன் வாரியத்தின் பெருமக்கள் ஒன்பதின்மரும் ஒன்றுகூடிக் கூட்டாகச் செயல்படாமல், அவரவர்கள் தனித் தனியாகவே பொன்னை உரைகண்டு வரவேண்டும். பொன்னை மாற்றுக் காண்பதற்கெனவே ஒரு தனி வாரியம் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அமைக்கப்படும் அளவுக்கு அக் காலத்தில் நாட்டில் பொன் நடமாட்டம் மலிந்திருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசாங்கம் குடிமக்களின்மேல் விதித்துவந்த வரிகளும், கட்டணங்களும் பலவகைப்பட்டன. அவற்றுள் சில: ஊர்க் கழஞ்சு (ஊரில் பொதுவாக வைக்கப்பெற்றிருந்த ஓர் எடையைப் பற்றிய வரி), குமர கச்சாணம் (முருகக் கடவுளின் கோயிலுக்காகச் செலுத்தவேண்டிய ஒரு பொன்வரி), மீன்பாட்டம் (மீன் பிடிக்கும் உரிமைக்குச் செலுத்த வேண்டிய கட்டணம்), கீழிறைப் பாட்டம் (சிறு வரிகள்), தசபந்தம் (குளம் முதலிய நீர் நிலைகளை வெட்டுவோர் அதன் ஆயக்கட்டில் பத்தில் ஒரு பங்கைத் துய்ப்பதாகும்), மாடைக் கூலி (பொன்னை நாணயமாக அச்சடிப்பதற்கான கூலி), வண்ணக்கக் கூலி (நாணயங்களின் பொன் மாற்றையும் அளவையும் சோதிக்கும் வண்ணக்கனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கட்டணம்), முத்தாவணம் (அந்நாளைய விற்பனை வரி), திங்கள் மேரை (மாதந்தோறும் தண்டப்பட்ட ஒரு வரி),

வேலிக்காசு (ஒரு வேலி நிலத்துக்கு இவ்வளவு என்று கொடுக்கப்படவேண்டிய வரி ; வேலிப் பயறு எனவும் வழங்கும்), நாடாட்சி (நாட்டின் நிருவாகத்துக்கெனத் தண்டப்பட்ட வரி வகை), ஊராட்சி (கிராம நிருவாகத்துக்கெனத் தண்டப்பட்ட வரி வகை), வட்டி நாழி (கழனிக்குத் தண்ணீர் பாய்வதற்கான நாழிகையைக் கணக்கிட்டு, அதன்படி செலுத்த வேண்டிய தண்ணீர்க் கட்டணமாக இருக்கலாம்), பிடா நாழி அல்லது புதா நாழி (வீடுதோறும் வாயில் நிலைகளைக் கணக்கிட்டு நாழி நாழி நெல்லாகத் தண்டிய வரி போலும்), கண்ணாலக் காணம் (திருமணம் செய்யும்போது செலுத்தப்பட்ட கட்டணம்), வண்ணாரப் பாறை (துணி வெளுப்போர் பயன்படுத்திய கற்பாறைகளின்மேல் விதிக்கப்பட்ட ஒரு கட்டணம்), குசக்காணம் (குயவர்கள் செலுத்தி வந்த தொழில் வரி), நீர்க்கூலி (தண்ணீர் வரி), தறிப்புடவை அல்லது தறிக் கூறை (தறி நெய்பவன் கொடுக்க வேண்டிய வரி), தரகு அல்லது தாகுபாட்டம் (தரகர்மேல் விதிக்கப்பட்ட வரி), தட்டார்பாட்டம் (பொற்கொல்லர்கள்மேல் விதிக்கப்பட்ட வரி), ஆட்டுக்கிறை அல்லது ஆட்டுவரி (ஆட்டின்மீது விதிக்கப்பட்ட வரி), நல்லா, நல்லெருது (கிராமத்தில் காட்சிப் பொருளாக வைக்கப்பட்டிருந்த பசு, எருதுகளின் வளர்ப்புக்கெனத் தண்டப்பட்ட வரிகள்), நாடு காவல் (நாடு என்னும் பெரும் பிரிவின் காவலை மேற்கொள்ளுவதற்காக ஏற்படும் செலவுகளுக்கு ஈடு செய்யும் பொருட்டுத் தண்டிய வரி), ஊடுபோக்கு (ஒரு தானியம் விதைத்துப் பயிர் செய்யும்போது அதன் இடையில் வேறு தானியம் பயிர் செய்வதற்கான வரி; குறுவை நெல்லுடன் பச்சைப்பயறு விதைப்பதைப் போன்றது), விற்பிடி (விற்கிரய ஆவணப் பதிவுக்குக் கட்டவேண்டிய கட்டணம்), வாலமஞ்சாடி அல்லது வாலக் காணம் (வீட்டு மனையின் நீள அளவின் மேல் விதிக்கப்பட்ட கட்டணம்), உல்கு (சுங்கம்), ஓடக் கூலி (ஓடங்கட்குச் செலுத்த வேண்டிய உரிமைக் கட்டணம்), மன்று பாடு (நீதிமன்றங்களுக்குச் செலுத்த வேண்டிய தண்டனைப் பணம்), மாவிறை (அரசனுக்குத் தனிப்பட்ட உரிமையான வரி), தீயெரி (கோயிலில் தீயோம்பி அதில் சோற்றைப் பலி தூவுவதற்காகத் தண்டப்பட்ட வரி), ஈழம் பூட்சி (கள் இறக்குவதற்குச் செலுத்திக் கொள்ள வேண்டிய வரி)- என்பன.

ஒவ்வோர் ஊரிலும் சிலவகை நிலங்களுக்கு வரி விலக்கு அளிப்பதுண்டு. ஊர் நத்தம், கோயில்கள், ஏரிகள், ஊருக்குள் ஓடும் வாய்க்கால்கள், பறைச்சேரி, கம்மாளச் சேரி, சுடுகாடு ஆகியவற்றுக்கு வரிகள் கிடையா. அரசாங்கத்தால் விதிக்கப்பட்ட வரிகளும் கட்டணங்களும் நானூற்றுக்கு மேற்பட்டவை சோழர், பாண்டியர் கல்வெட்டுகளில் 23 காணப்படுகின்றன.

விக்கிரம சோழன் காலத்தில் 'டிர்ம்மா' (டிராக்கமா) என்ற கிரேக்க நாணயம் குடிமக்களிடையே செல்லுபடியாய்க் கொண்டிருந்தது. மன்னரும் குடிமக்களும் பொதுநலத்தில் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்துவந்தனர்.

தேடிய

பொருளை முடக்கி வைக்கும் பழக்கம் அக்காலத்திலும் காணப்பட்டது. எனினும், குடிமக்கள் தம் வருவாயைத் தம் குடும்பத்துக்கு மட்டுமன்றிக் கோயில்களுக்கும், மடங்களுக்கும், அன்னதானங்களுக்கும் வரையின்றி வழங்கினர். கோயில்கள் இறைவழிபாட்டு இடங்களாக மட்டுமன்றி இன்னலுற்ற

மக்களுக்குப் புகலிடங்களாகவும் பயன்பட்டன. வறட்சியிலும் பஞ்சத்திலும் குடிமக்களுக்குக் கோயில்களிடமிருந்து பொருளுதவி கிடைத்தது. மன்னர்கள் தாம் தண்டிய வரிப் பணத்தையும் பகைவரிடமிருந்து கவர்ந்துவந்த பொன்னையும் பொருளையும் மக்கள், கோயில்கள் நலனுக்காகவே செலவிட்டனர்.

நகரங்களில் மக்கள் நெருங்கி வாழ்ந்தனர். காஞ்சிபுரம், தஞ்சாவூர், மதுரை போன்ற நகரங்களில் அக் காலத்திலும் குடிவளம் செழித்திருந்தது. மத்திய அரசின் செங்கோன்மையின் கீழ்க் குடிமக்கள் இன்னல்களும் இடையூறுகளுமின்றி அமைதியான வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தனர். பல்லவர் ஆட்சியில் தோன்றி வந்த குலப்பிரிவுகள் சோழர் காலத்தில் நூற்றுக் கணக்கில் மலிந்துவிட்டன. மக்களிடையே புதுப் புதுப் பிரிவுகள் தோன்றலாயின. குலங்களுள் வலங்கைச் சாதியினர் என்றும் இடங்கை சாதியினர் என்றும் ஆழ்ந்த பிளவு ஒன்று புதிதாகத் தோன்றிற்று.

தமிழ்மக்கள்

சமூகத்தில் பிராமணரின் செல்வாக்கு ஓங்கி நின்றது. சங்க காலப் பார்ப்பனர்

தமிழ்மக்கள் ஆவர். அவர்களுடைய பண்பாடும் நாகரிகமும் தமிழ்மக்கள் வளர்த்து வந்தவையேயாம். அவர்கள் பேசியதும், புலமை பெற்றதும் தமிழ்மொழியில்தான். அவர்கள் தம்மைத் தமிழகத்தில் பிறந்து வளர்ந்த தமிழராகவே எண்ணி வாழ்ந்தனரே யல்லாது, தாம் அயலிடங்களிலிருந்து குடிவந்தவர்கள் என்றோ, அயல்மொழி பேசியவர்கள் என்றோ ஒரு காலமும்

கருதியவர்கள் அல்லர். ஆனால், பல்லவர் காலத்திலும் சோழர், பாண்டியர் காலத்திலும் மன்னரின் அழைப்பின் பேரிலோ, தாமாகவோ தமிழகத்தில் அலையலையாக வந்துகுடியேறிய பிராமணர்கள் புதுப்புதுப் பெயர்களைப் பூண்டவர்கள்; புதிய குலதருமத்தைக் கடைபிடித்தவர்கள்;

வடமொழியையன்றி

வேறு மொழியை விரும்பாதவர்கள்; வடமொழியின் ஏற்றத்துக்கு என மன்னரிடம் பல சலுகைகளையும் செல்வாக்கையும் கைக்கொண்டு

தமிழுக்குக்

கூற்றமாக வந்தவர்கள்.

தமிழகத்து வேந்தர்கள் தமிழகத்து அந்தணரிடம் எக் குறைபாடுகளைக்

கண்டார்கள் என்பது விளங்கவில்லை. தமிழகத்தில் சமய வளர்ச்சியும், வேதப் பயிற்சியும், ஆகமங்களின் வளர்ச்சியும், கோயில் வழிபாடும் பல தரப்பட்ட துறைகளில் விரிவடையவே அவற்றுக்கு ஏற்றவாறு தம்மைத் திருத்தியமைத்துக் கொள்ளும் ஆற்றல்கள் தமிழ்ப் பிராமணரிடம் பெருகவில்லை போலும். ஆனால், வடவரின் இலக்கியமும், சமயக் கருத்துகளும் பண்பாடுகளும் தமிழ்நாட்டில் பெருக்கெடுத்துப் பாயவே அவற்றை வளர்ப்பதற்கும், மேற்கொண்டு பல புதுமைகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளுவதற்கும், மன்னர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அயல்நாட்டுப் பிராமணரை இறக்குமதி செய்து கோயில்களிலும், மடங்களிலும், கல்வி நிறுவனங்களிலும் அவர்களை அருச்சகர்களாகவும், புரோகிதர்களாகவும், வேத பாராயணம் செய்வோராகவும் ஆங்காங்கு அமர்த்தினர். வேதநெறி தழைத்தோங்கு வதற்காக மன்னரும் மக்களும் புதிதாகக் குடிபுகுந்த பிராமணருக்குப் பொன்னையும், பொருளையும், குடியுரிமைகளையும் வாரி வழங்கினர். பிராமணருக்குத் தனி நிலங்களும், முழுமுழுக் கிராமங்களும் தானமாக வழங்கப்பட்டன. அக் கிராமங்கள் அக்கிரகாரம், அகரம், சதுர்வேதி மங்கலம், பிரமதேயம் எனப் பல பெயரில் வழங்கின. இக் குடியிருப்புகள் அனைத்தும் பிராமணரின் நிருவாகத்துக்கே விடப்பட்டன. அரசனுடைய ஆணைகள் அவற்றினுள் செயல்படா. அக் கிராமங்களுக்கு எல்லாவிதமான வரிகள், கட்டணங்கள், கடமைகள், ஆயங்கள் முதலியவற்றினின்றும் முழு விலக்கு அளிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு கிராமத்தின் உள்ளாட்சிக்கும் ஒரு மகா சபை அமைத்துக் கொண்டு பிராமணர்கள் தத்தம் கிராமத்தின் நிருவாகத்துக்குத் தாமே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்கள். பிராமணர் தமிழகம் முழுவதும் பரவிக் குடியமர்ந்தார்கள். உள நிறைவுடன் நல்வாழ்க்கையில் நின்று வேதம் ஓதி, இறைப்பணி புரிந்து, அறம் ஓம்பி, மக்களிடையே கல்வியறிவையும் ஆன்மிக விழிப்பையும் தோற்றுவிப்பதற்காகவே மன்னரும் மக்களும் அவர்கட்குத் துணை நின்றார்கள். ஆனால், விளைவோ வேறு விதமாயிற்று. தமிழ் மன்னரும் தமிழ்மக்களும் வரையாது வழங்கிய வாழ்க்கை நலன்களைப் பெற்ற பிராமணர்கள் தனித்து வாழ்ந்து, மக்களிடையே குல வேறுபாடுகளைப் பெருக்கித் தமிழர் அனைவரையுமே சூத்திரர் என்ற இழிகுலத்தினராகக் கருதிக் கோயில்களிலும், மடங்களிலும், ஏனைய பொது அறச்சாலைகளிலும் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டார்கள். ஒரு கோயிலைக் கட்டிக்

குடமுழுக்குச் செய்விக்கும் தமிழன் ஒருவன், தான் கட்டிய கோயிலிலேயே தொலைவில் ஒதுங்கி நிற்கவும், பிராமணர்களின் பின்னின்று கோயில் 'பிரசாதங்களைப்' பெறவும் ஒப்புக் கொண்டு விட்டான். கோயில் கருவறையில் வடமொழியின் ஆரவார ஓசை ஓங்கவும், தமிழ் ஒலி மறையவும் வழக்காறுகள் வகுக்கப்பட்டன. தேவார ஆசிரியர்கள் காலத்தில் தமிழர் கருவறைக்குட் செல்லும் உரிமை பெற்றிருந்தும் சோழர் பாண்டியர் காலத்தில் அவ் வுரிமையை அவர்கள் இழந்து விட்டார்கள்.

கோயிலின் பாதுகாப்புப் பணியும், அறக்கட்டளைகளும் பிராமணரிடையே ஒப்புவிக்கப்பட்டன. சிவன்கோயில் நிருவாகமானது மூலபருடையார் என்ற சபையாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அச்சபையின் உறுப்பினர் அவைவரும் பிராமணர்களாகவே இருந்தனர். மூலபருடைய சபையினர் கோயில் நிருவாகத்துடன் வேறு சில நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடுவது வழக்கம். 'பெருமாள் குலசேகர தேவரைத் (பாண்டிய மன்னன் திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் குலசேகர தேவரை) திருவடி தொழ மதுரை ஏறப் போகைக்கு ஸ்ரீமது திரவியம் வேண்டினமையில்' இராமநாதபுரம் மாவட்டம் திருப்பத்தூர் மூலபருடையினர் கிராமத்தில் திருத்தளியாண்ட நாயனார் கோயிலில் ஆயிரத்தெழு நூற்றுவர் திருமண்டபத்தில் கூடிக் கோயிலுக்குச் சொந்தமான சில நிலங்களில் பயிரிடும் உரிமையை இருநூறு சோழிய நற்பழங் காசுக்கு விற்றுக் கொடுத்த செய்தியை அவ் வூர்க் கல்வெட்டு²⁴ ஒன்று தெரிவிக்கின்றது.

அரசாங்க அதிகாரமும், சமயச் செல்வாக்கும் குவியப் பெற்றிருக்கும் கைகள் என்றுமே ஓய்ந்திருப்பதில்லை. இது பன்னாட்டு வரலாறுகள் காட்டும் ஒரு பேருண்மையாகும். அவ்வதிகாரத்தையும் செல்வாக்கையும் மென்மேலும் பெருக்கிக் கொள்ளவும், பெருகினவற்றை அழியாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் அக் கைகள் பரபரத்துக் கொண்டிருப்பது இயல்பு. எனவே, உழைப்பின்றியே தானமாகப் பெற்ற நிலங்களும் ஊர்களும், அரசாங்கச் செல்வாக்கும், வேள்வி வளர்க்கும் தனி உரிமையும் தம்மிடம் குவிக்கப்பெற்ற பிராமணர்கள் அவை யாவும் எக்காலமும் தம்மிடமே நிலைத்து நிற்கவும், மென்மேலும் வளர்ந்து வரவும், தம் குலத்தின் தலைமைப் பதவி நீடித்து வரவும் பல முயற்சிகளை மேற்கொள்ளலானார்கள். மன்னரின் முழு ஆதரவையும் அவர்கள் பெற்றனர். வேந்தர்களுக்கும், அவர்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் வமிசங்களையும், கோத்திரங்களையும், சூத்திரங்களையும்

கற்பித்துக் கொடுத்தார்கள். மன்னர்களும் சாதி ஒழுக்கத்தை நிலைநாட்டுவதே தம் சீரிய கடமையாம் எனக் கூறும் மெய்க்கீர்த்திகளைப் புனைந்துகொண்டனர். ஆரியப் பழக்கவழக்கத்தைப் பாராட்டிக் கூறும் சாஸ்திரங்களும் புராணங்களும் எழுந்தன. அவற்றைப் பிராமணர் பயில்வதற்கென அரசர்கள் பல கல்வி நிறுவனங்களை அமைத்துக் கொடுத்தனர்.

ஊர்ப் பொதுமக்களுக்குக் கல்விப் பயிற்சி யளிக்கப்பட்டதா, கல்வியளிக்கப்பட்டிருந்தால் அதன் தரமும், அது பயிற்றப்பட்ட முறையும் எத்தகையன என்ற கேள்விகளுக்கு விடை காண முடியவில்லை. ஊர்ப் பொதுமக்கள் பிழையற எழுதும் அளவுக்குக் கல்வியறிவு பெறவில்லை என்று ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது. அரசாணைகளையும், உடைமை மாற்று ஆவணங்களையும் அழிவின்றிக் கல்லில் பொறிக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்த கல்தச்சர்கள் பொறித்த கல்வெட்டுகளில் நூற்றுக்கணக்கான எழுத்துப் பிழைகளைக் காண்கின்றோம். ஒரு சில வரிகளையேனும் பிழையின்றி எழுதும் அடிப்படையான இலக்கண அறிவு அவர்கள் பெற்றிருக்கவில்லை எனத் தெரிகின்றது. கல்லில் பொறிக்கும்படி வாசகம் எழுதிக்கொடுத்த அரசாங்க அலுவலர்களே இலக்கணப் பிழைகளை அறியாதவர்களாய் இருந்தனர், அன்றிப் பிழையுடன் பொறிக்கப்பட்டு வரும்போது அதைக் கண்காணித்து அவ்வப்போது திருத்தும் வழக்கம் அந் நாளில் இல்லையா என்றெல்லாம் ஐயப்பாடுகள் எழுகின்றன. கல்லுக்கும் சுதைக்கும் உயிர்களை யூட்டிய சிற்பிகளும், ஓவியர்களும், கட்டடக் கலைஞரும் அக் காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். தஞ்சைப்பெருவுடையார் கோயிலைக் கட்டிய சிற்பிகளும், அக் கோயிலின் உட்குற்றாலைச் சுவர்களின்மேல் வண்ண ஓவியங்களைத் தீட்டிக் கண்களுக்கு விருந்தளித்த ஓவியப் புலவர்களும் கல்வியறிவு அற்றவர்கள் என்று கூற முடியாது; தம் தொழில்நுட்பங்கள் மட்டுமன்றி அத் தொழிலில் பயன்படுத்தப்பட்ட கல் வகைகள், வண்ணக் கலவைகள், சுதைப் பூச்சு ஆகியவை பற்றிய நுண்ணறிவையும் படைத்தவர்களாகவே அவர்கள் தோன்றுகின்றனர். சிலைகளைக் கல்லில் வடிக்கவும், வடிவங்களை அழியாத அழகிய வண்ணங்களில் தீட்டவும் போதுமான ஆக்கப் பயிற்சியும் அவர்கள் பெற்றவர்களாக வேண்டும். மிகப் பெரிய கற்பாறைகளைக் கோபுரங்களின் மேலும் கட்டடங்களின் மேலும் ஏற்றவும், வேண்டிய கோணங்களில் அவற்றைச் செதுக்கியமைக்கவும், அவற்றை இழைத்து மெருகூட்டவும் தேவையான பொறியியல் நுட்பமும் அவர்கள் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தனர். இந்த நுண்ணறிவை அவர்கள் பள்ளிகளில் கற்றனர், நூன்முகத்தில் பெற்றனர், அன்றி ஆசானிடமிருந்து நேர்முகமாகப் பெற்றனர் என்று அறிந்துகொள்வதற்குப் போதுமான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. சயங்கொண்டாரும், ஒட்டக்கூத்தரும், சேக்கிழாரும், கம்பரும், புகழேந்தியும்

வாழ்ந்திருந்த காலத்துத் தமிழ்மக்கள் அவர்களுடைய இலக்கியப் படைப்புகளைப் பயின்று பயன்பெற்றனரா, அன்றி அரசவையினர் மட்டும் அவற்றைப் படிக்கக் கேட்டு வந்தனரா, அன்றிப் பிரமதேயங்களிலும் அவை பயிலப்பட்டனவா என்றும் திட்டவாட்டமாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

மன்னர்கள் நிறுவிய பள்ளிகள் யாவும் பிராமணருக்கு மட்டும் வடமொழிப் பயிற்சியை யளித்து வந்தன; தமிழ் இலக்கிய இலக்கணம் பயிற்றி வரவில்லை. அப் பள்ளிகளில் புராணங்கள், இதிகாசங்கள், சிவதருமம், சோம

சித்தாந்தம், இராமாநுசபாடியம், பிரபாகரரின் மீமாமிசை, வியாகரணம் ஆகிய

வட மொழி இலக்கிய, இலக்கணங்களையே பிராமணர்கள் பயின்று வந்தனர்.

வட ஆர்க்காட்டு மாவட்டத்தில் போளூர் தாலுக்காவில் காமபுல்லூர் (காப்பலூர்) என்னும் கிராமத்தில் வேதப் பயிற்சிப் பள்ளி ஒன்று நடைபெற்றது. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் ஆணியூர் (ஆனூர்) என்னும் இடத்தில் வேதம், அஷ்டாத்தியாயி (இலக்கணம்) ஆகியவற்றுக்குப் 'பட்டவிருத்திகள்' நிறுவப்பட்டன. தென்னார்க்காட்டில் இராசராச சதுர்வேதி மங்கலம் (எண்ணாயிரம்) என்னும் ஊரில் முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில்

வேத மீமாமிசப் பள்ளி ஒன்று நடைபெற்று வந்தது. அதில் 340 பிராமண மாணவர்கள் பயிற்சி பெற்று வந்தனர்; 14 ஆசிரியர் வேதாந்தம் பயிற்றி வந்தனர். அவர்கள் நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு கலம் நான்கு மரக்கால் நெல் ஊதியமாகப் பெற்றார்கள். வேறு சில ஆசிரியர்கள் நெல்லுடன் பொன்னும் சேர்த்து ஊதியமாகப் பெற்றார்கள். புதுவையை யடுத்துள்ள திரிபுவனியிலும்,

திருமுக்கூடலிலும், திருவாவடுதுறையிலும், பெருவேளூரிலும், திருவொற்றி

யூரிலும் பிராமணருக்காக வேத வியாகரணப் பள்ளிகள் நடைபெற்று வந்தன.

மன்னர்கள் தமிழ் வளர்க்கத் தவறினார்கள் என்ற உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளும் வரலாற்று ஆசிரியர் சிலர் மன்னர் அப்பணியைச் செய்யாவிடினும் சைவ மடங்கள் அதில் ஈடுபட்டிருந்தன என்று கூறுவர்.

இக்

கூற்றுக்குச் சான்றுகள் இல்லை. சைவ மடங்கள் திருப்பதிகம் ஒதுவதற்குச் சிலருக்கு வாய்ப்பளித்திருக்கக்கூடும். ஆனால், இம் மடங்களும் வடமொழி

வளர்ச்சியில் தம் கருத்தைச் செலுத்தி வரவில்லை என்று கூறமுடியாது. சோழர் காலத்தில் எழுந்த சைவ, வைணவ நூல்கள் யாவும் வடமொழிக் கலப்புள்ளவை. இம் மடங்கள் சமயத்தை வளர்த்தன என்பது மறுக்க முடியாத

உண்மையே; ஆனால், அவை தமிழை வளர்க்கவில்லை. பிராமணத்

தவசிகளுக்கும் அநாதி கிரீ சர்களுக்கும், மருத்துவமும் இலக்கணமும் கற்றுவந்த வேதியருக்கும் மடம் ஒன்று விக்கிரம சோழன் காலத்தில் நிறுவப்பட்டதாக விக்கிரம சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று (கி.பி. 1120)25 கூறுகின்றது. இன்றும் சைவ மடங்கள் பிராமணருக்கும் வடமொழி மரபுகளுக்கும் அளித்துவரும் அத்துணைச் சலுகைகளைத் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கும் திருமுறை ஓதுவார்களுக்கும் அளிப்பதில்லை என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மையாகும். அண்மையில் தமிழ்மறை நூல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

பிராமணரைப் பின்பற்றி வேறு சில குலங்களும் தத்தமக்கெனச் சில உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் அரசாங்கத்திடமிருந்து பறித்துக் கொண்டதுண்டு. கண்மாளர் (கம்மாளர்),26 கைக்கோளர், அகம்படியர் ஆகிய குலத்தினருக்குச் சில சிறப்புரிமைகள் வழங்கப்பட்டன.27 அவற்றின் அடிப்படையில் அவர்கள் மாடிவீடு கட்டிக்கொள்ளுதல், குடைபிடித்தல், தமக்கு முன்பு சங்கு எக்காளம் ஊதுவித்தல் போன்ற விருதுகளையும் வலிந்து பெற்றார்கள்.

இப்போது தமிழரின் சமூகத்தைத் துண்டாடி, உயர்வு தாழ்வு கற்பித்துக் குடிநலன்களை ஒரு சிலர் கைகளிலேயே குவித்துவரும் குல வேறுபாடுகள் அத்தனையும் சோழர் காலத்திலேயே கிடைத்துவிட்டன. வேளாளர் முதலியோர், செட்டிமார்கள் மற்றவர்களைவிட உயர்ந்தோரெனவும் பிராமணருக்கு அடுத்த படியிலுள்ளவரெனவும் கருதி வந்தனர்.

வலங்கை இடங்கைக் குலங்கள்

சோழர் காலத்தில் ஓங்கி வளர்ந்த குல வேறுபாடுகளில் மிகவும் தீய விளைவுக்குக் களனாக இருந்தது வலங்கை-இடங்கை என்னும் பிளவாகும். இவ் விரு பிரிவினருக்குமிடையே பல கடும் பூசல்கள் நேரிட்டுள்ளன. இப் பூசல்கள் சோழப் பேரரசின் காலத்திற்கு முன்னே தோன்றி விசயநகரத்துப் பேரரசர் காலத்தில் தொடர்ந்து வளர்ந்து வந்து ஆங்கிலேயர் அரசாட்சி யிலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் நடைபெற்று வந்தன. சென்ற நூற்றாண்டில் இப் பூசல்களின் காரணமாகச் சென்னையின் தெருக்களில் மனித இரத்தம் சிந்தியதுண்டு. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வலங்கை-இடங்கை வேறுபாடுகள் திடீரென மறைந்துவிட்டன. இப்போது மக்களுக்கு அப் பெயர்களின் பொருளே இன்னதென விளங்குவதில்லை. இந்த வேறுபாட்டை வரலாற்று நூல்களின் பக்கங்களிற்றாம் விளங்கக் காண்கின்றார்கள். ஒன்பது நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழரின் வாழ்க்கையை

அலைக்கழித்துவந்த சமூகக்கேடு ஒன்றன் தோற்றமும் முடிவும்
 வரலாற்று
 விளக்கங்காணாத மறைபொருள்களாகவே உள்ளன. வலங்கை-இடங்கைப்
 புராணம் என்னும் நூற்சுவடி ஒன்று மக்கன்ஸி
 என்பவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுச் சென்னைப் பழஞ் சுவடிகளின் நூல்
 நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. வலங்கைப் பிரிவில்
 தொண்ணூற்றெட்டுக்
 குலங்களும், இடங்கைப் பிரிவில் தொண்ணூற்றெட்டுக் குலங்களும்
 சேர்ந்திருந்தன வென்றும், அக் குலங்களுள் பெரும்பான்மையானவை
 கலப்புக்
 குலங்கள் என்றும் அச் சுவடி கூறுகின்றது. கரிகாற்சோழன் வலங்கை-
 இடங்கைப் பாகுபாட்டைத் தோற்றுவித்தான் என்று ஒரு வரலாறு
 கூறுகின்றது.
 வேறு வரலாறும் உண்டு. மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் நாற்பதாம்
 ஆண்டுக்
 கல்வெட்டு28 ஒன்றில், மூன்றாம் குலோத்துங்கனுக்குக் கரிகாலன் என்ற
 பெயரும் வழக்கிலிருந்தது வெளிப்படுகிறது. ஆகவே, மூன்றாம்
 குலோத்துங்கன் காலத்தில்தான் இப் பாகுபாடு வகுக்கப்பட்ட தென்றும்
 சிலர்
 கூறுவர். இடங்கைப் பிரிவினர் தாம் எப்படித் தோன்றினர் என்பதைப்
 பற்றிய
 செய்தி ஒன்றைக் கூறுகின்றனர். அஃதாவது, காசிபமுனிவர் இயற்றிவந்த
 வேள்விக்கு அரக்கர்கள் பல இடையூறுகளை இழைத்து வந்தனர். அம்
 முனிவரின் கட்டளையின்படி இடங்கைத் தொண்ணூற்றெட்டு வகுப்பினர்
 ஒமக்குண்டத்தினின்றும் தோன்றி வேள்வியைப் பாதுகாத்து வந்தனர்.
 அவர்கள் சோழ நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அரிந்தம
 சக்கரவர்த்தியானவன்
 காசிபரோடு உடனிருந்து, வேள்வியை வளர்த்து உதவிய வேதியரைப்
 பாராட்ட விரும்பினான். அதற்காக அவர்களைப் பல்லக்கில் ஏற்றிச்
 சென்றான். இடங்கை வகுப்பினர் பல்லக்கின் பின்புறம் அமர்ந்து அப்
 பிராமணரின் குடைகளையும் மிதியடிகளையும் ஏந்திச் சென்றனர்.
 பிராமணர்கள் கீழே இறங்கும்போது இடங்கையினர் அவர்களுக்கு
 இடப்புறம்
 நின்று கைகொடுத்துத் தாங்கிக் கொண்டார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு
 இடங்கையினர் எனப் பெயர் வழங்கி வரலாயிற்று. அப் பிராமணர்கள் திரு
 வெள்ளறை, பாச்சல், திருவாசி, திருப்பிடவூர், ஊற்றத்தூர், காரைக்காடு
 ஆகிய
 இடங்களில் குடியேறினர். இடங்கையினர் என்று தமக்குப் பெயர்
 வந்ததையும்,
 தாம் பெற்ற விருதுகளையும் இவர்கள் காடுகளில் இழந்துவிட்டனர்.
 நெடுங்காலம் கழிந்த பிறகு இவர்கள் வழிவந்தவர்கள் தம் பிறப்பை
 யறிந்தனர்.
 ஆகவே, தமக்குள் வேற்றுமை எதையும் வளர்த்துக்கொள்ளக்
 கூடாதென்றும்,

தம் குல உரிமையை என்றும், எங்கும் நிலை நாட்டிக் கொள்ளவேண்டும் என்றும், தாம் நடந்து போகும்போது தமக்கு முன்பு குடை பிடித்தல், கொம்பு ஊதுதல் ஆகிய கௌரவச் சின்னங்களைத் தம் பிறப்புரிமையாகக் கொள்ளவேண்டு மென்றும் இடங்கையினர் ஒப்பந்தம் ஒன்றைச் செய்து கொண்டனர். இவ் வரலாறு வெறுங்கற்பனை என்றே தோன்றுகிறது.

வலங்கையினரைப் பற்றிய வரலாறு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. மன்னனிடத்தில் இரு கட்சியினர் தமக்குள் ஏற்பட்ட பூசல்களைப் பற்றி முறையிடும்போது ஒரு கட்சி மன்னனின் வலப்புறத்திலும், மற்றொரு கட்சி

அவனுடைய இடப்புறத்திலும் நின்றல் மரபு. இன்றும் நீதிமன்றங்களில் நீதிபதிக்கு எதிரில் குற்றம் சாட்டுபவர் ஒரு புறத்திலும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மறுபுறத்திலும் நிற்பதைக் காணலாம். மன்னனின் வலப்புறம்

நின்ற கட்சியைச் சேர்ந்த வகுப்பினருக்கு வலங்கையினர் என்றும், இடக்கைப்புறம் நின்ற கட்சி வகுப்பினருக்கு இடங்கையினர் என்றும் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது. காஞ்சிபுரத்தில் இம் முறை வழங்கியதாக அறிகின்றோம். அதனாலேயே அந் நகரத்தில் வலங்கை-

இடங்கைக் கோயில், வலங்கை-இடங்கை மண்டபங்கள், வலங்கை-இடங்கைத்

தேவரடியார்கள் என்ற பாகுபாடு காணப்பட்டது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

வலங்கை இடங்கை வகுப்பினரிடையே பல பெரும் பூசல்கள் விளைந்து வந்துள்ளன என்பதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள. இத்தகைய கலகம் ஒன்று ஏற்பட்ட செய்தியைத் திருவரங்கத்தின் கல்வெட்டு²⁹ ஒன்றின் வாயிலாக அறிகின்றோம். அக் கல்வெட்டு முதலாம் குலோத்துங்க சோழனுடைய பதினோராம் ஆட்சியாண்டில் நாட்டப்பட்டது. வலங்கை இடங்கைக் கலகம் அவனுடைய இரண்டாம் ஆட்சியாண்டில் நடைபெற்றது (கி.பி. 1071). இக் கலகம் நடைபெற்றபோது கலகக்காரர்கள் கிராமத்தைச் சுட்டு

எரித்தனர்; கோயில்களை இடித்துத் தள்ளினர். அவர்களைத் தொடர்ந்து கொள்ளைக்காரர்கள் கோயில் சிலைகளையும் கோயில் பண்டாரத்தையும் சூறையாடினர். அவர்களுடைய கொள்ளைகளிலிருந்து சில பொருள்கள் மீட்கப்பட்டன. அவற்றைக் கோயிலில் வைத்துப் பாதுகாக்க முடியவில்லை.

கிராமத்தை மீண்டும் சீரமைக்கவும், மக்களை அங்குக் குடியமர்த்தவும், இடிந்துபோன மதிர்சுவர்களை எழுப்பிக் கோயிலைப் பழுதுபார்த்துச் சிலைகளை மீண்டும் பழையபடியே அமைக்கவும் கிராமச் சபையினர் கோயில்

பண்டாரத்திலிருந்து ஐம்பது கழஞ்சுப் பொன் கடன் வாங்கினர். இராசேந்திர சோழன் மாடைக்கு அரைமாற்றுக் குறைவாக இருந்தது அப் பொன். கடன்மேல் இருபத்து ஐந்து கழஞ்சுப் பொன் வட்டி

ஏறிற்று. வட்டியும் முதலுமாகக் கூடிய எழுபத்தைந்து பொன்னில் ஐந்து கழஞ்சுப் பொன் கோயிலைப் புதுப்பிக்கவும், சிலைகளை அமைக்கவும் செலவாயிற்று. மிகுதி எழுபது கழஞ்சுப் பொன்னுக்கு ஈடாக அச்சபையானது கோயிலின் அன்றாட வழிபாட்டுக்காகக் கோயில் நிலங்களை இறையிலி நிலங்களாக மாற்றிக் கொடுத்தது.

இக் கலகம் விளைந்த இடம் இராசமகேந்திர சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற பிராமணக் கிராமமாகும். அக் கிராமம் நித்த விநோத வளநாட்டுக் காந்தார நாட்டைச் சேர்ந்தது. இப்போதைய பாபநாசம், நன்னிலம் தாலுக்காக்களுக்கு அக் காலத்தில் நித்த விநோத வளநாடு என்று பெயர் வழங்கி வந்தது. நாட்டின் இப் பகுதியில் ஏற்பட்ட பூசல்களைப் பற்றிய செய்தியைத் திருவரங்கம் கோயிலின்மேல் பொறித்து வைத்ததற்குக் காரணம், அக் கல்வெட்டானது பெரியதொரு கோயிலில் பொறிக்கப்பட்டால் நீண்ட காலம் அழியாமல் இருக்கும் என்பதற்காகத்தான் இருக்கவேண்டும். சிறு கிராமத்தில் நாட்டப் பெறும் கல்வெட்டுகள் இத்தகைய கலகங்களினாலோ, வேறு எக் காரணத்தாலோ என்றும் அழிந்து மறைந்து போகக்கூடும்.

இக் கல்வெட்டுச் செய்தி கூறும் வலங்கை இடங்கைப் பூசல் நடைபெற்றதற்கு ஆழ்ந்ததொரு காரணம் ஏதேனும் இருந்திருக்க வேண்டும். இன்றேல், கோயிலை இடித்து நிரவுமளவுக்கு அக்காலத்துக் குடிமக்களுக்கு நெஞ்சுரம் ஏற்பட்டிராது. இப் பூசல் நீண்ட காலமாகவே இருந்து வந்திருக்க வேண்டும். வலங்கை வகுப்பினர்களுக்கு அரசாங்கச் செல்வாக்கும், வாழ்க்கை வசதிகள் விருதுகள் போன்ற நலன்களும், சிறப்புகளும் ஏராளமாக வழங்கப்பட்டு வந்தன என்று கல்வெட்டுச் செய்திகள் கூறுகின்றன. இடங்கையினரின் நிலைமை பல படிகள் தாழ்ந்தே இருந்துவந்தது. அதனால் அவர்கள் மனம் புழுங்கியவர்களாய், வலங்கையினரின் மேல் போர் தொடுத்தனர் என அறிகின்றோம். வலங்கையினர் மட்டுமன்றிப் பிராமணர், வேளாளர், வன்னியர் போன்ற இதர குலத்தினரும் இடங்கை வகுப்பினர்க்கு இன்னல்கள் விளைத்தனர்.³⁰ ஆனால், பெரும்பாலும் பிராமணரும் வேளாளரும் இப்பிரிவுகளில் பங்குகொள்ளவில்லை.

வலங்கையினர், மன்னரின் படைகளில் சிறப்பிடம் அளிக்கப் பெற்றிருந்தனர். வலங்கைப் பழம் படைகளிலார், பெருந்தனத்து வலங்கைப் படைகள், அழகிய சோழ தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரப் படைகள், இராசராச தெரிந்த வேளைக்காரப் படைகள் என்ற பெயரைத் தாங்கிய படைகள் சோழ மன்னரிடம் இருந்தன.³¹ இடங்கையினரைப் பற்றிய

தனிக் குறிப்புகள் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுவதில்லை; வலங்கையினருடன் வைத்தே அவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, படைகளுடன் இடங்கையினரும் ஏதேனும் ஒரு தொடர்பு கொண்டிருந்தனரோ என்று ஊகிக்கவேண்டியுள்ளது. எனினும், அவர்கள் பெரும்பாலும் வணிகர்களாகவும், தொழிலாளராகவுமே பிழைப்பை நடத்தி வந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. இவ் வகத்துக்குச் சான்று ஒன்றும் உள்ளது. சிங்கள மன்னன் விசயபாகுவின் பொலன்னருவைக் கல்வெட்டு³² ஒன்று ஒரு செய்தியைக் கொண்டுள்ளது. அவன் புனிதச் சின்னமான புத்த பகவானின் பல் ஒன்றை வைத்து அதன்மேல் கோயில் எழுப்பினான். அக் கோயிலுக்கு 'மூன்று கை திருவேளைக்காரன் தலதாயப் பெரும்பள்ளி' என்று பெயர் சூட்டி அதை வேளைக்காரரின் பாதுகாப்பில் விட்டுவைத்தான். அவ் வேளைக்காரர்கள் 'மாதாந்திரத்தோங்கூடி, எங்களுக்கு மூதாதைகளாயுள்ள வளஞ்சியரையும் எங்களோடு கூடிவரும் நகரத்தார் உள்ளிட்டாரையும் கூட்டி..., கலந்து பேசி, மன்னனுடைய விருப்பத்துக்கு ஒப்புக்கொண்டு, கல்வெட்டில் வலங்கை, இடங்கைச் சிறுதனம் பிள்ளைகள், தனம் வடுகர், மலையாளர், பரிவாரக் கொந்தம் பலகலனையுள்ளிட்ட திருவேளைக் காரோம்' என்று கையொப்பமும் இட்டார்கள். கலனையென்றால் தொழிலாளர்கள் என்று பொருள்.

மாதாந்திரத்தாரின் மூதாதையரான வளஞ்சியரும், மாதாந்திரத்தாருடன் இணைத்துப் பேசப்படும் நகரத்தாரும் வாணிகம் நடத்தியவர்கள். வளஞ்சியருக்கும் நகரத்தாருக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன எனத் தெரியவில்லை. மாதாந்திரத்தாரின் தலைமை அல்லது மூல அலுவலகம் வடக்கே பீஜப்பூரின் அண்மையிலுள்ள ஐயப்பொழிலில் அமைந்திருந்தது. வளஞ்சியர்கள் இம்மூல இடத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆவர். எனவே, மாதாந்திரத்தாரின் மூதாதையர் 'வளஞ்சியர்' எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஐயப்பொழிலைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு நடைபெற்ற வாணிக நிறுவனத்துக்கு 'நானாதேசி திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர்' என்றும் பெயர். மாதாந்திரத்தார் படைத்தலைமையின் நிருவாகக் குழுவாவர். ஆகவே, இக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வேளைக்காரர்கள் வாணிகத் துறையுடன் தொடர்புகொண்டவர்கள் என ஊகிக்க இடமுண்டு.

கோயில்களைப் படையினரிடம் பாதுகாப்புக்காக ஒப்படைக்கும் வழக்கம் அந் நாளில் தமிழகத்திலும் இருந்துவந்ததாகப் பல கல்வெட்டுச் செய்திகளின் மூலம் தெரிந்துகொள்ளுகின்றோம். முதலாங் குலோத்துங்கன் காலத்தில் சேரன்மாதேவி பக்தவச்சலன் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட சில அறங்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு 'மூன்றுகை மாசேனை' என்ற பெயருள்ள படை ஒன்றினிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது.³³ திருவாலீசுரத்தின் கோயிலும் இச்

சேனையின் பாதுகாப்பிலேயே இருந்துவந்தது.34 தஞ்சை

மாவட்டத்திலுள்ள

புஞ்சை என்னுமிடத்தில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டு35 ஒன்று, அவ்வூர்த் தேவதான நிலங்களில் சில கோயிலுக்கே உரிமையானவை என்பதை உறுதியாக்கும் பொருட்டுத் திரிசூல வேளைக்காரர் நால்வர் தீக்குளித்து உயிரை மாய்த்துக்கொண்டனர் என்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றது. கோயில்களிலும் வேளைக்காரர் பணிபுரிந்து வந்தனர் என்று இதனால் அறிகின்றோம். பாண்டி நாட்டில் பெருங்குளம் என்ற ஊரில் வலங்கை மகாசேனையினர் குன்றமெறிந்த பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சில நிலங்களை

விற்பார்கள். இப் பெரும்படையினில் எட்டுப் பிரிவுகள் அடங்கியிருந்தன.36

இக் கல்வெட்டுச் செய்திகளை யாய்ந்து நோக்கில் மூன்று கை

மகாசேனை

என்பது மூன்று பிரிவுகளாக அமைக்கப்பட்டிருந்த தென்றும், அவற்றுள் ஒன்றான வலங்கைப் பிரிவு நிலையான பிரிவு என்றும், இடங்கை என்பது வணிகர்களையும் சில தொழிலாளர்களையும் கொண்டது என்றும், மூன்றாவது

பிரிவு கோயில் பணியாளர்களைக் கொண்டிருந்ததென்றும் ஊக்க இடமேற்படுகின்றது.

இடங்கை வகுப்பினர் பலராலும் துன்புறுத்தப்பட்டு வந்தனர். இவர்கள் அவ்வக்காலங்களில் பட்ட துன்பங்களையும் அவர்கள்மீது ஏற்றப்பட்ட வரிச்

சுமைகளையும் பற்றிப் பல கல்வெட்டுச் செய்திகள் கூறுகின்றன. நிகரிலிச் சோழ மண்டலத்து எழுபத்தெட்டு நாடுகளும், சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்தின் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் பூமியும், பெரும்படை வலங்கை மகாசேனைக்கு வழங்கப்பட்ட இராசேந்திர சோழப் பதினெண் பூமியும் உள்ளிட்ட நாடுகளில் சோழ வமிசம் தோன்றின நாள்முதலே பசுக்களுக்கும் எருமைகளுக்கும் வரி விதிக்கப்பட்டதில்லை என்றும், அதனால் அதிகாரி மூவேந்த வேளான் விதித்த இப் புதிய வரிகளை அவர்கள் செலுத்த வேண்டியதில்லை என்றும் கிளர்ச்சி செய்து பதினெண் விஷயத்தார்களும் தாம் கொடுக்கவேண்டிய வரி விகிதங்களை அறுதியிட்டு

முடிவு கட்டினார்கள்.37

வளஞ்சியர் என்ற வாணிகக் குழுவினைப்பற்றி முதலாம் இராசேந்திர சோழன் காலத்திய காட்டுர்க் கல்வெட்டு38 ஒன்று விரிவான செய்திகளைக் கூறுகின்றது. வீர வளஞ்சிய சமயத்தைப் பாதுகாப்பவர்கள் இவர்களே என்றும்,

இவர்கள் வாசுதேவன், கந்தழி, வீரபத்திரன் ஆகிய கடவுளரிடமும் தோன்றியவர்கள் என்றும், பட்டாரகி (துர்க்கை)யை வழிபடுபவர்கள் இவர்கள்

என்றும் அக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. இவர்களுள் பல பிரிவினர் உண்டு.

நான்கு திசைகளின் ஆயிரம் வட்டங்கள், பதினெண் நகரங்கள், முப்பத்திரண்டு வேளர்புரங்கள், அறுபத்து நான்கு கடிகைத்தானங்கள் ஆகியவற்றினின்றும் இவர்கள் வந்தவர்கள். இவர்கள் குழுவில் செட்டிகள், செட்டிப் பிள்ளைகள், கவரவர்கள், கந்தழிகள், பத்திரகர்கள், காவுண்ட சுவாமிகள், சிங்கம், சிறுபுலி, வலங்கை, வாரியன் ஆகியவர்களும் சேர்ந்திருந்தனர். இந்த நானாதேசிகள் மயிலார்ப்பு (மயிலாப்பூர்) என்னும் இடத்தில் கூடிப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். ஐயப்பொழிலாக இருந்த காட்டுரை வீரப்பட்டினமாக மாற்றவேண்டும்; எல்லா வரிகளினின்றும் அதற்கு விலக்கு அளிக்கவேண்டும்; குழுவினர் பெற்றுவந்த ஊதியத்தை இரட்டிப்பு மடங்காக்கவேண்டும். அன்று முதல் உருவிய வாளுடன் வரிதண்டுவோர்கள், வரிக்காகச் சிறைபிடிப்போர்கள், வரி கொடாதவர்களைப் பட்டினி போட்டோ, அல்லது வேறு எந்த வகையிலோ துன்புறுத்துபவர்கள் ஆகிய வணிகர்கள் இந் நகரத்தில் வாழக்கூடாது. அப்படி வாழ்வார்களாயின் அவர்கள் வளஞ்சியர் குலத்தினின்றும் விலக்கப்படுவார்கள்.

சில சமயம் வலங்கையினர், இடங்கையினர் ஆகிய இரு வகுப்பினருமே பிராமணரையும் வேளாளர்களையும் எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய நெருக்கடி நிலைமை ஏற்பட்டதுண்டு. ஆடுதுறை வட்டத்தில் பிராமணர்களும், வேளாளர்களும் காணியாட்சி கொண்டாடினர். அவர்களுக்கு எதிராக வலங்கை 98 குலங்களும், வழுவலம்பட்டு ஊசவாடி ஆகிய ஊர் இடங்கையினரும் தமக்குள் ஒற்றுமை உடன்படிக்கை யொன்றைச் செய்து கொண்டார்கள்.³⁹ இவ் வுடன்படிக்கையின் அடிப்படையில் பராந்தக நாட்டுக் குடிமக்களான வலங்கை 98 குலத்தினர், இடங்கை 98 குலத்தினர் ஆகியவர்கள் தாம் அரசாங்கத்துக்குக் கொடுக்க வேண்டிய இராசகரம் இறை முறைமையையும், கோயிலுக்கு அளிக்க வேண்டிய வரிகளையும், தம் தம் நிலங்களின் தரத்துக்கு ஏற்றவாறு நிர்ணயம் செய்துகொண்டனர் என்று வைகாசி கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.⁴⁰ நிலத்தின் தரங்கள் பின்வருமாறு பிரிக்கப்பட்டன: நெல் வயல்கள், உழவுக்குக் கொண்டு வந்த தரிசுகள், காடுகொன்று நிலமானவை, கடைப் பூ நிலங்கள், இறைப்பு நிலங்கள், வாழைத் தோட்டங்கள், கரும்புத் தோட்டங்கள், படுகைத் தாக்கிலுள்ள வாழை கரும்புத் தோட்டங்கள், செந்தாமரை பூக்கும் சதுப்புகள், மஞ்சள், இஞ்சி, வெங்காயம், வெள்ளைப் பூண்டு விளையும் தோட்டங்கள், வழுவூணங்காய் (கத்தரிக்காய்), பூசணிக்காய் முதலியவை விளையும் நிலங்கள், நெல்லுப் பருத்தி, வரகு பருத்தி, கடுகு,

பனிக்கடலை, கோதுமை, குசும்பை ஆகியவை விளையும் நிலங்கள், ஏரிவாய், தாங்கல்வாய், கொள் விளையும் புழுதி, எள் விளையும் புன்செய், தனிப்பருத்தி, தனி ஆமணக்கு, தினை, பனிவரகு, சாமை விளையும் நிலங்கள், வேதி கொழுந்து, ஒளிமுடு கொழுந்து விளையும் நிலங்கள், பாக்கு, தென்னை, பலா ஆகிய வான்பயிர் விளையும் நிலங்கள் என்பன அத் தரங்கள். இவ் வலங்கை இடங்கையினர் தாம் வீட்டு வரி செலுத்தவும் ஒப்புக்கொண்டனர். தந்திரிமார்செட்டி, கைக்கோள நெசவாளர், சாலிய நெசவாளர், நியாயத்தார், மன்றாடிகள், சரிகைத்தறி நெய்வோர், குயவர், நாவிதர், வண்ணார், கள்ளக்காணன், வாணியர், பறையர் ஆகியவர்கள் மேல் தொழில்வரி விதித்தார்கள்.

அரசாங்க அதிகாரிகளும், சீவித நிலங்களின் உரிமையாளரும், காணியாளரும், பிராமணரும் அரசாங்கத்தின் சார்பில் வலங்கை இடங்கையினரிடமிருந்து தண்டிய வரியைத் தாமே கையாடி வந்தனர். அதனால் இக் குலத்தினர் அவர்கட்குக் குடியிருப்பு வசதிகளைச் செய்து தரக்கூடாதென்றும், அவர்களுக்குக் கணக்கு எழுதக்கூடாதென்றும், அவர்கள் திட்டங்கள் எவற்றுக்கும் உடன்படக்கூடாதென்றும் தமக்குள் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். இவ் வொப்பந்தத்தை மீறுபவர்களைக் கண்ட இடத்தில் குத்திக் கொன்றுவிடவேண்டுமென்றும், அவர்கள் கண்டிப்பான முடிவு ஒன்றை மேற்கொண்டனர். இச் செய்தியை விருத்தாசலம்கல்வெட்டு41 ஒன்று தெரிவிக்கின்றது. இதே விதமான ஒப்பந்தம் ஒன்றைத் தஞ்சை மாவட்டம் கொறுக்கைக் கல்வெட்டு ஒன்றும் கூறுகின்றது. அவ்விடத்தில் வலங்கை தொண்ணூற்றெட்டுக் குலத்தினர், இடங்கை தொண்ணூற்றெட்டுக் குலத்தினர் ஆகியவர்கள்மேல் விதிக்கப்பட்ட வரிகள் அவர்களுடைய நிலத்தில் கிடைத்துவந்த வருமானத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்க வில்லை. அவ் வரிகளின் சுமையைத் தாங்கமுடியாமல் இவர்கள் ஊரைவிட்டு ஓடிவிடவும் எண்ணினர். தாம் ஒற்றுமையாக இராத காரணத்தால்தான் இக் கொடுங்கோன்மை நிகழ்ந்து வந்தது என்று அறிந்து தம் வருமானத்துக்கு ஏற்ற வரியையே கொடுப்பது என்றும், முறையற்ற வரிகளை எதிர்ப்பது என்றும் இவர்கள் தமக்குள் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டனர்.42

வலங்கை உய்யக்கொண்டான் குலத்தினர் வறுமைவாய்ப் பட்டவர்களாய் அரசாங்கத்தினிடம் மன்றாடித் தாம் செலுத்தி வந்த வரி விகிதத்தைக் குறைத்துக்கொண்டனர்.43

வலங்கை இடங்கை மகன்மை என்றொரு வரி தண்டப்பட்டதென்றும்
அவ்வரித் தொகை கோயிலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதென்றும்
திருவெண்காட்டுக்
கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகின்றது.44

இடங்கைப் பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள குலங்களுள் சில
வாணிகத்துடனும்
உழைப்புடனும் தொடர்புடையன. அவர்கட்குப் பெரிய சுமையாக இருந்தது
சுங்க வரி. இவ் வரியினால் வணிகர்கட்குப் பலவிதமான இடைஞ்சல்
ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். அவர்கள் சுங்கவரியை எதிர்த்துக் கலகங்கள்
விளைத்தனர். திருவரங்கத்துக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கும் கலகமும்
அவற்றுள்
ஒன்றாக இருக்கலாம் என்றும் ஐயுற வேண்டியுள்ளது. ஏற்கெனவே
வலங்கையினருக்கும் பிராமணருக்கும் வேளாளருக்கும் அரசன்
அளித்திருந்த
சலுகைகளைக் கண்டு இடங்கையினர் பொருமிக் கொண்டிருந்தனர்.
அஃதுடன்
சுங்கத்தின் சுமை வேறு அவர்களை வாட்டி வந்தது. சுங்கம் மனுவின்
காலத்திலிருந்தே விதிக்கப்பட்டு வந்ததாகவும், மனு தருமத்தில் சுங்கமும்
ஏற்றம் பெற்றிருந்ததும் தெரிகின்றது.45 மிகப் பண்டைய
அரசுரிமையினின்றும்
விலக்குப் பெறுவது அவ்வளவு எளிதன்று. விண்ணப்பத்தாலும்
வேண்டுகோளினாலும் அதைச் சாதித்துக்கொள்ள முடியாது என்று
இடங்கையினர் உணர்ந்தவர்களாய், வேறு ஒன்றும் சமாதானமாகச் செய்ய
முடியாத நிலையில்
உளம் கனன்று புரட்சியில் இறங்கலாயினர். அவர்கள் குடிமக்கள்
செய்யக்கூடாத கொடுமைகளைச் செய்தனர்; கோயில் ஒன்றை
இடித்தார்கள்.
கொள்ளைக்காரர்கள் இவர்களுடைய எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளைப்
பயன்படுத்திக் கொண்டு கோயில் சிலைகளையும் மூலபண்டாரத்தையும்
திருடிச் சென்றனர்.46 இத்தகைய கலகங்கள் வேறு இடங்களிலும்
ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். இவர்களுடைய வன்முறைச் செயல்கள் முதலாம்
குலோத்துங்கனின் கருத்தைக் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். அவன் வணிகரின்
எதிர்ப்பின் நோக்கத்தை உணர்ந்து சுங்க வரியை நீக்கிவிட்டான்.47 சுங்கந்
தவிர்த்த சோழன் என்று ஒரு விருதும் அவனுடைய பெயருடன்
இணைந்தது.
வீரராசேந்திர சோழன் இறந்து அவனுடைய மகன் அதிராசேந்திரன்
பட்டத்துக்கு வந்தான் (கி.பி. 1070). அப்போது நாட்டில் பெருங் குழப்பமும்
கலகமும் உண்டாயின. ஒரு கலகத்தின்போது அதிராசேந்திரன்
கொல்லப்பட்டான். இடங்கையினரின் கலகங்கள் கோயிலுக்கும் கோயில்
உடைமைக்கும் சேதம் உண்டுபண்ணினதுமன்றி ஒரு மன்னன்
உயிரையே
குடிக்குமளவுக்கு மிக வன்மையானதாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

வலங்கையினருக்கும் கைக்கோளருக்குமிடையே உரிமைகளுக்காகவும், விருதுகளுக்காகவும் பெரும் பூசல்கள் நேர்ந்துள்ளன.48

சில குலத்தினர் ஒன்றுகூடி அரசியலிலும் அரசரிமைப் போராட்டங்களிலும் தலையிட்டு வந்தனர் எனக் கல்வெட்டுச் செய்தி ஒன்று

தெரிவிக்கின்றது.49 வடஆர்க்காடு மாவட்டம், செங்கம் இடபேசுவரர் கோயிலில் இக் கல்வெட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பல குலத்தினர் ஒன்றுகூடித் தமக்குள் ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்துகொண்டனர். தாம் அனைவரும் குறிப்பிட்ட குறுநில மன்னன் ஒருவனுக்கே குடிகளாக வாழ்ந்து

வரவேண்டியவர்கள் என்றும், அவனுடைய மகனோ ஏனைய தலைவர்களோ

அரசரிமை பாராட்டுவாராயின் அவர்களையும் அவர்களுக்கு உடந்தையானவர்களையும் கொன்றுவிட வேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய பெண்டிரைக் கற்பழிக்க வேண்டுமென்றும், அவர்களைச் சார்ந்தவர்களைக் குலநீக்கம் செய்யவேண்டுமென்றும் தமக்குள் ஒர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். இந்த ஒப்பந்தத்தை மீறியவர்கள் 'புல்லுப் பறிக்கிற பறைய'ருக்குத் தம் பெண்ணைக்

கொடுத்த இழிவை யடைந்தவர்களாவார்கள்; தாயின் 'மிணாளன்' (மணாளன்)

ஆன மாபாதகர்களாகக் கருதப்படுவர். அது மட்டுமன்றி, செவ்வாய்கிழமைதோறும், செயங்கொண்ட நாச்சியார் என்ற கிராம தேவதையின் முன்பு ஆடுகள் பலியாகும் இடத்தில் அவர்கள் நரபலியிடப்படுவார்கள் என்று அவ் வொப்பந்தம் சில தண்டனைகளையும் குறிப்பிடுகின்றது. 'நாட்டு நாயகம் செய்வோர்களும், மன்றாடுவோர்களும், பிள்ளை முதலிகளும், தனியாள்களும்...கூலிச் சேவகர்களும், கோவிந்த விச்சாதிரரும், நவிரமலைத் தென்பற்று நாட்டவரும், நாட்டு முதலிகளும் உள்ளிட்ட பல சனத்தோழும், அடிவாரத்து மலையாளரும், மலையாள முதலிகளும், முதுநீர் மலையாளரும், மலையரண் முதலிகளும், செட்டிகளும்,

வணிகரும், கணக்கரும், கரும்பு பெரும் பன்னாட்டவரும், பன்னாட்டு முதலிகளும், பொற்கொற்றக் கைக்கோளரும், ஆண்டார்களும், சிவப் பிராமணரும், உவச்சரும், தென்கலைநாட்டு, வடகலை நாட்டவரும், தென்மலை நாட்டவரும்...புலவரும், பண்ணுவாரும், நியாயத்தாரும், பன்னிரண்டு பணிமக்களுமுள்ளிட்ட பெரும்வேடரும், பாணரும், பறையரும்,

இருளரும் உள்ளிட்ட அனைத்துச் சாதிகளும் அந்தணன் தலையாக அரிப்பன்

கடையாக அனைத்துச் சாதிகளும்...' இவ்வொப்பந்தத்தில் கையொப்பம் செய்துள்ளனர். இக் கல்வெட்டின் காலம் கி.பி. 1250. அக் காலத்தில் உயர்ந்த குலம், அந்தணர் குலம் என்றும், மிகத் தாழ்ந்த குலம், அரிப்பர் குலம் என்றும் அறிகின்றோம். அரிப்பர் என்போர் மணலையரித்துப் பொன்னெடுப்போர் ஆவர்.

வலங்கை-இடங்கைப் பிரிவுகளல்லாமல், இரதகாரர் என்று வேறு ஒரு குலப்பிரிவும் இருந்ததாகவும், அவர்கள் அனுவலோமர்கள் என்றும் சில கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. உயர்குலத்துத் தந்தைக்கும் தாழ்குலத்துத் தாய்க்கும் பிறந்தவர்கள் அனுவலோமர் எனப்படுவர். கூடித்திரியத் தந்தைக்கும் வைசியத் தாய்க்கும் பிறந்தவர் மாகிஷ்யர்கள்; வைசியத் தந்தைக்கும் சூத்திரத் தாய்க்கும் பிறந்தவர்கள் கரணீகள் ; மாகிஷ்யர் தந்தைக்கும் கரணீத் தாய்க்கும் பிறந்தவர்கள் இரதகாரர்கள் ; யாக்குவல்கியர், கௌதமர், கௌடிலியர் ஆகியவர்களின் சூத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த இரதகாரர்கள் இன்ன தொழிலில்தான் ஈடுபடலாம் என்று இராசாசிரய சதுர்வேதி மங்கலத்துப் பிராமணர்கள் விதிகள் வகுத்தனர். அவற்றின் படி கட்டடம் கட்டுதல், இரதங்களைச் சமைத்தல், வேதியரின் வேள்விகளுக்கு வேண்டிய சட்டுவங்கள், தட்டுகள் முதலியவற்றைச் செய்து கொடுத்தல், மண்டபங்களைக் கட்டுதல், மன்னர்களுக்கு மணிமுடிகள் வனைதல் ஆகிய பணிகள் இரதகாரர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. இவ் வகுப்பினருக்கு உபநயனம் செய்துகொள்ளும் உரிமையுண்டு. இரதகாரர்கள் பிரதி லோமர்களைவிட உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.50

குலங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்ததனால் பல புதிய குலங்களும் நூற்றுக்கணக்கில் தோன்றலாயின.

பறையர் என்ற குலத்தினரைப்பற்றி இலக்கியங்களிலும் கல்வெட்டுகளிலும் பல செய்திகள் கிடைக்கின்றன. பறையர்கள் தனித்தனிச் சேரிகளில் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்கெனத் தனிச் சுடுகாடும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது.51 ஏனைய குலத்தினரைப் போலவே அவர்கள் முழுச் சொத்துரிமை பெற்ற குடிகளாக வாழ்ந்தனர். கிராமத்தார்கள் எழுதிக் கொடுத்த ஆவணங்களில் பறையர்கள் கையெழுத்திட்டுள்ளனர். சோழர் காலத்தில் தீண்டாதவர்கள் என்றோ, சண்டாளர்கள் என்றோ இவர்கள் அழைக்கப்படவில்லை. ஆனால், 'புல்லுப் பறிக்கிற பறையன்'52 தாழ்ந்தவனாகக் கருதப்பட்டான். அஃதுடன் ஆவுரித்துத் தின்று வாழ்ந்த புலையரும் சமூகத்தில் தாழ்ந்தவராகக் கொள்ளப்பட்டனர். இக் குலத்தினருள் 'ஊர்ப் பறையன்' என்று ஒரு பிரிவினரும் இருந்தனர். ஊர்ப் பறையன் மண்டை சோமநாதன் ஏழிசை மோகப் படைச்சன் என்பான் ஒருவன் முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் கோயிலில் சந்திவிளக்கு ஒன்று ஏற்றிவரத் தானம் அளித்துள்ளான்.53 பறையடியான் ஒருவன் திருக்கழுக்குன்றம் கோயிலில் விளக்கு ஒன்று எரிக்க ஏற்பாடுகள் செய்து

வைத்தான்.54 வேறு பலரும் கோயில்களுக்குத் தானம் அளித்த செய்திகள் கல்வெட்டுகளில் கிடைக்கின்றன.55 ஆனால் கோப்பெருஞ்சிங்கன் காலத்தில் திருக்கோவலூர்ப் பகுதியில் பறையர் மிகவும் இழிந்த நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.56

பறையருக்கும் ஏனைய குலத்தினருக்குமிடையே அடிக்கடி பூசல்கள் விளைந்ததுண்டு. கற்றுப்பட்டு, பாகனேரி என்ற ஊர்களை யுள்ளிட்ட இருபத்துநான்கு ஊர்களின் குடிமக்களுக்கும் பறையருக்குமிடையே பூசல் ஏற்பட்டது. பறையர் செய்துவந்த ஊழியத்துக்குத் தக்க கூலியை அக் குடிமக்கள் கொடுக்கவில்லை என்பதுதான் அப்புசலுக்குக் காரணம் என அறிகின்றோம். இருகட்சியினரும் ஒருவரோடொருவர் கைகலந்தனர். குருதி சிந்திற்று. கங்கையராயன் என்பான் ஒருவன் தலையிட்டுப் பூசலைத் தீர்த்து வைத்தான். குடிமக்கள் பறையருக்குச் சில உரிமைகளை வழங்க வேண்டுமென்றும், சுப அசுப காலங்களில் அவர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட அளவு அறுவடைப் பண்டங்களை அளக்க வேண்டுமென்றும் அவன் ஏற்பாடுகள் செய்து கொடுத்தான்.57

பிராமணரையும் வேளாளரையும் எதிர்த்தும் கலகங்கள் விளைந்துள்ளன. இவ்விரு வகுப்பாரையும் எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்பவர்களுக்கு இருபதினாயிரம் காசுகள் தண்டம் விதிக்கப்படும் என்றும், தண்டம் செலுத்தத் தவறினால் குற்றவாளிகளின் நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்படும் என்றும் மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் ஆணை ஒன்று பிறந்தது. கவுணியன், ஸ்ரீகபாடன், ஸ்ரீகிருஷ்ணன், ஸ்ரீகபாடன் பெரியாண்டான் ஆகியவர்கள் கலகம்செய்து அரிநாராயணன் என்ற பிராமணன் வீட்டுக்கு எரியூட்டியதாகவும் அதற்காக அவர்கட்குத் தண்டம் விதிக்கப்பட்டதாகவும் கீழையூர்க் கல்வெட்டுச் செய்தி ஒன்று கூறுகின்றது.58 கவுணியன் ஸ்ரீகபாடன் என்பவன் சிவப்பிராமணன் ஆவான். அந்தணருக்கே இக் கோத்திரம் உரியது. பிராமணர்கள் பிராமணரையே எதிர்த்துக் கலகம் விளைத்துள்ளனர். எனவே, பிராமணருக்குள்ளேயே பூசல்களும், கலகங்களும் நேரிட்டிருக்கின்றன என்று கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

கோயிலின் கொட்டு மேளங்களிடையே, பதியிலாரும் தளிச்சேரிப் பெண்களும் ஆடிய இசைக் கூத்துகளிடையே, அந்தணர் ஆற்றிய வேள்விகள், ஓதிய மறையொலி ஆகியவற்றுக்கிடையே, பேரரசர்களும் சிற்றரசர்களும் ஆங்காங்குக் கொண்டாடிய விழாக்கள், களியாட்டங்களிடையே குடிமக்கள் வாழ்வில் ஆழ்ந்த சாதிப்பிளவுகளும், உரிமைப் போராட்டங்களும் வரிச்சுமைப் பாரமும், ஏழ்மையும், பஞ்சமும் அவர்களுக்கு

அளவற்ற இன்னல்களையும், சீர்கேட்டையும் விளைவித்து வந்தன. தாம் பிறந்த குலத்தின் காரணமாகவும், தாம் செய்து வந்த தொழிலின் காரணமாகவும், தாம் விளைவு செய்த பண்டங்களின் காரணமாகவும், பலவகையான வரிகளையும், கட்டணங்களையும், கடமைகளையும், மகன்மைகளையும், சுங்கங்களையும் அரசாங்கத்துக்கும் கோயில்களுக்கும் செலுத்த வேண்டியவர்கள் ஆனார்கள். சோழர்கள் காலத்தில் குடிமக்களின்மேல் விதிக்கப்பட்ட வரிகள் நானூற்றுக்கும் மேற்பட்டிருந்தன எனக் கல்வெட்டுகள் கூறும் செய்திகளால் அறிகின்றோம்.

பாண்டியரின் ஏற்றமும் வீழ்ச்சியும்

வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளையும், சீவரமங்கலத்துச் செப்பேடுகளையும் வழங்கிய பாண்டியன் நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் பேராற்றல் வாய்ந்தவன்; பாண்டிய நாட்டுக்கு ஏற்றம் கண்டவன்; பல மன்னர்களையும் போரில் புறங்கண்டு தன் படைபலத்தின் சிறப்பை நாடறிய விட்டவன். குறுநில மன்னரை ஒடுக்குவதற்காகவே 'களக்குடி நாட்டுக் களக்குடியான கரவந்தபுரம்' என்ற இடத்தில் கோட்டை ஒன்றைக் கட்டி, அதில் தண்டு நிறுத்தியிருந்தான்.¹

பாண்டியன் நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் தன் முன்னோர் சென்ற வழியினின்றும் சில வகைகளில் விலகிச் சென்றான். அவர்கள் அனைவரும் சைவம் வளர்த்தவர்கள்; பராந்தகன் வைணவ சார்புடையவன். அவன் காலத்தில் பாண்டி நாட்டில் பெரியாழ்வாரும், ஆண்டாள் நாச்சியாரும் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களிடத்தில் பராந்தகனுக்குப் பற்றுதல் ஏற்பட்டது போலும். வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளின் இறுதியில் வைணவ சமய சுலோகங்கள் காணப்படுகின்றன. மற்றும் இப்பாண்டியன் மேற்கொண்ட விருதுப் பெயர்கள் அத்தனையும் வடமொழிப் பெயர்களாகவே உள்ளன. சீவரன், சீமனோகரன், சினச்சோழன், வீதகன்மஷன், விநயவிச்சுதன், விக்किரம பாரகன், வீர புரோகன், மானிய சாரனன், மநூபமன், மர்த்திகவீரன், கிரிஸ்திரன், கீதகின்னரன், கிருபாலயன், கண்டக நிஷ்டூரன், பாபபீரு, குணக்ராகியன், கூடநிர்ணயன் என்பன அவற்றுள் சிலவாம். தமிழ்மொழியின் காவலர்களாக இருந்துவந்த பாண்டிய மன்னரின் பரம்பரை வடமொழிக்கு

ஏற்றம் கொடுத்ததையும், அம்மொழிப் பெயர்களை மன்னன்
விருப்பத்துடன்
ஏற்றுக் கொண்டதையும் அவனுடைய செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன.

நெடுஞ்சடையன் பராக்கிரமனை யடுத்து அவன் மகன் இரண்டாம்
இராசசிம்மன் அரசுகட்டில் ஏறினான். இவன் கி.பி.பாண்டியரின் ஏற்றமும்
வீழ்ச்சியும் 790-792ஆம் ஆண்டுகளில் பாண்டிநாட்டுக் காவலனாக
இருந்தான். இவன்
மகன் வரகுண மகாராசன் என்பவன். சோழநாடு முழுவதிலும்
வரகுணனின்
கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. எனவே, அவன் சோழநாடு முழுவதையும்
வென்று தன் குடைக் கீழ் கொண்டுவந்தான் என்று ஊகிக்கலாம்.
வரகுணன் சைவப் பற்றுடையவன்; மணிவாசகரின் வாழ்க்கையுடன்
தொடர்பு கொண்டிருந்த பெருமை வாய்ந்தவன்; அவருடைய பாடல்களில்
தன்
பெயரும் இடம்பெறும் பேற்றைப் பெற்றவன். அவன் நாற்பத்து மூன்று
ஆண்டுகள் (கி.பி. 792-835) அரசாண்டிருந்தான். அவன், வரலாற்றில் முதல்
வரகுணன் என்று
குறிப்பிடப்படுகின்றான்.

முதல் வரகுணனுக்குப் பிறகு அவன் மகன் சீமாற சீவல்லபன்
அரியணை ஏறினான் (கி. பி. 835). அவன் பல்லவர், சோழர், சேரர், கங்கர்
உள்ளிட்ட பல மன்னர்களையும் வென்று புறங்கண்டான் என்று அவனைச்
சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் பாராட்டுகின்றன. சீவல்லபன் ஈழத்தின்மேல்
படையெடுத்துச் சென்று ஆங்குப் பல நகரங்களை அழித்தான் என்றும்,
பொன்னாலான புத்தர் சிலைகளையும் பொன்னையும் மணியையும்
கவர்ந்து
கொண்டு சிங்களத்தை வறுமைக்குள் ஆழ்த்தினான் என்றும் இலங்கை
வரலாறான மகாவமிசம் கூறுகின்றது.

சீமாற சீவல்லபன் மூன்றாம் நந்திவர்ம பல்லவனுடன் கி.பி.854-ல்
தெள்ளாற்றில் பொருது தோற்றான் என்று அறிகின்றோம். நந்திவர்மன்
கண்ட
வெற்றி, 'தெள்ளாறெறிந்த' என்ற அழியா விருது ஒன்றை அவனுக்கு
வழங்கியது. இப் போரில் பாண்டியன் சீவல்லபன் தன் பெருமையையும்
தொண்டை மண்டலத்தையும் ஒருங்கே இழந்தான் என அறிகின்றோம்.
சீவல்லபன் கும்பகோணத்துக்கு அண்மையில் உள்ள அரிசிற்கரை என்னும்
ஊரில் நிருபதுங்கவர்ம பல்லவனிடம் தோல்வியுற்றுச் சோழ நாட்டின்
வடபகுதியை இழந்துவிட்டான். அவன் பல பெருந்தொல்லைகட்கு
உட்பட்டு,
பல போர்களை வென்றும், பலவற்றில் தோற்றும், நாட்டை ஒருவாறு
கட்டிக்
காத்துத் தன் மகன் இரண்டாம் வரகுணவர்மனுக்கு வைத்துவிட்டுத் தன்
கண்களை மூடினான் (கி. பி. 862).

வரகுணவர்மனுக்குச் சடையவர்மன் என்றும் ஒரு பெயருண்டு. அவன் அரசியல் சூழ்ச்சியும், காலங்கருதி வினையாற்றும் ஆற்றலும் வாய்ந்தவன்.

நிருபதுங்க பல்லவனுடன் நட்புறவு பூண்டு வடபுலங்களினின்றும் புகைந்து வரக்கூடிய பகைக்குத் தடையிட்டான். ஆனால், நிருபதுங்கன் மகன் அபராசிதன் தொண்டைமண்டலத்தையும், சோழ நாட்டையும் பல்லவப் பேரரசுக்கு மீட்டுக்கொள்ள முனைந்தான். ஆகவே, அவன் சோழநாட்டின் மேல் படையெடுத்தான். சோழ நாட்டை ஆண்டு வந்த விசயாலயனாலும், அவன் மகன் ஆதித்தனாலும் அவனை எதிர்த்து நின்று வெல்ல வியலவில்லை. போர் நடைபெற்ற இடமான இடவை என்ற நகரும் அதைச் சூழ்ந்திருந்த இடங்களும் பல்லவர் வசமாயின. வெற்றி முரசு கொட்டிய அபராசிதன் தொடர்ந்து பாண்டியன்மேல் பாய்ந்தான். ஆதித்த சோழனும் பிருதிவிகங்களும் அவனுக்குத் துணை நின்றனர். திருப்புறம்பயம் என்னும் இடத்தில் நடந்த போரில் பிருதிவிகங்கள் உயிர் துறந்தான். பாண்டியன் தோல்வியுற்றுப் பின்னடைந்தான். அவனுடைய ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த சோழ நாட்டின் சில பகுதிகள், அவனுடைய பிடியினின்றும் நழுவி விட்டன.

வரகுணனுக்கு ஆண் மகவு இல்லைபோலும். அவனுக்குப்பின் அவன் தம்பி பராந்தக பாண்டியன் மணிமுடி சூட்டிக்கொண்டான். இவன் சடையவர்மன் என்ற பட்டப் பெயரைப் பூண்டான். இவனுக்கு வீரநாராயணன் என்று மற்றொரு பட்டப் பெயரும் உண்டு. இவன் மனைவி சேரநாட்டு இளவரசி வானவன் மாதேவி என்பாள். திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள சேரமாதேவி என்னும் ஊர் இவ்வரசியின் பேரால் ஏற்பட்டதாகும். பராந்தக பாண்டியன் பெண்ணாகடத்தை அழித்தான் என்றும், கொங்கர்களை வென்றான் என்றும், கோயில்களுக்கும், அந்தணருக்கும், சமணப் பள்ளிகட்கும் கொடைகள் வழங்கினான் என்றும் சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன.

சடையவர்மன் பராந்தகன் மகன் மூன்றாம் இராசசிம்மன் தன் தந்தையின் காலத்துக்குப் பிறகு பாண்டி நாட்டின் அரசு கட்டிலை அணிசெய்தான் (கி.பி. 900). அம் மன்னன்நான் சின்னமனூர்ச் செப்புப் பட்டயங்கள் வழங்கியவன். அவன் தன் பகைவர் பலர்மேல் வெற்றி கண்டவன் என்று அச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. ஆனால், அவன் கி.பி. 910-ல் முதலாம் பராந்தக சோழனிடம் தோல்வியுற்றான் என்று சோழரின் கல்வெட்டுச் செய்திகள் கூறுகின்றன. மதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரி என்று முதலாம் பராந்தகன் விருதுப் பெயர் ஒன்றை ஏற்றான். மூன்றாம் இராசசிம்மன் தோல்வியுற்றுச் சிங்கள நாட்டில் அடைக்கலம் புகுந்த செய்தியும், அடுத்து அங்கிருந்து அவன் தன் தாயின்

பிறந்த நாடாகிய சேரநாட்டுக்குச் சென்று படைத்துணை தேடியதும் சோழரைப் பற்றிய வரலாற்றுப் பகுதியில் ஏற்கெனவே குறிப்பிடப்பட்டன. சேர நாட்டுக்குச் சென்ற இராசசிம்மனைப் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கவில்லை.

இராசசிம்மன் மகன் வீரபாண்டியன் (கி.பி.946-966) பாண்டி நாட்டுக்கு ஏற்றம் புரிந்தவர்களுள் ஒருவனாவான். பராந்தக சோழன் ஆட்சியில் சோழப் பேரரசின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த பாண்டி நாட்டுப் பகுதிகளை அவன் மீட்டுக் கொண்டான். அவன் 'சோழன் தலைகொண்ட கோவீர பாண்டியன்' என்று தன்னைப் பாராட்டிக் கொண்டுள்ளான். அவன் கொண்டது சோழ இளவரசர்களுள் ஒருவனது தலையே போலும். முதலாம் இராசராசனின் தமையனாகிய ஆதித்த கரிகாலன் வீரபாண்டியனை வென்று அவன் முடியைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று சோழர்களின் கல்வெட்டுகளிலிருந்து விளங்குகின்றது (கி.பி. 966). வீரபாண்டியன் கி.பி. 966-ல் போரில் உயிர் துறந்தான். அவனுக்குப் பிறகு பல பாண்டியர்கள் அரசாண்டு வந்துள்ளனர். அவர்களைப் பற்றிய தெளிவான செய்திகள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையில் அவர்கள் தம் ஆதிக்கத்தில் சிறுத்துப் புகழ் மங்கிச் சிற்றரசர்களாகக் காலந்தள்ளி வந்தனர். அவர்கள் சோழர்களின் கோன்மைக்குக் கீழ்ப்பட்டுத்திறை செலுத்தி வந்தனர்.

முதலாம் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் கி.பி. 1190-ல் முடிசூட்டிக் கொண்டான். அவன் சோழன் மூன்றாம் குலோத்துங்கனுடன் முரண்பட்டான்; சோழனிடம் தான் கொண்டிருந்த பகைமையை மேலும் மேலும் வளர்த்துக் கொண்டான். சோழன் வெகுண்டு குலசேகரன்மேல் படையெடுத்தான். பாண்டியன் தோற்றோடிவிட்டான். சோழன் மதுரையில் நுழைந்து பல அரண்மனைகளை இடித்துத் தள்ளி அங்குச் சோழ பாண்டியன் என்ற பட்டப் பெயருடன் வீராபிடேகம் செய்து கொண்டான்.3 எனினும், குலோத்துங்கன் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் பாண்டி நாட்டு அரசரிமையை மீளவும் குலசேகரனுக்கே வழங்கிவிட்டான்.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி. பி. 1219-51)

குலசேகரனுக்குப் பின்பு முதல் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் பட்டமேற்றான். இவன் குலசேகரனின் தம்பியாக இருக்கலாம் என்று சில ஆய்வாளர் ஊகிக்கின்றனர். சோழநாட்டில் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலமான பிறகு, அவன் மகன் மூன்றாம் இராசராசன் சோழ அரியணை ஏறினான். மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் சோழரின் மேல் படையெடுத்து (கி.பி.1219) மூன்றாம் இராசராசனை வென்று அவனுடைய நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். பிறகு சுந்தரபாண்டியன் பழையாறையில் வீராபிடேகம்

செய்துகொண்டு, தில்லைச் சிற்றம்பலவனைத் தொழுது தன்னாடு
திரும்பினான்.

திரும்பும் வழியில் பொன்னமராவதியில் தங்கியிருந்த போது இராசராச
சோழனைக் கண்டு அவனுக்கே சோழநாட்டு அரியணையை மீண்டும்
வழங்கி

அவனிடம்திறைகொண்டான். 'சோணாடு வழங்கியருளிய சுந்தர பாண்டிய
தேவர்' என்று

ஒரு விருதையும் அவன் இணைத்துக் கொண்டான்.4

மூன்றாம் இராசராசன் பாண்டியனுடன் மீண்டும் பகை பூண்டு திறை
செலுத்திவந்ததை நிறுத்திவிட்டான். சுந்தர பாண்டியன் இராசராசன்மேல்
படையெடுத்து (கி.பி.1231) அவனை நாட்டை விட்டே விரட்டினான்.
இராசராசன் கோப்பெருஞ்சிங்கனால் பிடிபட்டுச் சேந்தமங்கலத்துக்
கோட்டையில் சிறைப்பட்டான்.

சுந்தரபாண்டியனை யடுத்து இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன்
(கி.பி.1239-51) பாண்டிய நாட்டை யரசாண்டான். அவன் மூன்றாம்
இராசராசேந்திரனிடம் தோல்வியுண்டான். போசள மன்னன்
வீரசோமேசுரன்
இராசேந்திரனுடன் போரிட்டு அவனை வென்று பாண்டி நாட்டு ஆட்சியைச்
சுந்தரபாண்டியனிடம் ஒப்படைத்தான்.

இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் ஆட்சி கி.பி. 1251-ல்
முடிவுற்றது. அவனுக்குப் பின் முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன்
அரியணை ஏறினான்.

சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி. 1251-1268)

பாண்டிய மன்னருள் பேரிலும் புகழிலும் முன்னணியில் நின்றவன்
சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் ஆவான். அவன் மாபெரும் வீரன்; மங்கிக்
கிடந்த பாண்டி நாட்டு ஒளியைத் தூண்டிவிட்டுப் பேரொளியாக
வளர்த்தவன்.

அவனுடைய ஆட்சியில் பாண்டிநாட்டு ஆதிக்கம் சோழ நாட்டைக் கடந்து,
கேரளம், ஆந்திரம், கொங்கு நாடு ஆகிய நாடுகளிலும் பரந்து நின்றது.
சடையவர்மன் முதன்முதல் சேர மன்னன் உதயமார்த் தாண்டனை
வென்று

தன் வெற்றி வாழ்க்கையைத் தொடங்கினான்; மலை நாட்டை அழித்தான்.
கண்ணனூரில் தங்கி ஆட்சி புரிந்துவந்த போசளர் இவனுக்கு
அடிபணிந்தனர்;

காவிரி நாட்டைக் கைவிட்டு ஓடினர்; போசள மன்னன் சோமேசுரன்
வீரமரணம் எய்தினான் (கி.பி.1262). பாண்டியன் சோழ நாட்டைக் குன்ற
வைத்துக் கோப்பெருஞ்சிங்கனுடைய சேந்தமங்கலத்தை நோக்கித் தன்
படைகளைச் செலுத்தினான். காடவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்கன்
அவனுக்குப் பணிந்துவந்து திறை செலுத்த உடன்பட்டும், சடையவர்மன்

அவனைப் போரில் வென்று அவன் நாட்டைக் கைப்பற்றினான். எனினும், அவன் விரிந்த இதயத்தினனாய்க் கோப்பெருஞ்சிங்கனுக்கே மணிமுடியை வழங்கி அவனுடைய நட்பைப் பெற்றான். காடவர்கோனும் பாண்டியரின் கீழ் ஒரு சிற்றரசனாக ஆட்சி புரிந்துவர ஒப்புக்கொண்டான்.

சடையவர்மன், கோப்பெருஞ்சிங்கன்மேல் தான் கொண்ட வெற்றியைச் சிதம்பரத்தில் கொண்டாடி நடராசாவுக்குத் தன் வணக்கத்தைச் செலுத்திக் கொண்டான். அங்கிருந்து அவன் திருவரங்கம் சென்று துலாபாரங்கன் செய்தான். அடுத்து சடையவர்மனுடைய நோக்கம் சிங்களத்தின்மேல் பாய்ந்தது. அவன் இலங்கையின்மேல் படையெடுத்துக் கி.பி. 1254-56 ஆண்டுகளில் அத் தீவின் வடபகுதியைக் கைப்பற்றினான். தான் அரியணை ஏறிய ஆறாண்டுக்குள் பாண்டிநாட்டு மேலாட்சியைச் சேரர், போசளர், சோழர், காடவர், சிங்களர் ஆகியவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் அளவுக்குச் சடையவர்மனின் படைபலச் செல்வாக்கானது அவனை உயர்த்திக்கொண்டே போயிற்று. அவனுடைய ஆட்சியானது தெற்கில் திருவிதாங்கூரிலிருந்து வடக்கில் தென்னார்க்காடு மாவட்டம் வரையில் பரவியிருந்தது. சடையவர்மனின் திக்கு விசயம் ஓயவில்லை. அவன் தெலுங்குச் சோடமன்னன் கண்டகோபாலன்மேல் அணிவகுத்துச் சென்று அவனை ஒரு போரில் முறியடித்துக் கொன்றான். அடுத்துக் காகதீயன் கணபதியை வென்று காஞ்சிபுரத்தைக் கைப்பற்றினான். தொடர்ந்து சடையவர்மன் நெல்லூரையும் கைப்பற்றி அங்கு வீராபிடேகம் செய்து கொண்டு வெற்றிவிழாக் கொண்டாடினான்.

சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் அரசியல் திறன் வாய்க்கப் பெற்றவன்; அரைகுறையாக எதையும் விட்டு வைப்பவனல்லன். பொன்னி நாட்டைத் தன் கன்னி நாட்டுடன் இணைத்துக் கொண்டான். பல வெற்றி விருதுகளையும் அவன் அவ்வப்போது தன் பெயருடன் இணைத்துக் கொண்டான். சமஸ்தஜகதா தாரன், எம் மண்டலமும் கொண்டருளிய, ஹேமாச்சாதனா ராஜா, மகாராசாதிராச-ஸ்ரீபரமேசுவர, மரகதப் பிருதிவி பிரித்புரங் கொண்டான், எல்லாந் தலையானான் என்பன அவன், பூண்டு மகிழ்ந்த விருதுகள். அவன் திருவரங்கத்திலும் முடிசூட்டு விழா ஒன்றைக் கொண்டாடினான். சிதம்பரம், திருவரங்கம் கோயில்களுக்குப் பொன் வேய்ந்தான். சிதம்பரத்தில் பொன்னம்பலம் ஒன்று கட்டினான். திருவரங்கம் கோயிலுக்குப் பதினெண் நூறாயிரம் பொன் தானமாகக் கொடுத்தான். அவன் வெற்றி வீரனாகவும் மாபெரும் வள்ளலாகவும் திகழ்ந்தான்.

சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில் அவனுடன் இருந்து, வேறு பாண்டியர் நால்வர் அரசாண்டு வந்தனர் என்று மார்க்கோ போலோ (Marco

Polo) என்ற வழிப்போக்கர் கூறுகின்றார். ஆனால், வாசாப் (Wassaf) என்ற முஸ்லிம் வரலாற்று ஆசிரியர், மூவர் பாண்டியர்கள் தனித்தனியாகவும் சுந்தரமாகவும் ஆண்டு வந்தனர் என்று எழுதுகின்றார். ஆனால், பாண்டி நாடானது ஐந்து மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததற்கு ஒரே சமயத்தில்

ஐவர் மன்னர்கள் ஒரு நாட்டை ஆண்டனர் என்பது இயலாத செயலாகும். சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் ஆட்சியில் சில இளவரசரும் பங்கு கொண்டனர் என்று ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது. அவர்களுள் சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் நாட்டாட்சியில் மிகவும் பெருமளவு ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனன் என்பதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள.

மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (கி.பி. 1268-1310)

சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனை யடுத்து மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் முடிசூட்டிக் கொண்டான். பாண்டியப் பேரரசின் அரசியலில் இரண்டாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், மாறவர்மன் விக்கிரம பாண்டியன், மூன்றாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் ஆகிய இளவரசர்கள் மூவர் பங்கு கொண்டனர். அவர்களுள் மாறவர்மன் விக்கிரமனும், சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனும் குலசேகரனின் மக்கள். மாறவர்மன் குலசேகரன் 'எம் மண்டலமும் கொண்டருளிய', 'கோனேரின்மை கொண்டான்', 'கொல்லங் கொண்டான்' என்ற விருதுகளை ஏற்றான். கேரளம், கொங்குநாடு, சோழமண்டலம், தொண்டை மண்டலம், சிங்களம் ஆகிய நாடுகளை அவன் வென்றான் என்று அவன் காலத்திய கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. அவன் மூன்றாம் இராசேந்திரன் மேலும், போசள இராமநாதன் மேலும் வெற்றி கொண்டான் (கி.பி. 1279); அவர்களுடைய நாடுகளைப் பாண்டி நாட்டுடன் இணைத்துக் கொண்டான். சிங்களத்தில் அரசியற் கலகம் ஒன்று ஏற்பட்டது (கி.பி. 1283-1302). குலசேகரன் அந்த அரிய வாய்ப்பை நழுவவிடவில்லை. அவனுடைய படைத்தலைவன் ஆரிய சக்கரவர்த்தி என்பான் சிங்களத்தின்மேல் படை எடுத்தான் (கி.பி. 1284). அவன் புத்தரின் பல் சின்னம் ஒன்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு மீண்டான். மூன்றாம் பராக்கிரமபாகு

(கி.பி. 1302-1310) என்னும் சிங்கள வேந்தன் மதுரைக்கு வந்து பாண்டியனுக்கு

அடிபணிந்து அப் புனித சின்னத்தை மீட்டுக் கொண்டு சென்றான். வெனிஸ் நாட்டு வழிப்போக்கனான மார்க்கோ போலோ பாண்டி நாட்டுக்கு வந்து சுற்றுப்பயணம் செய்து தன் நூலில் அதைப்பற்றிய குறிப்புகளைக் கொடுத்துள்ளான். பாண்டிய நாடு இந்தியாவிலேயே மிகச் சிறந்த நாடு என்றும், அது பண்பும் மாண்பும் வாய்ந்ததென்றும், அந்நாட்டை ஐந்து பாண்டியர்கள் அரசாண்டு வந்தனர் என்றும், அவர்களுள் ஒருவன் 'சொண்டர் பாண்டிடாவர் (சுந்தரபாண்டி தேவர்) என்பவன் முடிசூடிய மன்னன் என்றும், பாண்டிய நாட்டில் மிகப் பெரிய, வனப்பு மிக்க முத்துகள்

கிடைத்தன என்றும், தாமிரவருணியின் கூடல் முகத்தில் இருக்கும் காயல்பட்டினம் மிகப் பெரிய நகரம் என்றும், ஹார்மோஸ், கிரீஸ், ஏடன், அரேபியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து குதிரைகளையும், வேறு பல பண்டங்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு வந்த மரக்கலங்கள் அனைத்தும் காயலுக்கு

வந்துதான் போகின்றன என்றும், காயல்பட்டினத்தில் வாணிகம் செழித்தோங்கி

நடைபெற்று வந்ததாயும், பாண்டிய மன்னனிடம் அளவுகடந்த பொன்னும் மணியும் குவிந்து கிடந்தன என்றும், அவன் நீதியுடனும் நேர்மையுடனும் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான் என்றும், அவன் அயல்நாட்டு வணிகரிடம் மிகுதியும் கண்ணோட்டம் உடையவன் என்றும், மார்க்கோ போலோவின் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. மற்றும் பாண்டிய மன்னனுக்கு ஐந்நூறு மனைவியர் இருந்தனர் என்றும், குடிமக்கள் ஆடை இன்றியே உலவி வந்தனர் என்றும், உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் எங்கும் காணப்பட்டதென்றும், சகுனங்களிலும்

சோதிடத்திலும் மக்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்து வந்ததென்றும், கோயில்களில்

தேவரடியார்கள் தொண்டு புரிந்து வந்தனர் என்றும் மார்க்கோ போலோ மேலும் கூறுகின்றான். வாசாப் என்பார் தரும் செய்திகள் மிகவும் சிறப்பானவை. அவர் கூறுவதாவது: 'மலைகள் போன்ற மிகப் பெருங் கப்பல்கள் கடல்மேல் காற்றெனும் சிறகுகளை விரித்து, பாண்டி நாட்டுக்கு வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இவை சீனம், கான்டன், இந்து, சிந்து ஆகிய இடங்களிலிருந்து அரிய பண்டங்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்து குவிக்கின்றன;

பாரசீக வளைகுடாவின்மேல் உள்ள தீவுகள் துருக்கி, ஈராக்கு, குராசான், ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆகியவற்றில் காணப்படும் செல்வங்கள், பாண்டி நாட்டினின்றும் பெற்றவையாம். காலேஸ் தேவருடைய (மாறவர்மன் குலசேகரன்) ஆட்சியும், நாட்டு வளமும் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வளர்ந்து வந்துள்ளன. இவ்வாட்சிக் காலத்தில் அந்நிய நாட்டு மன்னரின் படையெடுப்பு ஒன்றேனும் நிகழ்ந்ததில்லை. பாண்டிய மன்னனும் ஒருமுறையேனும் நோய்வாய்ப்பட்டிலன். மதுரை அரசு பண்டாரத்தில் ஆயிரத்து இருநூறு கோடிப் பொன் சேர்ப்புக் கட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளது. அஃதன்றி முத்து, மாணிக்கம், நீலம், பச்சை போன்ற நவரத்தினங்கள் அங்குக் குவிந்து கிடக்கின்றன.

மேலும் விளக்குவதற்குச் சொற்கள் இல...'

பாண்டி மன்னனின் அமைச்சரவையில் அரபு வணிகர்கள் அமர்ந்திருந்தனர் என்றும், சுங்க அமைச்சு அப்துர் ரஹிமான் என்ற இஸ்லாமியர் ஒருவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்ததென்றும் முஸ்லிம் வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

பாண்டிய உள்நாட்டுப் போர்

மாறவர்மன் குலசேகரனுக்கு இரு மக்கள் இருந்தனர். ஒருவன்

சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் மணந்த மனைவிக்குப் பிறந்தவன்;
மற்றவன்

சடையவர்மன் வீரபாண்டிய மன்னனுடைய வைப்பு மனைவிக்குப்
பிறந்தவன்.

மாறவர்மன் பட்டத்துக்குரிய சுந்தரபாண்டியனைப் புறக்கணித்து
வீரபாண்டியனுக்கு இளவரசு பட்டம் சூட்டினான் (கி.பி. 1296). சுந்தர
பாண்டியன் இந்த அநீதியைப் பொறானாய் வெகுண்டெழுந்து, தன்
தந்தையைக் கொன்று தானே அரியணை ஏறினான் (கி.பி. 1310).
கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாத வாய்ப்பைப் பெற்ற வீரபாண்டியன்
சுந்தரபாண்டியன்மேல் போர் தொடுத்தான். சுந்தரபாண்டியன் மதுரையைக்
கைவிட்டு ஓடிவிட்டான். அச்சமயம் டில்லி சுல்தான் அலாவுதீன்
கில்ஜியின்

படைத்தலைவனான மாலிக்காபூர் ஒரு பெரும்படையுடன் தெற்கு நோக்கி
வந்துகொண்டிருந்தான். சுந்தரபாண்டியன் அவனை அண்டிப் படைத்துணை
யளிக்கும்படி விண்ணப்பித்துக் கொண்டான். மாலிக்காபூர் எந்தவிதமான
உதவியை அவனுக்கு அளித்தான் என்பது தெளிவாகவில்லை; அன்றிச்
சுந்தர

பாண்டியனை மீண்டும் அரியணை யேற்றி அவனுக்குப் பாதுகாப்பு அணி
ஒன்றை நிறுத்திச் சென்றதாகவும் தெரியவில்லை. மாலிக்காபூர்
மதுரையைத்

தாக்கினான். வீரபாண்டியன் மதுரையைவிட்டு வெளியேறிப் பல
இடங்களுக்கும் ஓடி ஓடி ஒளிந்து மாலிக்காபூருக்குத் தொல்லை
கொடுத்தான்.

நாடு முழுவதுமே மிகப் பெரியதொரு போர்க்களமாக மாறிவிட்டது. பல
இடங்களிலும், பல முனைகளிலும் வீரபாண்டியன் மாலிக்காபூரைக் கட்டும்
போர்களில் கலக்கி வந்தான். கோட்டைக்குள் நுழைந்து
ஒளிந்துகொள்ளாமல்

பல இடங்களிலும் மாறி மாறித் தோன்றி டில்லிப் படைகளை
அலைக்கழித்து

வந்தது, வீரபாண்டியனின் போர்க்கலைப் பயிற்சியையும்,
நுண்ணறிவையும்

எடுத்துக்காட்டுகிறது. மாலிக்காபூர் உறையூருக்கு அண்மையிலிருந்த
வீரபாண்டியனின் தலைநகரான 'பீர்தூல்' என்ற இடத்தை நோக்கித் தன்
படைகளைச் செலுத்தினான். வீரபாண்டியனின் படைகளில் பணிபுரிந்து
வந்த

20,000 முஸ்லிம் படைவீரர்கள்

தக்க சமயத்தில் தம் கடமையையும் நன்றியையும் மறந்தவர்களாய்
மாலிக்காபூர்

படையினருடன் சேர்ந்துகொண்டனர்; வீரபாண்டியன் ஊரைவிட்டே
ஓடிவிட்டான். நகரம் மாலிக்காபூரின் கைக்குள் வீழ்ந்தது. அடைமழை
வேறு

பெயத் தொடங்கிற்று. நாடெங்கும் வெள்ளக்காடாக மாறிற்று.

மேற்கொண்டு

போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட இயலாதவனாய் மாலிக்காபூர்
 கண்ணனூரை
 நோக்கி விரைந்தான். அங்கு வீரபாண்டியன் காணப்பட்டான் என
 அவனுக்குச்
 செய்திகள் எட்டின. வழியில் பொன்னும் மணியும் ஏற்றிக்கொண்டு சென்ற
 பாண்டிநாட்டு யானைகள் நூற்றிருபதைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான்.
 வீரபாண்டியன் காடுகளில் ஒளிந்து ஒளிந்து வெளிப்பட்டான். தன்
 கைகளிலிருந்து நழுவி நழுவிச் சென்ற வீரபாண்டியனைத் துரத்திக்
 கொண்டு
 மாலிக்காபூர் சிதம்பரம் வந்தடைந்தான். ஆங்குப் பொன்னம்பலத்தை
 அடியுடன் பேர்த்தெடுத்துக் கொண்டு கோயிலுக்கு எரியூட்டினான்;
 ஊருக்கும்
 தீயிட்டான். உடைமைகளைச் சூறையாடினான்; ஆண்களையும்,
 பெண்களையும்,
 குழந்தைகளையும் கொன்று குவித்து வெறியாட்டயர்ந்தான். சிதம்பரத்தில்
 இருநூற்றைம்பது யானைகளைக் கைப்பற்றினான். கொள்ளையடித்த
 பொன்னையும் மணியையும் யானைகளின்மேல் ஏற்றிக் கொண்டான்.
 மீண்டும்
 பீர்தூலை நோக்கித் தன் படையைச் செலுத்தினான். ஆங்காங்குத் தன்
 கண்ணில்பட்ட கோயில்கள் அத்தனையும் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கினான்
 (கி.பி. 1311). திருவரங்கத்தையும் அவன் விட்டு வைத்தானல்லன்.
 அரங்கநாதர்
 கோயிலை இடித்துப் பாழாக்கினான்; உடைமைகளைச் சூறையாடினான்.
 அடுத்து மதுரையின்மேல் பாய்ந்தான். அவன் தாக்குதலை முன்னரே
 யறிந்த
 சுந்தர பாண்டியன் மதுரையைக் கைவிட்டு அரண்மனைப்
 பொக்கிஷத்துடன்
 ஓடிவிட்டான். போகும்போது இரண்டு மூன்று யானைகளை மட்டும்
 விட்டுச்
 சென்றான். அதைக் கண்டு பெரிதும் ஏமாற்றமடைந்த மாலிக்காபூர்
 வெகுண்டு
 மீனாட்சியம்மன் கோயிலுக்குத் தீயிட்டான். சுந்தர பாண்டியனின்
 சிற்றப்பனான
 விக்கிரம பாண்டியன் பெரும்படையொன்றைத் திரட்டி மாலிக்காபூர்மேல்
 ஏவினான். அக் கடுந்தாக்குதலினின்றும் மாலிக்காபூர் தப்பிப் புறமுதுகிட
 வேண்டியவனாயினான். அவன் ஏற்கெனவே கைப்பற்றியிருந்த 512
 யானைகள்,
 5,000 குதிரைகள் ஆகியவற்றுடனும், தங்க அணிகளுடனும் மதுரையை
 விட்டுத் தண்டு தூக்கினான் (கி.பி. 1311). மதுரையை விட்டுப் புறப்பட்டு
 மின்னல் வேகத்தில் இராமேசுவரம் சென்று அங்கு நகரை அழித்தும்,
 மக்களைப் படுகொலை செய்தும், உடைமைகளைக் கொள்ளையடித்தும்
 படுசேதம் விளைத்தான். அங்கு மசூதி ஒன்றைக் கட்டினான்
 என்றுமுஸ்லிம் வரலாறுகள் கூறுகின்றன. அங்கிருந்து இலங்கைக்குத்
 தாண்டிச்

சென்று, கோயில் ஒன்றை இடித்து நிரவியதாகப் பெரிஷ்டா என்ற முஸ்லிம் வரலாற்று நூலாசிரியர் தெரிவிக்கின்றார்; ஆனால், மேற்கொண்டு சான்றுகள் அகப்படாதவரையில் உண்மை இன்னதென அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது.

பாண்டி நாடு தீப்பற்றி எரிந்தது; கோயில்கள் இடிந்து விழுந்தன; மக்கள் படுகொலைக்குள்ளாயினர். உடைமைகள் பறிபோயின. ஆயினும் பாண்டியர் தளர்ச்சியுறவில்லை. அவர்களையடக்கி அடிமை கொள்ளாமலேயே மாலிக்காபூர் டில்லி நோக்கிப் பயணமானான். பாண்டி நாட்டில் முஸ்லிம்களின் தலையீடும் அவனோடு மறைந்தது. மீண்டும் சுந்தர பாண்டியனும் வீரபாண்டியனும் தொடர்ந்து பாண்டி நாட்டை ஆண்டு வரத் தொடங்கினர்.

அரசுரிமைப் போராட்டங்களாலும், மாலிக்காபூரின் அட்டுழியங்களாலும் பாண்டி நாடு சீர்குலைந்து போயிற்று. குடிவளமும், படை பலமும் குன்றிவிட்டன. பாண்டி மன்னரின் குடும்பத்தில் ஒற்றுமையும், கட்டுப்பாடும் அழிந்தன. கேரள மன்னனான இரவிவர்மன் குலசேகரன் தன் முன் பழுத்து விழுந்த வாய்ப்பைக் கைநழுவவிட விரும்பவில்லை. அவன் நாடும் மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பினின்றும் தப்பித்துக்கொண்டது. அவனுடைய செல்வத்திற்கும், படைபலத்துக்கும் அழிவு நேரவில்லை. ஆகவே, அவன் பாண்டி நாட்டின் மேலும், சோழ நாட்டின் மேலும் படையெடுத்தான். அவ்விரு நாடுகளும் துவண்டு போயிருந்த நிலையில் அவனை எதிர்த்து நிற்கும் திறனிழந்து நின்றன. எனவே, அவனுக்கு அவை அடிபணிந்தன. வேகவதியாற்றங்கரையில் சோழ பாண்டிய நாடுகளின் பேரரசனாக முடி சூட்டிக்கொண்டான். வேகவதியாறு காஞ்சிபுரத்தைத் தழுவிக்கொண்டு ஓடுகின்றதாகையால் கேரளன் காஞ்சிபுரம் வரையில் படையெடுத்து வந்தான் என்பதில் ஐயமில்லை. வீரபாண்டியன் என்ற வேறொரு மன்னன் குலசேகரனிடம் தோல்வியுண்டு காடுகளில் புகுந்து ஒளிந்துகொண்டான்.

மதுரையில் அரசாண்டு கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் தன் முயற்சிகளில் சளைக்காதவனாய்ப் போசள மன்னன் மூன்றாம் வீரவல்லாளன், வீர உதயமார்த்தாண்டவர்மன் ஆகியவர்களுடைய துணையை நாடிப் பெற்றுக் கொண்டான். சூழ்நிலை தனக்கு மாறாகத் தோன்றவே இரவிவர்மன் குலசேகரன் வடபாண்டி நாட்டைக் கைவிட்டுத் தென் பகுதிக்குப் பின்னிட்டு இரண்டாண்டுகள் பதுங்கி நின்றான். விதியும், சூழ்நிலையும், மண்ணாண்டவரின் மண்ணாசையும், சூழ்ச்சிகளும் ஒன்றுகூடிப் பாண்டி நாட்டைப் பற்றி அலைக்கழித்து வந்தன.

இந் நிலையில் எதிர்பாராத ஒரு திசையிலிருந்து பாண்டி நாட்டுக்குத் தொல்லைகள் உதயமாயின. காகதீய மன்னனான பிரதாபருத்திரன் பாண்டி நாட்டின்மேல் முப்பிடி நாயகன் தலைமையில் படையொன்றை ஏவினான். பாண்டி நாட்டுக்கும் தமக்கும் மாபெரும் அழிவு எதிர்நோக்கி நின்றதை உணர்ந்தவர்களான வீரபாண்டியன், சுந்தரபாண்டியன், விக்किரம பாண்டியன், குலசேகர பாண்டியன், பராக்கிரம பாண்டியன் ஆகியவர்கள் ஐவரும் ஒன்றுபட்டுக் காஞ்சிபுரத்துக்கண்மையில் காகதீயரை எதிர்த்து நின்றனர். ஆனால், வெற்றி வாகை காகதீயரின் கழுத்திலேயே விழுந்தது. அவர்கள் காஞ்சிபுரத்தைக் கைப்பற்றினர். வீரபாண்டியனும் சுந்தரபாண்டியனும் படுதோல்வியுற்றனர்.

மண்டி வந்த ஆபத்துகள் விலகிப் போகவே மதுரையில் அரசரிமைக் குழப்பமும், கிளர்ச்சிகளும் மீண்டும் தலைதூக்கலாயின. உடன் உரிமை கொண்டாடிய இளவரசர்கள் ஒருநாட்டை ஒத்து நிருவகித்து வருவதென்பது இடர்ப்பாடானதொரு வினையாகும். அயலாரின் தொல்லைகளை நாடு எதிர்த்து நிற்கவேண்டிய நெருக்கடியான ஒரு நிலையில் இருக்க, நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டிக் குடிவளத்தைப் பெருக்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்புகள் தமக்கிருக்க, பாண்டிய இளவரசர்கள் அரசரிமைப் பூசல்களை விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. வீரபாண்டியன் ஒரு புறமும், அவனுடைய மகன் சமுத்திர பாண்டியனும், பராக்கிரம பாண்டியனும் இணைந்து ஒரு புறமும் எதிர்த்து நின்றனர். அவர்களுக்குத் திறை செலுத்தி வந்த குறுநில மன்னர்கள் 'பற்றி எரியும் வீட்டில் பற்றின வரையில் இலாபம்' என்று எண்ணித் தமக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை நழுவவிடாமல் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். இக் குறுநில மன்னருள் குலசேகரன் என்பவன் ஒருவன்; வடஆர்க்காட்டுப் பகுதியை ஆண்டு வந்த சம்புவராயர்களின் குடும்பத்தில் வந்தவன். சம்புவராயர்கள் சோழர்கட்கும், பிறகு பாண்டியருக்கும் திறைசெலுத்தி வந்தவர்கள். குலசேகரன் பாண்டி நாட்டின் மேலாதிக்கத்தினின்றும் நழுவிக்கி.பி. 1317-18-ல் சுதந்தர வேந்தனானான். அவனைத் தொடர்ந்து மூன்றாம் இராசேந்திரன் மகனான சேமப்பிள்ளை என்பவனும் புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் பாண்டியரின் அதிகாரத்தை உதறித் தள்ளினான்.

சுந்தரபாண்டியன் தொடர்ந்து கி.பி. 1320 வரையில் அரசாண்டான். அதே கால அளவில் இராமநாதபுரம் பகுதியிலிருந்துவீரபாண்டியனும் கல்வெட்டுச் சாசனங்களைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தான். டில்லி சுல்தான் கியாசுதின் துக்ளக் தன் மகன் உலூப்கானைப் பாண்டி நாட்டின்மேல் ஏவினான். பிற்காலத்தில் முகமது பின் துக்ளக் என்ற பேரில் டில்லி சுல்தானாக அரியணை ஏறிய மன்னன் இவனேயாவான். உலூப்கான் மதுரையைக் கைப்பற்றி (கி.பி. 1323) அதை டில்லி அரசின் மாகாணங்களுள்

ஒன்றாக இணைத்துக் கொண்டான். முஸ்லிம் வரலாறுகளில் மதுரைக்கு மாபார்

என்று பெயர் வழங்குகின்றது. பாண்டியரின் ஆட்சி மறையவில்லை.

அவர்களுடைய ஆட்சி மதுரை, இராமநாதபுரம், தஞ்சாவூர் ஆகிய இடங்களில் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. சுந்தரபாண்டியனின் தம்பியான

மாறவர்மன் குலசேகரன் கி.பி. 1346 வரையில் ஆட்சி புரிந்து வந்தான்.

அவனையன்றி வேறு சில பாண்டியரும் கல்வெட்டுச் சாசனங்கள் பிறப்பித்து

வந்துள்ளனர். சடையவர்மன் பராக்கிரம பாண்டியன், சடையவர்மன் பராக்கிரம

பாண்டியன் ஆகியவர்கள் பாண்டிநாட்டின் தனித்தனிப் பகுதிகளை ஆண்டு வந்தார்கள். அவர்களும், போசள மன்னன் மூன்றாம் வீரவல்லாளனும் மதுரையில் நடைபெற்றுவந்த முஸ்லிம் ஆட்சியை ஒழிக்க முயன்றனர்; எனினும் வெற்றி கண்டார் அல்லர். பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் விசய நகரப் பேரரசின்கீழ் மதுரையானது முஸ்லிம் ஆதிக்கத்தினின்றும் விடுதலை பெற்ற பிறகும் சில பாண்டியர்கள் திருநெல்வேலிப் பகுதியில் கி.பி.

1411 வரையில் அரசாண்டு வந்தனர்.

மூன்றாம் வீரவல்லாளன் தன்னுடைய தனிப்பட்ட முயற்சி பலனளிக்காமற் போகவே, வடஆர்க்காட்டுப் பகுதியில் அரசு புரிந்துவந்த சம்புவராயர்களைப் பாண்டி நாட்டின் வடபகுதியின் ஆட்சியில் அமர்த்தக் கடும் ஏற்பாடுகள் செய்து வந்தான். இக் காரணத்தால் அவனுக்கும் மதுரையில்

அரசாண்டு வந்த சுல்தான்களுக்குமிடையே அடிக்கடி பூசல்களும் போர்களும்

நேர்ந்தன. அதனால் அவனுடைய ஆட்சிக்கு ஊனம் ஏற்பட்டு நாளடைவில் அவனுடைய படைபலமும் குன்றி வரலாயிற்று. இறுதியாக, விசயநகரப் பேரரசு

போசள நாட்டை விழுங்கும் தாழ்நிலையும் வந்தெய்திற்று.

மதுரையில் சுல்தான் ஆட்சி

மதுரையில் ஜலாலுதீன் ஹசன்ஷா என்பவன் ஐந்தாண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தான். அவன் கி.பி. 1340-ல் கொலையுண்டு மாண்டான். அவனுக்குப் பின்

அவனுடைய அமீர்களுள் ஒருவனான அலாவுதீன் உதாஜி என்பவன் மதுரையின் சுல்தானானான். இவன் ஓர் இரத்த வெறி பிடித்த மாபெரும் அரக்கனாவான். அவன்

முதன்முதல் வல்லாளனை ஒழிக்க முயன்றான். எனவே, 1341-ல் வல்லாளன்

மேல் போர்தொடுத்தான்; வல்லாளன் கி.பி.1340-ஆம் ஆண்டிலேயே

திருவண்ணாமலையில் தன் படைகளை நிறுத்தியிருந்தான்.
 அலாவுதீனுக்கும்
 வல்லாளனுக்கும் ஏற்பட்ட மோதலில், சுல்தான் வெற்றி காண விரைந்த
 சமயம்
 யாரோ ஒருவன் எய்த அம்பு தன் மார்பில் தைத்து உயிர் துறந்தான்.
 அவனை யடுத்து அவனுடைய மருமகன் மதுரையில் அரியணை
 ஏறினான்.
 அவன் ஆட்சித்துறைக்குத் தகுதியற்றவனாகக் காணப்பட்டான்; அக்
 காரணத்தாலோ அன்றி வேறெக் காரணத்தாலோ கொலையுண்டு
 இறந்தான்.
 அவனை யடுத்துக் கியாசுதீன் துக்ளக் என்பவன் பட்டம் ஏற்றான்.
 அவ்வமயம்
 வீரவல்லாளன் கண்ணனூர்-கொப்பம் என்ற ஊரில் இருந்த முஸ்லிம்
 மலைக்
 கோட்டையை முற்றுகையிட்டிருந்தான். அவனுடைய முதுமையும்
 பேதைமையும்
 அவனுக்கு இடையூறாக இருந்தன. அதனால் அவனுடைய முற்றுகை
 தளர்ச்சியுற்றது. உடனே மதுரை சுல்தான் வாய்ப்பை நழுவவிடாமல்
 விரைந்து
 சென்று வல்லாளனைச் சூழ்ந்துகொண்டான். திகைப்பில் ஆழ்ந்த
 வல்லாளன்
 செயலற்று நின்றான். சுல்தான் அவனைச் சிறைப்பிடித்ததுமன்றி
 அவனுடைய
 செல்வங்கள், யானைகள், குதிரைகள் அனைத்தையும் கைப்பற்றிக்
 கொண்டான்; வயது முதிர்ந்த வீரவல்லாளனைக் கொன்று, தோலை
 யுரித்து
 உடலுக்குள் வைக்கோல் அடைத்து மதுரையின் மதிர்சுவரின்மேல் அதைத்
 தொங்கவிட்டான்; இந்துக் குடிகளைக் கொன்று குவித்தான். ஆண்களைக்
 கழுவிவெற்றினான். பெண்களின் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றான். தாயின்
 மார்பில் பால் உண்டுகொண்டிருந்த குழந்தைகளை வாளால் எறிந்தான்.
 தான்
 கொன்று குவித்த மக்களின் தலைகளைக் கொய்து மாலைகளாகக்
 கோத்துச்
 சூலங்களுக்கு அணிவித்தான்.

இக் கொடுங்கோன்மை மக்களின் வாழ்க்கைக்குக் கேடு சூழ்ந்து
 கொண்டிருந்த போதே விசயநகர மன்னரின் ஆக்கம் வளர்ந்து
 கொண்டிருந்தது.

விசய நகர ஆட்சி

முதலாம் புக்கன் (கி.பி. 1344-77) விசயநகரப் பேரரசனாக முடிசூட்டிக்
 கொண்ட பிறகு மேற்கொண்ட பல ஆக்கப் பணிகளுள் மதுரையைச்
 சுல்தான்களின் பிடியிலிருந்து விடுவித்தது மிகச் சிறந்த தொன்றாகும். இம்

மாபெரும் வீரச் செயல்களைப் புரிந்து மக்களைச் சுல்தான்களின் கொடுங்கோன்மையினின்றும் மீட்டவன்புக்கன் மகன் இரண்டாம் குமார கம்பணன் ஆவான். வழியில் இவன் சம்புவராயர்களை வென்று அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பையும் படைத்துணையையும் பெற்றான். இவனுடைய புகழ்பெற்ற மதுரை முற்றுகையையும், இவன் பெற்ற வீர வெற்றிகளையும் இவனுடைய மனைவியான கங்காதேவி என்பவள் 'மதுரை விசயம்' என்னும் தன்னுடைய சமஸ்கிருத நூலில் மிகவும் விளக்கமாகத் தீட்டியுள்ளாள். பாண்டிய மன்னர்கள் செய்யத் தவறிய மிகப்பெரிய சாதனை யொன்றைக் கம்பணன் செய்து காட்டினான். மதுரையானது கி.பி.1365-70 ஆண்டுகளில் கம்பணன் கைக்கு மாறிற்று. சுல்தான் ஆட்சியும் அழிந்து மறைந்தது. முஸ்லிம்களுக்கு அஞ்சி ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்த அரங்கநாதனின் திருவுருவச் சிலையும் மீண்டும் கோயிலில் அமைக்கப்பட்டது (கி.பி.1371). குமார கம்பணன் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை இரண்டாம் ஹரிஹரன் (கி.பி.1376-1404) முற்றுவித்தான். அம்மன்னன் சைவம், வைணவம், சமணம் ஆகிய சமயங்களின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தான். திருக்காளத்தி, திருப்பருப்பதம், சிதம்பரம், அகோபிலம், திருப்பதி, திருவரங்கம் ஆகிய ஊர்க்கோயில்களுக்கு நன்கொடைகள் வாரி வழங்கினான். பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் விசயநகரப் பேரரசானது தென்னிந்தியாவில் மிகப் பெரிய பேரரசாக நிலைப்பட்டுவிட்டது. அப்பேரரசின் மாகாணங்களுள் ஒன்றான இராச கம்பீர இராச்சியத்தின் சிறு பகுதிகளாகச் சோழ நாடும், பாண்டி நாடும், கொங்கு தேசமும் ஒடுங்கிவிட்டன.

விசயநகரப் பேரரசு சிறிது காலம் வடநாட்டு மன்னரின் தாக்குதல்களிலிருந்து தென்னிந்தியாவுக்குப் பாதுகாப்பளித்து வந்தது. விசயநகரப் பேரரசன் இரண்டாம் தேவராயன் இறந்ததும் ஒட்டநாட்டு (கலிங்கத்து) மன்னன் கபிலேசுவர கஜபதி என்பவன் தென்னிந்தியாவின்மேல் படையெடுத்தான். முதன்முதல் அவன் விசயநகரத்தை முற்றுகையிட்டான். முற்றுகை முறிந்துவிட்டதாகையால் அதைக் கைவிட்டுத் தன் நாடுதிரும்பினான். எனினும் அவன் தளராமல் அண்டை நாடுகளின்மேல் மீண்டும் மீண்டும் படையெடுத்துக்கொண்டே யிருந்தான். படிப்படியாக விசயநகரப் பேரரசின் பல இடங்களையும் கைப்பற்றி இறுதியில் காஞ்சிபுரத்தையும் திருச்சிராப்பள்ளியையும் பிடித்துக்கொண்டான் (கி.பி. 1463). காவேரியின்

வடகரை வரையில் ஒட்டரின் ஆதிக்கம் விரிந்து நின்றது. வடக்கே தெலுங்கு

நாடானது ஒட்டரின் ஆட்சிக்குள் நிலைத்துவிட்டது. ஆனால், தமிழகம் ஒட்டரின் பிடியிலிருந்து நழுவிவிட்டது. விசயநகரப் பேரரசன் மல்லிகார்ச்சுனன் பெயரளவில் தமிழகத்தின்பேரரசனாக விளங்கினான். ஆனால், திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், புதுக்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் ஆட்சி புரிந்து வந்த சாளுவதிம்மன் என்கிற திருமலைதேவ மகாராசன்தான் முழுச் சுதந்திரத்துடன் கோலோச்சி

வந்தான். ஒட்டர்கள் காவேரியைக் கடந்துசென்று விசயநகரப் பேரரசின் ஆட்சிக் கட்டுக்கோப்பைக் குலைக்காதவாறு அவன் பாதுகாப்பளித்து வந்தான். தமிழகத்தில் அடிக்கடி சுதந்தரக் கிளர்ச்சிகள் மூண்டுவந்தன. விசயநகரப் பேரரசின் சார்பில் சந்திரகிரியை அரசாண்டு வந்த சாளுவ நரசிம்மன் என்பான் அக் கிளர்ச்சியைத் தன் படைபலத்தால் ஒடுக்கிக் கொண்டே வந்தான். அவனுடைய துளுவப் படைத் தலைவனான ஈசுவரன் காஞ்சியை முற்றுகையிட்டு, சுல்தான் மக்களிடம் கொள்ளையடித்து அங்குச் சேர்ப்புக் கட்டி வைத்திருந்த செல்வங்களை எல்லாம் கைப்பற்றினான்.

ஓரிஸ்ஸா மன்னன் கபிலேசுவர கஜபதியின் படையெடுப்பின் (கி.பி. 1463-64) பிறகு சாளுவ நரசிம்மனின் ஆட்சி காவேரியின் வடகரையோடு தடைபட்டு நின்றது. அவனுக்குப் பின்பு விசயநகரப் பேரரசை முறைகேடாகக் கைப்பற்றி அரசாண்ட நரச நாயக்கன், கி.பி. 1496-ல் அல்லது

அதற்குச் சற்று முன்பு தெற்கில் தண்டு கூட்டிவந்தான். அப்போது திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர்ப் பகுதியில் விசயநகர அரசின் அலுவலனாகப் பணியாற்றி வந்த கோனேட்டிராசன் என்பான் திருவரங்கத்து வைணவர்களுக்குப் பல கொடுமைகள் இழைத்து வந்தான். நரச நாயக்கன் அவனை ஒறுத்துக் கன்னியாகுமரி வரையில் தன் ஆதிக்கத்தைப் பரப்பினான்.

சோழ சேரக் குறுநில மன்னரையும் அரசாண்டு வந்த மானபூஷணனையும் விசயநகரப் பேரரசின் ஆணைக்குள் அடக்கினான்.

நரசநாயக்கன் கி.பி. 1503-ல் காலமானான். அவனுக்குப் பின் அரசரிமைச் சூழ்ச்சிகள் பல நிகழ்ந்தன. அவனுடைய மகன் இம்மடி நரசநாயக்கன் பட்டத்துக்கு வந்தான். விசயநகரப் பேரரசின் அரசரிமையைப் பெற்றிருந்தவன் சாளுவ நரசிம்மனின் மகனான இம்மடி நரசிம்மன், சிறிது காலம் 'அரசியல் பயிற்சியில்' அமர்த்தப்பட்டுக் கி.பி. 1505-ல் கொலை யுண்டிற்றந்தான்.

கிருஷ்ணதேவராயன் (கி.பி. 1509-29)

அவனுக்குப் பின் நரசநாயக்கனின் மூத்த மகனான இம்மடி நரசநாயக்கன்

அரியணை யேறினான். அவனுக்கு வீரநரசிம்மன் என்றும் ஒரு பெயருண்டு.

அவன் நான்கே யாண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்து, கி.பி. 1509-ல் உயிர் துறந்தான். அவன் இராமேசுவரம், திருவரங்கம், கும்பகோணம், சிதம்பரம், திருக்காளத்தி முதலிய ஊர்க் கோயில்களுக்குத் தானங்கள் வழங்கியுள்ளான். அவனுக்குப் பின்பு அவன் தம்பி கிருஷ்ணதேவ

ராயன் பட்டத்துக்கு வந்தான் (கி.பி. 1509). அரசியலிலும், ஆட்சித் துறையிலும், போர்த் திறனிலும் கிருஷ்ணதேவ ராயன் சிறப்புற்று விளங்கினான். இப் பேரரசன் கலைவளர்ச்சியிலும், சமயப் பணிகளிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தான். இவன் காலத்தில் வைணவம் வளர்ந்து வந்தது. எனினும், சைவத்தையும் இவன் போற்றி வந்தான். கோயில்களுக்கும் பிராமணருக்கும் அளவற்ற கொடைகள் வழங்கினான். சிதம்பரம் கோயிலின் வடபுறத்துக் கோபுரத்தை எழுப்பிப் பேரும் புகழும் பெற்றான்.

கிருஷ்ணதேவராயன் கி.பி. 1529-ல் இறந்தான். நாட்டில் மீண்டும் அரசியல் குழப்பங்கள் எழுந்தன. அவற்றின் விளைவாகக் கிருஷ்ணதேவ ராயனின் தம்பி அச்சுதராயன் விசயநகரப் பேரரசனாக அரியணை யேறினான்

(கி.பி. 1530). இடையறாத அரசியல் கிளர்ச்சிகளையும், போராட்டங்களையும்

இவன் எதிர்த்து நீந்த வேண்டிய நிலையிலிருந்தான். சாளுவ நரசிம்மனுடனும்,

ஏனைய முடிமன்னருடனும் மேற்கொண்ட போர்களில் நாகம நாயக்கன் மகன்

விசுவநாத நாயக்கன், இவனுக்கு உறுதுணையாக நின்றான். அவனுடைய உதவிக்குப் பரிசாக அவனிடம் பாண்டிநாட்டு ஆட்சிப் பொறுப்புகள் ஒப்படைக்கப் பட்டன. அவன் விசயநகரத்துப் பிரதிநிதியாக மதுரையில் அமர்ந்திருந்து கி.பி. 1533 முதல் அச்சுதன் இறந்த ஆண்டாகிய கி.பி. 1542 வரையில் அரசாண்டு வந்தான். அச்சுதராயனுக்குப் பின்பு வழக்கம்போல் மீண்டும் நாட்டில் குழப்பங்களும் கிளர்ச்சிகளும் நேர்ந்தன. இக் குழப்பங்களை வென்று சதாசிவராயன் விசயநகரப் பேரரசனானான். இவனுடைய உட்பகைவர்கள் இவனை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சிகள் செய்தார்கள். தமிழகத்திலும் குழப்பங்கள் மேலிட்டன.

இந் நிலையில் தென்னிந்தியாவில் கிறித்தவப் பாதிரிமார் நுழைந்து பல இந்துக்களை மத மாற்றம் செய்வித்துத் தம் சமயத்தை வளர்க்கும் பணியில்

முனைப்புடன் ஈடுபடலானார்கள். செயின்ட் பிரான்சிஸ் சேவியர் என்ற கத்தோலிக்கப் பாதிரியின் தலைமையில் தென்பாண்டி நாட்டில் கிறித்தவ சமயம் பல இடங்களிலும் பரவலாயிற்று. முத்துக்குளியல் துறையில் எண்ணற்ற பரவர்கள் (மீனவர்கள்) கிறித்தவர்களாக மாறி ஞானஸ்நானம்' பெற்றார்கள்.

இவர்கள் போர்ச்சுகீசிய மன்னனுடையகுடிமக்களாக மாறி, அவனுடைய ஆணைக்கு உட்பட வேண்டுமென்றும், இவர்கள் அப்படி உட்படுவார்களாயின் முஸ்லிம் கொடுமைகளினின்றும் இவர்களைத் தாம் பாதுகாத்து வருவதாயும் கூறிப் பாதிரிகள் இவர்களுக்கு ஆசை காட்டினார்கள். பிரான்சிஸ்கன் பண்டாரங்களும் ஜெசுட் மதவெறியரும் கடற்கரை ஓரங்களில் இருந்த இந்துக் கோயில்களை இடித்து நிரவினர். அக் கோயில்கள் நின்ற இடங்களில் கிறித்தவ ஆலயங்களை எழுப்பினர். அதைவிட மாபெரும் கொடுமைகளைச் செய்யவும் அவர்கள் திட்டமிட்டனர். காஞ்சிபுரத்துக் கோயில்களை இடித்துத் தவிடு பொடியாக்கவும், அவற்றில் இருந்த பொக்கிஷத்தைச் சூறையாடவும் ஒரு சூழ்ச்சி உருவாகி நிறைவேறும் நிலையில் இருந்தது. அதற்குள் அவர்கள் நாகூரில் இருந்த அரங்கநாதர் ஆலயம் ஒன்றை நிரவினார்கள். தக்க சமயத்தில் விசயநகரப் பேரரசின் படைகள் சின்ன திம்மா தலைமையில் சோழ நாட்டில் புகுந்து புவனகிரியைக் கைப்பற்றின; உடனே நாகூருக்குச் சென்று கிறித்தவப் பாதிரிகளால் சீரழிக்கப்பட்ட கோயிலைப் பழுதுபார்த்து மீண்டும் எழுப்பிக் கொடுத்தன.

விசயநகரப் படைகள் அஃதுடன் அமையவில்லை. அவை காவிரியாற்றைக் கடந்து தஞ்சாவூர், புதுக்கோட்டை முதலிய இடங்களைக் கைப்பற்றிக் குறுநிலத் தலைவர்களை வென்று அவர்களிடம் திறை கவர்ந்தன. அரசிழந்து நின்ற தென்பாண்டி மன்னன் அரியணை ஏற்றப் பெற்றான். போர்ச்சுகீசியரின் தொல்லைகள் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து கொண்டே போயின. கிருஷ்ணதேவ ராயனின் மருமகனான இராமராயனின் தலைமையில் விசயநகரப் படைகள், தென்னாடு வந்து சென்னையில் உள்ள சாந்தோம் மாதாகோயிலின்மேல் திடீரென தாக்கின (கி.பி. 1558). அங்கிருந்த கிறித்தவர்கள் இராமராயனுக்கு 1,00,000 வராகன் பொன் செலுத்திச் சமாதானத்தை விலைக்கு வாங்கினர். இந்த இராமராயன் அரவீடு பரம்பரையில் வந்தவன்; கிருஷ்ணதேவ ராயன் இறந்தவுடனே அவனுடைய சிசுவின் பெயரால் அரசாட்சியைக் கைப்பற்ற முனைந்தான்; ஆனால், அம் முயற்சியில் அவன் தோல்வியுண்டான். எனினும் அச்சுதராயன் அரசாட்சியுமைகளை இராமராயனுடன் பகிர்ந்து கொள்ள ஒருப்பட்டான். இராமராயனோ செய்த நன்றியை மறந்தான். அவன் அச்சுதராயனுக்கு எதிராகத் தோன்றிய அரசியல் கிளர்ச்சிகள் யாவற்றிலும் பங்குகொண்டான். பல அரசியல் சூழ்ச்சிகள், பல கலகங்கள், பல போர்கள் ஆகியவற்றின் காரணமாக நாடெங்கும் குருதியாறு பாய்ந்தது. கிருஷ்ணதேவ ராயனின் தம்பி மகனான சதாசிவராயனை இராமராயன் அரியணையில் ஏற்றினான். அரியணையில் அமர்ந்திருந்தவன் சதாசிவன்; ஆனால், அரசாட்சி புரிந்தவன் இராமராயன்.

விசயநகரத்தின் வீழ்ச்சிக்கு காரணமான தலைக்கோட்டைப் போரில் (கி.பி. 1565) இராமராயன் ஐந்து சுல்தான்களை ஒருங்கே எதிர்த்துப் போராடினான். அவனிடம் படைத்தலைவர்களாகப் பணியாற்றிய இரு முஸ்லிம்கள் தத்தம் ஆணையின்கீழ்ப் பணியாற்றிய எண்பதினாயிரம் படைவீரர்களுடன் பகைவர்களான சுல்தான்களுடன் சேர்ந்துகொண்டனர். இவர்களுடைய நம்பிக்கைத் துரோகத்தினால் இராமராயன் தோல்பியுற்றுப் பகைவர்களின் கைகளில் கொலையுண்டிற்றதான். விசயநகரப் பேரரசின் படைவீரர்கள் ஒரு நூறாயிரவரைச் சுல்தான்கள் படுகொலை செய்தார்கள்; விசயநகரத்தை இடித்தும் எரியூட்டியும் அழித்தார்கள். முஸ்லிம்களின் கைகளில் அன்று பாழடைந்த விசயநகரமானது இன்றளவும் ஒரு பாழ் நகரமாகவே நின்று, காண்போர் கண்களைக் கலங்கவைத்து வருகின்றது.

தலைக்கோட்டைப் போரைத் தொடர்ந்து நேரிட்ட பெருங் குழப்பத்தின்போது தமிழகத்தில் மதுரையிலும், தஞ்சாவூரிலும், செஞ்சியிலும்

விசயநகரப் பேரரசின் சார்பில் அரசுபுரிந்து வந்த நாயக்கர்கள் தனித்தனித் தத்தம் நாட்டு மன்னர்களாக முடிசூட்டிக் கொண்டனர். ஆயினும், வேலூர் நாயக்கர்களும், மைசூர் உடையார்களும் தொடர்ந்து விசயநகரத்து மன்னரின்

தலைமையை ஏற்றுவந்தனர். விசயநகர அரசானது அரவீடு பரம்பரை மன்னர்களின்கீழ், கி.பி. 1675 வரையில் தொடர்ந்து செயல்பட்டு வந்தது.

வேலூர் நாயக்கர்

வேலூரில் சின்னபொம்ம நாயக்கன் விசயநகர அரசின்கீழ்க் கி.பி. 1582-ஆம் ஆண்டுவரையில் அரசாண்டான். வேலூர்க் கோட்டையும் அதனுள் வழிபாடற்று மங்கிக்கிடக்கும் 'சலகண்டேசுரர்' கோயிலையும் கட்டியவன் இந்

நாயக்கன்றான். அடைய புலம் அப்பைய தீட்சிதரின் புலமையைப் பாராட்டி அவருக்குச் சின்னபொம்ம நாயக்கன் கனகாபிடேகம் செய்தான். அவர் அப்பொன்னைக் கொண்டு தன் ஊரில் கோயில் ஒன்றை எழுப்பினார்.

செஞ்சி நாயக்கர்கள்

விசயநகரப் பேரரசின்கீழ்ச் செஞ்சியானது படைபலத்திலும், அரசாதிக்கத்திலும் உயர்ந்ததொரு நிலையை எட்டியிருந்தது. சிதம்பரத்தில் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் கோவிந்தராசப் பெருமானின் சிலையை அகற்றிவிட்ட பிறகு முதன் முதல் அங்கு மீண்டும் ஒரு சிலையை

அமைத்துக் கொடுத்த பெருமை செஞ்சியின் தலைவன் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கனையே சாரும். சிதம்பரம் திருச்சித்திரகூடத்துக்கு இவன் பல பெரும்

திருப்பணிகள் செய்தான். இவனுடைய திருப்பணிகளைத் தில்லை தீட்சிதர்கள்

மிகவும் கடுமையாக எதிர்த்தார்கள். திருப்பணிகள் ஓயவில்லை. பல தீட்சிதர்கள் மகளிருடன் கோபுரத்தின் மேலேறிக் குதித்துத் தம் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டனர். கிருஷ்ணப்ப நாயக்கனின் உள்ளம் நெகிழவில்லை.

அவன் வெகுண்டு தீட்சிதர்களின்மேல் துப்பாக்கியால் சுட்டான். பல தீட்சிதர்கள் குண்டுபட்டு விழுந்தனர். வெள்ளாறு கடலுடன் கலக்கும் இடத்தில்

இந்த நாயக்கன் கிருட்டிணப்பட்டினம் என்று ஊர் ஒன்றை அமைத்து அதில் ஜெசூட் பாதிரிகள் மாதாகோயில்கள் கட்டிக் கொள்ள உரிமை வழங்கினான். அவ்வூர் இப்போது பறங்கிப்பேட்டை என்னும் பெயரில் விளங்கி வருகின்றது.

தஞ்சை நாயக்கர்கள்

அச்சுதராயன் (கி.பி. 1530-42) காலத்தில் தஞ்சாவூரில் நாயக்கர் ஆட்சி ஒன்று தொடங்கிற்று. சோழ நாடு மதுரையினின்றும் பிரிக்கப்பட்டது.

அச்சுதனுடைய மைத்துனியின் கணவன் செல்லப்பன் என்பவன் தஞ்சாவூரில்

ஆட்சியில் அமர்த்தப்பட்டான். செல்லப்பன் முஸ்லிம் தர்க்காக்களுக்கு நிவந்தங்கள் வழங்கினான். குடிமக்களுக்குப் பாசன வசதிகள் செய்து கொடுத்தான். நாகப்பட்டினத்தில் போர்ச்சுகீசியர் குடியேறுவதற்குப் பெரிதும்

துணைபுரிந்தான். அவனுடைய அரசவையில் மாதவகுரு விசயேந்திர தீர்த்தருக்கும் அப்பைய தீட்சிதருக்குமிடையே துவித அத்துவித வாதங்கள் நிகழ்ந்தன. செல்லப்பனுக்கும் அவன் மகன் இரகுநாதனுக்கும் கோவிந்ததீட்சிதர் அமைச்சராக இருந்தார். அவர் புலமை சான்றவர். அவர் தாமே ஒரு காவியத்தையும், இரகுநாதனுடன் இணைந்து இசை நூல் ஒன்றையும் இயற்றினார்.

மதுரை நாயக்கர்கள்

மதுரையில் விசுவநாத நாயக்கன் (கி.பி 1529-64) நாயக்கர் ஆட்சியைத் தொடங்கினான். இவனுடைய தலைமை அமைச்சர் அரியநாதர் என்பவர். அவருடைய உதவியுடன் மதுரை திருச்சிராப்பள்ளி, திருநெல்வேலி ஆகிய நகர்களைச் சீரமைத்தான். தஞ்சாவூர் பிரிந்து சென்ற பிறகு இவனுடைய ஆட்சி திருச்சிராப்பள்ளி முதல் கன்னியாகுமரி வரையிலுமான நிலப்பகுதியின் மேலும், சேலம், கோயமுத்தூர் ஆகிய மாவட்டங்கள் மேலும் ஓங்கி நின்றது.

முதன்முதல் நாட்டைப் பல பாளையங்களாகப் பிரித்தவன் இவன்றான். ஒவ்வொரு பாளையமும் ஒரு பாளையக்காரன் (படைத் தலைவன்) கையில்

ஒப்படைக்கப்பட்டது. பாளையக்காரர்கள் அனைவரும் அவரவர் ஆண்ட பாளையங்களின்மேல் பரம்பரையுரிமை வழங்கப்பெற்றனர். அஃதுடன் காவல், நீதி வழங்குதல், வரி தண்டுதல் ஆகிய பொறுப்புகளும் பாளையக்காரரிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டன. பாளையக்காரன் தான் தண்டிவந்த வரித்தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கை நாயக்கனுக்குத் திறையாகச் செலுத்த வேண்டுமென்றும், மற்றொரு பங்கைக் கொண்டு படைகளைத் திரட்டி அவற்றை நிருவகித்து வரவேண்டுமென்றும், மிஞ்சிய மூன்றாவது பங்கைத் தன் ஊதியமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்றும் நாயக்கனுக்கு ஒப்பந்தம் செய்துகொடுத்தான்.

விசுவநாதனின் மகன் முதலாம் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கன் (கி.பி. 1564-72) தன் தந்தையைப் போலவே வீரத்திலும், திறனிலும் சிறந்து காணப்பட்டான். இவன் திருவிதாங்கூரின் மேலும், சிங்களத்தின் மேலும் படையெடுத்தான்; வெற்றியும் பெற்றான். அமைச்சர் அரியநாதர் தொடர்ந்து கி.பி. 1570 வரையில் பணியாற்றி வந்தார். முதலாம் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கனை யடுத்து அவன் மகன் முதலாம் வீரப்பநாயக்கன் (1572-95) பட்டத்துக்கு வந்தான். அவனுடைய ஆட்சியின்போது மதுரையில் ஜெகதீ பாதிரிகள் கிறித்தவ நிறுவனம் ஒன்றை அமைத்தார்கள். இந் நிறுவனத்தைச் சார்ந்த பாதிரிகளுள் ராபர்ட்-டி-நொபிலி என்பார் சிறந்து விளங்கினார்.

பிற்காலத்துப் பாண்டியர்கள்

மதுரை விசுவநாத நாயக்கன் காலத்தில் தளவாய் அரியநாதர் திருநெல்வேலிச் சீமையின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றார். ஆங்குக் கொள்ளையும், கொலையும் குழப்பமும் மலிந்து கிடந்தன. கயத்தாறு என்னும் இடத்தைச் சுற்றிச் சில குறுநில மன்னர்கள் போருக்கு முனைந்து நின்றனர்; இம் மண்ணுலகில் வேறு ஒரு மன்னனுடைய ஆட்சிக்குத் தாம் அடிப்பணிவதில்லை என்று இறுமாப்புற்றிருந்தனர். அவர்கள் தம்மைப் பஞ்ச பாண்டியர் எனக் கூறிக் கொண்டனர். அவர்கள் இன்னார் என வரலாற்று ஆய்வுகள் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை. பண்டைய பாண்டியருக்குத் திறை செலுத்தி வந்த குறுநில மன்னர்கள் அவர்கள் எனச் சிலர் கூறுவர். பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட பிற்காலப்பாண்டியரின் கல்வெட்டுகளில் இவர்களுடைய பெயர்கள் காணப்படவில்லை. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அரசரிமை கொண்டிருந்த பாண்டிய மன்னன்

ஒருவனேனும் மதுரையில் ஆளவில்லை எனத் தெரிகின்றது.

பாண்டி நாட்டு அரியணைக்கு உண்மையாக உரிமை கொண்டாடியவர்கள் தென்காசியில் ஒதுங்கி நின்றார்கள். இவர்களுக்குத் தொலையாத எதிர்ப்புக் கொடுத்து வந்த பல குறுநில மன்னரை அரியநாத தளவாய் ஒடுக்கிவிட்டார். அவர்கள் அனைவரும் தளவாயுடன் சிறிது காலம்

போரிட்டுச் சளைத்துப் போய், இறுதியில் மதுரை நாயக்கரின் கீழ்ப் பாளையக்காரர்களாக இழிவுற்றுத் திறைசெலுத்தி வரவும் உடன்பட்டனர். வேணாட்டு மன்னன் திருவடி என்பவன் விசயநகரப் பேரரசர் விசுவநாத நாயக்கன் அவனையும் தன் படைபலத்தால் வென்று அடக்கிவிட்டான். தென்காசிப் பாண்டியரும் மதுரை நாயக்கரின் மேலாதிக்கத்துக்குத் தலைவணங்கினர். விசயநகரப் பேரரசன் அச்சுதராயன் பாண்டி நாட்டு இளவரசி ஒருத்தியை மணந்தான். அச்சுதராயனுடைய படைத்துணையுடன்

விசுவநாத நாயக்கன் திருநெல்வேலிச் சீமையை மதுரைச் சீமையுடன் இணைத்துக் கொண்டான். அரியநாதருடைய உதவியைக் கொண்டு திருநெல்வேலிச் சீமையில் பல சீர்திருத்தங்களை விசுவநாத நாயக்கன் செய்தான். உழவுத்தொழிலைத் தூண்டிவிட்டான். நாடு முழுவதிலும் பல பாசன

வசதிகளை அமைத்துக் கொடுத்தான். சீர்குலைந்து கிடந்த அரசாங்கத்தை நிலைப்படுத்தி, நீதியையும் நிருவாகத்தையும், மக்கள் நலனுக்கு ஏற்ப ஒழுங்குபடுத்தினான். நாடு முழுவதிலும் அமைதி குடி கொண்டது. திருநெல்வேலி நகரம் விரிவடைந்தது. அங்குப் புதிய கோயில்கள் எழுந்தன.

பழைய கோயில்கள் பழுது பார்க்கப்பட்டன. தெருக்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. மக்கள் நலன்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன.

விசுவநாத நாயக்கனின் ஆட்சியில் மதுரை தேசத்தின் எல்லையானது விரிவடைந்தது. இக் காலத்திய மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, திருச்சிராப்பள்ளி, கோயமுத்தூர், சேலம், திருவிதாங்கூரின் ஒரு பகுதி ஆகியவை மதுரைச் சீமையின் எல்லைக்குள் அடங்கியிருந்தன. விசுவநாத நாயக்கனின் செங்கோன்மையின்கீழ்த் தென்காசிச் சீமையில் அரசாண்டு வந்த

பாண்டிய மன்னரின் ஆக்கமும், ஆட்சிப் பொறுப்புகளும் வளர்ச்சியுற்றன. தென்பாண்டி நாட்டில் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல்

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரையில் சில பாண்டிய அரசர்களும் ஆண்டு வந்தனர். அவர்களுடைய வரலாறுகளைப் பற்றிய செய்திகள் விளக்கமாக இல்லை. அவர்கள் எந்த ஊரிலிருந்து அரசாண்டனர் என்றும் தெரியவில்லை. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஒரு நூறு

ஆண்டுகளுக்குள் பராக்கிரம பாண்டியன் என்ற பெயருடைய மன்னர்களும், சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன், சடையவர்மன் விக்கிரம பாண்டியன்

என்ற பெயர்களுடைய மன்னர் இருவரும் ஆண்டு வந்தனர் எனக் கல்வெட்டுச் செய்திகளினால் அறிகின்றோம்.

சடையவர்மன் பராக்கிரம பாண்டியன் (1422-63) என்பவன் பிற்காலப் பாண்டியருள் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளான். இம் மன்னன் அரசியல் அறிவும், போர்த் திறனும் வாய்ந்தவன்; தமிழ்ப் புலமையும், வடமொழிப் பயிற்சியும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தான். திருக்குற்றாலத்தில் நடைபெற்ற போர் ஒன்றில் சேர மன்னன் இப் பாண்டியனிடம் தோற்றுப் புறமுதுகிட்டான்.⁵ சடையவர்மன் தென்காசிக் கோயிலை எழுப்பினான். கோயில் கட்டி முடிப்பதற்குப் பதினேழாண்டுகள் பிடித்தன. இவன் விசுவநாதப் பேரேரி என்றோர் ஏரியைக் கட்டி உழவுக்கு ஏற்றமளித்தான்.

அடுத்து அரியணை ஏறியவன் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (1463-73). இவன் சடையவர்மன் பராக்கிரம பாண்டியனுடைய தம்பியாவான்;

இவன் மகன் அழகன் பெருமாள் பராக்கிரம பாண்டியனை (1473-1506) அடுத்து மணிமுடி சூட்டிக் கொண்டான். சடையவர்மன் சீவல்லப பாண்டியன்

என்பவன் ஒருவன் (1534-43) அரசாண்டு வந்துள்ளான். இவன் ஆகவராமன் என்பவனின் மகன். இவன்மேல் சேர மன்னன் உதயமார்த்தாண்டன் போர் தொடுத்துப் பாண்டி நாட்டின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். சீவல்லப பாண்டியன் விசயநகரப் பேரரசனான அச்சுத தேவராயனிடம் படைத்துணையை நாடினான். அச்சுதனின் படைகள்

உதயமார்த்தாண்டனைத்

தாக்கிப் பாண்டி நாட்டுப் பகுதிகளை அவனிடமிருந்து கைப்பற்றி மீண்டும் சீவல்லபனிடம் அளித்தன. நன்றி மறவாத சீவல்லபன் தன் மகளை அச்சுத தேவராயனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுத்தான்.

அலகு 6

மதுரை நாயக்கர்கள்

விசயநகரப் பேரரசானது தலைக்கோட்டைப் போரில் (1565) வீழ்ச்சியற்றுச் சிதறுண்டு போயிற்று. விசயநகரத்துத் திருவும் கலைச் செல்வங்களும் சீரழிந்துவிட்டன. விசயநகரப் பேரரசன் இராமராயன் போரில் வீரமரணத்தைத் தழுவினான். ஆனால், விசயநகர அரசு மட்டும் மறையாமல் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. இராமராயனின் தம்பி முதலாம் திருமலைராயன் (கி. பி. 1570-2) நகரத்துக்குப் புத்துயிரூட்ட முயன்றான்; ஆனால் வெற்றி கிடைக்கவில்லை. விசயநகரத்தை விட்டுப் பெணுகொண்டாவைத் தன் தலைநகரமாக்கிக் கொண்டான். அவ்வூரில் தங்கிப் படைகளைச் சீரமைக்கத் தொடங்கினான். உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சிக்காரருடனும், கொள்ளைக் கூட்டத்தாருடனும், பாளையக்காரருடனும் அவன் ஆறாண்டுகள் போராட வேண்டியவனானான். அவனுடைய அவலநிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மதுரை, தஞ்சாவூர், செஞ்சி முதலிய இடங்களில் பாளையங்கள் அமைத்து ஆண்டுவந்த நாயக்கர்கள், விசயநகரப் பேரரசின் மேலாதிக்கத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தாமே சுதந்தர மன்னர்களாக அரசாங்கம் நடத்தலானார்கள்.

பேரரசன் திருமலைராயன் தன் மூத்த மகன் சீரங்கனைத் தெலுங்கு நாட்டு ஆட்சியிலும், இரண்டாம் மகன் இராமனைக் கன்னட நாட்டு ஆட்சியிலும், இளைய மகன் வேங்கடாத்திரியைத் தமிழகத்து ஆட்சியிலும் அமர்த்தினான். திருமலைக்குப் பிறகு அவன் மூத்த மகன் சீரங்கன் விசயநகரத்துப் பேரரசனாக முடிசூட்டிக் கொண்டான் (1572). விசயநகரப் பேரரசின் துளுவப் பரம்பரை மன்னனான சதாசிவராயன் (1542-76) சிறையில் அடைபட்டு மாண்டுபோனான்; சீரங்கன் மக்கட்பேறின்றி 1585-ல் உயிர்நீத்தான். அவனையடுத்து அவன் தம்பி வேங்கடனே பட்டத்துக்கு வந்தான். அவன் இருபத்தெட்டு ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தான். அவனுடைய ஆட்சியிலும் அரசரிமைக் கிளர்ச்சிகள் ஓய்ந்தபாடில்லை. அவன் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் பல குறுநிலத் தலைவர்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். வேலூரில் லிங்கம நாயக்கன் கலகத்தில் இறங்கினான். அவனுடைய செல்வாக்கைக் குலைப்பதற்காகவே எச்சம நாயக்கன் என்பவன் பெரும்பேடு சீமைக்குத் தலைவனாக அமர்த்தப்பட்டான். லிங்கமன் செஞ்சி, தஞ்சாவூர், மதுரை ஆகிய பாளையங்களின் படைத் துணையை நாடினான். பெரும் படை ஒன்றைத் திரட்டி அதை உத்தரமேரூரின்மேல் ஏவினான்; ஆனால், வெற்றி எச்சமனுக்கே கிடைத்தது. எனினும் லிங்கமன் மனஞ்சளைக்க வில்லை; பணிந்து போகவுமில்லை. வேங்கடன் அவனைத் தூரத்திச் சென்று அவனுடைய இருப்பிடமான வேலூரிலேயே அவனை முறியடித்தான். அவன் அஃதுடன் அமையவில்லை. தொடர்ந்து தண்டெடுத்துச் சென்று, காவேரியாற்றைக் கடந்து, மதுரையின்மேல் தன் சினத்தைக் கொட்டினான். மதுரை இராச்சியம் கொலைக்கும், கொள்ளைக்கும், நெருப்புக்கும் இரையாயிற்று. அவன்

அடுத்தடுத்துப் பல வெற்றிகள் பெற்றான். கலகக்காரர்கள் அனைவரும் அவனுக்கு அடிபணிந்தனர். லிங்கமன் மட்டும் தன் வேலூர்க் கோட்டையின் படை வலிமையை நம்பி நிமிர்ந்து நின்றான். ஆனால், அக்கோட்டையும் கொத்தளமும் வீழ்ந்தன; அவனுடைய சுதந்தரத்துக்கு அரணிடவில்லை. லிங்கமனின் வீரமும் அழிந்தது. வேங்கடன் கோட்டையைக் கைப்பற்றினான்; அத்துடன் வேலூரைத் தலைநகரமாகவும் அமைத்துக் கொண்டான். வேங்கடன் 1614-ல் காலமானான். அவனையடுத்து அவன் நியமித்த வண்ணமே அவனுடைய அண்ணன் மகன் இரண்டாம் சீரங்கனே அரியணை ஏறினான்.

பிரெஞ்சு ஆங்கிலேயர் புகுதல்

வேங்கடன் அரசாட்சி புரிந்துவந்த காலத்தில்தான் இந்தியாவின் தலைவிதியை மாற்றிவிட்ட சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. இந்தியாவின் கீழைக் கடற்கரையில் டச்சுக்காரரும் ஆங்கிலேயரும் வாணிக நிறுவனங்களைத் தொடங்கினர். முதன் முதல் நைசாம் பட்டணத்திலும், மதுலிப்பட்டினத்திலும் டச்சுக்காரர்கள் தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தினார்கள் (1605). அவர்கள் தமிழகத்தில் ஏலக்காய், இலவங்கம் போன்ற நறுமணப் பண்டங்களைக் கொள்முதல் செய்தார்கள். தெற்கில் பல தொழிற்சாலைகள் தொடங்கத் திட்டமிட்டனர். பிற்காலத்தில் 'செயின்ட் டேவிட்' என்று பெயர் ஏற்கவிருந்த 'தெக்கிண பட்டணத்தில்' செஞ்சி நாயக்கனிடம் உரிமை பெற்றுத் தொழிற்சாலை ஒன்றை நிறுவினார்கள் (1608). புலிக்காட்டில் ஒரு தொழிற்சாலையை அமைத்துக்கொள்ள வேங்கடன் அவர்கட்கு ஏகபோக உரிமை வழங்கினான். சென்னையில் சாந்தோமில் வாணிகம் செய்து கொண்டிருந்த போர்ச்சுகீசியருக்கு அஞ்சி டச்சுக்காரர்கள் புலிக்காட்டில் கோட்டை ஒன்றும் கட்டிக்கொண்டார்கள். ஆங்கிலேயர் டச்சுக்காரரிடம் ஒருடன்படிக்கை செய்துகொண்டு புலிக்காட்டில் தமக்கும் ஓர் இடம் பிடித்தார்கள் (1621). ஆனால், சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு புலிக்காட்டைக் கைவிட்டுச் சென்னையை வந்தடைந்தனர் (1639-40). டேனிஷ்காரர்கள் தரங்கம்பாடியில் ஒரு தொழிற்சாலையை எழுப்பிக் கொண்டார்கள் (1620).

விசயநகரப் பேரரசின் அரசுகட்டில் ஏற உரிமை வழங்கப் பெற்ற சீரங்கன் ஒரு கோழை; பேதை உள்ளம் படைத்தவன்; ஆனால் கொடுங்கோலன். அவனுடைய பேராசை அவனுக்கே கேடு சூழ்ந்தது. வேங்கடனின் அரசிகளில் ஒருத்தி தன் தோழியின் ஆண் மகவு ஒன்றைத் தன் மகவு எனக் கூறிப் புரட்டு அரசு உரிமை ஒன்று வெளியாக்கினாள். அக் குழந்தையையே முடிசூட்டுவிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்திய கட்சி ஒன்று தோன்றி வலுவடைந்தது. சீரங்கன் பக்கமும் பலர் சூழ்ந்தனர். இரு கட்சியினருக்கும் கொடிய போராட்டம் மூண்டது. எச்சம நாயக்கன் சீரங்கனுக்குத் துணை நின்றான். தொடர்ந்து நடைபெற்ற குழப்பங்களிலும், எச்சமனின் தாமதத்தினாலும் சீரங்கனும் அவனுடைய குடும்பத்தினரும் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். அரசியின் குழந்தையின் சார்பில் கட்சி கட்டிக் கொண்ட ஜக்கராயன் பேரிலும், அவனுடைய உடந்தையாள்களின் பேரிலும்

மக்களுக்கு அளவற்ற வெறுப்பும் சினமும் ஏற்பட்டன. எச்சமன் செய்த முன்னேற்பாட்டினால் சீரங்கனின் இரண்டாம் மகன் இராமராயன் வண்ணான் ஒருவனின் துணை கொண்டு சிறையினின்றும் உயிர் தப்பினான். அவனையே எச்சம நாயக்கன் விசயநகரப் பேரரசனாக முடிசூட்டினான். ஜக்கராயன் போரில் தோற்றுக் காட்டுக்கு ஓடி ஒளிந்தான். எனினும், அவன் விடாமுயற்சியில் தளராதவனாய் மீண்டும் மீண்டும் வெளிப்பட்டு வந்து மதுரை முத்துவீரப்ப நாயக்கன், செஞ்சிகிருஷ்ணப்ப நாயக்கன் ஆகியவர்களுடைய படைத்துணை நாடிப்பெற்றான். பேரரசன் இராமராயன் சார்பில் தஞ்சாவூர் இரகுநாத நாயக்கனின் துணையை எச்சமன் அடைந்தான். காவிரியின் பெரிய அணைக்கட்டுக்கண்மையில் தோப்பூர் என்னும் இடத்தில் எச்சமனுக்கும் ஜக்கராயனுக்குமிடையே கடும் போர் ஒன்று நிகந்தது. ஜக்கராயன் தோல்வியடைந்து உயிர் துறந்தான். வேங்கடனின் பொய்மகன் சிறைபிடிக்கப்பட்டான். கிருஷ்ணப்ப நாயக்கன் தன் நாட்டை இழந்தானாயினும் செஞ்சிக் கோட்டையை மட்டும் விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டான். இழந்த நாட்டை மீட்டுக்கொள்ளும்

பொருட்டு அவன் அடுத்தடுத்து மேற்கொண்ட போர்கள் அவனுக்குத் தோல்வியிலேயே முடிந்தன. இறுதியில் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கனும் சிறைபிடிக்கப்பட்டான். ஜக்கனுடைய தம்பி எதிராசன் இராமதேவனுக்குத் தொடர்ந்து தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டே வந்தான். வேங்கடனின் பொய்மகன் 1619-ல் இறந்தான். எதிராசன் இராமதேவனுடன் இணைக்கமும் நல்லுறவும் ஏற்படுத்திக்கொண்டான்; தன் மகளையும் அவனுக்குத் திருமணம் செய்துகொடுத்தான். போர்கள் ஓய்ந்தன. இராமதேவனின் ஆட்சியை மதுரை நாயக்கன் தவிர ஏனையோர் அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். இராமதேவனுக்கு அவனுடைய மாமனாரான எதிராசன் துணையும், இரகுநாத நாயக்கனின் துணையும் கிடைத்தன. இராமராயனின் புதிய உறவுகளும் நட்புகளும் எச்சமனுக்கு உடன்பாடில்லை. ஆகவே, எச்சமன் பல போராட்டங்களில் ஈடுபட்டானாயினும் இராமராயனுடைய ஆதிக்கம் ஓரளவு எதிர்ப்பின்றி நிலைத்துவந்தது.

பேரரசன் இராமராயன் தன் இருபத்தெட்டாம் வயதில் இறந்தான் (1630). அவன் தன் வாணாளில் முதலாம் சீரங்கனுடைய பேரனான பெத்த வேங்கடனை அரியணைக்கு உரியவனாக நியமனம் செய்திருந்தான். எனவே, அவன் இரண்டாம் வேங்கடனாக முடிசூட்டிக்கொண்டான் (1630-42). அவனுக்கும் தொல்லைகள் தீர்ந்தபாடில்லை. அரசரிமைப் போராட்டங்கள் மீண்டும் எழுந்தன. வேங்கடனுக்கே வெற்றிகள் கிடைத்தன. அவன் பெணுகொண்டாவைக் கைவிட்டு வந்து வேலூரில் அமர்ந்து அரசாட்சி புரியலானான். செஞ்சி நாயக்கன் வேங்கடனிடம் அன்பையும் ஆதரவையும் சொரிந்து வந்தான். அதைக் கண்டு உள்ளம் கனன்ற தஞ்சாவூர், மதுரை நாயக்கர்கள் வேங்கடனைச் சிறைபிடிக்கப் பல சூழ்ச்சிகளில் ஈடுபடலானார்கள். இரண்டாம் வேங்கடனுக்குத் தம்பி மகனான சீரங்கன், தன்னுடைய பெரியப்பனுக்குச் சிறிது காலம் துணைகொண்டிருந்துவிட்டு எக் காரணத்தாலோ அவன்மேல் பகைமை பூண்டான். அவனுடைய உடந்தையின்மேல் பீஜப்பூர் ரந்தூலா கான் தெற்கில் வந்து வேலூருக்குப்

பன்னிரண்டு கல் தொலைவில் தண்டு நிறுத்தினான். நாயக்கர் செய்த உதவியால் வேலூர்க் கோட்டையானது அவனுடைய தாக்குதலினின்றும் தப்பியது (1641).

கருநாடகத்தில் நடைபெற்றுவந்த போராட்டங்களையும், கிளர்ச்சிகளையும் தனக்குக் கிடைத்த நல்லதொரு வாய்ப்பாக ஏற்றுக்கொண்டான் கோல்கொண்டா சுல்தான். மெலிந்துசிதறுண்டுபோகும் நிலையில் நின்று தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த விசயநகரப் பேரரசினின்றும் எட்டினவரையில் கைக்கொள்ள அவன் விரைந்தான். அவனை எதிர்த்துப் போராடும் வலியின்றி, துணையின்றி இரண்டாம் வேங்கடன் சித்தூர் மாவட்டத்தில் உள்ள நாராயணவரம் காடுகளில் ஓடி ஒளிந்தான். பல தொல்லைகளில் சிக்குண்டு உடலும் உள்ளமும் உளைந்துபோன வேங்கடன் கி.பி.1641-ல் இம் மண்ணுலகினின்றும் விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

வேங்கடனுக்குப்பின் அவன் தம்பியின் மகன் மூன்றாம் சீரங்கனே பேரரசனாக முடிசூட்டிக்கொண்டான் (1642). மதுரை நாயக்கனும், தஞ்சை நாயக்கனும் அவனை எதிர்த்துக் கலகம் செய்தனர். கோல்கொண்டா சுல்தான் சீரங்கனுடன் சமாதான உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து கொண்டான்; தன் சேனாபதி மீர்ஜு ம்லா சீரங்கன்மேல் மேற்கொண்டிருந்த படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டான். மதுரைத் திருமலை நாயக்கனும், ஏனைய நாயக்கர்களும் ஒன்றுகூடித் தமக்குப் படைத்துணை அனுப்பி வைக்குமாறு பீஜப்பூர்ச் சுல்தானுக்கு விண்ணப்பம் அனுப்பிக்கொண்டார்கள். அச் சுல்தானும் வேலூரை நோக்கிப் படையொன்றை அனுப்பிவைத்தான். நாட்டையும், சமயத்தையும், கோயிலையும், பிராமணரையும் காப்பதற்குத் துணைபுரியுமாறு சீரங்கன் விடுத்துக்கொண்ட வேண்டுகோள் யாவும் இரக்கமற்ற நாயக்கரின் வன்செவிகளில் ஏறவில்லை. அவர்களிடமே சீரங்கன் தோல்வியுற்று (1645), வேலூர்க் கோட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டு வரப்போகும் முஸ்லிம் தாக்குதலை எதிர்பார்த்து நின்றான். சுல்தானின் படைத் தலைவன் முஸ்தாபா கான் வேலூர்க் கோட்டையை வளைத்துக் கொண்டான். சீரங்கனுக்கு மட்டுமன்றித் தம் அனைவருக்குமே ஏற்படவிருந்த பேராபத்தை உயர்ந்தனர் நாயக்கர்கள். சீரங்கனுக்கு உதவி அனுப்ப அவர்கள் விரைந்தார்கள். மதுரைத் திருமலை நாயக்கன் மட்டும் ஒதுங்கி நின்றான். நாயக்கர்கள் துணை நின்றும், சீரங்கன் விரிஞ்சிபுரத்தில் நேர்ந்த போரில் (1646) தோல்வியுற்று மீண்டும் வேலூர்க் கோட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டான். முஸ்லிம் தாக்குதல்கள் மேலும் கடுமையாயின. அவற்றைத் தாங்கிக்கொள்ளும் வலியின்றிச் சீரங்கன் கோட்டையைவிட்டு வெளியேறித் தஞ்சாவூர் நாயக்கனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான். செஞ்சியும் தஞ்சையும் பீஜப்பூருக்கு அடிபணிந்தன. உடனே சீரங்கன் மைசூருக்குத் தப்பியோடிச் சிறிது காலம் கொலுவமர்ந்து வாழ்ந்து வந்திருந்தான். அவன் அடைந்த இன்னல்களுக்கும் மீண்டும் வேலூர்க் கோட்டையைப் பிடிக்கக் கண்ட கனவுகளுக்கும் ஒரு முடிவு வந்தது (1675). அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்த அவன் நெஞ்சின் துடிப்புகள் அடங்குவதற்கு ஓராண்டுக்கு முன்பு (1674) மராட்டிய வீரன் சிவாஜி சத்திரபதியாக முடிசூட்டிக் கொண்டான். விசயநகர மன்னர்கள் பொங்கி வந்த

முஸ்லிம் ஆதிக்கத்தை மலைபோன்று எதிர்த்து நின்று ஓய்ந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் மேற்கொண்ட எதிர்ப்பின் ஆக்கமானது சிவாஜியின் கைகளில் வளர்ந்து நற்பயனளிக்கும் காலம் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது.

மதுரைத் திருமலை நாயக்கன் (1625-59)

மதுரைத் திருமலை நாயக்கன் அரசியல் சூழ்ச்சிகளில் மிகவும் கைதேர்ந்தவன். மைசூர் மன்னன் கந்தீரவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த சீரங்கன் இழந்த தன் பேரரசை மீட்டுக்கொள்ளும் பொருட்டுப் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டான். ஆனால், திருமலை நாயக்கனின் துரோகமும், சூழ்ச்சிகளும் குறுக்கே நின்று அவனுடைய முயற்சிகளை வீணாக்கின. திருமலை நாயக்கனுக்கும் கந்தீரவனுக்குமிடையே பகைமை வளர்ந்து வந்தது. திருமலை நாயக்கன் தன் பேரரசனான சீரங்கனுக்கு எவ்விதமான உதவியும் செய்யாதவனாய் ஏமாற்றும் எண்ணத்துடன் காலந் தாழ்த்தி வந்தான் என்று திருமலை நாயக்கன்மேல் கந்தீரவன் குற்றம் சாட்டினான். திருமலை நாயக்கன்மேல் தான் கொண்டிருந்த வெறுப்பையும் பகைமையையும் மிகவும் இழிவும், கொடூரமானதுமான ஒரு முறையில் அவன் காட்டிக்கொண்டான். பகைவரின் மூக்கையும், மேலுதட்டையும் அறுத்தெடுக்கக்கூடிய கூரிய கருவி ஒன்றை வடித்துக்கொண்டான். அவனுடைய படை வீரர்கள் மதுரைச் சீமையில் புகுந்து மக்களின் மூக்குகளை அரிந்து மூட்டை மூட்டையாகக் கட்டி மைசூருக்கு அவனுப்பித் தக்க பரிசும் பெற்றனர். திருமலை நாயக்கன் அவனுக்குச் சளைத்தவன் அல்லன். அவனுடைய ஏவலின் பேரில் அவனுடைய படைவீரர்களும் மைசூர்ச் சீமை எல்லைக்குள் நுழைந்து மக்களின் மூக்குகளை மூட்டை மூட்டையாக மதுரைக்கு அனுப்பி வைத்தனர். இக் கொடுமையான மூக்குப் போரைத் தொடக்கி வைத்த கந்தீரவனின் மூக்கும் பறிபோயிற்று. மிகவும் இழிவான அருவருக்கத்தக்க, கேலிக்கூத்தான இந்த மூக்குப் போரானது அக்கால அரசியலை இழிவு படுத்தியதுமன்றி, அந்நியரான போர்ச்சுகீசியர், ஆங்கிலேயர் ஆகியவர்கட்கும், கிறித்தவப் பாதிரிமார்கட்கும் கைத்தூக் காகவும் பயன்பட்டது.

மைசூர்-மதுரை மூக்கறு போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போது ராபர்ட்-டி-நொபிலி என்ற ரோமன் கத்தோலிக்கப்பாதிரியார் ஒருவர் மதுரையில் தங்கியிருந்து கிறித்துவ சமயப் பணிகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். நாட்டுக் குடிமக்களுடன் அவர் நெருங்கிப் பழகி வந்தார். துறவி போலவே உடையுடுத்தித் தம்மை 'ரோமாபுரி ஐயர்' என்று கூறிக் கொண்டார். மக்களுடைய பழக்கவழக்கங்களைத் தாமும் பயின்று, அவர்களிடம் தாம் கண்ட கண்மூடிப் பழக்கங்களைப் புறக்கணிக்காமல் அவர்களுடைய இதயங்களில் இடங்கொண்டார். அவர் வடமொழியையும், தமிழையும் நன்கு பயின்றார். அவருடைய எளிய துறவுக்கோலமும், தமிழ்மொழிப் பயிற்சியும் மக்களுடன் கலந்து உறவாடுவதற்குப் பக்கத் துணையாக இருந்தன. அவர் இந்துக்களைப் போலவே வாழ்ந்து வந்ததைக் கண்ட கிறித்தவர்கட்கு அவர்மேல் அழுக்காறும் ஐயமும் எழுந்ததுண்டு.

திருமலை நாயக்கன் தன் ஆட்சி வரம்பின் விரிவுக்காகவும், புகழ்

தேடியும், திருவிதாங்கூரின்மேல் படையெடுத்தான் (1634-5). அப் போரில் வெற்றிவாகை சூடி இராமநாதபுரம் சேதுபதியின் மேலும் போர் தொடுத்து வெற்றி கண்டான். அவன் போர்ச்சுகீசியருடன் நட்புறவு கொண்டாடினான்; ஆனால், டச்சக்காரரை வெறுத்தான். கிறித்தவப் பாதிரிமார்களிடம் அவனுக்கு மிக்க பரிவு உண்டு. நெஞ்சு உரத்திலும் போர்த் திறனிலும் திருமலை நாயக்கன் மேம்பாடுடையவன். பெருங் கொடைவள்ளலாக அவன் விளங்கினான்; கோயில் திருப்பணிகளிலும், அரண்மனைகள் கட்டுவதிலும் பேருக்கம் காட்டினான். வடமொழியில் பேரறிஞராக விளங்கிய நீலகண்ட தீட்சிதரைப் புரந்து வந்தான். அவர் புகழ்பெற்ற பல வடமொழி நூல்கள் இயற்றியவர். அவர் ஆக்கிய கங்காவதாரணம், நளசரித நாடகம், நீலகண்ட விசயம் என்னும் நூல்கள் வடமொழியில் மிகச் சிறந்த இலக்கியமாகக் கருதப்பட்டு வந்தன. தஞ்சாவூரின் மராட்டிய மன்னன் இரண்டாம் ஷாஜியின் அரசவைப் பண்டிதரான இராமபத்திர தீட்சிதருக்கு நீலகண்டன் குருவாக விளங்கியவர்.

திருமலை நாயக்கனுக்குப் பிறகு அவன் மகன் ஒரு சில மாதங்களே அரசாண்டான். அவனையடுத்து அவன் மகன் முதலாம் சொக்கநாத நாயக்கன் (1659-82) தன் பதினாறாம் ஆண்டில் அரசுகட்டில் ஏறினான். நல்லதொரு ஆழ்நிலையில் அவனுடைய ஆட்சி தொடங்கிற்று. சொக்கநாதன் மதுரையை விட்டுத் திருச்சிராப்பள்ளியைத் தன் தலைநகரமாக மாற்றிக் கொண்டான் (1665). அவன் தஞ்சாவூரைக் கைப்பற்றினான். ஆயினும் அதை மராட்டியருக்கு விட்டுக்கொடுக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது. மைசூரும் அவனை நெருக்கத் தொடங்கிற்று. சேலமும் கோயமுத்தூரும் அவன் கையைவிட்டு நழுவின.

சொக்கநாத நாயக்கன் பல இன்னல்களுக்கு ஆளானான். முஸ்லிம்களும் மராட்டியரும் திருச்சிராப்பள்ளியின்மேல் படையெடுத்தனர். சொக்கநாதன் இராமநாதபுரம், தஞ்சாவூர், மைசூர் ஆகிய தேசங்களுடன் போரிட வேண்டி வந்தது. ருஸ்தும் கான் என்ற முஸ்லிம் நாடோடி ஒருவன் 1687-ல் திருச்சிராப்பள்ளியைக் கைப்பற்றி நாயக்கனின் அரியணையில் இரண்டாண்டுகள் அமர்ந்து இன்புற்றான். ஆனால், சொக்கநாதன் தன் ஆட்சியை மீட்டுக்கொண்டான். நாயக்கனின் அரசாண்மையும், படை பலமும், துணை நலமும், குடிவளமும் எவ்வளவு தாழ்ந்து இருந்திருக்க வேண்டுமென்று இந் நிகழ்ச்சி எடுத்துக் காட்டுகின்றது. சொக்கநாதனின் ஆட்சிக் கால இறுதியாண்டுகளில் மைசூர்ப் படைகள் வந்து திருச்சிராப்ள்ளியை முற்றுகையிட்டன. ஆனால், செஞ்சி, தஞ்சாவூர் மராட்டிய மன்னரின் துணையைக்கொண்டு சொக்கநாதன் மைசூர்ப்படைகளைத் திருச்சிராப்பள்ளியினின்றும் விரட்டியோட்டினான்.

செஞ்சி

இரண்டாம் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கன் விசயநகரப் பேரரசைத் தொடர்ந்து பகைத்து வந்தான். அவனுடைய வாணாள் எவ்வாறு முடிந்ததென அறியமுடியவில்லை. அவனையடுத்து முடிசூட்டிக் கொண்டவர்களும் அப்

பகையை வளர்த்து வந்தனர்; எனினும், அவர்கள் திருமலை நாயக்கனுடன் சார்பு கொண்டிருந்தனர். இக் கூட்டுறவு சீரங்கனின் முயற்சிகள் தோல்வியுறுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது.

கோல்கொண்டாவின் சேனைகள் மீர்ஜு ம்லாவின் தலைமையில் செஞ்சியை முற்றுகையிட்டன (1647). திருமலை நாயக்கன் பீஜப்பூர்ச் சுல்தானுடன் ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்து கொண்டு, அவன் அனுப்பிய 17,000 குதிரை வீரர்களைக் கொண்ட ஒரு படையுடனும், 30,000 காலாள்கள் கொண்ட தன் படையுடனும் செஞ்சி நாயக்கனின் மீட்புக்காக விரைந்தான். தஞ்சாவூரில் விசயராகவ நாயக்கன் கோல்கொண்டா சுல்தான் படைகளைக் கொண்டு வெருண்டு அடிபணிந்தான். பீஜப்பூர்க் குதிரைப் படையானது கோல்கொண்டா அணிகளுடன் இணைந்துகொண்டு திருமலை நாயக்கனுக்குத்துரோகம் விளைத்தது. செஞ்சி முற்றுகை மேலும் வலுவடைந்தது. பெரிதும் ஏமாற்றமடைந்த மதுரை நாயக்கன் மீர்ஜு ம்லாவுடன் உடன்படிக்கை யொன்றைச் செய்துகொண்டு, அவன் முற்றுகையைக் கைவிடும்படியான ஏற்பாடுகளில் முனைந்தான். ஆனால், பீஜப்பூர்ச் சேனைகள் செஞ்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டன. அவை அங்கிருந்தும் முன்னேறிச் சென்று தஞ்சாவூரையும் மதுரையையும் தாக்குவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொண்டன. திருமலை நாயக்கன் இராமநாதபுரத்துக் கள்ளரின் உதவியைக்கொண்டு அச் சேனைகளை மீண்டும் செஞ்சிக்கே பின்னடையும்படி செய்தான்.

தஞ்சாவூர் நாயக்கர்கள்

தஞ்சாவூர் இரகுநாத நாயக்கன் தளர்ந்த தன் எண்பதாம் வயதில் இம் மண்ணுலகை நீத்தான் (1640). தன் வாணாளில் அவன் மாபெரும் வீரனாகத் திகழ்ந்தவன். வடமொழியில் பல நூல்களை அவன் இயற்றியுள்ளான். வடமொழிப் புலவர்கள் பலர் அவனுடைய அரசவையை அணிசெய்தனர். கோவிந்த தீட்சிதர், எக்ஞிய நாராயண தீட்சிதர், இராமபத்திராம்பா, மதுரவாணி, வேங்கிடேசுரமகி ஆகியவர்கள் அவர்களுள் சிலர்; இவன் தரங்கம்பாடியில் டேனிஷ் வணிகருக்குக் குடியேற்ற வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தான் (1640).

இரகுநாத நாயக்கனின் மகன் விசயராகவ நாயக்கன் அளவு கடந்த சமயப் பற்றும், பொருளற்ற சடங்குகளில் பெரும்பித்தும் கொண்டான். கிறித்தவ ஜெசுட்பாதிரிகள் அவனுடைய கண்முடிப் பழக்கங்களைக் கண்டு எள்ளி நகையாடி எழுதி வைத்துப் போயுள்ளனர். விசயராகவன் ஒரு கோழை; எதிரிகளைக் கண்டு நடுங்கிப் புறமுதுகிட்டு ஓடுபவன்; மருட்சியும் மனத் தடுமாற்றமும் உடையவன். கோல்கொண்டாவின் குதிரைப்படைகள் தஞ்சாவூரின் எல்லையை எட்டியபோது அவன் நடுநடுங்கினான். இரவு முழுவதும் இருட்டில் ஒளிந்திருந்து காலங்கழித்தான். குடிமக்கள் பயத்தினால் தெருக்களில் ஓடி நெருக்குண்டு மாண்டனர். விடிந்து பார்த்தபோது மன்னனின் அச்சத்துக்குக் காரணம் ஏதும் இல்லை என்று புலனாயிற்று. தஞ்சாவூரை நோக்கி வந்த ஐந்நூறு குதிரைக்காரர்கள் நகரை முற்றுகையிடாமலே பொழுது புலர்வதற்குள் நகர்ப்புறத்தைவிட்டே

ஓடிவிட்டார்கள். அவனுடைய கோழைத்தனத்தைப்பற்றிக் கிறித்தவப்
பாதிரிமார்கள் திரித்துவிட்ட கதைகள் பல. விசயராகவன் ஆட்சியில்
தஞ்சாவூர்ச் சீமை அளவற்ற துன்பத்துக்கும், பொருள் இழப்புக்கும்
உட்பட்டுவந்தது என்பதை மறுக்கமுடியாது. அவன் மதுரைச் சொக்கநாத
நாயக்கனுடன்

தீராப்பகை மேற்கொண்டிருந்தான். இப்பகை பெரியதொரு போராக
மூண்டுவிட்டது. சொக்கநாதன் தஞ்சாவூரை முற்றுகை யிட்டான் (1673).
விசயராகவன் போரில் இறங்கிக் கையில் பிடித்த வாளுடன் வீர மரணம்
அடைந்து தன் கோழைத்தனத்துக்குக் கழுவாய் கண்டான். தஞ்சையிலிருந்த
நாயக்க இளவரசன் செங்கமலதாசு என்பவன் விசயராகவனை யடுத்துத் தானே
அரியணை ஏறத் திட்டமிட்டான். அதற்காகப் பீஜப்பூர்ச் சுல்தான் துணையை
நாடினான். செங்கமலதாசுக்குத் துணைபுரியும் பொருட்டுப் பீஜப்பூர்ச் சுல்தான்
சிவாஜியின் மாற்றந்தாயின் மகனான வேங்காஜியின் தலைமையில் ஒரு
படையை அனுப்பிவைத்தான். வேங்காஜியும் சுல்தான் பணித்தவாறே
செங்கமலதாசுக்கு அரசை நல்கினான் (1675). ஆனால், அடுத்த ஆண்டிலேயே
தஞ்சாவூரைக் கைப்பற்றித் தானே அரசனாக முடிசூட்டிக் கொண்டான்.

மராட்டியர்கள்

மராட்டியர்கள் முதன்முதல் தஞ்சாவூரில் அடியெடுத்து வைத்தார்கள்.
நாயக்க இளவரசன் செங்கமலதாசுக்குத் துரோகம் புரிந்த வேங்காஜி தஞ்சை
மராட்டிய அரசு பரம்பரையைத் தொடக்கிவிட்டான். அது தொடங்கிச்
சரபோஜி மன்னனின் ஆட்சிக்காலம் வரையில் மராட்டியரால் தமழகத்தைப்
பொறுத்தவரையில் நன்மை ஏதும் விளைந்ததாகத் தெரியவில்லை. விசயநகரப்
பேரரசர்களுடனும் நாயக்கர்களுடனும் ஒப்பிடும்போது மராட்டியர்கள் நாட்டில்
குழப்பமும் குடிமக்களுக்குச் செளத முதலிய வரித்தொல்லைகளும் வளர்த்து
விட்டனர். அவர்களுடைய காலமெல்லாம் மைசூர் ஐதருடன் போராடித் தம்
போர்த்திறனைக் காட்டிக் கொள்ளுவதிலேயே கழிந்து வந்தது. மராட்டியர்கள்
வடமொழிச் சார்புடையவர்கள். ஆதலால் தமிழகத்துக்கும் தமிழுக்கும்
நாயக்கர்கள் செய்தவற்றைப் போன்ற அழியாத கலைப்பணிகளைச் செய்யத்
தவறிவிட்டார்கள். சரபோஜி மன்னன் ஒருவன் மட்டும் அரியணையை
அணிசெய்யாமல் போயிருப்பின் தமிழகம் மராட்டியரின்
படையெடுப்புகளையும், படுகொலைகளையும் கொடிய வரிகளையுமே
சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்.

கருநாடக தேசத்தையும் சோழமண்டலத்தையும் தம் நாட்டுடன்
இணைத்துக்கொண்டு அவற்றுக்குத் தாம் பேரரசராக வேண்டும் என்ற
எண்ணமும் பேரவாவும் சிவாஜியின் இதயத்தில்நிரம்பி வழிந்தன.
அவ்விடங்களின் செல்வங்களைக் கொள்ளை
கொள்ளவேண்டுமென்று சிவாஜி எண்ணினார். செஞ்சியைக் கைப்பற்றி
ஆங்குத் தம் ஆதிக்கத்துக்கு அடிகோலி, அங்குக் கிடைக்கக்கூடிய
பொருளைக்கொண்டு முகலாயரின் அழிவுக்குப் போராடவேண்டுமென்றும்
சிவாஜி கருதினார் என்று தெரிகின்றது. அதுமட்டிலுமன்றி, மூன்றாம்
சீரங்கனுக்குப் பிறகு விசய நகரத்தைக் கைப்பற்றி அந்நாட்டின் பேரரசராக

முடிசூட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கம் ஒன்றும் அவருடைய நெஞ்சில் அரித்துக் கொண்டிருந்தது என்று ஊகிக்க இடமுண்டு.

செஞ்சியில் நசீர் முகமதுவும், வலிகண்டபுரத்தில் ஷேர்கான் லோடியும் அமர்ந்து அரசாண்டு வந்தனர். அவர்கள் பீஜப்பூரின் மேலாட்சிக்கு உட்பட்டவர்கள். தஞ்சாவூரில் சிவாஜியின் மாற்றாந்தாயின் மகனான வேங்காஜியும், திருச்சிராப்பள்ளியிலும் மதுரையிலும் சொக்கநாதனும் ஆட்சியில் அமர்ந்திருந்தனர். இவர்கள் இருவரும் சுதந்தர மன்னர்கள். இவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பூசலிட்டுக்கொண்டு, புதுச்சேரியிலிருந்த பிரெஞ்சுக்காரரின் துணையை நாடினர். ஷேர்கான் பிரெஞ்சுக்காரரின் நண்பன்; அவர்களுக்குப் புதுச்சேரியை வழங்கினவனும் அவனேயாவான். சிவாஜி தக்கதொரு சூழ்நிலையைக் கணித்து வந்தார். அவர் திடீர்ப் படையெடுப்பு ஒன்றை மேற்கொண்டு மின்னல் வேகத்தில் கருநாடகத்துக்குப் பாய்ந்து வந்து முதல் முற்றுகையிலேயே செஞ்சிக் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார்; வேலூர்க் கோட்டையை ஓராண்டு முற்றுகையிட்டு அதையும் வென்று வாகை சூடினார். ஷேர்கான் திருவதிகையில் சிவாஜியால் முறியடிக்கப்பட்டு நாட்டை விட்டோடிவிட்டான். அதன் பின்பு புவனகிரி சிவாஜியின் வசமாயிற்று. அங்கிருந்தும் முன்னேறி, சிவாஜி கொள்ளிடக் கரையில் தண்டடித்துத் தம் சகோதரன் வேங்காஜியுடன் தாயபாகப் பேச்சுகள் நடத்தினார். வேங்காஜி எள்ளளவும் விட்டுக்கொடுக்க மனமில்லாதவனாய்த் தஞ்சையினின்றும் தப்பியோடி மறைந்திருந்தான். சிவாஜிக்குப் பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது. கொள்ளிடத்தின் வடகரையில் தாம் பிடித்த நாடுகளை ஒழுங்குபடுத்தித் தம் ஆட்சிக்குள் கொண்டு வந்தார். அவர் செஞ்சிக்குச் சாந்தாஜி என்பவனைத் தம் பிரதிநிதியாக அமர்த்தினார். புதுச்சேரிக் கவர்னர் மார்ட்டினிடம் தம் ஆதரவைச் சொரிந்தார். சாந்தாஜிக்கும் வேங்காஜிக்கும் போர் விளைந்ததாயினும் அவர்கள் இருவரும் தமக்குள் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதற்கான உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து கொண்டனர். வேங்காஜி பான்ஸ்லே (1676-85) சிவாஜியின் தந்தைக்குத் துர்க்காபாயின் வயிற்றில் பிறந்தவன். அவன் பீஜப்பூர்ச் சுல்தான் அடில் ஷாவினிடம் தொண்டூண்டு தன் சகோதரன் சிவாஜியையும் ஜெய்சிங்கன் என்பவனையும் எதிர்த்துப் போரிட்டான். மிக்க நேர்மையுடனும், அன்புடனும் ஆட்சிபுரிந்தான் என்று ஜெசூட் பாதிரிகளின் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. புதுச்சேரியில் வாணிகச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பிரெஞ்சுக்காரருடன் வேங்காஜி உடன்படிக்கை யொன்றைச் செய்துகொள்ள முயன்றான். மைசூரை எதிர்த்துப் போராடுவதற்காக மதுரை நாயக்கனுக்கு அவன் துணைபுரிந்து வந்தான். ஆனால், நாளடைவில் வேங்காஜி கொடுங்கோலனாக மாறிவிட்டான். சிவாஜிக்கு மிகப் பெரிய தொகை இலஞ்சமாகக் கொடுத்துச் சமாதானத்தை விலைக்கு வாங்க வேண்டியவனாக இருந்தான். ஆகையாலும், தஞ்சாவூர்ச் சீமையில் 1677, 1680 ஆம் ஆண்டுகளில் ஆறுகள் பெருக்கெடுத்துப் பெருஞ் சேதம் விளைத்தன ஆகையாலும், அவனுக்குப் பொருள் தேவையாக இருந்தது. அதற்காக அவன் மக்கள்மேல் மிகக் கொடிய வரிச்சுமைகளை ஏற்றியும், கோயில்களைச் சூறையாடியும் பொருள் குவித்து வந்தான். அவன் ஆயுளுக்கும் ஒரு முடிவு வந்தது (1685). அவனை யடுத்து அவன் மகன் இரண்டாம் ஷாஜி தஞ்சாவூர்ச் சீமையின் மன்னனாகப் பட்டங்கட்டிக்

கொண்டான். திருச்சியில் ஆட்சி புரிந்து வந்த மங்கம்மாள் தஞ்சாவூரை முற்றுகையிட்டு ஷாஜியை முறியடித்தான். தஞ்சாவூர் 1694-ல் டில்லி முகலாயர்களுக்குத் திறை செலுத்த ஒப்புக்கொண்டது.

ஷாஜி வடமொழி இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் ஊக்கமளித்து வந்தான். பல வடமொழிப் புலவர்களைப் புரந்து வந்தான்.

மதுரை நாயக்கர்கள் : சொக்கநாதன்

சொக்கநாத நாயக்கன் இராமநாதபுரத்தை ஆண்டுவந்த கிழவன் சேதுபதி என்பவனுடன் நட்புறவு கொண்டிருந்தான். கிழவன் சேதுபதியின் மைத்துனன் இரகுநாதன் புதுக்கோட்டை மன்னனாக்கப்பட்டான். மதுரை நாயக்கனுக்குத் தான் புரிந்த பேருதவிக்கு ஈடாகக் கிழவன் சேதுபதி 'பராராசகேசரி' என்ற பட்டம் வழங்கப்பெற்றான். சொக்கநாதனின் இறுதி நாட்கள் துன்பந் தோய்ந்திருந்தன. அவனுக்கு நல்வாய்ப்புகள் ஒன்றேனும் கிட்டவில்லை, அவன் நோக்கம் ஒன்றேனும் நிறைவேறவில்லை.

வாழ்க்கையில்

ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்களினாலும், நாட்டில் தோன்றிய பல பிளவுகளைக் கண்டு அடைந்த ஏக்கத்தினாலும் சொக்கநாதன் மனமுடைந்து 1682-ல் இவ்வுலகினின்றும் விடுதலை பெற்றான்.

சொக்கநாதனுக்குப் பின்பு அவனுடைய மகன் ரங்ககிருஷ்ண முத்து வீரப்பன் (நான்காம் வீரப்பன், 1682-9) பட்டமேற்றான். அவன் அரசி மங்கம்மாள் வயிற்றில் பிறந்தவன். சொக்கநாத நாயக்கனின் வலுவற்ற ஆட்சி முறையினால் அவனுடைய நாட்டின் சில பகுதிகளை மைசூர் மன்னனும், தஞ்சை மன்னன் சாம்பாஜியும் பறித்துக்கொண்டனர். எஞ்சிய பகுதியே வீரப்பன் கைக்கு எட்டிற்று. அவன் முடிசூட்டிக் கொண்டபோது மதுரை

நகரமே மைசூரின் பிடயில்தான் இருந்தது. எனினும், சாம்பாஜியின் படையெடுப்புகள் பலவற்றுள் சிக்கித் திணறிக் கொண்டிருந்த மைசூர் வேந்தன், இறுதியில் மதுரையைக் கைவிட்டு ஓடும் நிலை ஏற்பட்டது. மைசூரின் தொல்லைகளிலிருந்து வீரப்பனும் விடுபட்டான். வீரப்பன் இளமையும் நுண்ணறிவும் வாய்ந்தவன். அண்டை நாடுகளினால் அலைக்கழிக்கப்பட்டிருந்த தன் நாட்டுக்கு அவன் புத்துயிரூட்டினான். மதுரை மாநகரின் உரிமையையும், பெருமையையும் கண்போலக் காத்து வந்தான். அவனுடைய நெஞ்சுரத்தைப் பற்றியும், வீறாப்பைப் பற்றியும் ஒரு வரலாறு வழங்கி வருகின்றது. அவன் காலத்தில் டில்லி பாதுஷாவானவன் தன் செருப்புகளுள் ஒன்றைச் சிவிகையில் ஏற்றிப் படைகள் புடைசூழ அலங்காரக் கோலத்தில் தனக்குத் திறை செலுத்தி வந்த நாடுகளுக்குத் திருவுலா அனுப்புவது வழக்கம். மன்னர்கள் தம் நாட்டின் எல்லையிலேயே செருப்பை வணங்கி வரவேற்று, நகருக்குள் படையினரை அழைத்துச் சென்று, செருப்பைத் தம் அரியணையின்மேல் வைத்து மீண்டும் வணக்கம் செலுத்தி, விலையுயர்ந்த பரிசிற்பொருள்களையும், திறையையும் டில்லி பாதுஷாவுக்காக அளிப்பார்கள். ரங்ககிருஷ்ண முத்து வீரப்பன் காலத்திலும் டில்லிச் செருப்பு

ஏந்திய கோலம் ஒன்று திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வந்து சேர்ந்தது. மன்னன் அதை மதித்து வரவேற்க மறுத்து விட்டான். டில்லிப் படைத்தலைவர்கள் செருப்பைத் தாங்கிக் கொண்டு கொலுமண்பத்துக்கு வந்தனர். வீரப்பன் மிக்க இறுமாப்புடன் தன் அரியணைமேல் நாளோலக்கத்தில் வீற்றிருந்தான். டில்லி வீரர்கள் அவன் திமிரைக் கண்டு சீறினார்கள். மன்னன் செருப்பை எடுத்துத் தன் அடிகளின்கீழ் வைக்கும்படி டில்லி வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். கட்டளையை மீறுபவர்கள் தன் வாளுக்கு இரையாவர்கள் என்றும் மருட்டினான். அவர்கள் நடுநடுங்கிச் செருப்பை எடுத்து அவனுடைய அடிகளின்கீழ் வைத்தார்கள். வீரன் அதைத் தன் பாதம் ஒன்றில் அணிந்துகொண்டு 'எமக்கு ஒரு சோடிச் செருப்புகள் வேண்டியிருக்க, ஒற்றைச் செருப்பை அனுப்பிவைத்திருக்கும் உம் மன்னன் அறிவிழந்தானோ?' என்று கூறிக் கொக்கரித்தான். தன் வீரர்களைக் கொண்டு முகலாயப் படையைக் கொண்டு சிதறடித்தான். நடந்ததைக் கேள்வியுற்ற டில்லி பாதுஷாவும் அதுமுதல் செருப்புக் கோலம் அனுப்புவிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டானாம்.

வீரப்பன் அனைவருடனும் கலந்து பழகினான். அவன் மாறுவேடம் பூண்டு நாடு சோதனை செய்து மக்களின் கண்ணீரை நேரில் துடைப்பான். நீதியையும் நேர்மையையும் பாராட்டிப் புரந்தான்; சமயச் சேற்றில் அழுந்தாது நடுநிலைமையில் நின்றான்; கோயில்களுக்கும் சத்திரங்களுக்கும் பல நன்கொடைகள் வழங்கினான். அவன் ஒரு மனைவிக்குமேல் மறு மனைவியைத் தீண்டாத நோன்பு நோற்றவன். அந்தப்புரக் கேளிக்கைகளை வெறுத்தான். அவன் செங்கோன்மையை மக்கள் தொடர்ந்து பெற்றுப் பயனுறாதவாறு மரணதேவன் குறுக்கிட்டான். அவன் ஆயுள் 1689-ல் முடிவடைந்தது.

ரங்ககிருஷ்ண முத்துவீரப்பன் இறந்தபோது அவன் மனைவி கருவுற்றிருந்தாள்; ஆண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றுக் கொடுத்துவிட்டுத் தீக்குளித்து உயிர்துறந்தாள். பிறந்த மூன்றாம் மாதத்திலேயே அக் குழந்தை விசயரங்க சொக்கநாதன் என்ற பெயரில் அரியணை ஏற்றுவிக்கப்பட்டது.

மங்கம்மாள் தன் பேரனுக்குப் பிரதிநிதியாக (Regent) இருந்து அரசாட்சியை மேற்கொண்டாள். அவள் நுண்ணறிவும் வரும்பொருள் உணர்வும் ஆட்சித் திறனும் கைவந்தவள். ஆட்சிப் பொறுப்புகளை ஏற்றுக் கொண்டவுடன் டில்லி பாதுஷாவுக்குத் தன் பணிவைத் தெரிவித்துக் கொண்டாள். தக்கணம் முழுவதையும் தன் குடையின்கீழ் ஆண்டு வந்த அவரங்கசீபு மதுரைச் சீமையின்மேல் பாய்ந்து வருவதற்கு நெடுநாள் ஆகாது என்று அறிந்து மங்கம்மாள் முகலாய மன்னனுக்குப் பணிந்து தன் நாட்டையும், தன்னையும் அழிவினின்றும் காப்பாற்றிக் கொண்டாள். முகலாய பாதுஷாவின் சேனாதிபதி சுல்பிகர் அலிகானுக்கு அளவற்ற விலையுயர்ந்த செல்வங்களை வழங்கி, அவனுடைய துணையைப் பெற்றுத் தஞ்சை மன்னன் கைப்பற்றியிருந்த மதுரை தேசத்தின் பகுதிகளை மீட்டுக் கொண்டாள். மராட்டியருக்கு அடிக்கடி இலஞ்சங் கொடுத்து அவர்களுடைய

தொல்லைகளுக்கு ஓர் எல்லை கட்டிவைத்தாள். திறை செலுத்த மறுத்த கேரளத்து மன்னன் இரவிவர்மன் மேல் மங்கம்மாள் படையெடுத்து (1697) வெற்றிவாகை சூடினாள். அவளுடைய படைத்தலைவன் தளவாய் நரசிம்மன், அவனிடமிருந்து அளவிறந்த பொன்னும், பொருளும், பெரிய பீரங்கிகளும் கவர்ந்து வந்தான்.

ஜெசுட் பாதிரிகளின் கடிதங்களிலிருந்து நாயக்கர் ஆட்சி காலத்திய செய்திகள் பலவற்றை அறியும் வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது. அவர்கள் கூறும் செய்திகள் அவ்வளவும் அப்பட்டமான உண்மை என்று கூறமுடியாது. கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்ப வந்த அவர்கள் இந்து மன்னரைப் பற்றியும், இந்துக்களின் சமூக வாழ்க்கையின் பல்வேறு கூறுபாடுகளைப் பற்றியும் தாம் கண்டறிந்த அல்லது கேட்டறிந்த செய்திகளை மிகைப்படுத்தியும், திரித்தும், மறைத்தும் எழுதியிருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், அவர்கள் கூற்றில் ஓரளவு உண்மையையும் காணலாம்.

நாயக்கர் ஆட்சியில் மன்னனும், அவனுடைய அமைச்சரும் மத்திய அரசாங்கப் பொறுப்புகளையும் ஏற்றியிருந்தனர். நாடு பல பாளையங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு பாளையத்துக்கும் பாளையக்காரன் ஒருவன் தலைவனாக இருந்து அரசாங்கத்தை நடத்தி வந்தான். மன்னன் அரசாங்கத்தின் தலைவனாகச் செயல்பட்டுவந்தான். அவனுடைய தலைமைச் செயலாளன் அல்லது அமைச்சன் தளவாய் என்பவன் அரசாங்கத்தை நடத்திவரும் பொறுப்புடன் படைத்தலைமைப் பொறுப்பையும் ஏற்று நடத்தி வந்தான். எனவே, நாட்டின் குடிநலத்தைப் பேணும் பொறுப்புத் தளவாயின் கைகளில் குவிந்திருந்தது. நாயக்கரின் முதல் தளவாயான அரியநாதன் பிரதானியாகவும் (படைத்தலைவனாகவும்) செயல்பட்டுவந்தான். அரியநாதனுக்குப் பிறகு பொறுப்பேற்ற இராமப்பையன் என்ற தளவாய் ஆற்றலிலும், புகழிலும், அரியநாதனுக்குச் சளைத்தவனல்லன். மங்கம்மாளுக்கு அமைச்சு புரிந்த தளவாய் நரசிம்மப்பையன் ஜெசுட் பாதிரிகளின் பாராட்டைப் பெற்றுள்ளான். இராயசம் (செயலாளன்) என்ற அலுவலன் தளவாய்க்கு அடுத்து நின்றவன். இவனுக்கும் மன்னனிடம் செல்வாக்கு உண்டு.

பிற்கால மதுரை நாயக்கர்கள்

மதுரை நாயக்கர்களுக்கு மறவர்களின் தலைவனான கிழவன் சேதுபதி என்று அழைக்கப்பட்ட இரகுநாத சேதுபதியானவன் (1674-1710) தீராத தொல்லைகள் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் நாயக்கர்களுக்குத் திறை செலுத்த மறுத்தான். அது மட்டிலுமன்றி இராணி மங்கம்மாள் தஞ்சாவூரின்மேல் போர் தொடுத்தபோது (1700) கிழவன் சேதுபதி தஞ்சை மன்னன் ஷாஜியுடன் சேர்ந்துகொண்டான். அவனுடைய ஆணவத்தைக் குலைக்கும்பொருட்டு இராணி மங்கம்மாள் மறவர் நாட்டின்மேல் படையெடுத்தாள் (1702). ஆனால், அப் போர் அவளுக்குத் தோல்வியில் முடிந்தது. அவளுடைய அமைச்சன் தளவாய் நரசிம்மப்பையன் போரில் புண் பட்டிறந்தான். கிழவன் சேதுபதியின் கைகள் மேலும் வலுவடைந்தன. அவன் இராமநாதபுரத்தில் பல கோட்டை கொத்தளங்கள்

அமைத்தான் ; பாதுகாப்பு அணிகள் நிறுவினான். இராமநாதபுரத்தின்மேல் படையெடுத்து வந்த தஞ்சாவூர் மராட்டிய மன்னனைக் கிழவன் சேதுபதி முறியடித்தான் (1709). அஃதுடன் அமையாமல் அவன் அறந்தாங்கிக் கோட்டைகளையும் கைப்பற்றினான். மங்கம்மாளின் மேலாட்சியினின்றும் நடுவிய இராமநாதபுரம் தனியொரு நாடாகவே இயங்கி வரலாயிற்று.

இராமநாதபுரத்தில் கிறித்தவர்களின் சமயப் பிரசாரமும் மதமாற்றமும் ஏறிக்கொண்டே போயின. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கிறித்தவர்களாக மாறிவந்தனர். கிறித்தவர்கள் இந்துக் கோயில்களையும் தெய்வங்களையும் எள்ளி நகையாடினர் ; இலிங்க உருவங்களை உடைத்தார்கள். இந்துக்களின் நெஞ்சம் புண்பட்டது. பல பல நூற்றாண்டுகளாகப் பயின்று வந்த இந்து சமயமும், கோயில் வழிபாடுகளும், இந்துப் பண்பாடும் அழிந்து மறைந்துவிடுமே என்று எண்ணிக் குடிமக்களும் கிழவன் சேதுபதியும் அஞ்சி நடுங்கினர். கிறித்தவப் பாதிரி பிரிட்டோ (Father John de Britto) சமயப் பிரசாரங்களிலும், இந்துக்களைக் கிறித்தவர்களாக மாற்றுவதிலும் வெகு முனைப்புடன் பணியாற்றிவந்தார். பல்லாயிரம் இந்துக்கள் அவரால் கிறித்தவர்களாக மாறினர். இப் பாதிரியின் ஏற்பாடுகளில் தடியதேவன் என்பான் ஒருவனும் சேர்ந்தான் ; கிழவன் சேதுபதியின் தம்பி மகளை மணந்திருந்தான். தடியதேவன் 'ஞான ஸ்நானம்' பெற்றுக்கொண்டதும் தன் இளம் மனைவியைத் தள்ளிவிட்டான். அவள் கிழவன் சேதுபதியிடம் தன் கணவனின் நடத்தையைப் பற்றி முறையிட்டாள். தன் குடும்பத்தையே குலைக்குமளவுக்குப் பிரிட்டோவின் பணிகள் வளர்ந்து விட்டதையறிந்து கிழவன் வெகுண்டான். தன் சினத்தை அவன் கிறித்தவ ஆலயங்களின்மேல் கொட்டினான். கிறித்தவ ஆலயங்கள் இடித்து நிரவப்பட்டன. கிழவன் ஆணையின்மேல் பாதிரி பிரிட்டோவும் கொல்லப்பட்டிருந்தார். ஏனைய பாதிரிகளும் பல கொடுமைகளுக்குள் ளானார்கள். கிறித்தவர்களை ஒறுப்பதில் கிழவன் வெகு முனைப்புடன் செயல்பட்டான். கிழவன் சேதுபதியின் கொடுமைகளுக்குள்ளாகித் துன்புற்று வந்த கிறித்தவர்கள் மக்களிடையே ஒரு புரட்டைத் திரித்துவிட்டார்கள். சமாதி செய்யப்பட்டிருந்த பிரிட்டோ பாதிரியின் சடலம் பல அற்புதங்களை இயற்றுகின்றதென்று அவர்கள் ஓயாமல் மக்களுக்கு ஓதிவந்தார்கள். மக்கள் மனமும் கரையலாயிற்று. கிழவன் சேதுபதி இறந்த பிறகு அவனுக்குப் பின் அரியணை ஏறிய வடுகநாத தேவனும் கிறித்தவர்கட்கு ஆதரவு அளித்து வரலானான்.

மதுரை தேசத்தில் ராணி மங்கம்மாள் கிறித்தவர்களிடம் அன்பாகவே நடந்துகொண்டாள். ஆகவே கிறித்தவக் குடிமக்களும், பாதிரிகளும் அவளிடம் இணக்கமாக வாழ்ந்து வந்தனர். மங்கம்மாள் அரசியல் நுண்ணறிவும், வினைத்திட்டமும், மடியின்மையும் வாய்க்கப் பெற்றவள். இஸ்லாமியக் குடிமக்களையும் போற்றி வந்தாள். அவள் மகூதிகள் கட்டுவதற்கும், தர்க்காக்கள் அமைப்பதற்கும் பல தானங்கள் வழங்கினாள். இந்து சமயத் தொண்டுகளிலும் அயரா ஊக்கங்கொண்டிருந்தாள். மங்கம்மாள் நல்ல சாலைகள் அமைத்தாள் ; சத்திரங்கள் கட்டினாள் ; சாலையோரக் கிணறுகள் வெட்டினாள் ; தண்ணீர்ப் பந்தல்கள் ஏற்படுத்தினாள் ; உழவுத் தொழிலின்

வசதிக்காகப் பல பாசன வசதிகள் செய்துகொடுத்தாள்.

மங்கம்மாளின் இறுதி நாள்கள் இனிமையாகக் கழியவில்லை. அவளுடைய பேரன் பொறுப்பு வயதை எட்டியபோது அவனுக்கு அரிசுமையை மாற்றிக்கொடுக்க மறுத்தாள். அதனால் அவன் அவளை வெறுத்தான். பதினெட்டாண்டுகள் ஆட்சி நடத்தி வந்து 1706-ல் அவள் காலமானாள். மங்கம்மாளின் பேரனும், ரங்ககிருஷ்ணனின் மகனுமான விசயரங்க சொக்கநாதன் 1706-ல் முடிசூட்டிக் கொண்டான் ; அவன் ஆட்சி முவதிலும் நாட்டில் துன்பங்களும் தொல்லைகளும் மலிந்தன. நாடு சீர்குலைந்தது. மன்னனின் கொடுங்கோன்மையின்கீழ்க் குடிகள் வாட்டமுற லாயினர். மக்கள் ஆங்காங்குக் கிளர்ச்சிகளில் இறங்கினர். தாங்க முடியாத வரிச் சுமையை எதிர்த்துக் கோயில் பணியாள் ஒருவன் கோயில் கோபுரத்தின் மேலிருந்து கீழே குதித்து உயிர் துறந்தான் என்று கல்வெட்டுச் செய்தி ஒன்று கூறுகின்றது (1710). இராமநாதபுரச் சீமையில் கிழவன் சேதுபதி 1710-ல் காலமானான்.

ஆட்சித் திறனும் அரசியல் சூழ்ச்சியும் வாய்ந்த அவனுடைய வாணாள் முடிவுற்றவுடனே விசயரகுநாதன் சேதுபதியானான். அவன் தன் குடிமக்களின் அன்பைப் பெற்றான் ; மிக்க சமயப் பற்றுடையவனாக இருந்தான். அவன் அடிக்கடி இராமேசுவரம் யாத்திரை சென்று வருவது வழக்கம். இராமேசுவரம் கோயிலுக்குப் பல நன்கொடைகள் வழங்கினான். விசயரகுநாத சேதுபதி இளகிய உள்ளமுடையவன் ; சமரசம் பாராட்டியவன் ; கிறித்தவர்களிடம் பரிவு காட்டினான். அதனால் மறவர் சீமையில் 1714-15 ஆண்டுகளில் கிறித்தவ சமயம் செழித்து வளர்ந்தது.

விசயரகுநாதனுக்குப் பின் அரசரிமைக் கிளர்ச்சிகள் எழுந்தன. பவானிசங்கரன் என்பவனும், தாண்டதேவன் என்பவனும் அரியணைக்குப் போட்டியிட்டனர். இப் போட்டியினால் பல போர்கள் ஏற்பட்டன. அப் போர்களில் மதுரை மன்னனும், தஞ்சாவூர் மன்னனும் கலந்துகொண்டனர். தாண்டதேவன் போரில் உயிர் துறந்தான். பவானி சங்கரனே சேதுபதியாக அரியணை ஏறினான். பவானி சங்கரனைப் பிரபுக்களும் குடிமக்களும் வெறுத்தனர். தஞ்சை மன்னன் படையெடுத்தான். உறையூரில் நடந்த போரில் (1729) பவானி சங்கரன் தோற்றுப் பகைவரால் சிறைபிடிக்கப்பட்டான். இராமநாதபுரம் பங்கு போடப்பட்டது. ஒரு பங்கு தஞ்சாவூருக்குக் கிடைத்தது. எஞ்சிய பங்கு இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவற்றுள் ஒரு பங்கு இராமநாதபுரம் சீமை ; அதற்குக் கட்டையதேவன் என்பவன் குமார முத்து விசயரகுநாத சேதுபதி என்ற பெயரில் அரசனானான். மற்றொரு பங்கு சிவகங்கைச் சீமை ; அதற்கு ஒரு பாளையக்காரன் மன்னனானான்.

மதுரை நாயக்கன் விசயரங்க சொக்கநாதன் அடிக்கடி கோயில் குளங்களுக்கு யாத்திரை போவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தான். அரசாங்கப் பண்டாரத்தைக் கோயில்களுக்கும் பல்வேறு அறக்கட்டளைகளுக்கும் செலவிட்டான். அவனுக்கு உள்ளத் திட்பமும் பொறுப்புணர்ச்சியும் இல்லாக் காரணத்தால், அவனுடைய அமைச்சர்களான நரசபபையனும் வேங்கட ராகவாசாரியனும் அரசாங்க வருவாய்

அனைத்தையும் கொள்ளைகொண்டனர். விசயரங்க சொக்கநாதனிடம் திருமணத் தொடர்புகொள்ளும் விருப்பத்துடன் சிங்களத்து மன்னன் தூதனுப்பினான். நாயக்கன் தான் உயர்குடியென்றும், சிங்களவன் தாழ்குடி என்றும் கூறி, அத் தொடர்பை மறுத்தான். அவன் காலத்தில் நாடு சரிவுற்றது. 1732-ல் காலமானான்.
மீனாட்சி (1732-36)

விசயரங்க சொக்கநாதனுக்கு ஆண்மகவு பிறக்கவில்லை. ஆகவே அவன் அரசி மீனாட்சியே ஆட்சிப் பொறுப்புகளை மேற்கொண்டாள் (1732). பங்காரு திருமலை என்பவன் மகன் விசயகுமாரனைச் சுவீகாரம் எடுத்துக் கொண்டாள். ஆனால், தன் மகன் அரசரிமை பெற்றுப் பட்டங் கட்டிக்கொள்ளுவது தந்தைக்கு விருப்பமில்லைபோலும். பங்காரு திருமலை நாயக்கனும் தளவாய் வேங்கடாசாரியனும் மீனாட்சியை அரியணையினின்றும் இறக்குவதற்குப் பல சூழ்ச்சிகள் மேற்கொண்டனர். அதே சமயம் ஆர்க்காட்டு நவாபானவன் மதுரையையும் தஞ்சாவூரையும் தாக்கி அழிக்குமாறும், அந்தச் சீமைகளிலிருந்து திறைகவர்ந்து வருமாறும் தன் மகன் சப்தர் அலியையும் மருமகன் சந்தா சாயபுவையும் மிகப் பெரும்படைக்குத் தலைவராக ஏவினான். அவர்களும் திருச்சிராப்பள்ளிச் சீமையை நெருங்கினர். தானாக விளைந்த இவ்வரிய வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள நன்றிகெட்ட பங்காரு நாயக்கன் தயங்கவில்லை. அவன் சப்தர் அலிக்கு இலஞ்சத்தை வாரிக்கொடுத்து அவனைத் தன் கட்சிக்கு மடக்கிக் கொண்டான். மீனாட்சியின் கடுங்காவலில் இருந்துவந்த திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையைத் தாக்கித் தகர்த்தல் எளிதன்று என்பதைச் சப்தர் அலி அறிவான். ஆகவே, பங்காரு நாயக்கனுக்கும் மீனாட்சிக்கும் இடையே நடந்துகொண்டிருந்த அரசரிமைப் பூசல்களில் தான் தலையிட்டு விசாரித்துத் தீர்ப்புக் கூறுவதாக அவன் வாக்களித்தான். ஆனால், மீனாட்சி அவனுடைய சொற்களை நம்பி ஏமாறவில்லை. எனவே, சப்தர் அலி பங்காரு திருமலையின் கட்சியில் சேர்ந்துகொண்டு சந்தா சாயபுவினிடம் இவ் வழக்கை ஒப்படைத்தான். சந்தா சாயபுவுடன் உடன்படிக்கை ஒன்று செய்து கொள்வதற்காக மீனாட்சி விரைந்தாள். அவ்விருவருக்குள் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையின்படி மீனாட்சி வழங்கிய ஒரு கோடி ரூபா இலஞ்சத்தை ஏற்றுக்கொண்டு திருச்சிராப்பள்ளியை விட்டுப் போய்விடுவதாகச் சந்தா சாயபு கொரானின்மேல் சத்தியம் செய்து வாக்குக் கொடுத்தான் ; அந்நகரை விட்டுவிட்டு மதுரையை நோக்கித் தன் படைகளைச் செலுத்தினான். அதற்குள் பங்காரு நாயக்கன் மீனாட்சியுடன் உடன்பாடாக இருப்பதாக மீனாட்சியிடம் கூறி ஒப்பந்தம் ஒன்றும் செய்து கொடுத்தான். அவள் பங்காரு நாயக்கன், தன்னுடைய சுவீகார மகன் இருவரையுமே மதுரையைக் காப்பாற்றுமாறு அனுப்பிவைத்தாள். தன் எண்ணம் நிறைவேறாமற் போனதைக் கண்ட சந்தா சாயபுவும் மனம் புழுங்கி ஆர்க்காடு திரும்பினான். பெரும் படையொன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு அவன் மீண்டும் ஒருமுறை திருச்சிராப்பள்ளியின்மேல் பாய்ந்து வந்தான் (1736). அவன்மீனாட்சியுடன் கலந்து இச்சகம் பேசி, அவளுடைய பகையைத் தான் வென்று அவளுக்குத் தனியரசு நல்குவதாக வாக்குறுதி செய்துகொடுத்து, அவளைத் தன் வஞ்சக வலைக்குள் போட்டுக் கொண்டான். அப் பேதையும் அவனுடைய சொற்களில் மயங்கித் தன் ஆட்சி உரிமை முழுவதையும் சந்தா

சாயபுவினிடமே ஒப்படைத்து விட்டாள். தான் திருச்சிராப்பள்ளிச் சீமையின் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டவுடனே சந்தா சாயபுவானவன் 80,000 குதிரைகள் அடங்கிய குதிரைப் படையொன்றையும் காலாட்படை யொன்றையும், மீனாட்சிக்கு உடன்பட்டவர்களான கோவிந்தையன், இராமனையன் ஆகிய இருவரின் தலைமையில் திண்டுக்கல்லை நோக்கி ஏவினான். திண்டுக்கல் கோட்டை பங்காரு திருமலை நாயக்கன் வசம் இருந்தது. பங்காரு திருமலை தன்னால் இயன்றவரை அப் படைகளை எதிர்த்துப் போரிட்டான். அம்மையநாயக்கனூரில் நடைபெற்ற பெரிய போரில் அவனுடைய ஆற்றல் சரிந்தது. திண்டுக்கல் கோட்டையும் வீழ்ந்தது. பங்காரு திருமலை கோட்டையைக் கைவிட்டுச் சிவகங்கைக்கு ஓடி ஒளிந்தான். சந்தா சாயபு தன்முன் எதிர்ப்பற்று விரிந்து கிடந்த மதுரை தேசம் முழுவதையுமே தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டான். மீனாட்சிக்குத் தான் கொடுத்த வாக்குறுதியை மீறினான். அரசி மீனாட்சியை அவளுடைய அரண்மனையிலேயே சிறையிட்டு வைத்தான். தனக்கு வந்த அவமானத்தைத் தாங்காதவளாய் மீனாட்சி நஞ்சுண்டு மாண்டாள் (1736). பங்காரு திருமலையின் அழுக்காற்றுக்கும் நாட்டுத் துரோகத்துக்கும் பலன் கைமேல் கிடைத்தது. அவன் நவாபு அன்வாருதீன் கைகளால் கொலையுண்டு மாண்டான். அவன் மகனான விசயகுமாரன் மதுரையை ஆளும் வாய்ப்பை இழந்து, விதி தன்னை வெருட்டிவர, சிவகங்கைச் சீமையில் அடைக்கலம் புகுந்தான். அதனுடன் மதுரை நாயக்கர் பரம்பரையும் மறைந்துபோயிற்று.

தமிழகத்தில் 13 முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டுவரை சமூக நிலை

தமிழகத்தில் பதின்மூன்று முதல் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலான கால அளவில் மக்கள் சமுதாயத்தில் பல துறைகளிலும் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்களானவை நாட்டின் வரலாறு, மொழிவளர்ச்சி, அயலவரின் தொடர்பும் அரசாதிக்கமும், கிறித்தவர் இஸ்லாமியருடனான உறவுகள் ஆகியவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டுள்ளன. மன்னர்களும் மக்களும் தொடர்ந்து கோயில்களுக்கும், மடங்களுக்கும், பிராமணருக்கும் தானங்கள் அளித்து வந்துள்ளனர்.

வலங்கை-இடங்கையினரின் பூசல்கள் ஓய்ந்தபாடில்லை. அரசர்கள் அடிக்கடி அவற்றில் தலையிட்டு அவற்றைத் தீர்த்து வைக்கவேண்டிய நெருக்கடியும் ஏற்பட்டுள்ளன.¹

பிராமணர்கள்

பிராமணர்கள் மன்னரிடமும், குறுநில மன்னரிடமும் சிறந்த தொண்டர்களாகவும், வரும்பொருள் உணர்ந்தவர்களாகவும், திருவருள் பெற்றவர்களாகவும் நடந்துகொண்டனர். சோழப் பேரரசர்களைப் போலவே விசயநகரப் பேரரசரும், நாயக்கர்களும் பிராமணருக்குப் பேராதரவு

தந்துவந்தனர்.2 விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கன் திருவானைக்காச் சங்கர மடத்துக்கு நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளான்.3 அம் மடத்தில் சோறு, தோசை, அதிரசம், சுகியன் ஆகியவை நிவேதனம் செய்யப்பட்டன.

விசயநகரப் பேரரசரும், நாயக்கரும், போசளரும் தமிழகத்துடன் அரசியல் தொடர்புகொண்ட பிறகு, தெலுங்கரும் கன்னடியரும் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழகத்தில் குடியேறினார்கள். அவர்களுள் பலர் பிராமணர்கள். பிராமணர்கள் பெற்று வந்ததனிச் சிறப்புகளையும், செல்வாக்கையுங் கண்டும் மனப்புகைச்சல் இன்றியே ஏனைய குடிமக்கள் அவர்களுடன் ஒத்து வாழ்ந்தார்கள் என்று சில வரலாற்று ஆசிரியர் கருதுவர். அவர்களுடைய கருத்துப் பொருத்தமானதன்று. பிராமணர்கள் நேர்மையும், கூர்த்த அறிவும், கணிதப் புலமையும், உடற்கட்டும் வாய்ந்தவர்கள் என்றும், ஆனால் அவர்கள் இறுமாப்புடையவர்களாகி மக்களின் வெறுப்புக்கு ஆளானார்கள் என்றும் போர்ச்சுகீசிய வணிகர் ஒருவர் எழுதியுள்ளார் (கி.பி. 1537). அதை நோக்குமிடத்துக் குடிமக்கள் அவர்களிடம் முழுக்க முழுக்க நல்லெண்ணமும் நல்லுறவும் கொண்டிருந்திருக்க முடியாது என்று ஊகிக்க இடமேற்படுகின்றது.

முஸ்லிம்கள்

தமிழகத்தில் முஸ்லிம்களின் குடியேற்றம் பதின்முன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே ஏற்பட்டுவிட்டதெனத் தெரிகின்றது. மாலிக்காபூர் படையெடுத்து வருவதற்கு முன்னரே முஸ்லிம்கள் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழகத்தில் நுழைந்து பாண்டி மன்னர்களின் படைத் தொழிலிலும் ஈடுபடலானார்கள். முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் காலத்தில் (1216-38) ஒரு கழனிக்குத் 'துலுக்கராயன் குழி' என்று பெயர் வழங்கி வந்துள்ளது.4 மற்றும் அரபியர்கள், யூதர்கள், பார்சியர்கள், சீனர்கள், மலேயர்கள், போர்ச்சுகீசியர்கள், வேறு பல ஐரோப்பிய நாட்டினர் ஆகியவர்கள் தமிழகத்துக்கு வந்து பல தொழில்களில் ஈடுபடலானார்கள். பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பார்சியர்கள் தமிழகத்தில் காணப்பட்டனர் என்று ஜோர்டானீஸ் பாதிரியார் கூறுகின்றார்.

பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் குலங்கள் நூற்றுக்கணக்கில் பெருகி வந்தன. சில குலங்கள் சிறுசிறு வகுப்புகளாகவும் பிரிந்து போனதுண்டு. கம்மாளர்கள் (கண்மாளர்கள்) பொற்கொல்லர் (தட்டார்)களாகவும், தச்சர்களாகவும், கருமார்களாகவும், கன்னார்களாகவும், சிற்பிகளாகவும் பிரிந்தார்கள். இவ் வகுப்புகளுக்கிடையே விருதுகள், நடைமுறை உரிமைகள் ஆகியவற்றின் காரணமாக அடிக்கடி சச்சரவுகள் நேர்ந்ததுண்டு. ஒருமுறை மதுரை வீரப்ப நாயக்கன் தலையிட்டு இவர்களுடைய சச்சரவு ஒன்றைத் தீர்த்துவைத்தான் ; நல்லுறவு உடன்படிக்கை ஒன்றையும் ஏற்படுத்தினான்.5 கருமார்களுக்கும், தச்சர்களுக்கும், தட்டார்களுக்கும் நிலங்கள் தானமாக அளிக்கப்பட்டன.6 இவ்வைந்து வகுப்பினர் ஒன்றுகூடல் (உடன்கூட்டம்) கூடாது என்று ஒர் அரசாணை பிறந்ததுண்டு.7

எண்ணெய் ஆடிய வாணியர் (செக்கார்)களுக்குள் பூசல்கள் ஏற்பட்டதுண்டு. ஒரு முறை, அவர்கள் அதைத் தீர்த்துக் கொண்டு தமக்குள் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டுள்ளனர்.8 வாணியர்கள் எள், இலுப்பைக் கொட்டை, தேங்காய், ஆமணக்கு ஆகியவற்றினின்றும் எண்ணெய் எடுத்தனர்; இலுப்பை நெய் கோயில் விளக்கெரிக்கவும் பயன்பட்டது. குயவர்கள், வண்ணார்கள், நாவிதர்கள் ஆகியவர்கள் தத்தம் குலத்தொழிலில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வந்தார்கள்.

செட்டிகள் வாணிகம் செய்தார்கள். முஸ்லிம்களும் வாணிகத் தொழில் செய்து வந்தார்கள். உழவுத் தொழில், தொழில்கள் யாவற்றினும் தலையாயதாகப் போற்றப்பட்டு வந்தது. அரசாங்கத்துக்குக் கிடைத்த வருமானத்தில் பெரும்பகுதி உழவர்களிடமிருந்தே திரட்டப்பட்டது. ஏனைய கைத்தொழில்களும், மக்களின் குடிநலமும், வாழ்க்கைத் தரமும் உழவுத் தொழிலின் அடிப்படையிலேயே வளர்ந்து வந்தன.

கைக்கோளர்கள் தமிழரின் சமூகத்தில் கம்மாளர்களைப் போலவே மிகவும் சிறப்பான இடம் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் ஏற்கெனவே கோயில் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். கைக்கோளர் படை எனத் தனிப் படைகள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. நாளடைவில் அவர்கள் நெசவுத்தொழிலில் ஈடுபட்டுக் குடிமக்களுக்குப் பலவகையான துணிகளை நெய்து கொடுத்தார்கள். ஊர்தோறும் கைக்கோளர்களுக்கெனத் தனித் தெருக்களே அமைந்திருந்தன.9 கைக்கோளர்கள் நெய்துவந்த தறிகளுக்கு வரிகள் போடும் வழக்கம் தொடர்ந்து காணப்படுகின்றது.10 பட்டடை மூலாயம் என்பது விசயநகர மன்னர்கள் தறிகளின்மேல் விதித்த வரியாகும்.11

கைக்கோளர்கள் பல்லக்கு ஏறிச் செல்லவும், தமக்கு முன்பு சங்கு ஊதப்பெறவும் காஞ்சிபுரத்திலும் விரிஞ்சிபுரத்திலும் புதிய உரிமைகளைப் பெற்றனர்.12 இவ் வரிமைகளை வழதலம் பட்டுக் கைக்கோளரும் வழங்கப் பெற்றார்கள்.13 கைக்கோளருக்குமுதலிகள் என்று குலப் பட்டப் பெயர் வழங்கிற்று.14 தேவரடியார்களில் ஒரு பிரிவினர் இக் குலத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவும் இருந்தனர்.15 கைக்கோளருடன் கம்மாளர்கள் சம உரிமைக்காகப் போராடியுள்ளனர். கைக்கோளர்கள் பாவாடை விரித்தல், பரிவட்டம் தாங்குதல் போன்ற உரிமைகள் வழங்கப் பெற்றிருந்தனர். அவற்றைக் கம்மாளரும் வற்புறுத்திப் பெற்றார்கள்.16 நெசவுத் தொழிலின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து கைக்கோளர்கள் ஊரில் புதிதாகக் குடியமர்த்தப்பட்டதும், அவர்கள்மேல் விதிக்கப்பட்டிருந்த இடங்கை வரியினின்றும் அவர்கட்கு விலக்கு அளிக்கப்பட்டதும் கல்வெட்டுச் செய்திகளினின்றும் வெளியாகின்றன.17

வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் இப்போது வடபாதிமங்கலம் என்று வழங்கும் மாதேவி மங்கலத்தில் வாழ்ந்திருந்த கைக்கோளர்கள், செட்டிகள், கச்சவட வணிகர், சேனையங்காடிகள், கோயிலங்காடிகள், செக்கு வணிகர், உறைகாரார் ஆகியவர்கள் ஒன்றுகூடி, தனிநின்று வென்றான் நல்லூர்,

மாதேவிமங்கலம் ஆகிய இரு ஊர்களையும் 'அஞ்சினான் புகலிட'மாக நிறுவினார்கள்.18 அரசு அல்லது மேற்குலத்தினர் இழைத்த கொடுமையினின்றும் தப்பிய குடிகள் இந்த இடத்தில் அடைக்கலம் புகலாம் ; அவர்கட்கு ஊறு ஒன்றும் விளையாது. சேனையங்காடி என்னும் சொல் சேனைகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடங்களில் கடை திறந்து வாணிகம் செய்தவர்களையும், கோயிலங்காடி என்னும் சொல் கோயில்களில் கடை வைத்திருந்தவர்களையும் குறிக்கும் போலும். கைக்கோளரின் உரிமைகள், விருதுகள் முதலியவை கல்லில் பொறித்து வைக்கப்பட்டன. ஒரு முறை அத்தகைய கல்வெட்டு ஒன்றில் இருந்த எழுத்துகளை இலைவணிகர்கள் அழித்துவிட்டார்கள். அதனால் கைக்கோளர்களும் தேவாங்கர்களும் சினமுற்று ஊரைவிட்டே போய்விட்டார்கள். ஆகவே, அவர்களுடைய சினத்தை மாற்றும்பொருட்டு அழிக்கப்பட்ட சாசனத்தின் படியொன்று மீண்டும் நிறுத்தப்பட்டது.19

திருவண்ணாமலையில் இரு தெருக்களில் கைக்கோளர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்குச் சங்கு, தண்டு, ஆனை, சாமரம் ஆகிய விருதுகளும், வலங்கைக்கு உள்ள வரிசைகள் அத்தனையும் நடத்தப் பட்டன. கைக்கோளருள் மூத்தவன் பெற்ற கைக்கோளர் என்று ஒரு பிரிவும் இருந்து வந்தது.21

குதிரைச் செட்டிகள் என்ற ஒரு குலத்தினர் குதிரை வாணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.22 அவர்கட்கு நாயக்கர்கள் என்றும் ஒரு பட்டப்பெயர் உண்டு. தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களில் அயல்நாட்டுக் குதிரைகள் கப்பல்களில் வந்து இறங்கின. இவற்றை வாங்கி விற்ற குதிரைச் செட்டிகள் சங்கம் ஒன்று மலைமண்டலத்தில் தன் அலுவலகத்தை அமைத்திருந்தது. இதைப் பற்றிய செய்திகள் சில கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுக் காஞ்சிபுரத்துக் கல்வெட்டுகளினின்றும் தெரியவருகின்றன.

வடஆர்க்காடு மாவட்டம் போளூர் தாலுக்கா குன்றத்தூர் முதலிய கிராமங்களில் 'பூமிதேவபுத்திரர்' என்ற ஒரு குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. குன்றத்தூரில் வலங்கை-இடங்கை மீகாம சமாஜம் என்று ஒரு நிறுவனம் இருந்ததாகவும், அதன் கணக்குகளை எழுத ஒரு கணக்குப்பிள்ளை அமர்த்தப்பட்டிருந்தார் என்றும் அறிகின்றோம்.23

வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் படைவீட்டில் நந்தகோபாலர், வண்துவராபதி என்ற குலங்கள் இருந்தன. அவற்றைச் சார்ந்தவர்கள் சோழ மண்டலத்திலும், மலைநாட்டிலும் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் மன்றாடிகள் (இடையர்). நந்தகோபாலர் பிரிவுக்குள் புகட் கோபாலர், வீரகந்த கோபாலர், விசயகந்த கோபாலர் என்ற உட்பிரிவுகள் இருந்தன.24

மேலும் பல குலங்கள் கல்வெட்டுச் செய்திகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. கம்பளத்தார்,25 கார்காத்த வேளாளர்,26 ரெட்டிகள்,27 கரைக்காட்டார்,28 கடிகாரத்து முதலியார்29 ஆகிய குலத்தார்களும் சிறப்புடன் வாழ்ந்து

வந்துள்ளனர். வட ஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு மாவட்டங்களில் அரசாட்சி புரிந்து வந்த குறுநில மன்னர்களான சம்புவராயர்கள் வன்னிய குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆவர்
வலங்கை - இடங்கைப் பூசல்கள்

வலங்கை-இடங்கை வகுப்பினரைப்பற்றி இந் நூற்றாண்டுகளில் பல விரிவான செய்திகளை அறிகின்றோம். இடங்கை வரி என்றும் வலங்கை வரியென்றும் வரிகள் விதிக்கப்பட்டு வந்தன.³¹ இவ்விரு வகுப்புகளில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த தனித்தனி 98 குலத்தினரைப் பற்றிய விளக்கம் ஒன்று அச்சுத தேவராளியரின் கல்வெட்டு ஒன்றில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.³² இவ்விரு வகுப்பினரிடையே அடிக்கடி சச்சரவுகள் நேரிட்டன. இரு வகுப்பினரிடையேயும் உயிர்ச்சேதம் நேர்ந்துள்ளது. இத்தகைய வகுப்புக் கலகம் ஒன்று முதலாம் வீரவிருபாட்சன் காலத்தில் மலையம்பட்டில் விளைந்தது ;³³ பிறகு அவர்களுக்குள் உடன்படிக்கையும் ஏற்பட்டது. வலங்கை வகுப்பினரின் தலைவன் ஒருக்காப் புலியுடையான் என்பவனை, வருதன்பட்டி இடங்கை வகுப்பைச் சார்ந்த தனிப் புலித்தேவன் என்பவன் கொன்றுவிட்டான். அதனால் இடங்கை வகுப்பினருக்கு ஒருக்காப் புலியன் கொடுத்துவந்த தொல்லைகள் நீங்கின. வீரப்பநாயக்கரும் கண்மாளக் குலத்தைச் சார்ந்த ஐந்து பிரிவினரும் அவனைக் கொன்ற இடங்கை வீரனுக்குச் சில சிறப்புரிமைகள் வழங்கி, அதற்கான வரிசை மானியப் பட்டயத்தையும் உபயசமயப் பட்டயத்தையும் எழுதிக்கொடுத்தனர்.³⁴

சில சமயம் இடங்கையினரும் வலங்கையினரும் ஒற்றுமையாக நின்று தமக்கு இடையூறு செய்தவர்களை எதிர்த்துத் தமக்குப் பொதுவில் நன்மை பயக்கக்கூடிய ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொடுத்துள்ளனர்.³⁵ இடங்கை மாசேனையார் என்பவர்கள் சந்திரகிரியில் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள்மேல் விதிக்கப்பட்ட இடங்கை வரியை வேளிருஞ்சேரி என்னும் இடத்தில் இருந்த தட்சிணாமூர்த்தி, அழகிய பெருமாள் கோயில்களின் திருப்பணிக்கென ஒதுக்கிக் கொடுத்தார்கள்.³⁶

பறையர்கள்

விசயநகர அரசாட்சியின்கீழ்ப் பறையரின் நிலை தாழ்ந்து கொண்டே வந்தது. அவர்களுக்கெனச் சேரிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சில சிறப்புரிமைகளையும் அவர்கள் போராடிப் பெற்றனர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தேவேந்திர குடும்பர் என்ற குலத்தினருக்கும் பறையருக்குமிடையே பெரும்பூசல் ஒன்று விளைந்தது. அதன் விளைவாகப் பறையர்கள் வெள்ளானை, வெண்குடை, கரடி (சிலம்பமாடுதல்), பகல் தீவர்த்தி, பாவாடை, இரு சிலம்புகள், இரு கொடுக்குகள் (இரு முன்றானையிலும் பூ வேலை செய்யப்பட்ட ஆடை), விழாக்களின்போது பதினாறுகால் பந்தல், பிணத்தைக் காடேற்றும்போது மூன்று தேர் உகைத்தல், பஞ்சவன் என்ற பட்டப் பெயர், பதினெண்வகை இசைக் கருவிகள் முதலியவற்றுக்கு உரிமை வழங்கப்பெற்றனர். அஃதுடன் அவர்களுக்கு ஒற்றைமாடி வீட்டில் வாழவும்

உரிமை கிடைத்தது.37

பறைச்சேரி ஒன்றிலிருந்து கிடைத்த வருமானம் சிவன் கோயிலுக்குத் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.38

தேவரடியார்கள்

தேவரடியார்கள் கோயில் பணியில் ஈடுபட்டு வந்தனர். தாயும் மகளுமான பெண்மக்கள் இருவர், பொன்னமராவதி கோயிலுக்கு அடிமைகளாகத் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு கோயில் நிருவாகிகளிடம் பிழைப்பை நாடினர். நிருவாகிகள் அவர்களைக் கோயில் தேவரடியார்களாக அமர்த்திக்கொண்டு அவர்கட்கு வீடுகளும் நிலங்களும் வழங்கினர் என்று கல்வெட்டுச் செய்தி ஒன்று கூறுகின்றது.39 திருமெய்யம் தாலுக்காவில் ராங்கியம் என்னும் ஊரில் கோயில் நிருவாகிகளும் ஊராரும் உமையம்மை என்ற பெண் ஒருத்தியைத் தேவரடியாராக ஏற்றுக் கொண்டு அவளுக்கு 'நாலு திக்கும் வென்ற மாணிக்கம்' என்ற விருதுப் பெயரையும் நிலங்களையும் வீட்டையும் வழங்கினர்.40 தேவரடியார்க்குப் பாதங்களில் சூலக்குறிச் சூடுபோடும் வழக்கம் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.41

சில பழக்கவழக்கங்கள்

கிராம தேவதைகளின் கோயில்களில் உயிர்ப்பலி கொடுக்கும் வழக்கமானது பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே இருந்து வந்ததற்குச் சான்று உண்டு. மேலைப் பனையூர்க் கல்வெட்டு ஒன்று42 '...கோனாட்டு நாச்சியார் திருநாளுக்கு நம்முடைய ஊரில் இடையன் பொன்னன் கோன் எழும்பன் நம்முடைய திருநாளுக்கு வண்டியிலேயே கிடாய்க்குட்டி ஏற்றிவந்து சந்திதோறும் கிடாய் வெட்டினதுகொண்டு இரண்டு ஊராரும் இருந்து இவனுக்குக் 'கலங்காத கண்டக் கோன்' என்ற பட்டமுங் கொடுத்து, கோயிலிலே ஒடுக்கமும் கொடுத்து, இந்தப் பட்டமும், இந்த ஒடுக்கமும் இவனே அனுபவித்துப் போதக் கடவனாகவும், மேலும் திருநாளுக்குக் கிடாய்க்குட்டியும் இடுவனாகவும்...' என்று கூறுகின்றது.

மத்திய அரசாங்கம் வலுவானதாக இல்லாததால் அந்நாள்களில் தடியெடுத்தவன் தண்டக்காரன் என்று கண்ட கண்ட இடமெல்லாம் பாளையக்காரர்களும், நிலக்கிழார்களும் அரசு செலுத்திவந்தார்கள். ஆகவே, நாட்டில் கொள்ளையும் கொலையும் மலிந்துகிடந்தன. நங்குபட்டி வட்டம் என்ற இடத்தில் இரு ஊராரிடையே பூசல் வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. மாடு பிடித்துச் செல்வது, கத்தி கட்டாரிகளைக் கொண்டு எதிர்எதிர்க் கிராமத்து மக்கள் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டுக் கண்டவர்களைக் கொல்லுவது ஆகிய கொடுங்குற்றங்களில் குடிமக்கள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இரு கிராமங்களிலும் இரத்த ஆறு பெருகிற்று. மக்கள் நூற்றுக்கணக்கில் கொலையுண்டு மாண்டு போனார்கள். எனவே, இரு கிராமத்துக் குடிகளும் ஒன்றுகூடித் தமக்குள் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு, தாம் மேற்கொண்டு

சமாதானமாக வாழ்ந்து வரவேண்டுமென்றும், பகைமையை மறந்து நட்புக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், கோயிலுக்கு முன்பு வாக்குறுதி ஒன்று செய்துகொடுத்தனர்.43

வேறு ஒரு கிராமத்தில் இரு படைவீரர்கள் திடீரெனத் தோன்றி இருபது குடிமக்களைப் படுகொலை செய்தார்கள். அவர்களுடைய சினத்துக்குக் காரணம் ஏதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் செய்த கொடுங்குற்றத்துக்கு மூன்று மா நிலம் அவர்களுக்குத் தண்டம் விதிக்கப்பட்டதாக நெடுங்குடிக் கல்வெட்டு (1480) ஒன்று கூறுகின்றது.44

வேறு பல வியப்பூட்டும் பழக்கவழக்கங்களும் நாட்டில் பயின்று வந்ததற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உண்டு. அரசு வழிகண்ட தேவன் என்னும் குறுநிலத் தலைவன் ஒருவனுடன் வலையர் உள்ளிட்ட குடிமக்கள் சிலர் அவனுக்கு ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்து கொடுத்தனர் (1476).45 அதன்படி, ஆடி மாதங்களிலும், கார்த்திகை மாதங்களிலும் அவனுக்கு அவனுடைய குடிமக்களான வலையர்கள் ஒவ்வொரு கண்ணி முயல்கள் கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும், பறையரும் பள்ளரும் இருகோழிகள் கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும், அவனுக்குப் பாவாடை, செம்மயிர், அடக்கம், நாடகசாலை, பகல் விளக்கு, ஏறச் சங்கு, இறங்கச் சங்கு, அங்கக் களரி, புளித்தண்டை, செண்பகராமன் வாழ்வு ஆகிய விருதுகளைக் கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும் குடிமக்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இந்த விருதுகளில் பல இன்னவென விளங்கவில்லை.

மற்றொரு கிராமத்தில் வேறு ஒரு விசித்திரமான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.46 ஊரில் ஏதேனும் ஒரு வீட்டில் மரணம் நேர்ந்தால், ஈமச்சடங்குகள் செய்வதற்கு அவ்வீட்டில் பெண்கள் இலராயின் 'வலைச்சி முக்காடு இட்டுச் சவத்துக்கு முன்னே மயானத்துக்குக் கூட்டிச் சவம் அடுக்கினால், மற்றாம் நாள் தண்ணீர் சொரிஞ்சு காடு ஆற்றுகிறதும், இரண்டு தொழிலும்...' வலையர்கள் செய்து வரவேண்டியவராக இருந்தனர். 'கூலிக்கு மாரடிப்பது' என்னும் வழக்கம் அக்காலத்திலும் இருந்தது வியப்பேயாகும்.

குற்ற விசாரணையின்போது பழுக்கக் காய்ச்சிய கொழு ஒன்றை உருவச்செய்து குற்றம் கண்டுபிடிக்கும் முறையை மக்கள் கையாண்டு வந்ததுண்டு.47

தமிழகத்தில் காணப்பட்ட பல பழக்கவழக்கங்களைப் பற்றியும், குல ஒழுகலாறுகளைப் பற்றியும், பெண்மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளைப் பற்றியும் கிறித்தவப் பாதிரிகள் பலர் எழுதி வைத்துள்ளனர். இந்து சமயத்தைப் பழிக்கவேண்டுவதும், மக்களின் பழக்கவழக்கங்களை எள்ளி நகையாட வேண்டுவதும், கிறித்தவ சமயத்தை உயர்த்திக் கூற வேண்டுவதும் அப்பாதிரிகளின் சீரிய நோக்கமாகும். எனவே, அவர்கள் தம்முடைய நூல்களில் பல மிகைபாடுகளையும், பொய்ச் செய்திகளையும், திரிபுகளையும் சேர்த்துள்ளனர். அவற்றைப் புறக்கணித்து, அவர்களுடைய நூல்களில் மெய்ப்பொருள் காண வேண்டியது வரலாற்று ஆய்வாளரின் கடமையாகும்.

தாம் நேரில் கண்டவற்றையும், கேட்டவற்றையும், படித்து அறிந்தவற்றையும், கற்பனை செய்துகொண்டவற்றையும் தொகுத்து நூல் எழுதியவர்களுள் தலையாயவர் ஆபி டூபாய் (Abbe Dubois) என்ற பாதிரியார் ஆவார். அவர் பிரெஞ்சு நாட்டினர்; 1770-ல் பிறந்தவர். தம் வாணாளின் பெரும் பகுதியையும் அவர் தமிழகத்திலேயே கழித்தார். தமிழரிடையே கலந்து பழகி அவர்களைப்போலவே உண்டு உடுத்தி வந்தார்; மக்கள் வாழ்க்கையை விரிவாக ஆராய்ந்து, 'இந்துக்களின் பழக்க வழக்கங்களும் சடங்குகளும்' என்னும் நூல் ஒன்றை இயற்றினார். தமிழ்நாட்டிலேயே வாழ்ந்திருந்து அவர் அந்நூலை இயற்றினாராயினும் அவர் அதில் கொடுத்துள்ள செய்திகளில் ஒருசில தவிர ஏனையவை அனைத்தும் தமிழகத்தைப் பற்றியவையல்ல. அந் நூலில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள சில நிகழ்ச்சிகள் கற்பனை எனத் தோன்றுகின்றன. பெண்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உடன்கட்டை ஏளினர் எனப் பல செய்திகளை அவர் கூறுகின்றார். மன்னர்களின் குடும்பங்களைத் தவிர ஏனைய குடிமக்களின் குடும்பங்களில் பெண்கள் பெருமளவில் உடன்கட்டை ஏறியதாக வேறு சான்றுகள் ஏதும் இல்லை. எனினும், தமிழரின் சமுதாயமானது குலவேறுபாடு, பொருளற்ற சடங்குகள், எண்ணற்ற சிறு தெய்வ வழிபாடுகள், உயிர்ப் பலிகள் முதலிய கண்முடிப் பழக்கங்களினால் அலைப்புண்டும் பிரிவுபட்டும் காணப்பட்டது என்பதை அந் நூலிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம்.

கிறித்தவப் பாதிரிகள் சிலர் தம் நலனுக்காகச் செய்து வந்த ஆக்கப் பணிகள் தமிழருக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் பலவிதங்களில் நன்மை பயந்தன. அண்டறிக்க பாதிரியார் (1520-1600) என்பவர் தமிழகத்தில் முத்துக்குளி துறையில் பரவமக்களிடையே சமயப் பிரசாரம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் ஜெசுட் மரபைச் சேர்ந்தவர். முதன் முதல் தமிழில் அச்சு எழுத்துகளை வடிவமைத்த பெருமை இவரையே சாரும் (1577). அவர் கிறித்தவ சமயத்துடன் தொடர்புகொண்ட தமிழ் இலக்கிய ஏடுகள் பல எழுதியுள்ளார். அவரைப் போலவே ராபர்ட்-டி-நொபிலி என்ற ரோமாபுரிப் பாதிரியும் தமிழ்நாட்டில் அடி வைத்த ஓராண்டுக்குள் தமிழ்மொழியை நன்கு பயின்றார். தலையில் குடுமி வைத்துக்கொண்டார்; பூணூல் அணிந்தார். அவர் மக்களுக்குத் தமிழிலேயே விவிலிய போதனைகள் செய்து வந்தார். தமிழில் அவர் பல உரைநடை நூல்களையும் வழங்கியுள்ளார்.

இலக்கியம்

சோழர்கள் பரம்பரை மறைந்து பாண்டியரின் ஆட்சி தோன்றிப் பதினமூன்று பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளில் நாடுபல நடுக்கங்கட் குள்ளாயிற்று. அக் காரணத்தால் தமிழில் பெரிய காவியங்கள் ஒன்றேனும் எழவில்லை. எனினும் உரையாசிரியர்கள் பலர் தோன்றிப் பண்டைய காப்பியங்கட்கும், தொல்காப்பியத்துக்கும் உரை கண்டனர். சமணர்கள் தமிழில் சிறந்த புலமை எய்தியிருந்தார்கள். அவர்களுள் பெரும்பாலார் துறவிகளாகவேயிருந்து நூல்கள் இயற்றினராதலால் அந் நூல்களுக்குத் தனிச் சிறப்பும் ஏற்றமும் அளிக்கப்பட்டன. கொல்லாமை,

புலால் உண்ணாமை ஆகிய ஒழுக்கங்கள் அறங்களுக்கெல்லாம் தலையாயவை எனச் சமண முனிவர்கள் தம் இலக்கியப் படைப்புகளில் எடுத்துக் கூறிவந்தனர். தமிழகத்தில் 'புலால் உண்ணாதவர்கள்' எனப் பொருள்படும் 'சைவ மரபு' ஒன்று வளர்ந்து வந்ததற்கு வழிகோலியவர்கள் அறங்கூறிய சமணரேயாவர்.

தமிழிலும் வடமொழியிலும் பல சாத்திர நூல்களும், தோத்திர நூல்களும், புராணங்களும் இயற்றப்பட்டன. வடமொழிச் சொற்கள் விரவிய தமிழ் உரைநடை ஒன்று உருவாயிற்று. அதற்கு 'மணிப்பிரவாள' நடை என்று பெயர். 48 முத்தும் பவளமும் கலந்த கோவை போன்று அழகுடைத்து என்பர் இந் நடையை, சமணரும் வைணவரும் இதைப் பெரிதும் கையாண்டனர். இதைச் சோழரின் கல்வெட்டுகளில் கையாண்டுள்ளதைக் காணலாம். ஸ்ரீ புராணம் என்னும் சமண காவியம் மணிப்பிரவாள நடையில் ஆக்கப்பட்டது.

வில்லிபுத்தூராரின் மகாபாரதமும், கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் கந்தபுராணமும் புராணப் படைப்புகளில் மிகவும் புகழ் பெற்றவையாம். வேதாந்த சித்தாந்தக் கருத்துகளை விளக்கிப் பல சிறு நூல்கள் உரைநடையில் 'கட்டளைகள்' என்னும் தலைப்பில் எழுந்தன. சோதிடம், கணிதம், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளிலும் நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

வடமொழியில் வியாச முனிவரால் ஆக்கப்பட்ட பாரதக் கதையைப் பலர் தமிழில் எழுதினர் என்ற செய்தியை இலக்கியங்களின் வாயிலாகவும், கல்வெட்டுகளின் வாயிலாகவும் அறிகின்றோம். அந் நூல்கள் இன்று முழு வடிவத்தில் கிடைத்தில. ஆனால், வில்லிபுத்தூராரின் பாரதம் சிதைவின்றித் தமிழகத்தில் வழங்கி வருவது அந்நூலின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. வில்லிபுத்தூரார் வைணவ மரபினர் ; தென்னார்க்காட்டில் சனியூர் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். வைணவ இலக்கியத்துக்கும், வைணவ சமயத்துக்கும் சிறந்த பணியாற்றியவர். ஆதலால், வில்லிபுத்தூராரை ஆழ்வார் என்றே அழைப்பர். வரந்தருவார் என்று வில்லிபுத்தூராருக்கு ஒரு மகன் இருந்தார். அவரும் புலமை சான்றவர் என்பது தம் தந்தையின் நூலுக்கு அவர் வழங்கிய சிறப்புப் பாயிரத்தால் அறிகின்றோம். வடமொழிப் பாரதம் பதினெண் பருவங்கள் கொண்டது ; வில்லியின் பாரதமோ பத்துப் பருவங்களில் முற்றுப் பெறுகின்றது. இந்நூல் சுமார் 4351 பாடல்களால் யாக்கப்பட்டது. இதில் வில்லிபுத்தூரார் தமிழ்ச் சொற்களையும், வடமொழிச் சொற்களையும் இணைத்து இணைத்துப் பாடியுள்ளார் ; எனினும், வடமொழிச் சொற்கள் யாவும் ஓசையில் குன்றியும், மெலிந்தும், நெகிழ்ந்தும் தமிழ்ச் சொற்களுடன் கரைந்துவிடுகின்றன. சந்தப் பாட்டுகளைப் பாடுவதில் வில்லிபுத்தூராருக்கு இணை அருணகிரிநாதர் ஒருவரைத்தாம் காட்டமுடியும் ; நாடு நகர வர்ணனைகளிலும் கிளைக் கதைகளிலும் சொற்களையும் காலத்தையும் சிதறவிடாமல் நூல் தொடக்கத்திலேயே கதையையும் தொடங்கிவிடுகின்றார் இந் நூலாசிரியர். வில்லிபுத்தூராழ்வார் வைணவராயினும் பாரதக் கதையின் இடையிடையே சிவபெருமான் புகழை வாயாரப்பாடுவது இந்நூலின் தனித்த ஒரு சிறப்பாகும். பாரதக் கதையை இவர் பல மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும்படி நாடக அரங்கின்

காட்சிகளாக அமைத்துள்ளார். மக்களின் மனோதத்துவத்தை இவர் நன்கு உணர்ந்தவராகக் காணப்படுகின்றார். நம் நெஞ்சில் எழும் பலவகையான உணர்ச்சிகளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அவற்றின் மாறுபாடுகளுக்கு ஏற்பத்தம் நூலில் படலத்துக்குப் படலம் திடீர்த் திருப்பங்கள் அமைத்தும், சொற்களைக் கோத்தும், சந்த வகைகளைக் கையாண்டும் கதையை விறுவிறுப்பாகவும், துரிதமாகவும் ஓட்டிச் செல்லுவது வில்லிபுத்தூராருக் கெனவே அமைந்துள்ள ஒரு தனிச் சிறப்பு எனலாம்.

வில்லியின் பாரதம் பதினெட்டு நாள் பாரதப் போர்முடிவுடன் முற்று பெறுகின்றது; பத்துப் பருவங்களில் அமைந்துள்ளது. இறுதி எட்டுப் பருவங்களையும் இவர் பாடினார் எனவும், அவை இப்போது மறைந்தொழிந்தன எனவும் சிலர் கூறுவர். ஆனால், நூலின் அமைப்பு அதற்கு மாறாகக் காணப்படுகின்றது. அட்டாவதானம் அரங்கநாதக் கவிராயர் என்பவர், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் 2477 செய்யுள்கள் தாமே பாடிச் சேர்த்து வில்லியின் பாரதத்தை முடித்தார். சென்ற நூற்றாண்டில் நல்லாப் பிள்ளை என்பவர் முருகப்பிள்ளை என்பவருடன் இணைந்து 11,000 செய்யுள்கள் பாடிச் சேர்த்து வில்லியின் பாரதத்தை விரிவுபடுத்தியுள்ளார். வில்லிபுத்தூரார் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்திருந்தவர் எனக் கொள்ளுவதற்கு இடமுண்டு.

இரட்டைப் புலவர்கள் வில்லிபுத்தூராரின் காலத்தவர்கள். இவர்கள் இருவரும் இணைந்தே பாடல்கள் இயற்றுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களுள் ஒருவர் குருடர் ; மற்றவர் முடவர். முடவரைக் குருடர் தம் தோளின் மேல் ஏற்றிச் சொல்லுவார். இவ்விருவரும் மிகவும் ஆழ்ந்த தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தவர்கள். இவர்களைப்பற்றி நிலவும் செவிவழிக் கதைகள் பல. இவர்களுடைய பாடல்களில் நகைச்சுவையும் பொருள் நயமும் ததும்பி வழியும். திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம், தில்லைக் கலம்பகம், ஏகாம்பரநாதர் உலா, ஏகாம்பரநாதர் வண்ணம், மூவர் அம்மாளை, கச்சிக் கலம்பகம், கச்சியுலா ஆகிய பிரபந்தங்களையும் பல தனிப் பாடல்களையும் இவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

வில்லிபுத்தூராரின் உடன்காலத்தவர் அருணகிரிநாதர். இவரைப் பற்றிய வரலாறுகள் பல உண்டு. ஒன்றுக்கேனும் சான்றுகள் காணப்படவில்லை. இவர் திருவண்ணாமலையில் பிறந்தவர் ; பிரபுடதேவராயன் என்ற ஒரு விசயநகர மன்னன் காலத்தவர். இவர் ஊர்தோறும் சென்று முருகர்மேல் அழகிய, இனிய தமிழில் புகழ்மலைகள் சாத்திவந்தார். இவருடைய பாடல்களுக்குத் 'திருப்புகழ்' என்ற பெயர் வழங்கி வரலாயிற்று. அருணகிரிநாதர் காலத்தில் தேவரடியார்கள் கோயில் திருத்தொண்டுகளைக் கைவிட்டுத் தம் உடல் அழகை விற்றுப் பிழைக்கும் அளவுக்குத் தம் நிலையில் இழிந்துவிட்டனர். முஸ்லிம்கள் படையெடுப்புகளினாலும், தமிழகத்து மன்னர்களும் குறுநில மன்னர்களும் விளைத்த குழப்பங்களினாலும், தெலுங்கர் கன்னடியர் செல்வாக்குப் பெற்று வந்ததாலும் தேவரடியார்கட்குச் சோழ பாண்டிய மன்னர்கள் வழங்கி இருந்த நிவந்தங்கள் பறிபோயின போலும்.

தேவரடியார்கள் தம் உடைமைகளை இழந்து, பிழைக்க வழியொன்றைத் தேடிக்கொண்டதில் வியப்பேதுமின்று. கோயில் பணிகளுக்கும், சிறப்பாகத் தம் பிழைப்புக்காகவும் தேவரடியார்கள் தொடர்ந்து கலைகளை வளர்த்து வந்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அருணகிரிநாதர் தம் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் முற்பகுதியில் தாசிகளின் உறவினால் நேரிடும் கேடுகளை மிக விரிவாக விளக்குகின்றார். பட்டினத்தார் போன்றவர்களும், பிறகு வந்த சமயத் தலைவர்களும் 'பெண்களைப் பழித்தல்' என்னும் மரபு ஒன்றைக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளனர்.

அருணகிரிநாதர் சந்தம் பாடி வில்லிபுத்தூராரை வென்றார் என்பர். ஆனால், அக் கருத்துக்குச் சான்றுகள் இல்லை. அருணகிரிநாதர் காலத்தில் சாக்தரின் இயக்கம் தமிழகம் முழுவதும் பரவியிருந்தது. அது நாளடைவில் சித்தர்களின் சமயமாக மாறிவிட்டது. சாக்த வழிபாட்டினரான சம்பந்தாண்டார் என்ற ஒருவரை அருணகிரிநாதர் வாதிட்டு வென்று அடக்கினார் என்று செவிவழி வரலாறு ஒன்று உண்டு. அருணகிரிநாதர் 16,000 திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் பாடினார் என்பர். இப்போது எஞ்சியுள்ளவை 1304 பாடல்களேயாம். அவற்றைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து, கோவைப்படுத்தி அச்சிட்டுத் தவியவர் வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை என்பார் ஆவார்.

திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் சொற்சுவையும், இசை வளமும், தாளக்கட்டும் பொருந்திய சந்தப் பாடல்களாம். தமிழ் வண்மை, செய்யுள் மிடுக்கு, தொடை நயம், சந்த ஒலிகள், கற்பனையாற்றல், இதயக் கசிவு ஆகியவை இவருடைய பாடல்களில் ஒருங்கே பொலிவுறுவதைக் காணலாம். அருணகிரிநாதர் கந்தரந்தாதி, கந்தரநுபுதி, வேல் விருத்தம், மயில் விருத்தம், திரு வகுப்பு முதலிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். பத்துப்பாட்டில் முதலில் வைக்கப்பட்டுள்ள திருமுருகாற்றுப்படையில் திருவேரகம் என்னும் படைவீட்டைச் சுவாமிமலை என்னும் ஊர் எனக் கொண்டு அருணகிரிநாதர் பாடியுள்ளார்.

காஞ்சிபுரத்தில் குமரக்கோட்டத்தில் அருச்சகராக இருந்த கச்சியப்ப சிவாசாரியார் 10,346 விருத்தப் பாடல்களில் கந்த புராணம் என்று ஒரு நூல் பாடினார். அது மாபெருங் காவியங்களுள் ஒன்றெனப் பாராட்டப்படுகின்றது. அது கற்றவர்கள் கருத்தைக் கவர்வது. 'கந்த புராணத்தில் இல்லாதது எந்தப் புராணத்திலும் இல்லை' என்று ஒரு பழமொழி எழும் அளவுக்குப் பொருட்செறிவு கொண்டது. இப் புராணம் முருகக்கடவுளின் கதையை விரித்துரைக்கின்றது. சைவசித்தாந்தத்தின் தத்துவங்கள் இந்நூலில் பல இடங்களில் கதைப் பாத்திரங்களின் வாயிலாக விளக்கப்படுகின்றன. கந்தபுராணம் ஒரு கலைக்களஞ்சியமாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் காலத்தில் காணப்பட்ட பல பழக்கங்கள் இந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. குளத்தில் நீருக்குள் ஈட்டிகளை நாட்டித் தலைகீழாக அதில் விழும் வழக்கம் காஞ்சிபுரத்தில் இருந்தது. அதற்குக் 'கருமாறிப் பாய்தல்' என்று பெயர். திருமணத்தில் மணமகளின் காலமணமகன் அம்மிமேல் எடுத்து வைத்தல், அவளுக்கு அருந்ததி காட்டுதல், மணமகன் அடிகளை மாமியார் பாலினால் கழுவுதல், மணமகளைத் தத்தம்

செய்து கொடுத்தல் ஆகிய மணவினைகள் கந்தபுராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. காற்றாடிப் பட்டம் பறக்கவிடுதல், புனல் விளையாடுவது, கள் குடித்தல், கடாச்சண்டை செய்தல், யானைப்போர், கோழிப்போர் ஆகிய பொழுதுபோக்குகளில் மக்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். மக்கள் மகிழ்ச்சி மேலீட்டால் தம் மேலாடையை வானத்தில் வீசி எறிவதுண்டு. சில வீடுகளில் தரைக்கீழ் அறைகள் கட்டப்பட்டன.

பவணந்தி முனிவரின் நன்னூலுக்குச் சிறந்த உரை எழுதிய மயிலைநாதரும், உரையாசிரியர்கள் அனைவரினும் தலைசிறந்தவர் எனக் கொள்ளப்படுபவரான நச்சினார்க்கினியரும், திருக்குறள் உரையாசிரியர்களுள் மிகச் சிறந்தவர் எனப் பாராட்டப்படும் பரிமேலழகரும் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்கள்.

தமிழகத்தில் அவ்வையார் என்னும் பெயரில் சிறப்புற்ற பெண்பாற் புலவர்கள் ஒருவருக்கு மேற்பட்டவர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்களுள் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் ஒருவர். அவர் அவ்வை குறள், விநாயகர் அகவல் என்னும் யோகநெறி நூல்களை இயற்றிச் சிறப்புற்றவராவார்.

காளமேகம் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்ற மாபெரும் புலவர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். பல கோயில்களுக்கும் சென்று பாடல்கள் பாடினார். இவர் எடுத்த எடுப்பில் விரைவாக ஆசு கவிகள் பாடும் திறமையும், புலமையும் வாய்ந்தவர்; எதையும் பொருட்படுத்தாமல் பிறருடைய குற்றத்தை எடுத்துக் காட்டி அதைக் களையும்பொருட்டுப் பாடல்கள் பாடுவார்; வசை பாடுவதிலும், வஞ்சப் புகழ்ச்சி பாடுவதிலும் ஆற்றல் படைத்தவர்.

‘வெண்பாவிற் புகழேந்தி ; பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான் ;
 விருத்த மென்னும்
 ஒண்பாவிற் குயர்கம்பன் ; கோவை உலா அந்தாதிக்
 கொட்டக் கூத்தன் ;
 கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள் ; வசைபாடக்
 காள மேகம் ;
 பண்பாக உயர்சந்தம் படிக்கா சலாதொருவர்
 பகரொ ணாதே.’
 என்னும் விருத்தப் பா ஒன்று புலவர்களின் தனிச் சிறப்புகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

கயாதரர் என்பவர் கயாதர நிகண்டு என்னும் நூலையும், சிதம்பரம் இரேவண சித்தர் என்பார் அகராதி நிகண்டு ஒன்றையும் இயற்றினார்கள்.

கடவுண் மாமுனிவர் என்பவர் மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றை விரித்துத் திருவாதவூரர் புராணத்தை 545 செய்யுள்களில் பாடினார். மாணிக்கவாசகரைப்பற்றி இவர் கூறும் செய்திகளுக்கும், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறும் செய்திகளுக்கும், மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் திருப்பெருந்துறைப் புராணம் தரும் செய்திகளுக்கும் சிற்சில

முரண்பாடுகள் உண்டு. தம் காலத்துக்கு முன்பு வழக்கில் காணப்படாத 'தொப்பி' என்னும் சொல்லைக் கடவுண் மாமுனிவர் ஆண்டுள்ளார்.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் சைவ சமய இலக்கியம் பெருவளர்ச்சி பெற்றது. காழிக் கண்ணுடைய வள்ளல் என்னும் சைவ முனிவர் 'ஒழிவில் ஒடுக்கம்' என்னும் ஞானநூல் ஒன்று பாடினார். இந் நூலுக்குப் போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள் உரை ஒன்றை இயற்றியுள்ளார். இந் நூலை உரையுடன் வடலூர் இராமலிங்க சுவாமிகள் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். சிவஞான வள்ளல் என்று மற்றொரு சைவ முனிவர் 'வள்ளலார் சாத்திரம்' என்னும் ஞான நூல் ஒன்றை வழங்கினார். மெய்கண்ட பரம்பரைச் சைவ சித்தாந்தத்துக்கும், இவருடைய சித்தாந்தக் கொள்கைக்கும் சிறிய வேறுபாடு உண்டு.

தமிழில் முதன்முதல் அத்துவித வேதாந்தத்தைப் பற்றிய நூல்கள் இயற்றியவர் தத்துவராய சுவாமிகள்.

வைணவ மரபில் சிறந்து விளங்கியவர் மணவாள மாமுனிகள்; 1370-ல் பிறந்தவர்; இளமையிலேயே செந்தமிழ்ப் புலமையும் மெய்யுணர்வும் வாய்க்கப்பெற்றார். வைணவ சமயத்தில் தென்கலைப் பிரிவில் சிறப்பாக எண்ணப்படுபவர்கள் நம்மாழ்வார், இராமானுசர், மாமுனிகள் என்னும் மூவர் ஆவர் ; நம்மாழ்வாருடன் வைத்துப் போற்றப்படும் அளவுக்கு அவர் சிறப்புற்றிருந்தார். மணவாள மாமுனிகளுக்குப் பெரிய ஜீயர் என்றும், ஜீயர் என்றும் பெயர்கள் உண்டு. இவர் எழுதிய பிரபந்தங்களுள் மிகவும் போற்றப்பட்டு வருவது 'திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி' என்பதாகும். வைணவ சமயத்தைத் தமிழகத்தில் பரப்புவதற்கு வானமாமலை ஜீயர் முதலிய 72 சிம்மாசனாதிகளை ஏற்படுத்தியவர் மணவாள முனிகள்தாம்.

சோழ நாட்டு முகரி என்னும் ஊரினரான காரி என்பார் 'கணக்கதிகாரம்' என்னும் நூல் ஒன்று எழுதினார். தமிழகத்தில் தம் காலத்துப் பயின்றுவந்த கணக்கியல் நூட்பங்களை இவர் இந் நூலில் விளக்கியுள்ளார். தமிழில் ஏரம்பம், கினராலயம், அதிகாரம், கலம்பகம், திரிபுவன திலமம், கணித ரத்தினம், சிறு கணக்கு ஆகிய கணக்கியல் நூல்களும் வழங்கி வந்ததாக இந் நூலில் உள்ள குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. இந் நாள் இந் நூல்கள் யாவும் மறைந்தொழிந்தன.

சோதிடம், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளிலும் பல நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. தேரையர் என்பவர் மருத்துவ நூல்கள் எழுதியுள்ளார் ; அறுவை மருத்துவத்திலும், நோய்த் தடை முறைகளிலும், நோய் நாடும் முறைகளிலும் மிகவும் ஆற்றல் படைத்தவர். இவர் பெயர் 'தேரர்' என்றும் வழங்கி வந்தது. தேரையர் தமிழ்ப் புலமை சான்றவர் ; சந்தக் கவிகள் பாட வல்லவர்.

சடையவர்மன் பராக்கிரம குலசேகரன், நெல்வேலி மாறன் என்ற இரு பாண்டியர் சீவல்லபனை அடுத்து அரசாண்டு வந்துள்ளனர். நெல்வேலி

மாறனின் தலைமகன் சடையவர்மன் அதிவீரராம பாண்டியன் என்பவர் (1564-1604). இவருக்கு அழகன் சீவக வேள் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. இவர் தம் தந்தையின் நினைவாகத் தென்காசியில் குலசேகரமுடையார் ஆலயம் ஒன்று எழுப்பினார். அதிவீரராம பாண்டியன் சிறந்த செந்தமிழ்ப் புலவர் ; நளன் கதையைத் தமிழில் பாடியுள்ளார். நைடதம் என்னும் பெயருள்ள அந் நூல் கற்பனை வளம், சொல்லழகு வாய்ந்தது. தமிழை முறையாகப் பயில்வோர் தொடக்கத்தில் இந் நூலைப் பயில்வர். நைடத்தில் காணப்படும் கற்பனைகள் கம்பராமாயணத்தை நினைவூட்டுவன. எக் காரணத்தாலோ இந்நூலின் பிற்பகுதி கற்பனையும், சொல்லோவியங்களுமின்றி ஓடிவிடுகின்றது. புகழேந்தியின் நளவெண்பாவுக்குப் பின்பு எழுந்த நளன் கதை இதுதான். நைடதம் விருத்தப்பாக்களால் ஆனது. அதிவீர ராமன் காசி காண்டம், கூர்மபுராணம், வாயு சங்கிதை, இலிங்கபுராணம் ஆகிய நூல்களையும் இயற்றினார். இவர் பாடியுள்ள வெற்றி வேற்கை என்பது மிகச் சிறந்த குழந்தை இலக்கியமாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது. அதிவீரராம பாண்டியன் காலத்திலேயே அவருடைய அண்ணன் உறவினரான வரதுங்கராம பாண்டியன் என்பவர் அரசாண்டு வந்துள்ளார். அவரும் அவருடைய மனைவியும் இருவருமே மிகச் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களாக விளங்கினர். இம் மன்னர் பிரம்மோத்தர காண்டம், கருவைக் கலித்துறை யந்தாதி, கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, கருவை வெண்பா அந்தாதி என்னும் நூல்களை இயற்றியுள்ளார். வரதுங்கன் முடிசூட்டு விழாவின்போது கலியன் கவிராயர் என்பார் நாண்மங்கலம், குடைமங்கலம் ஆகியவற்றைப் பாடி வாழ்த்தினார். மற்றொருவர் ஐயம்பெருமாள் சிவந்த கவி என்பவர் புருரவச் சக்கரவர்த்தி கதையை 920 பாடல்களில் பாடினார். அதிவீரராம பாண்டியன் சுவாமிதேவர் என்பவரையும், வரதுங்கராம

பாண்டியன் வேம்பற்றார் ஈசான முனிவரையும் தம் குருநாதர்களாகக் கொண்டிருந்தனர்.

சித்தர் பாடல்கள்

தமிழகத்தில் சித்தர் பலர் அவ்வப்போது ஆங்காங்கு வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அவர்கள் 'அழியாச் சித்தர்' எனப் பாராட்டப்பட்டுள்ளனர்.49 சித்தர் திருமூலரின் ஞானபரம்பரையில் வந்தவர்கள் என அவர்களுள் சிலர் கூறிக்கொள்ளுகின்றனர். சித்தர்கள் யாவர், அவர்கள் வாழ்ந்திருந்த காலம் எது, அவர்கள் பாடிய பாடல்கள் யாவை, அவர்களுடைய சமயம் எது என்னும் கேள்விகளுக்குத் தக்க விடை காண முடியவில்லை. ஆயிரக்கணக்கான சித்தர் பாடல்கள் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வருகின்றன. யோகம், ஞானம், மருத்துவம், காயகற்பம், இரசவாதம், சோதிடம், மந்திரம், இந்திரசாலம் ஆகிய துறைகள் யாவற்றிலும் சித்தர்கள் பாடியுள்ளார்கள். சித்தர்கள் பதினெண்மர் எனத் தொகுத்துக் கூறுவர். அத்தொகையில் கோரக்கர் போன்ற வடநாட்டுச் சித்தர்களின் பெயர்களும் சேர்ந்துள்ளன. சித்தர் பாடல்கள் பலவற்றுக்கு எளிதில் பொருள் காணவியலாது. மறைபொருளான சொற்களைக் கொண்டு எளிய கருத்தை விளக்குவதும், எளிய சொற்களைக் கொண்டு மறைபொருள்களை விளக்குவதும் இவர்கள்

கையாண்ட இலக்கிய மரபாகும். சித்தர் வரிசையில் அகத்தியருக்கு முதலிடம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இடைக்காடர், உரோமர், கொங்கணர், கருவூரார், சட்டை முனி, நந்திநாதர், பிண்ணாக்கீசர், போகர், இராமதேவர் என்ற யாகோபு ஆகியவர்களின் பெயர்களும் இவ் வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. திருவள்ளூர் என்ற பெயருடைய சித்தர் ஒருவரும் ஞானப் பாடல்கள் பல

பாடியுள்ளார். கருவூர்ச் சித்தர் முதலாம் இராசராசனுடன் தோழமை பூண்டவர். சித்தர்களுள் சிலர் சக்தி வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தனர். 'வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தர் கணம்' என்று தாயுமான சுவாமிகள் இவர்களைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். சித்தர்கள் சமயத்துறையில் சமரசப் போக்குடையவர்களாகவும் சில சமயம் குறுகிய சமயக் கொள்கைகளைக் கடிந்தும் பாடியுள்ளனர். அகப்பேய், அழுகணி, குதம்பைச் சித்தர்கள் பாடிய பாடல்கள் இசையோடு பாடும் போது நெஞ்சையுருக்கக் கூடியவை. இராமதேவர் என்று ஒரு சித்தர் சதுரகிரியில் வாழ்ந்தவர். அரேபியாவில் மெக்காவுக்குச் சென்று இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவி யாகோபு என்ற பெயரை ஏற்றுக்கொண்டார். மருத்துவம், இரசவாதம் ஆகிய துறைகளில் இவர் விரிவான நூல்கள் பாடியுள்ளார். இவர் பாடலில் துப்பாக்கி என்னும் சொல் ஆளப்பட்டிருப்பதால் இவர் 14 அல்லது 15ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளலாகும். போகர் சீனநாட்டினர் என்றும், பழநி தண்டாயுதபாணி திருவுருவத்தை நவபாடாணத்தில் சமைத்துக் கொடுத்தவர் என்றும் கூறுவர். பழநிக் கோயிலில் இவருடைய சமாதி என்று ஓரிடத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவர்.

சித்தர்கள் சித்திபெற்றவர்கள். சித்தர்கள் பூமியைத் தோண்டி உள்ளே செல்லுபவர்கள் என்றும், வானத்தில் ஏறுபவர்கள் என்றும், கடலின்மேல் காலினால் நடந்து செல்பவர்கள் என்றும் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்தி காணப்படுகின்றது. 50 சித்தர்கள் காயசித்தி பெற்று 'மரணப் பெரும்பிணி வாராவகை' கண்டவர்கள் என்றும், யோக முதிர்ச்சியினாலும் ஞான நோட்டத்தினாலும் உடலியக்கத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு, ஒளி வடிவம் பெற்று, ஊன உடம்பை ஞான உடம்பாக்கி அதையே சிற்சபை அல்லது ஞான சபையாகக் கொண்டு, நடராசப் பெருமானை அச் சபையில் ஐங்கூத்து நிகழ்த்தச் செய்வதே சித்தர்களின் நோக்கம் என்று அவர்களின் நூல்களினின்றும் அறிகின்றோம்.

குமரகுருபர சுவாமிகள் மதுரைத் திருமலை நாயக்கன் உடன் காலத்தவர் ; சிறந்த தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தவர் ; சகலகலாவல்லி மாலை என்று கலைமகள் புகழ் ஒன்று பாடி இந்தியும் கற்றார் என்பர். இவர் இளமையிலேயே துறவு பூண்டார். இவர் பல பிரபந்தங்கள் பாடினார். திருமலை நாயக்கன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழையும், நீதிநெறி விளக்கம் என்னும் நீதிநூல் ஒன்றையும் இயற்றினார். நீதிநெறி விளக்கம் திருக்குறளின் சுருக்கம் என்று போற்றப்பட்டு வருகின்றது. 'மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்' தமிழ் பயில்வோருக்கு ஒரு விருந்தாகும். குமரகுருபரர் பாடிய கந்தர் கலிவெண்பா என்பது சைவ சித்தாந்த நுட்பங்கள் அவ்வளவையும் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துக்காட்டு கின்றது. குமரகுருபரருக்குத் தமிழ்மொழியினிடம் அளவு

கடந்த பற்றுதல் உண்டு. 'தீஞ்சுவைக் கனியும் தண்தேன் நறையும், வடித்து எடுத்த சாரம் கனிந்து ஊற்றிருந்த பசுந்தமிழ்' என்றும், 'நறை பழுத்த துறைத் தீந்தமிழின் ஒழுகும் நறுஞ்சுவை' என்றும் தமிழைப் பாராட்டியுள்ளார்.

மதுரை நாயக்கர்கள் ஆட்சியில் அரசரும் குடிமக்களும் சமய வாழ்க்கையில் பேருக்கம் காட்டிவந்தனர். முன்னோர் வகுத்த ஒழுக்கநெறியே மனிதன் இட்ட சட்டத்தைவிட மேம்பட்டதாகக் கொள்ளப்பட்டது. இராச்சியம் பல நாடுகளாகவும், ஒவ்வொரு நாடும் பல மாகாணங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு மாகாணம் என்பது பல ஊர்களையும், கிராமங்களையுங் கொண்ட ஒரு தொகுதியாகும்.

பாளையக்காரன் செலுத்திய திறையும் நிலவரியும் மத்திய அரசாங்கத்தின் சிறப்பான வருமானமாக இருந்தன. முத்துக் குளிப்பிலும் சங்கு எடுப்பிலும் மத்திய அரசுக்கு ஓரளவு வருமானம் கிடைத்து வந்தது. சோழர் காலத்துக் கட்டணங்கள், வரிகள் பலவற்றை விசயநகரப் பேரரசர்களும், நாயக்க மன்னர்களும் தொடர்ந்து தண்டி வந்தனர்.

நாயக்க மன்னர்கள் குடிநலத்தை உண்மையாகவே பேணி வந்த காவலராகக் காட்சியளிக்கின்றனர். பல துறைகளிலும் குடிமக்களுக்கு நல்வாழ்வு அளிக்க முயன்றனர். ஆனால் போர்களும், வெள்ளமும், பஞ்சமும், நோய்நொடிகளும் மக்களை வாட்டி வந்தன. பெரிய நகரங்களைச் சுற்றியும் அடர்ந்த காடுகள் மண்டிக் கிடந்தன. கான் விலங்குகளினாலும், வழிப்பறி கொள்ளைக் கூட்டங்களினாலும் மக்களுக்கு இடும்பை விளைந்தன. மதுரையைச் சுற்றி வளர்ந்திருந்த காடுகளில் புலிகளும், கரடிகளும், ஓநாய்களும் எண்ணற்றவை திரிந்து வந்தன. திருமலை நாயக்கன் புலி வேட்டைக்கென நிவந்தங்கள் அளித்திருந்தான்.

ஐரோப்பியரின் வரவு

இந்தியாவில் போர்ச்சுகீசியருக்கு ஏற்பட்டிருந்த அரசியல் ஏற்றத்தையும், வாணிகச் செல்வாக்கையும் கண்டு ஆங்கிலேயர் மனம் புழுங்கினர். இங்கிலாந்து அரசி எலிசபெத் வழங்கிய பட்டயம் ஒன்றின்படி 'கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி' என்னும் பெயரில் வாணிக நிறுவனம் (1600ஆம் ஆண்டு, டிசம்பர் 31ஆம் தேதி) ஒன்று தொடங்கப்பட்டது. தொடக்கத்தில் சில ஆண்டுகள் அதற்குப் பல இன்னல்களும் இடர்ப்பாடுகளும் தோன்றின. ஆனால், நாளடைவில் அது முழு வேகத்தில் செயல்படலாயிற்று ; அக் கம்பெனியின் முதல் தொழிற்சாலையானது சூரத் என்னும் ஊரில் கட்டப்பட்டது. சர் தாமஸ் ரோ என்னும் ஆங்கிலேயர் 1616-18 ஆண்டுகளில் டில்லி முகலாயர் அரசவையில் அமர்ந்திருந்து தம் நாட்டு வாணிக முன்னேற்றத்துக்குப் பல உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் பெற்றார். ஆங்கிலேயர் வாணிகத்தின் வளர்ச்சியிலேயே கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்து வரவேண்டும் என்றும், நாடு பிடிக்கும் எண்ணத்துடன் இந்திய மண்ணின்மேல் போர் முயற்சிகளில் இறங்கக்கூடாதென்றும் அவர் வலியுறுத்தினார். ஆனால், அவருடைய கருத்து

அரசியலாளரிடையே எடுபடவில்லை. ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் ஆங்கிலேயரும் வாணிகப் போட்டியிலும் நாடு பிடிக்கும் போட்டியிலும் மும்முரமாக ஈடுபடலானார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் புலிக்காட்டில் தொழிற்சாலை ஒன்றை நிறுவ முயன்று தோற்றுப்போயினர். பிறகு மதுலிப்பட்டினத்தில் 1611-ல் ஒரு தொழிற்சாலையை நிறுவினார்கள். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியைச் சேர்ந்த பிரான்ஸிஸ்டே என்ற ஆங்கிலேயன் சென்னையில் சாந்தோமுக்கு அண்மையிலேயே செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை இப்போது அமைந்துள்ள அடிநிலத்தை 1639-ல் கம்பெனிக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டான். சென்னையானது வாணிகத்துக்குத் தக்க இடம் என்ற காரணத்தால் மட்டுமன்றி வேறு ஓர் எண்ணமும் அவன் நெஞ்சில் அலைபாய்ந்தது. அவனுடைய காதலி சாந்தோமில் வாழ்ந்து வந்தாள். அவளை அடிக்கடி சந்தித்து அவளுடன் அளவளாவும் வாய்ப்பும் அவன் முன்னர் நின்று அழைத்தது. சென்னையைச் சுற்றியுள்ள இடத்தைக் கோல்கொண்டாவின் முதலமைச்சன் மீர்ஜு ம்லா என்பவன் வென்று தன் நாட்டுடன் இணைத்துக் கொண்டான் (1647). அப்போது ஆங்கிலேயர் சென்னையில் பெற்றிருந்த உரிமைகள் அனைத்தையும் உறுதி செய்துகொடுத்தான். ஐந்தாண்டுகள் கழித்துக் கம்பெனியின் கிழக்கிந்திய நாடுகளுக்குச் செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையே தலைமை ஆட்சியிடமாகவும் அமைந்தது. அந் நிலை 1655-ல் மாறுபட்டதேனும் 1661-ல் மீண்டும் அக் கோட்டையே தலைமையிடமாய் அமைந்தது. கோட்டையில் வசித்து வந்த ஆங்கிலேயப் பெண் ஒருத்தி அடிமைப் பெண்ணைக் கொண்டு விட்டாள். அதைத் தொடர்ந்து நேர்ந்த சில குமுறல்களின் காரணமாகக் கோட்டையில் ஏஜன்டாகப் பணியாற்றி வந்த ஜார்ஜ் பாக்ஸ் கிராப்ட் என்பார் அதன் முதல் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டார். சென்னையில் மக்கள் தொகையானது பெருகி வரலாயிற்று. அது 1670-ல் 40,000-த்தை எட்டி நின்றது. அடுத்த கவர்னராக வில்லியம் லேங்காரன் (1672-8) நியமனம் ஆனார். சென்னைப் பகுதியில் சிவாஜி படையெடுத்து வந்தபோது அவருடன் கவர்னர் நட்புறவுத் தொடர்புகளை மேற்கொண்டார். அவரும் அவரையடுத்துக் கவர்னர் பதவியில் அமர்ந்த சர் ஸ்டீபன் நாம் மாஸ்டரும் (1678-87) செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையை மேலும் வலுப்படுத்தினர். நீதி நிருவாகம் சீரமைக்கப்பட்டது. கூடலூரிலும் பறங்கிப்பேட்டையிலும் 1681-ல் ஆங்கிலேயர்கள் குடியேறினார்கள். கவர்னருக்கு 1684-ல் கம்பெனியின் 'பிரசிடென்டு' என்ற பதவிப் பெயரும் அளிக்கப்பட்டது; சென்னை மேலும் மேலும் வளர்ச்சி பெற்று மிகப் பெரியதொரு நகரமாகக் காட்சியளித்தது. அதன் நிருவாகத்துக்காக நகராட்சி ஒன்று நிறுவப்பட்டது (1688). மேயர் ஒருவரும், பன்னிரண்டு உறுப்பினரும் (ஆல்டர்மென்னும்) நகராட்சியின் நிருவாகத்தை மேற்கொண்டனர். கோல்கொண்டாவானது முகலாயரின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டுவிட்ட பின்பு ஆங்கிலேயரின் உரிமைகள் யாவும் முகலாய அரசால் மீண்டும் உறுதி செய்யப்பட்டன (1690). அவ்வாண்டிலேயே கூடலூருக்குத் தெற்கே செயின்ட் டேவிட் கோட்டை எழுப்பப்பட்டது.

வரகுணராம குலசேகர பாண்டியன் என்பவன் கி.பி. 1613-ல் முடிசூட்டப் பெற்றுள்ளான். இவன் எம் முறையில் முன்னைய பாண்டியருக்கு உறவினன் எனத் தெரியவில்லை. இவன் வேள்விகள் இயற்றியவன் என அறிகின்றோம். அதனால் அவனுக்குக் குலசேகர சோமாசியார் என்றும் ஒரு பெயர்

வழங்கிற்று. மற்றொரு பாண்டிய மன்னன் கி.பி. 1748-ல் அரசாண்டுள்ளான். அவனும் வேள்வி இயற்றியவன் போலும். அவன் தன்னை வரகுணராம பாண்டிய குலசேகர சிவ தீட்சிதர் என்று குறிப்பிட்டுக் கொண்டுள்ளான்.

பாண்டிய மன்னர்கள் பேரரசர்களாக வாழ்ந்திருந்து பிறகு குறுநில மன்னர்களாக மாறி, இறுதியில் மதுரை நாயக்கரின் கீழும், விசயநகரத்து வேந்தரின் கீழும் வெற்று ஜமீன்தாரர்களாக இழிவுற்றுத் தம் பண்டைய பெருமையை இழந்து மறைந்து போயினர்.

போர்ச்சுகீசியர்

இந்தியாவுக்குள் முதன்முதல் அடியெடுத்து வைத்த ஐரோப்பியர் போர்ச்சுகீசியராவர். அவர்கள் வாணிகம் புரிந்து பொருளீட்டும் நோக்கத்துடனே நாட்டுக்குள் நுழைந்தனர். அவர்கள் பெரிதும் விரும்பி இந் நாட்டில் கொள்முதல் செய்த சரக்கு மிளகும் ஏனைய சம்பாரப் பொருள்களுமாம். ஐரோப்பியரின் ஊன் உணவுக்குச் சுவையூட்டவும், அதைப் பாத்திரங்களில் நிரப்பிப் பதனிட்டு வைக்கவும், மிளகு, இலவங்கம், ஏலக்காய் முதலிய நறுமணப் பண்டங்களும் ஐரோப்பியருக்குப் பெரிதும் தேவைப்பட்டன.

போர்ச்சுகீசிய மாலுமி வாஸ்கோ-ட-காமா என்பவன் முதன் முதல் கி.பி. 1498-ல் கள்ளிக்கோட்டை வந்து நங்கூரம் பாய்ச்சினான். அவன் வகுத்த கடல்வழியே ஏனைய ஐரோப்பியரும் வந்து இந்தியாவுடன் கடல் வாணிகம் மேற்கொள்ளுவதற்கு ஏற்றதொரு நெடுஞ்சாலையாக உதவிற்று. வாணிகக் கப்பல்களைத் தொடர்ந்து போர்க் கப்பல்கள் வந்தன. வாணிகச் செல்வாக்கில் ஓடிய நாட்டம் காலப்போக்கில் நாடு பிடிக்கும் முனைப்பாக மாறிற்று. ஆதியில் நாட்டில் காலெடுத்துவைத்த வணிகர்களிடம் கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்பும் எண்ணமே எழவில்லை.

போர்ச்சுகீசியரின் செல்வாக்கானது வெகு துரிதமாக வளர்ந்து வந்தது. அவர்கள் கேரளத்துக் கடற்கரையில் பல குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொண்டனர். அவர்களுடைய செல்வாக்கானது அங்கெல்லாம் வேரூன்றிக் கப்பும் கிளையும் விட்டுப் பரவலாயிற்று. தம் வாணிகச் செல்வாக்கை வளர்த்துக்கொள்ளவும், அரசியல் ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளவும், சமய வளர்ச்சியைத் தூண்டிவிடவும் போர்ச்சுகீசியர்கள் மக்களுக்கு எவ்விதமான இன்னல்களையும் கொடுமைகளையும் விளைக்கவும்பின்தயங்கினரல்லர். ஒழுக்கம் அவர்களிடம் இழுக்குற்றது. கண்ணனூரிலும் கோவாவிலும் போர்ச்சுகீசியர் இந்துக் குடி மக்களைத் துண்டு துண்டாய் வெட்டியும், உயிருடன் அவர்களுடைய உறுப்புகளை அறுத்துப் படுகொலைகள் செய்தும் நெஞ்சைப் பிளக்கக்கூடிய கொடுமைகள் இழைத்தனர்.

மதுரையில் வீரப்பநாயக்கனின் ஆட்சிக் காலத்தின் இறுதியில் ஜெகத் பர்னாண்டஸ் பாதிரியின் (Father Fernandez) தலைமையில் ஜெகத்

பாதிரிகள் கிறித்தவ மிஷன் (இயேசு கிறித்தவக் குழு) ஒன்றைத் தொடங்கினார்கள் (1592). கிருஷ்ணப்ப நாயக்கனும் அவர்கட்கு அனுமதி வழங்கியிருந்தான். உயர்வகுப்புக் குடிமக்களைக் கிறித்தவர்களாக மாற்றுவதே இந்த மிஷனின் சீரிய நோக்கமாகும். அவர்கள் மாதாகோயில் ஒன்றையும் எழுப்பினர். பர்னாண்டஸ் பாதிரியார் பதினான்கு ஆண்டுகள் விடாமல் உழைத்தும் வெற்றிகண்டிலர். போர்ச்சுகீசியரைத் தமிழர்கள் பறங்கிகள் என்று இழித்துக் கூறினர். போர்ச்சுகீசியர் மாட்டு இறைச்சியைத் தின்றதையும், மதுபானம் குடித்ததையும், புலையரோடு கலந்து உறவாடியதையும் தமிழர் வெறுத்தனர். போர்ச்சுகீசியரின் நெஞ்சுரமும், படைப்பலமும், செல்வச் செருக்கும் தமிழரின் உள்ளத்தை அசைக்க முடியவில்லை. ஆகவே, மதுரை மிஷனின் தொடக்க முயற்சிகள் படுதோல்வியில் முடிந்தன. எனினும் ராபர்ட்-நொபிலி பாதிரியார் மதுரைக்கு வந்து பணியேற்ற பிறகு மதுரை மிஷனின் சரித்திரமே மாறி விட்டது. ஆதியில் அப் பாதிரியின் முயற்சிகளுக்குப் பல இன்னல்களும், இடும்பைகளும் ஏற்பட்டன. மதுரை நாயக்கர்களின் படைகளுடன் கிறித்தவப் பாதிரிகளும் கலந்து அணிவகுத்துச் செல்ல வேண்டியர்களாக இருந்தனர். ஆனால், அஃதும் ஒரு நற்பனையே விளைவித்தது. சேனைகள் திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் செல்லும்போதெல்லாம் நொபிலி பாதிரியார் தாமும் உடன் சென்று ஆங்காங்குத் தம் சமயப் பணிகளைச் செய்து வந்தார். சத்தியமங்கலத்தில் 1643-ல் கிறித்தவப் பிரசாரத்துக்காகப் பாதிரி டி-காங்டாவுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. செஞ்சியை யடுத்திருந்த பாளையக்காரன் ஒருவன் கிறித்தவப் பணிகளை மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளுக்குத் தன் இசைவைத் தெரிவித்தான். இராமநாதபுரத்துக் கிறித்தவப் பாதிரிகளுக்கும் சூழ்நிலை ஏற்றபடியே அமைந்திருந்தது. நாளடைவில் மதுரை மிஷனானது மதுரை, தஞ்சாவூர், செஞ்சி ஆகிய ஊர்களின் எல்லைகளைக் கடந்து மேலும் பரவிச்சென்று வேலூர், கோல்கொண்டா தேசங்களிலும் பரவலாயிற்று. பல சமயங்களில் மராத்தியரின் தாக்குதல்களாலும் மிஷன் தொண்டுகளுக்குத் தடை ஏற்பட்டதுண்டு. கிறித்தவர்கள் பட்ட துன்பங்கட்கு இறுதியாக ஒரு முடிவு ஏற்பட்டது. இராணி மங்கம்மாள் 1689-ல் அரசாட்சியை ஏற்றாள். அவளுக்குக் கிறித்தவர்களிடம் பரிவு ஏற்பட்டது. பாதிரிகளும் தம் பணியில் முனைப்புற்றார்கள்.

டச்சுக்காரர்கள்

போர்ச்சுகீசியருக்கும் டச்சுக்காரருக்குமிடையே நேரிட்டு வந்த பூசல்களிலும் போராட்டங்களிலும் போர்ச்சுகீசியரின் கால் சறுக்கி வந்தது. அவர்கள் இலங்கையை டச்சுக்காரரிடம் இழந்தனர் (1638); பிறகு டச்சுக்காரர்கள் தூத்துக்குடியையும் (1658), நாகப்பட்டினத்தையும் (1659) போர்ச்சுகீசியரிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டனர். கேரளக் கடற்கரையில் சில ஊர்களும் போர்ச்சுகீசியரிடமிருந்து டச்சுக்காரரின் கைக்கு மாறின. சோழ மண்டலக் கடற்கரையில் நாகப்பட்டினமே டச்சுக்காரரின் தலைநகராக அமைந்தது. அங்கு டச்சுக்காரர்கள் வலிமையான கோட்டை கொத்தளங்கள் கட்டிக்கொண்டனர். அக் கோட்டையை டச்சுக் கம்பெனியின் கவர்னர் தம் இருப்பிடமாகக் கொண்டார். டச்சுப் பாதிரியான ஆபிரகாம் ரோசர்

புலிக்காட்டில் தங்கித் தம் பணிகளைச் செய்துவந்தார்.

டச்சுக்காரரின் செல்வாக்கு உயர்ந்துகொண்டே போயிற்று. அவர்களுக்கு வெற்றிமேல் வெற்றி கிடைத்துவந்தது. வாணிகத் தொழிலிலும், கப்பலோட்டுவதிலும், தொழில்கள் அமைப்பிலும், பொருளாதாரத்திலும், அறிவு நுட்பத்திலும், டச்சுக்காரர்கள் ஏனைய ஐரோப்பியரைவிடப் பலபடிகள் மிஞ்சி நின்றார்கள். வாணிகத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திவரவும், கைப்பற்றிய நாடுகளை ஆண்டு அனுபவிப்பதற்காகவும் ஹாலாந்தில் ஐக்கியக் கம்பெனி ஒன்று நிறுவப்பட்ட பிறகு, டச்சுக்காரரின் கைகள் வலுவற்றன. தம் நோக்கம் இன்னதெனவும், அதை அடையும் முறையும் துறையும் இன்னவெனவும் டச்சுக்காரர்கள் திட்டமாகவும், தெளிவாகவும் உணர்ந்திருந்தனர். எனவே, அவர்கள் தம் நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவதில் துரிதமான பயனைக் கண்டனர்.

டேனியரும் பிரெஞ்சுக்காரரும்

தரங்கம்பாடியில் டேனிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி வணிகர்கள் கோட்டை ஒன்றைக் கட்டிக்கொண்டு தம் வாணிகத்தைத் தொடங்கினர். இந்தியாவில் கொள்முதல் செய்த சரக்குகளை அவர்கள் மலேயத் தீவுகட்டு ஏற்றிச்சென்று விற்பனை செய்து அவற்றுக்கு ஈடாக அங்கிருந்து சம்பாரப் பண்டங்களை வாங்கிவருவது இக் கம்பெனியின் சிறப்பான நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால், இந்த வாணிகத்தில் அவர்கள் இலாபங் காணவில்லை. எனவே, டேனியர்கள் தரங்கம்பாடியையும், வடக்கில் இருந்த சேரம்பூரையும் ஆங்கிலேயரின் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு ரூ.12,50,000-க்கு விற்றுவிட்டார்கள்.

பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி 1664-ல் முதன் முதல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. சூரத்திலும் (1668), மதுலிப்பட்டினத்திலும் (1669) இக் கம்பெனியின் தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. ஏனைய ஐரோப்பியருடன் பிரெஞ்சுக்காரரும் அரசியல் வட்டாட்டத்தில் இறங்கினர். நாட்டின் அவலநிலைமையை அறிந்து எரியும் வீட்டில் கொள்ளியைப் பிடுங்கினவரை இலாபம் என்னும் கொள்கையை மேற்கொண்டு பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆங்காங்கு இடம் தேடிப் பிடித்து வந்தனர். சாந்தோமை 1672-ல் முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றி மீண்டும் அதை 1674-ல் இழந்துவிட்டார்கள். பீஜப்பூர்ச் சுல்தான்கீழ்க் குறுநில மன்னனாக இருந்த ஷேர்கான் லோடி என்பவன் பெரம்பலூருக்கு அண்மையில் வலிகண்டபுரத்தில் அரசாண்டு வந்தான். அவனிடமிருந்து புதுச்சேரியை பிரான்சுவா மார்ட்டின் என்ற பிரெஞ்சுக்காரன் தானமாகப் பெற்றான். பிரெஞ்சுக்காரரின் வாணிக நிறுவனம் அங்கு அமைக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து நூறாண்டுகளுக்குமேல் புதுச்சேரியானது தமிழகத்து வரலாற்றில் பல நிகழ்ச்சிகளுக்கு விளைகளனாக இருந்து வந்துள்ளது. சிவாஜியின் படையெடுப்பு ஒன்றினால் (1677) புதுச்சேரியானது பல அல்லல்களுக்குள்ளாயிற்று. எனினும் மார்ட்டினின் விடாமுயற்சியினால் பிரெஞ்சு வாணிகம் மேலும் மேலும் வளர்ந்துவந்தது. புதுச்சேரி 1693-ல் டச்சுக்காரர்களின் கைக்குள் விழுந்தது. எனினும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மீண்டும்

அதை டச்சுக்காரரிடமிருந்து கைப்பற்றிக்கொண்டனர். மார்ட்டின் புதுச்சேரியில் கோட்டை எழுப்பியும், கொத்தளங்கள் அமைத்தும் அதை வளமுள்ள நகரமாக மாற்றினான். அவன் காலத்தில் புதுச்சேரியின் மக்கள் தொகை நாற்பதினாயிரத்தைக் கடந்து நின்றது. புதுச்சேரி வளர்ச்சிபெற்று வருவதைக் கண்ட மார்ட்டின் சூரத்து, மதுலிப்பட்டினம் ஆகிய ஊர்களின் தொழிற்சாலைகளுக்கு முடிவு கட்டினான். பிரெஞ்சு நாட்டுக்காக முப்பத்தெட்டாண்டுகள் அயராமல் உழைத்துவந்த மார்ட்டின் 1706-ல் காலமானான்.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி

இங்கிலாந்தின் குடிமக்கள் அனைவருமே இந்தியாவுடன் வாணிகம் செய்யும் உரிமையுடையவர்களாவர் என்று இங்கிலாந்தின் பராளுமன்றம் தீர்மானம் ஒன்று நிறைவேற்றிற்று (கி.பி. 1694). இத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் வேறு கம்பெனிகளும் நிறுவப்பட்டன. அவற்றுக்குள் போட்டியும் பொச்சரிப்பும் பெருகிவந்தமையால், நிறுவப்பெற்ற கம்பெனிகள் அனைத்தும் ஒருங்கிணைந்து ஒரே கம்பெனியாக உருவாயின (கி.பி. 1708-9). அப் புதிய கம்பெனியானது பல இடக்கண்கள், இன்னல்களினிடையே பெரிதும் முனைந்து இந்திய மண்ணில் தன் நிலையான வாழ்வுக்கு உறுதியான அடிப்படைகள் அமைத்துக்கொள்ளலாயிற்று. அது மொகலாயப் பேரரசினிடமிருந்து பல உரிமைகளையும், வாணிகச் செல்வாக்குகளையும் கேட்டுப் பெற்றது. கல்கத்தாவிலும், ஐதராபாத்திலும், சூரத்திலும், சென்னையிலும் விரிவான நில உரிமைகள் இதற்கு வழங்கப்பெற்றன. மொகலாயப் பேரரசு முழுவதிலும் பம்பாயில் அச்சிட்ட கம்பெனி நாணங்கள் செல்லுபடியாயின. மராத்தியருக்கும் போர்ச்சுகீசியருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போர்களினால் கம்பெனி வாணிகம் குன்றிவரத் தொடங்கிற்று. அதனால் தன் தற்பாதுகாப்புக்காகக் கம்பெனியானது இங்கிலாந்திலிருந்து ஏராளமான படைகளையும் போர்க்கருவிகளையும் இறக்குமதி செய்துகொண்டது. தனக்குண்டான படைப்பலத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அவ்வப்போது கட்சி கூடி உள்நாட்டுப் போர்களில் தலையிட்டுக்கொண்டு தன் போர்த் திறனையும் பொருள் பலத்தையும் வெளிப்படுத்திப் பயன்பெறுவதும் நாடு பிடிப்பதும் கம்பெனிக்கு அரிய செயலாகத் தோன்றவில்லை.

சோழ மண்டலக் கடற்கரைப் பகுதியும், அதைச் சார்ந்துள்ள நிலப் பகுதியும் இந்திய வரலாற்றில் கருநாடகம் என்னும் பெயரால் வழங்கி வருகின்றன. இது ஐரோப்பியர் கொடுத்த பெயராகும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு தொடங்கிச் சில ஆண்டுகளில் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரருக்குமிடையே நாடு பிடிக்கும் போட்டியானது ஓங்கி வளர்ந்து பல போர்கள் விளைவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக விளங்கிற்று. சிறிது காலத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் சூரத், மதுலிப்பட்டினம் போன்ற துறைமுகப் பட்டினங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த தம் தொழிற்சாலைகளைக் கைவிட வேண்டிய நெருக்கடி ஏற்பட்டது. அவர்களுடைய வாணிகம் சுருங்கவே அரசியல் செல்வாக்கம் குன்றிவரலாயிற்று. தாம் வாணிகம் செய்து பொருள்

திரட்ட வேண்டுமென்றுதான் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆதியில் திட்டமிட்டிருந்தனர். அவர்கள் திரட்டிக்கொண்ட படைப்பலமும் அவர்களுடைய வாணிகத்தின் பாதுகாப்புக்காகவே பயன்படுத்தப்பட்டது. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் 1725-ல் கேரளக் கடற்கரையில் அமைந்துள்ள மாஹியையும், 1739-ல் காரைக்காலையும் கைப்பற்றினார்கள். புதுச்சேரிக்கு டூப்ளே என்பான். 1742-ல் கவர்னராகப் பொறுப்பேற்றான். அதன் பின்பு பிரெஞ்சுக்காரரின் நோக்கமும் கொள்கையும் மாற்றம் பெற்றன. ஆங்கிலேயருடன் அரசியல் போட்டிகளில் இறங்கி, நாடு கவரும் முயற்சிகளில் பிரெஞ்சுக்காரரும் ஈடுபடலாயினர்.

சோழ மண்டலக் கடற்கரையோரத்தில் ஆங்கிலேயரின் கைவசம் இருந்த சென்னைப்பட்டினமும், பிரெஞ்சுக்காரரிடம் இருந்த புதுச்சேரியும் இருபெரும் வாணிகத் துறைமுகப்பட்டினங்களாக விளங்கின. இரு நாட்டினரும் அவரவர் ஊரில் வலிமை பொருந்திய கோட்டை கொத்தளங்களை எழுப்பினர். புதுச்சேரிக்குத் தென்பால் சற்றுத் தொலைவில் அமைந்திருந்த செயின்ட் டேவிட் கோட்டையும் ஆங்கிலேயர் வசமே இருந்தது. கருநாடகம் முழுவதிலும் ஐரோப்பியரிடம் மட்டுந்தான் படைப்பலம் குவிந்திருந்தது. இந்திய நாட்டு மன்னரிடம் தரைப்படையோ கப்பற்படையோ கிடையா. எனவே, ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சுக்காரரும் உள்நாட்டு மன்னர்களைச் சூதுக்காய்களாக வைத்துக்கொண்டு அரசியற் பகடையாடத் தொடங்கினர்.

கருநாடகம் அரசியற்றுறையிலும், சமூகத்துறையிலும் மிகப்பெரும் கொந்தளிப்பில் ஆழ்ந்திருந்தது. மொகலாயப் பேரரசின்கீழ்த் தக்கணத்துச் சுபேதாரானவன் ஐதராபாத்தில் அமர்ந்து அரசாண்டுவந்தான். கருநாடகம் முழுவதும் அவனுடைய ஆணைக்குப் பணிந்து நின்றது. ஆர்க்காட்டு நவாபு அவன் கீழிருந்து ஆர்க்காட்டுத் தேசத்தை அரசாண்டுவந்தான். தக்கணத்துச் சுபேதார் நைஜாம் உல் முல்க் என்பவன் டில்லியின் நுகத்தினின்றும் நழுவித் தானும் ஒரு சுதந்தர மன்னனாகவே நடந்து கொண்டான். அவனைப் பின்பற்றி, அவன்கீழ்ச் செயல்பட்டு வந்தவனான ஆர்க்காட்டு நவாபும் அவனுடைய ஆணையினின்றும் விடுதலை பெற்றுத் தானும் ஒரு சுதந்தர மன்னனாக இயங்கிவரலானான். மொகலாயப் பேரரசின் அரசியற் குழப்பங்களிலும் மராத்தியர்கள் கொடுத்துவந்த தொல்லைகளிலும் சிக்குண்டு திணறிக்கொண்டிருந்த நைஜா முக்கு ஆர்க்காட்டு நவாபைக் கண்காணித்து வரவோ, அவ்வப்போது அவனை இழுத்துப்பிடிக்கவோ நேரமோ, வசதிகளோ இல்லாமற்போயிற்று. எனினும் கருநாடகத்தின் அரசியலில் தலையிடும் வாய்ப்பு ஒன்று தானாகவே அவனை நெருங்கி வந்தது. மராத்தியர்கள் 1740-ஆம் ஆண்டில் கருநாடகத்தின்மேல் பாய்ந்து மக்களைச் சூறையாடினார்கள் ; நாடெங்கும் கொள்ளையும் கொலையும் விளைவித்தார்கள். குழப்பங்களும் கலகங்களும் பேயாட்டமாடின. மக்களின் கண்ணீரிலும் செந்நீரிலும் நாடு தோய்ந்தது. மராத்தியர்கள் ஆர்க்காட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்து ஆர்க்காட்டு நவாபு தோஸ்து அலியைக் கொன்று, அவனுடைய மருமகனான சந்தா சாயபுவைச் சத்தா ராவுக்குச் சிறைபிடித்தேகினார்கள் (1741). தோஸ்து அலியின் மகனான சப்தர் அலி என்பவன் மராத்தியருக்கு ஒரு கோடி ரூபா இலஞ்சம் கொடுப்பதாக

வாக்களித்து நாட்டை மராத்தியரின் கொடுமைகளிலிருந்தும் மீட்டுக்கொண்டான். ஆனால், அவன் வேலூர் இன்னேதாரனான முர்தஸா அலி என்னும் அவனுடைய உறவினனாலேயே கொலையுண்டு இறந்தான். அவனுடைய இளம் மகன் ஆர்க்காட்டு நவாபாகப் பட்டங்கட்டி வைக்கப்பட்டான் (1742). தொடர்ந்து ஏற்பட்ட இந் நிகழ்ச்சிகள் கருநாடகக் குடிமக்களுக்குப் பேரச்சத்தையும் அவலத்தையும் விளைவித்தன. அவர்களுடைய அச்சத்தை மாற்றி அவர்கட்கு ஆறுதல் கூறி நாட்டில் அமைதியைத் தோற்றுவிப்பதற்காக நைஜாம் 1743-ல் கருநாடகம் வந்தான். ஆர்க்காட்டின் அரசியல் வக்கணைகளை நிமிர்த்த முயன்றான். தன்னுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரனாக இருந்த அன்வாருதீன் காளை ஆர்க்காட்டு நவாபாக நியமித்தான். தோஸ்துகான் இளம் மகன் கொல்லப்பட்டு இறந்தான். நாட்டில் குழப்பங்கள் குறைந்தபாடில்லை. தோஸ்து அலியின் உறவினர்கள் அன்வாருதீன்காளை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்யலானார்கள்.

இவ்வளவில் ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சுக்காரரும் அமைதியாகத் தத்தம் அளவில் வாணிகத்தில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருந்தனர் ; நாட்டு அரசியல் போராட்டங்களில் கலந்துகொள்வதற்கோ, அவற்றால் விளைந்த குழப்பங்களில் தமக்கு ஆக்கம்தேடிக்கொள்வதற்கோ விருப்பமும் முயற்சியும் இழந்தவர்களாகத் தத்தம் கோட்டைகளில் முடங்கிக் கிடந்தனர். ஆனால், தமிழகத்தின் விதியோ மூலையில் கிடந்த அவர்களை முற்றத்தில் இழுத்துவிட்டது.

முதல் கருநாடகப் போர்

ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஆஸ்திரிய அரசரிமைப் போட்டி ஒன்றில் ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சுக்காரரும் எதிர்க்கட்சிகளுக்குத் துணை நின்று ஏழாண்டுக்காலம் போரில் ஈடுபட்டிருந்தனர் (1742-48). அக் காரணத்தால் இந்தியாவிலும் அவ்விரு நாட்டுக் கம்பெனிகளுக்குமிடையே பகையும் போரும் மூண்டன. புதுச்சேரிக் கவர்னர் டூப்ளே ஆங்கிலேயருடன் போரிட விரும்பவில்லை.

கருநாடகத்தில் கட்சிச் சார்பின்றிப் பகையின்றிச் சமாதான முறையிலேயே நடந்துகொள்ள எண்ணங்கொண்டான். அவனுடைய எண்ணத்தின்படி போர் நடவடிக்கைகளைக் கைவிடுவதற்கு ஆங்கிலேயர் ஒருப்பட்டிலர். ஆகவே, கருநாடகத்திலும் முற்றுகைகளும் தாக்குதல்களும் தொடர்ந்தன. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தக்கதொரு கடற்படையுடன் சென்னையைக் கைப்பற்றினர் (1746). டூப்ளேயின் வாழ்விலும் அதிர்ஷ்ட தேவதையின் கடைக்கண் பார்வை விழுந்தது. ஆனால், மக்கள் சமூக வரலாறு ஒரு கொள்ளிவட்டம் போன்றது. நிகழ்ச்சிகள் சுழன்றுகொண்டே இருக்கும். கருநாடக வரலாற்றிலும், டூப்ளேயின் வாழ்விலும் மிகப் பெரியதொரு நிகழ்ச்சி இடங்கொள்ளக் காத்துக்கொண்டிருந்தது. தன் தேசத்தில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த அரசியல் சுழல்களைக் கண்டு வாளாவிருக்க அன்வாருதீன்கான் விரும்பினானல்லன். தன் காவலின்கீழ் வாழ்ந்துவந்த ஆங்கிலேயரையும் பிரெஞ்சுக்காரரையும் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்புத் தனக்கு உண்டு என்று உணர்ந்திருந்தான். சென்னையைப் பிரெஞ்சுக்காரர் முற்றுகையிட்டிருந்தபோது தமக்குப்

பாதுகாப்பளிக்குமாறு அன்வாருதீனிடம் ஆங்கிலேயர் முறையிட்டுக்கொண்டனர். அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அன்வாருதீன்கான் முற்றுகையை விலக்கிக் கொள்ளும்படி பிரெஞ்சுக்காரருக்கு ஆணை ஒன்று அனுப்பினான். பிரெஞ்சுக்காரர் அதற்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்தனர். அவர்கள் தன்னை அசட்டை செய்ததற்காக ஆர்க்காட்டு நவாபு வெகுண்டான் ; சென்னையை வளைத்துக்கொண்டு பிரெஞ்சுக்காரரைத் தாக்கும்படி ஒரு படையை ஏவினான். ஆனால், வெற்றி பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கே கிடைத்தது. அவர்களுடைய பெருமையும் மதிப்பும் பன்மடங்கு உயர்ந்தன. டூப்ளே சென்னையை 'அடி முதல் முடி வரையில்' சூறையாடினான் (1746). டூப்ளேயின் நெஞ்சுரம் மேலும் வலுவடைந்தது. அவன் செயின்ட் டேவிட் கோட்டையைப் பதினெட்டு மாத காலம் முற்றுகையிட்டான்; ஆனால், அவனால் வெற்றி காண வியலவில்லை. ஆங்கிலேயரின் உதவிக்குப் புதியதாகத் தரைப்படையும் கடற்படையும் வந்து சேர்ந்தன. அவர்கள் அவற்றைக்கொண்டு கடல், தரை ஆகிய இரு முனைகளிலும் புதுச்சேரியைத் தாக்கினார்கள். ஆனால், அவர்கள் ஏவிய படைகள் போதுமளவு பயிற்சி பெறாதவை ; வெற்றி நெருங்குவதாகத் தெரியவில்லை. அதற்குள் ஐரோப்பாவில் ஆஸ்திரிய அரசரிமைப் போரில் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அவ்வுடன்படிக்கையின்படி சென்னையானது மீண்டும் ஆங்கிலேயர் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் கருநாடகப் போர்

முதல் கருநாடகப் போர் டூப்ளேயின் சிந்தனையைத் தூண்டி விட்டது. ஆங்கிலேயருடன் அவன் மேற்கொண்ட அரசியல் சதுரங்கத்தில் அவன் பல நுட்பங்களையும் ஊகங்களையும் படித்தறிந்தான். அன்வாருதீன்கானின் சேனைகள் சென்னை முற்றுகையில் அவசரக்காலத்தில் அள்ளித் தெளித்ததையும், ஆனால் திறமான படைப்பயிற்சியும், சிறந்த ஆயுத பலமும் தனக்கு வெற்றி தேடித் தந்ததையும் அவன் நன்கு உணர்ந்துகொண்டான். நல்ல பயிற்சியளிக்கப்பட்ட ஒருசில ஐரோப்பிய வீரருக்கு முன்பு ஆயிரக்கணக்கான, பயிற்சியளிக்கப்படாத இந்தியச் சிப்பாய்களால் முனைந்து நிற்கமுடியாது என்பதை அவன் கண்டறிந்தான். எனவே, கட்டுப்பாடும், ஒருமைப்பாடும், நெஞ்சுரமும் கொண்டிருந்த தன் படையைப் பெரிதும் நம்பி அரசியல் நடைமுறைகளைச் சீரமைத்துக் கொண்டான். போர்ப் பயிற்சியும், ஆயுத பலமும் வாய்க்கப் பெற்ற அவனுடைய படைகளின் துணையை நாடி உள்நாட்டு மன்னர் யாவரும் எப்போதும் தன்னிடம் வரக்கூடும் என்று டூப்ளே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அஃதுடன் தன் படை சாயுமிடமே வெற்றியும் சாயும் என்ற உண்மையையும் அவன் உணர்ந்திருந்தான்.

மராத்தியரால் 1741-ல் சிறைபிடிக்கப்பட்ட சந்தா சாயபு ஏழாண்டுகள் கழித்து விடுதலையானான். உடனே தன் மாமனார் தோஸ்து அலியிடமிருந்து பறிக்கப்பட்ட ஆர்க்காட்டு அரசை மீட்டுக்கொள்ளும் முயற்சியில் இறங்கினான். அதே சமயம் நைஜாம் உல் முல்க் காலமானான் (1748). அவனுக்குப் பின் அவன் மகன் நாஜர் ஜங் தக்கணத்தின் சுபேதாரானான். ஆனால், அவனுடைய பேரனான முஜாபர் ஜங் என்பவன் முகலாயப்

பேரரசன் தன்னைத்தான் சுபேதாராக நியமித்துள்ளான் என்று கூறிக்கொண்டு தக்கணத்து அரியணைக்கு உரிமை கொண்டாடினான்.

இத்தகைய நல்வாய்ப்பையே டூப்ளே எதிர்நோக்கி நின்றான். 'பருவத்தோடு ஒட்ட ஒழுகும் படிப்பினை'யை டூப்ளே நன்கு ஓர்ந்தவன். காலந்தாழ்த்தாமல் செயலில் இறங்கினான். ஆர்க்காட்டு அரியணையில் ஏற்றுவிப்பதாகச் சாந்தா சாயபுவினிடம், தக்கணத்து அரியணையில் ஏற்றுவிப்பதாக முஜாபர் ஜங்குடனும் அவன் இரு உடன்படிக்கைகள் செய்து கொண்டான். உடன்படிக்கைகளும் உடனே நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன.

டூப்ளேயும், சாந்தா சாயபுவும், முஜாபர் ஜங்கும் கூட்டுக்கூடி அன்வாருதீன்காளை ஆம்பூரில் போரில் கொன்றார்கள் (1749). அன்வாருதீன்கான் மகன் முகமதலி திருச்சிராப்பள்ளிக்கு ஓடிவிட்டான். அவனைத் துரத்திக்கொண்டு பிரெஞ்சுப் படையொன்று திருச்சிராப்பள்ளியை நோக்கி விரைந்தது. தம்மை நோக்கிப் பாய்ந்துகொண்டிருந்த பேராபத்தை உணர்ந்தனர் ஆங்கிலேயர். தமக்கு உடனே துணை வரும்படி நாஜர் ஜங்குக்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள். அஃதுடன் அமையாது அவர்கள் முகமதலியின் உதவிக்குத் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு ஒரு சிறு படையையும் அனுப்பிவைத்தார்கள். ஆங்கிலேயரின் முறையீட்டுக்கு இணைங்கி நாஜர் ஜங்கும் தண்டெடுத்து வந்தான். ஆங்கிலேயருக்குப் போர்த்திறன் போதவில்லை யாதலால் நாஜர் ஜங் கொலையுண்டு மாண்டான் (1750). சிறையில் அடைப்பட்டுக்கிடந்த முஜாபர் ஜங் விடுதலை பெற்றுச் சுபேதாராக ஏற்றம் பெற்றான். செய்ந்நன்றி மறவாத முஜாபர் ஜங் டூப்ளேயுக்குச் சில கைம்மாறுகளைக் கனிந்து செய்தான். புதுச்சேரியைச் சுற்றியுள்ள சில நிலப் பகுதிகளையும், ஒரிஸ்ஸாவைச் சுற்றியுள்ள சில நிலப்பகுதிகளையும் மதுலிப்பட்டினத்தையும் டூப்ளேயுக்கு வழங்கினான். போதாக்குறைக்குக் கிருஷ்ணை நதிக்குத் தென்புறத்தில் முகலாயப் பேரரசுக்குச் சொந்தமான நிலப்பகுதிக்கு டூப்ளேயைக் கவர்னராக நியமித்தான். புதிய பதவிகளின் மோகத்தில் மூழ்கிய டூப்ளேயானவன் உதவிக்குக் கூப்பிட்டபோது விரைந்து செல்லுவதற்காகக் கர்னல் புஸ்ஸி என்ற படைத்தலைவன் தலைமையில் சேனை ஒன்றையும் ஐதராபாத்தில் நிறுத்திவைத்தான். டூப்ளே ஆர்க்காட்டையும் ஐதராபாத்தையும் நோக்கி விம்மிதம் எய்தினான். தனக்கு ஆட்பட்ட இருவர் இரு தேசங்களின் அரியணைகளில் அமர்ந்து ஆட்சி புரிந்துவந்தது அவனுக்கு எல்லையில்லாப் பூரிப்பைக் கொடுத்தது. பிழைப்பைத் தேடிக் கடல்கடந்து வந்த அன்னிய வணிகக் கூட்டம் ஒன்று இந்திய மண்ணில் அடியெடுத்து வைத்த இரண்டாண்டுக் காலத்தில் தக்கணத்திலும் கருநாடகத்திலும் அரசாட்சி அமைத்துக்கொண்டும், மேலாதிக்கத்தை விரித்து ஓங்கி நிற்குமாயின், டூப்ளேயின் இதயம் விம்மி வழிந்ததில் வியப்பேதுமில்லை. அவனுடைய நண்பர்களும் அவனுக்கு எய்திய உன்னத அரசியல் ஏற்றத்தைக் கண்டு திகைப்புற்றுப் போயினர்.

திருச்சிராப்பள்ளியை நோக்கி விரைந்த பிரெஞ்சு அணிகள் வழியில் தஞ்சாவூரை முற்றுகையிட்டு அவ்விடத்திலேயே களைத்துப் போயின. அதே சமயம் ஆங்கிலேயரின் துணையைப் பெற்ற முகமதலியின்

எதிர்ப்பும் கடுமையாயிற்று. ஆங்கிலேயரின் படை வலி முழுவதும் தன்வசம் அடையும் வரையில் முகமதலி பிரெஞ்சுக்காரரிடம் சமாதானப் பேச்சுகள் பேசிக் காலந் தாழ்த்தி வந்தான். அவனுடைய உத்தியை ரூப்ளே 1751-ஆம் ஆண்டு மே மாதந்தான் நன்கு உணர்ந்தான். உடனே தானும் 'லா' என்பவன் தலைமையில் திருச்சிராப்பள்ளியை நோக்கி ஒரு படையை ஏவினான். லாவுக்குப் போர்த் தந்திரங்கள் போதாவாயின. திருச்சிராப்பள்ளி முற்றுகை நீடித்துக்கொண்டே போயிற்று. ஆங்கிலேயருக்கு மைசூர், தஞ்சாவூர் மன்னர்களும், மராத்தியத் தலைவன் முராரி ராவும் படைத்துணை அனுப்பி வைத்தனர். வங்கத்திலிருந்து ஆங்கிலேயப்படை ஒன்று தமிழகத்தை நோக்கி விரைந்தது. அப் படையில் முந்நாறு சிப்பாய்களும், இருநாறு ஆங்கிலேயரும் மட்டுமே இருந்தனர். அப்படையைச் செலுத்தி வந்தவன் ராபர்ட் கிளைவ் என்பவன். அவன் சென்னைக் கம்பெனியில் எழுத்தனாகப் பணியாற்ற வந்தவன். இராணுவத்தில் சேர்ந்து வெகு குறுகிய காலத்தில் படைத்தலைமையும் எய்தினான். பேரெதிர்ப்பு ஏதும் இன்றியே கிளைவ் ஆர்க்காட்டை முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அவனிடமிருந்து தன் தலைநகரை மீட்டுக்கொள்ளுவதற்காகச் சந்தா சாயபு திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து ஆர்க்காட்டுக்கு ஒரு சேனையை அனுப்பினான். கிளைவ் ஐம்பத்து மூன்று நாள் அப்படையுடன் பொருது வெற்றிகண்டான். சந்தா சாயபுவின் படைகள் தோற்றுப் புறமுதுகிட்டன (1751). ஆங்கிலேயரின் ஆர்க்காட்டு வெற்றியானது அவர்களுடைய பகைவருக்கு அச்சத்தையும் அதிர்ச்சியையும் விளைத்தது. என்றும் இராத அளவு அவர்களுடைய மதிப்பும் உயர்ந்துவிட்டது. பிரெஞ்சுப் படைத்தலைவன் 'லா' என்பவன் ஆங்கிலேயருடைய மாபெரும் வெற்றியைக் கேள்வியுற்று வெருண்டு திருவரங்கத்தில் ஓடி ஒளிந்தான். திருவரங்கத்தை வளைத்துக் கொள்ளுமாறு ஆங்கிலேயப் படைக்குக் கிளைவ் ஆணையிட்டான். சந்தா சாயபுவின் துணைக்கு ரூப்ளே ஓர் அணியை அனுப்புவித்தான். ஆனால், அப் படையானது நிலைகுலைந்து முற்றுகையைக் கைவிட்டு ஆங்கிலேயரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தது (ஜூன் 1752). லாவும், அவனுடைய படையினரும் ஆங்கிலேயரால் சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். தஞ்சாவூர்ப் படைத் தலைவன் ஒருவனுடைய வாளுக்கிரையாகிச் சந்தா சாயபுவின் தலை தரையில் உருண்டது.

ரூப்ளே ஏங்கி நின்றான். அவன் எழுப்பிய மனக்கோட்டைகள் யாவும் இடிந்து தரைமட்டமாயின. திறமையற்ற அவனுடைய படைத் தலைவர்கள் அவனைச் சமயத்தில் கைவிட்டு விட்டார்கள். கையில் கிடைத்தது வாய்க்கு எட்டவில்லை. எனினும் ரூப்ளே கருத்தழிந்தான் அல்லன். அரசியல் சூழ்ச்சிகளை மேற்கொண்டு தனக்குத் துணைப்பலம் திரட்டிக் கொள்ளத் திட்டமிட்டான். முராரி ராவையும், மைசூர்

வேந்தனையும் தன் சூழ்ச்சியில் சிக்க வைத்தான். தஞ்சாவூர் அரசனை நடுநிலையில் நிற்குமாறு பணித்து அவனிடம் ஓர் ஒப்பந்தமும் செய்து கொண்டான். ரூப்ளே எடுத்த முயற்சியைத் தளரவிட மனமில்லாதவனாய்

மீண்டும் ஒருமுறை திருச்சிராப்பள்ளியை முற்றுகையிட்டான் (1752 டிசம்பர்). முற்றுகை ஓராண்டு நீடித்தது ; ஆனால், வெற்றி என்னவோ அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

துரதிர்ப்படம் டூப்ளேயைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தது. அவனுடைய தாய்நாடான பிரான்சில் வெறுப்பும் எதிர்ப்பும் மூண்டன. இந்திய நாட்டில் டூப்ளே கடைப்பிடித்த கொள்கைகளினாலும், கையாண்ட முறைகளினாலும் வீணான மனக்கசப்பும், போராட்டங்களும், பொருள் இழப்பும் விளைந்தன என்று அவன்மேல் குற்றங்கள் சாட்டப்பட்டன. இக்கட்டான அவனுடைய நிலைகளைப் பிரான்சில் யாருமே உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. அவனுடைய அறிவு நுட்பத்தையும் திட்பத்தையும் பிரெஞ்சு அரசாங்கம் நன்கு மதிப்பீடு செய்யவில்லை. டூப்ளே பிரான்சுக்குத் திரும்பிப்போகவும், கோடேஹா (Godehew) என்பவன் புதுச்சேரியில் கவர்னர் பதவி ஏற்கவும் ஆணைகள் பறந்தன. கோடேஹா இந்தியாவுக்கு வந்து இறங்கி (1754), டூப்ளேயைப் பதவியிலிருந்து இறக்கி, அவனுடைய கொள்கையையும் தலைகீழாக மாற்றினான் ; ஆங்கிலேயருடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டான். இரு நாட்டினரும் மேற்கொண்டு ஒருவரோடொருவர் போரிடுவதில்லை என்றும், அவரவர்கள் தத்தம் வசம் வைத்திருந்த தேசத்தை அவர்களே வைத்துக்கொள்ளலாம் என்றும், இரு கட்சியினரும் உள்நாட்டு அரசியலில் தலையிட்டுக்கொள்ள கூடாதென்றும் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர்.

மைசூர்ப் போர்கள்

மைசூரில் தளவாய் நஞ்சராசன் படையொன்றில் சிப்பாயாகப் பணியாற்றிவந்த ஐதரலி என்பான் வெகுவிரைவில் அரசியல் ஏணியில் ஏறிவிட்டான். கைவன்மையாலும், படைபலத்தாலும், வினைத்திட்பத்தாலும், சூழ்ச்சித் திறனாலும், நெஞ்சுத் துணிவாலும் குறுகிய காலத்தில் மைசூர் அரசாங்கத்தைத் தன் கைக்கீழ்ப் போட்டுக்கொண்டான் (1761). மின்னல் வேகப் படையெடுப்புகளால் தமிழகத்துப் பாளையக்காரர்களை முறியடித்து ஒடுக்கினான். துரித காலத்தில் இவன் அடைந்த அரசியல் ஏற்றம் ஆங்கிலேயருக்கும், மராத்தியருக்கும், நைஜாமுக்கும் அச்சத்தையும் அழுக்காற்றையும் விளைத்தது. ஐதரை எதிர்த்து இம் மூன்று கட்சியினரும் தமக்குள் ஒப்பந்தம் ஒன்றைச் செய்துகொண்டனர். ஆனால், மராத்தியரும் நைஜாமும் ஐதரலியின் இலஞ்சத்துக்கும் சூழ்ச்சிக்கும் வயப்பட்டு ஆங்கிலேயரை விட்டுவிட்டு ஐதரலியுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். ஐதரலி கருநாடகத்தின்மேல் படையெடுத்தான். தக்க சமயத்தில் நைஜாம் மீண்டும் கட்சி மாறினான். ஆனால், செங்கண்மாவி (செங்கத்தி)லும் திருவண்ணாமலையிலும் ஐதரலி ஆங்கிலேயரிடம் தோல்வியுற்றான். ஆனாலும் அவன் சளைக்கவில்லை ; தொடர்ந்து கருநாடக தேசத்தைக் கலக்கி வந்தான். அவன் மிகப் பெரியதொரு சேனையுடன் சென்னையின் எல்லையில் தோன்றினான் (1769). அவன் போர்க்கோலத்தைக் கண்டு அஞ்சி விதிர்விதிர்க்க ஆங்கிலேயர் அவனுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு ஆபத்தினின்றும் விடுதலை பெற்றனர். ஐதரலியை யாரேனும் தாக்கினால் அவனுக்குப் படைத் துணை அளிக்கவேண்டுமென்று ஆங்கிலேயர் இவ்வுடன்படிக்கையின்கீழ்

ஒப்புக்கொண்டனர். இஃது ஆங்கிலேயருக்கு ஏற்பட்ட ஓர் இக்கட்டான நிலைமையாகும். எனினும் 1771-ல் மராத்தியர் ஐதரலியின்மேல் போர்தொடுத்தபோது ஆங்கிலேயர் அவனுக்கு உதவியனுப்பத் தவறினர். ஆபத்தில் தன்னைக் கைவிட்ட ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக, நைஜாமுடனும் மராத்தியருடனும் அவன் கூட்டணி யொன்றை அமைத்துக் கொண்டான் (1779). அரபிக்கடற்கரையில் பிரெஞ்சுக்காரருக்குச் சொந்தமான மாஹியை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அந் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு ஐதர் வெகுண்டெழுந்தான் ; ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போர் முரசம் கொட்டினான். ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் நிலவிய அரசியல் அப்போது ஆங்கிலேயருக்குக் கேடு சூழ்வதாகவே இருந்தது. பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், ஹாலந்து நாடுகள் ஆகிய யாவும் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து அணிவகுத்து நின்றன. இத்தகைய வாய்ப்பானதொரு சூழ்நிலையை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கி நின்ற பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இந்தியாவில் தாம் இழந்த நாடுகளை மீட்டுக் கொள்வதற்காகத் திட்டமிட்டனர்.

ஐதரலி 1780 ஆம் ஆண்டு, ஜூலை மாதம் 90,000 காலாட்களுடனும், 100 பீரங்கிகளுடனும் மைசூர்ப் பீடபூமியினின்றும் வந்து செங்கண்மாக்கணவாயின் வழியாகக் கருநாடகச் சமவெளியின்மேல் இறங்கினான். ஆங்கிலேயக் கம்பெனியின்மேல் அவன் கொண்டிருந்த மாபெருஞ் சினமானது ஊழித் தீயாக மாறிக் கருநாடகத்தைப் பற்றிக்கொண்டது. ஐதரின் சேனைகள் நாடெங்கும் தீ மூட்டின ; தம் வழியில் நேரிட்ட ஊர்கள் அத்தனையையும் சூறையாடின ; குழந்தைகள் பெண்கள் உள்ளிட்ட மக்கள் அனைவரையும் படுகொலை செய்தன. ஐதரலியின் வழியில் சிக்குண்ட ஊர்கள், உயிர்கள் யாவும் படுசூரணமாகிக் காற்றில் பறந்தன. அக்கம்பக்கத்து ஊர்களில் வாழ்ந்திருந்த மக்கள் பீதியினால் வீட்டையும் நாட்டையும் கைவிட்டுக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் ஓடி மறைந்தார்கள். கர்னல் பெய்லி என்ற ஆங்கிலேயப் படைத் தலைவன் ஒரு படையுடன் ஐதரை எதிர்த்து நின்றான். கொதித்துப் புரண்டுவரும் ஐதரின் சேனைகளின்முன்பு அவனுடைய படைப்பலம் செல்லுபடியாகவில்லை. எனினும் வீரத்தோடு மைசூர் அணிகளை எதிர்த்து நின்று போராடினான். ஐதரின் போர்த்திறனே மேலோங்கி நின்றது. கர்னல் பெய்லியும் அவனுடைய சிப்பாய்களும் துண்டு துண்டாக வெட்டுண்டு மாண்டனர். அவனுடைய படை அழிந்து சிதைந்து போயிற்று (1780). அதற்கு முந்திய ஆண்டு ஆங்கிலேயர் பம்பாயில் மராத்தியரிடம் பெற்ற படுதோல்வியும், கர்னல் பெய்லின் தோல்வியும் ஒன்றுசேர்ந்து பிரிட்டிஷ்காரரின் பெருமையை இறக்கித் தரைமட்டமாக்கிவிட்டன. ஆர்க்காடும் ஐதரின் வசமாயிற்று. எனினும், ஆங்கிலேயர் சளைக்கவில்லை. அரசியல் சூழ்ச்சிகளில் கைவந்தவர்களான அவர்கள் மீண்டும் ஓர் அரசியல் சூதாட்டத்தில் இறங்கினர். அதன் விளைவாக மராத்தியரும், நைஜாமும் ஐதரலியைக் கைவிட்டனர். கல்கத்தாவில் ஆங்கிலேயரின் கவர்னர்-ஜெனரலாக இருந்த வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் என்பவன் நெஞ்சுத் துணிவுடையவன்; சூழ்நிலைக்கேற்ற உத்திகளைக் கையாள வல்லவன்; எத்தகைய எதிர்ப்பையும் எந்தவகையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டேனும் பணியவைக்கக் கூடியவன். அவன் சென்னைக் கவர்னரைப் பதவியினின்றும் விலக்கினான். தன்னால் திரட்டப்படக்கூடிய

அத்தனை சிப்பாய்களையும் அணிவகுத்துச் சர் அயர் கூட் என்னும் படைத்தலைவன் ஒருவன் தலைமையில் ஐதரின்மேல் ஏவினான். தன்னால் எவ்வளவு பொருள் கூட்ட முடியுமோ அவ்வளவையும் கூட்டிக் கையில் ஒப்படைத்தான். சிதம்பரத்தை யடுத்த பறங்கிப்பேட்டையில் பெரும் போர் விளைந்தது (1781). அப்போரில் ஐதர் படுதோல்வியுற்றான். எனினும் ஆங்கிலேயரை அச்சுறுத்தி வந்த ஆபத்துகள் முற்றிலும் தீர்ந்தபாடில்லை. வங்கக் கடற்கரையோரம் பிரெஞ்சுக் கடற்படை ஒன்று சப்ரன் (Admiral Suffren) தலைமையில் ஆங்கிலேயருடைய கப்பல் தொகுதி களுடன் பல போர்கள் நிகழ்த்திற்று; கர்னல் பிரைத்வைட் (Braithwaite) தலைமையில் திரண்டு வந்த ஆங்கிலேயரின் சேனை ஒன்றை ஐதரின் மகன் திப்பு சுல்தான் முறியடித்தான். எனினும், ஆங்கிலேயர் 1781ஆம் ஆண்டு இறுதிக்குள் டச்சுக்காரருக்குச் சொந்தமான நாகப்பட்டினம், சதுரங்கப்பட்டினம், புலிக்காடு ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றினர்.

ஐதர் தான் தொடர்ந்து நடத்தி வந்த போர்த் தொழிலின் காரணமாக மிகவும் களைப்புற்றான். அவனைப் பற்றி நின்ற புற்றுநோய் அவனுடைய உயிரை அணுஅணுவாக அரித்து வந்தது. இறுதியாக, 1783 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் தன் ஆசைகளை மறந்து இவ்வுலகினின்றே அவன் விடைபெற்றுக்கொண்டான். ஐதரலி மிகச் சிறந்த ஒரு வீரன்; நல்ல உடற்கூட்டும் நெஞ்சுரமும் வாய்ந்தவன். எழுதப் படிக்க அறியானாயினும் அவனுக்குப் பல மொழிகள் பேசும் வல்லமையுண்டு. அரசாங்க நிருவாகத்திலும், போர்த் தொழிலிலும் அவன் அளவற்ற ஆற்றல் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தான். ஒரே சமயத்தில் பல அலுவல்களைப் புரியும் திறமை ஐதரின் சிறப்புகளில் ஒன்றாகும். அரசியல் நேர்மையும், சீரிய நோக்கமும் அவன் வாழ்க்கைக்குப் பொலிவூட்டின. ஒழுக்க நெறிகளிலும், சமயச் சடங்குகளிலும் அவனுக்கு எள்ளளவேனும் பற்றுதல் கிடையாது. ஆனால், அவன் இஸ்லாமிய மதத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடுடையவனாக இருந்தான். அவன் நெஞ்சில் ஈரமும் இரக்கமும் கிடையா. அவனுடைய பகைவருக்கும், அவன் பரிவை இழந்தவர்களுக்கும் அவன் ஆற்றிய கொடுமைகள் கேட்போர் நெஞ்சைப் பிளக்கக் கூடியன.

ஐதருக்குப் பின்னர் அவன் மகன் திப்பு மைசூர் சுல்தானாக முடிசூட்டிக் கொண்டான். அவன் ஆங்கிலேயரிடம் அளவற்ற வெறுப்புக் கொண்டிருந்தான். எனினும், பிரெஞ்சுக்காரரிடம் மாறாத நட்புக் கொண்டிருந்தான். திப்பு சுல்தான் தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்திலிருந்தே ஆங்கிலேயருக்குத் தொல்லைகள் கொடுத்து வந்தான். பிரான்ஸ், பெர்சியா, துருக்கி ஆகிய நாடுகளிடம் படைத்துணை நாடித் தூதுகள் அனுப்பி வைத்தான் (1787). அவனுக்குப் படை அனுப்புவதாக அங்கிருந்து மறுமொழிகள் வந்தன. எனினும், அவனுடைய உடனடித் தேவைக்கு வேண்டிய படைப்பலம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் திப்பு சுல்தானின் படைகளுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து வந்தனர்.

திப்பு சுல்தான் திருவிதாங்கூரின்மேல் படையெடுத்தான் (1789). திருவிதாங்கூர் அரசன் ஆங்கிலேயருடைய நட்பைப் பெற்றிருந்தான். ஆங்கிலேயருடைய நட்பு தனக்கு எச் சமயத்திலும் கிடைக்கும் என்ற

நம்பிக்கையில் வாழ்ந்து வந்தான். ஆகவே, சென்னையில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் பிரசிடென்டாகவும், கவர்னராகவும் இருந்த ஜே. ஹாலண்டு (J.Holland) என்பவனுக்குப் படைப்பலம் வேண்டி விண்ணப்பமும் அனுப்பினான். ஆங்கிலேயர் அவ் வேண்டுகோளுக்கு உடனே செவி சாய்க்கவில்லை; பராமுகமாக இருந்துவிட்டனர். நைஜாமும். மராத்தியரும் திப்பு சுல்தானிடம் முக்கூட்டு உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்துகொண்டனர் (1790).

மூன்றாம் மைசூர் போர் இரண்டாண்டு நீடித்தது. கார்ன்வாலிஸ் பிரபுவே தன் தலைமையில் பெரும்படை ஒன்றைச் செலுத்திவந்து வேலூர், ஆம்பூர் வழியாக நுழைந்து சென்று, பெங்களூரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு சீரங்கப்பட்டணத்துக்கு ஒன்பது கல் தொலைவில் தன் பட்டாளங்களை நிறுத்தினான். போர் நடவடிக்கைகள் 1791ஆம் ஆண்டு கோடைக்காலம் வரையில் தேங்கி நின்றன. அவ்வாண்டு நவம்பர் மாதம் திப்பு கோயமுத்தூரைத் தாக்கிக் கைப்பற்றினான். கார்ன்வாலிஸ் பிரபு சீரங்கப் பட்டணத்தையும், அதன் கோட்டை கொத்தளங்களையும் தாக்கி யழித்தான். சூழ்நிலையானது தனக்கு முரணாக இருந்ததை உணர்ந்த திப்பு சுல்தான் கார்ன்வாலிஸ் பிரபுவடன் சமாதான உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து கொண்டான் (மார்ச் 1792). இவ் வுடன்படிக்கையின்கீழ் மைசூர் தேசத்தில் பாதியை நைஜாமுக்கும், மராத்தியருக்கும், ஆங்கிலேயருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிட்டான். மலையாள தேசம், குடகு தேசத்து மன்னன்மேல் ஆட்சி, திண்டுக்கல் தேசம், பாராமகால் பகுதி ஆகியவை ஆங்கிலேயருக்குக் கிடைத்தன. போதாக் குறைக்குத் திப்பு சுல்தான் ஆங்கிலேயருக்கு முப்பது இலட்சம் பவுன்களுக்குமேல் தண்டங்கொடுத்தான்; தன் இரு பிள்ளைகளையும் அவர்களுக்குப் பிணையாக அளித்தான். ஆனால், இவ்வுடன்படிக்கையானது தனக்கு மானக் கேட்டை விளைத்தது என்று அவன் அறிந்திருந்தான். அவன் நெஞ்சில் ஒரு முள் உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. மானமிழந்து வாழ அவன் உள்ளம் ஒருப்படவில்லை. எனவே, ஆங்கிலேயரின்மேல் அவனுக்கு வெறுப்பும் அடங்காச் சினமும் பொங்கி எழுந்தன. வஞ்சம் வளர்ந்தது. திப்பு தன் கோட்டை கொத்தளங்களை வலுப்படுத்தினான்; குதிரைப் படையைப் புதுப்பித்தான்; உழவுத் தொழிலையும் ஊக்கினான். ஐரோப்பாவில் பல நாடுகளில் அரசியல் குழப்பங்களும் போராட்டங்களும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. பிரான்சில் குடிமக்கள் மன்னனையும் அவனைச் சார்ந்த பிரபுக்களையும் எதிர்த்துப் பெரும் புரட்சி ஒன்றில் ஈடுபட்டனர் (1789). பிரெஞ்சு மன்னன் பதினாறாம் லூயியும், அவன் மனைவி மேரி அன்டாய்னெட்டும் மக்கள் நீதிமன்றத்தில் குடித் துரோகிகள் என்ற தீர்ப்புக்குள்ளானவர்களாய் தூக்குமரம் ஏறி, முடியணிந்த தம் தலைகளை இழந்தனர். நெப்போலியன் போனப்பார்ட் என்ற படைத் தலைவன் அரசாட்சியைக் கைப்பற்றி நாட்டை அடக்கியாளலானான். அவனே பிரெஞ்சு நாட்டின் பேரரசனாகவும் முடிசூட்டிக்கொண்டான் (1804). அவன் ஆங்கிலேயர்மேல் அளவுகடந்த வெறுப்பும் சினமும் கொண்டிருந்தான். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரின் செல்வாக்கை இறக்கிப் பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தை மீண்டும் உயர்த்துவிக்க அவன் நோக்கம் கொண்டிருந்தான். திப்புசுல்தான் வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டான். பிரெஞ்சுக்காரரின் படைத்

துணையை நாடினான். அவனுக்கு உதவியாகும் பொருட்டுப் பிரெஞ்சுப் படைகள் மங்களூர் வந்து இறங்கின (1798). அப்போது வெல்லெஸ்லி பிரபு கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தான். ஆங்கிலேயரைச் சூழ்ந்து வந்துகொண்ட பேராபத்தை அவன் நன்கு உணர்ந்தான். உடனே திப்பு சுல்தானுக்கு எதிராக அவன் நைஜாமுடனும் மராத்தியருடனும் உடன்படிக்கை ஒன்று செய்துகொண்டான். வெல்லெஸ்லி பிரபு, ஜெனரல் ஹாரிஸ் என்பவனின் தலைமையில் பெரும் படை ஒன்றைத் திப்புவின்பேரில் ஏவினான். ஹாரிஸின் கடுந்தாக்குதலுக்கு முன்பு திப்புவின்பேரில் சேனைகள் பேரழிவுக்குட்பட்டு, வலியிழந்து சீரங்கப்பட்டணத்து அரணுக்குள் பின்னடைந்து போரிட்டன. ஆங்கிலேயரின் பெரும் பீரங்கிக் குண்டுகள் வெடித்து அரண் கொத்தளங்களைச் சிதைத்து மதிற்சுவரில் பெரும்பிளவு ஏற்படுத்தின. அவ்விடைவெளியின்மூலம் ஆங்கிலேயத் துருப்புகள் அணையுடைந்த வெள்ளம்போல் பாய்ந்து அரணுக்குள் நுழைந்தன. திப்புவின்பேரில் சேனைகள் 1799 மே, நான்காம் தேதி ஆங்கிலேயரிடம் சரண அடைந்தன. திப்பு சுல்தான் தன் இறுதி மூச்சு வரையில் போராடிக் கையில் ஏந்திய வாளுடன் வீர மரணத்தைத் தழுவினான் (1799). ஆங்கிலேயரின் மாறாத பகைவன் மாண்டான்; அத்துடன் அவர்களுக்குத் தென்னிந்தியாவில் அணையிட்டிருந்த இறுதிப்பகையும் மறைந்தது. திப்பு சுல்தான் பல கலைகளில் கைதேர்ந்தவன். பாரசீக மொழியில் ஆழ்ந்த புலமை வாய்ந்தவன். அவன் அரசியல் வாழ்வில் ஓய்வென்பதையே கண்டவனல்லன். இடையறாமல் உழைத்துக்கொண்டே இருந்தான். அவன் புதிய பஞ்சாங்கம் ஒன்றையும், நாணயங்களையும், அளவைகளையும் புழக்கத்துக்குக் கொண்டுவந்தான்.

ஆங்கிலேயர் சீரங்கப்பட்டணத்தைச் சூறையாடினர். அரண்மனைகளையும் கட்டடங்களையும் இடித்து நிரவினர். மைசூர் தேசம் ஆங்கிலேயரின் உடைமையாயிற்று, திப்புவின்பேரில் மக்கள் வேலூர்க் கோட்டையில் சிறைவைக்கப்பட்டனர்.

ஆர்க்காட்டு நவாபு, வாலாஜா சாயபு என்ற மாற்றுப் பெயரினான முகமதலி, பெயரளவில்தான் கருநாடகத்தின் நவாபாக விளங்கினான். ஆனால், அவனுடைய அரசு முத்திரை ஆங்கிலேயரின் கையில் இருந்தது. நவாப் முகமதலியின் பேரால் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிதான் அரசாங்கத்தை நடத்தி வந்தது. கருநாடகத்தின் குடிமக்கள் ஆர்க்காட்டுநவாபுக்கு மட்டுமன்றி ஆங்கிலேயருக்கும் ஆட்பட்டவர்களாக இருந்தனர். நவாபு வாலாஜா தன் அரசாங்கப் பொறுப்புகள் அத்தனையையும் ஆங்கிலேயரின் கைகளில் ஒப்படைத்து விட்டு இன்பக் கோலாகலங்களில் காலங்கழித்து வந்தான். சென்னைப்பட்டினத்தில் சேப்பாக்கத்தில் நவாபுக்கு அழகான அரண்மனை ஒன்று எழுப்பப்பட்டது (1768). அவ்வரண்மனை அமைக்கப்பட்டிருந்த அடிமனையின் பரப்பு 117 ஏக்கராக்கள். அதைச் சுற்றிலும் எழுப்பப்பட்டிருந்த மதிற்சுவர்கள் வடக்கில் கூவம் ஆற்றிலிருந்து தெற்கில் பாரதி சாலை வரையில் எட்டி நின்றன; மேற்கில் பெல்ஸ் சாலை வரையில் வந்தன. அந்த அரண்மனையின் முகப்பு வாயில், வாலாஜா சாலையில் நின்றது. அவ் வாயில் மூவளைவு கொண்டது. அரண்மனை இரு பகுதிகளாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. தென்பகுதிக்குக் கலசமகால் என்று

பெயர். அதன்மேல் சிறுசிறு கலசங்கள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. வடபகுதியில் உள்ள கட்டடத்திற்கு உமாயூன் மகால் என்று பெயர். அதில் திவான்கானா அல்லது தர்பார் மண்டபமும் இருந்தது. இவ்விரண்டு கட்டடங்களினிடையே நிற்கும் சதுரமான மாடக் கோபுரம் பிற்காலத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் கட்டப்பட்டது. இவ்வரண்மனையில் இப்போது பல அரசாங்க அலுவலகங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. வடபகுதிக்கும் கடற்கரைச் சாலைக்கும் இடையில் எழிலகம் அண்மையில் கட்டப்பட்டுள்ளது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகக் கட்டடங்கள் நிற்கும் இடத்தில் கூவத்தின் கரையின்மேல் நவாபும், அவன் குடும்பத்தினரும் நீராடும் துறை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்போது மாநிலக் கல்லூரியின் முதல்வர் தங்கியுள்ள விடுதியில் அப்போது நீதிமன்றம் ஒன்று செயல்பட்டு வந்தது.

கருநாடக வருமானத்திலிருந்து தனக்குக் கிடைத்த பொருளைக் கொண்டு நவாபு வாலாஜா வாழ்க்கைப் போகங்களை விலைகொடுத்து வாங்கி அனுபவித்து வந்தான். பரந்து விம்மிய வங்கக்கடல்போல விரிந்து கிடந்த இன்பங்களையெல்லாம் துயக்க அவனுக்குக் கிடைத்த வருமானம் போதவில்லை. கம்பெனி அலுவலரிடமும் ஏனையோரிடமும் ஆர்க்காட்டு நவாபு அளவிறந்த கடன் வாங்கினான். அவற்றுக்கு முறையற்ற வட்டிகளைக் கொட்டிக் கொடுத்தான். தான் பட்ட கடன்களுக்கு ஆர்க்காட்டுத் தேசத்தை ஈடு காட்டி வந்தான். அவனுக்குக் கடன்களை வாரிக் கொடுத்திருந்த ஆங்கிலேயரின் பேராசை கரைகடந்து போயிற்று. நவாபு கடன் வாங்கியதும் நின்ற பாடில்லை. அவக்கேடான இந் நிலைக்கு ஒரு முடிவுகட்ட வேண்டியநெருக்கடி கம்பெனி அரசாங்கத்துக்கு ஏற்பட்டது. கம்பெனி கவர்னர் சர் தாமஸ் ரம்போல் (Sir Thomas Rumbold, 1778-80) காலத்தோடொட்டி ஒழுகத் தெரியாதவன்; ஆட்சித் திறனற்றவன்; காலங்கருதும் வினைத்திட்டமும், காலத்தை நெகிழ விடாத தெளிவும் வாய்க்கப் பெறாதவன். அவன்மேல் பல குற்றச்சாட்டுகள் கொண்டுவரப்பட்டன. ஆகவே, வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் என்ற கவர்னர்-ஜெனரல் அவனைக் கவர்னர் பதவியினின்றும் இறக்கிவிட்டான். அவனையடுத்து வந்தவன் வைட்ஹில் (White Hill) என்பவன். பல குற்றச்சாட்டுகளினால் அவனும் ஒதுக்கப் பட்டான். பிறகு, வந்தவன் சார்லஸ் ஸ்மித் (Charles Smith). இவர்கள் எல்லோரும் குறுகிய காலக் கவர்னர்களாக இருந்தனர். பின்னர், மக்கார்ட்னே பிரபு (Lord Macartney, 1781-85) கவர்னராகப் பதவியேற்றான். வந்தவாசியிலும் புதுச்சேரியிலும் ஐதரலியைத் தோல்வியுறச் செய்து பிரிட்டிஷ் அரசைத் தேடிவந்த அழிவுக் காலத்தைத் தடுத்து நிறுத்திய சர் அயர் கூட் (Sir Eyre Coote) என்ற படைத் தலைவன் இந்தக் கவர்னரின் காலத்தில்தான் சென்னையில் களைப்பினாலே கண்ணை மூடினான். மக்கார்ட்னே பிரபு நவாபுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டான் (1781, டிசம்பர் 2). அவ்வுடன்படிக்கையின்கீழ் நாட்டு அரசு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கைகளுக்கு மாறிற்று. கருநாடக வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கை நவாபு தன் சீவனாம்சமாகப் பெற்றான். அவனுக்குக் கடன் கொடுத்திருந்தவர்கள் அனைவரும் தத்தம் கடனைத் திருப்பித் தரும்படி அவனை ஒருங்கே நெருக்கலானார்கள். ஆகவே, கம்பெனியின் வருமானம் முழுவதும் நவாபு வாலாஜாவினிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது. நவாபுக்குப் பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது. அவன் அந்த முழு

வருமானத்தையுங் கொண்டு பழைய கடன்களை அடைக்காமல் மேலும் மேலும் கடன்களில் மூழ்கினான். கம்பெனிக்கும், தன் கடன்காரருக்கும் நாட்டின் பல பகுதிகளை அடகு வைத்துக்கொண்டே போனான். அவன் எழுதிக் கொடுத்த கடன் பத்திரங்கள் பணச் சந்தையில் விற்கப்பட்டன. நவாபுக்குரிய வருமானத்தின் ஏற்ற இறக்கத்தையொட்டி இப் பத்திரங்களின் மதிப்பும் எறியும் இறங்கியும் வந்தது.

கருநாடக நவாபு வாலாஜாவின் வாழ்க்கைப் புயல்களுக்கும் கம்பெனியின் தொல்லைகட்கும் இறுதியாக ஓர் முடிவு ஏற்பட்டது. நவாப் வாலாஜா (உம்மீர்உல்ஹிண்ட்-ஓம்தாத் உல்முல்க் அன்சுப் உத்தௌலா - அன்வாருதீன் கான்பகதூர் - சூபர்ஜங் - சேபா-சாலார்-கருநாடகத்தின் நவாபு முகமதலி) 1795அக்டோபர் 13ஆம் நாள் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்தான். அவனை யடுத்து அவன் மகன் ஓம்தாத் உல் ஓமாரா ஆர்க்காட்டு நவாபானான். அவனும் 1801-ல் காலமானான். அவனுடன் கம்பெனி அரசாங்கம் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டது. அதன்படி ஆர்க்காட்டு நவாபு தன் நாட்டையும் அரசையும் ஆங்கிலேயருக்கு வழங்கினான். அவனுடைய இழப்புக்கு ஈடாகச் சென்னை அரசாங்கமே அவனுடைய கடன்களைத் தீர்த்துவைக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டது. அதற்காக ஆண்டுதோறும் பன்னிரண்டு இலட்சம் ரூபா ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆங்கிலேயரே தமிழகத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்புகள் அனைத்தையும் மேற்கொண்டு விட்டனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் அரசியலும் தமிழகத்தின் சமூக நிலையும்

அரசியல்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியானது இமயம் முதல் குமரிவரையிலும், சட்லெஜ் முதல் பிரம்மபுத்திரா வரையிலும் விரிவடைந்திருந்தது. வெல்லெஸ்லி பிரபுவின் காலத்தில் டில்லி, அயோத்தி, மைசூர், ஐதராபாத்து, கருநாடகம், சூரத்து, தஞ்சாவூர் ஆகிய பகுதிகள் யாவும் பிரிட்டிஷாரின் உடைமையாய்விட்டன. தஞ்சை மராத்திய மன்னன் சரபோஜி, வெல்லெஸ்லி பிரபுவின் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு (1799) தான் வாழ்ந்துவந்த கோட்டை ஒன்றைத் தவிரத் தன் தேசம் முழுவதையும் ஆங்கிலேயரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டான்.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் அரசாங்க நிருவாகத்தையும், அன்றன்றைய நடைமுறைகளையும் கட்டுப்படுத்தி ஓர் ஒழுங்குமுறையில் அமைக்கும் பொருட்டு பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றமானது 1773ஆம் ஆண்டிலும் 1781ஆம் ஆண்டிலும் இந்திய அரசாங்கச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் இயற்றியது.

அப்போது இந்தியாவில் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தார். சென்னை அரசாங்கம் கவர்னர் ஒருவரின் தலைமையில் நிறுவப்பட்டது. பென்டிங்க் பிரபு (Lord William Bentinck) 1803-07 ஆண்டுகளில் சென்னையில் கவர்னராக இருந்தார். இவரே பல தொல்லைகட்குள்ளானார். பிரிட்டிஷ் சேனாதிபதியின் சில ஆணைகளை எதிர்த்து வேலூரில் ஒரு கிளர்ச்சி எழுந்தது (1806).

வேலூர்க் கலகம்

திப்பு சுல்தானின் பிள்ளைகள் வேலூர்க்கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், சென்னைக் கவர்னராக இருந்த பென்டிங்க் பிரபுவின் உடன்பாட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு பிரிட்டிஷ் படைகளின் தலைமைச் சேனாதிபதி சர் ஜான் கிரேடாக் (Sir John Cradock) என்பவர் இராணுவத்தில் சிப்பாய்களின் நடைமுறைக்குச் சில ஒழுக்க விதிகளைப் பிறப்பித்தார். சிப்பாய்கள் தம் தாடியைக் களைந்துவிட வேண்டுமென்றும், மீசையை ஒரு புதிய முறையில் முறுக்கிவிட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், நெற்றியில் திருநீறு, நாமம், பொட்டு முதலியவற்றை அணியக்கூடாதென்றும், காதுகளில் கடுக்கன் போட்டுக்கொள்ளக் கூடாதென்றும் வற்புறுத்தப்பட்டார்கள். அஃதுடன் ஐரோப்பியர் அணியும் தொப்பியைப் போன்று வடிவமைக்கப்பட்ட தலைப்பாகை ஒன்று அணியவேண்டும் என்றும் அவர்கள் ஆணையிடப்பட்டனர். தம்மை வலுக்கட்டாயமாகக் கிறித்தவராக்குவதற்கு ஆங்கிலேயர் முனைந்திருந்தனர் என்று சிப்பாய்கள் அஞ்சினர். எனவே, புதிய இராணுவ ஒழுங்கு முறைகளை அவர்கள் மும்முரமாக எதிர்த்தார்கள். அவர்களுடைய எதிர்ப்பு ஒரு பெருங் கிளர்ச்சியாக வளர்ந்துவிட்டது. திப்புவின் மக்கள் கோட்டைக்குள்ளிருந்து இக் கிளர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டனர் என்று கிரேடாக் கருதினார். ஆனால், சர் தாமஸ் மன்றோ அவருடைய கருத்தை ஏற்கவில்லை. புதிய தலைப்பாகையே கிளர்ச்சிக்குக் காரணம் என்று அவர் நம்பினார். அவர் குடிமக்களின் எண்ணங்களை ஆராய்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தவர். சிப்பாய்கள் 1806ஆம் ஆண்டு திடீரென்று கிளர்ந்து எழுந்து நூறு ஆங்கிலேயரைக் கொன்றுவிட்டனர். உடனே ஆர்க்காட்டிலிருந்து கர்னல் கில்லஸ்பி (Col. Gillespie) என்பார் ஒரு படையுடன் வந்து கிளர்ச்சியை ஒடுக்கினார். முந்நூறு சிப்பாய்கள் கொல்லப் பட்டனர். அஃதுடன் புதிய ஒழுங்குமுறை விதிகள் ரத்து செய்யப்பட்டன. திப்புவின் மக்கள் கல்கத்தாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

வடஇந்தியாவில் 1857ஆம் ஆண்டு மூண்டெழுந்த முதல் இந்தியச் சுதந்தரப் போராட்டத்தை வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் விளைவு அல்லது தொடர்ச்சி என்று கூறுவர். அக் கருத்துக்கு அடிப்படை ஏதும் இல்லை. சிப்பாய்க் கலகம் என்று ஆங்கிலேயரால் பெயரிடப்பட்ட முதல் சுதந்தரப் போராட்டம் மூள்வதற்கு முன்பு நாட்டில் பல வகையான அரசியல், சமய, பொருளாதாரக் கொந்தளிப்புகள் காணப்பட்டன. அஃதுடன் அப் போராட்டத்தில் பொதுமக்களும் இந்தியச் சிப்பாய்களுடன் கிளர்ச்சியில்

சேர்ந்துகொண்டனர். ஆனால், வேலூர்க் கிளர்ச்சியில் மக்கள் கலந்து கொள்ளவில்லை. கவர்னருக்கும் 1801-ல் நிறுவப்பட்ட உயர்நீதி மன்றத்து (Supreme Court) நீதிபதி ஒருவருக்குமிடையே பூசல்கள் தோன்றின. அரசாங்கம் போலீசு படை ஒன்றை நிறுவிற்று. உயர்நீதி மன்றத்து (Supreme Court) நீதிபதி சர் ஹென்றி கிவில்லிம் (Sir Hery Gwillim) என்பார் போலீசு படை என்பது கொடுங்கோன்மையை விளைப்பதாகும் என்று அதை எதிர்த்தார்.

அவருக்கும் தலைமை நீதிபதிக்கும் இதனால் மனக்கசப்பும் பூசலும் விளைந்தன. ஆகவே, கிவில்லிம் பதவியினின்றும் விலக்கப்பட்டார்.

சென்னையில் நிறுத்தப்பட்ட வெள்ளையர் படையில் உயர் பதவிகளில் இருந்த அலுவலர்கள் கலகம் உண்டு பண்ணினார்கள். தமக்குப் போதிய ஊதியமும், உரிமைகளும், கௌரவமும் அளிக்கப்படவில்லை என்று அவர்கள் முறையிட்டுக் கொண்டனர்.

பென்டிங்க் பிரபுவும், தலைமைச் சேனாதிபதி சர் ஜான் கிரேடாக் (Sir John Cradock) என்பாரும் பதவியை இழந்து தம் தாய்நாடு திரும்ப வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பென்டிங்க் பிரபுவுக்குப் பிறகு சர் ஜார்ஜ் பார்லோ (Sir George Barlow) என்பார் சென்னையில் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டார் (1807-13). வெள்ளையர் கலகம் முதிர்ந்தது. அவர்களுடைய கலகத்துக்கு இந்தியச் சிப்பாய்கள் உடன்பட்டிருக்க மறுத்துவிட்டனர். கிளர்ச்சி மதுலிப்பட்டினம், செகந்திரபாது, ஜெளல்னா, சீரங்கப்பட்டணம் ஆகிய இடங்களிலும் பரவிற்று. இரண்டு மாதங்கள் நெருக்கடி நிலையில் நெருப்புப் பறந்தது. கவர்னர்-ஜெனரலாக இருந்த மின்டோ பிரபு (Lord Minto) நேரில் வந்து இக் கிளர்ச்சியைத் தீர்த்து வைத்தார்.

சென்னை நகரம் நன்கு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. ஆங்கிலேயர் பூம்பொழில் சூழ்ந்த மாளிகையில் வசித்து வந்தனர். அவர்களுக்கென நகரில் ஒரு தனிப்பகுதி ஒதுக்கப்படவில்லை. ஒவ்வொரு மாளிகையும் மிகவும் விரிவான, பல ஏக்கர்கள் பரப்புள்ள பூம்பொழிலுக்கிடையே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அரசினர் இல்லம் (Government House) விசாலமான ஒரு வெட்ட வெளியில் நின்றிருந்தது. அங்கிருந்தே கோட்டையையும், சுருண்டெழுந்துவரும் நீலத்திரைக் கடலையும் கண்டுகளிக்கலாம். கருநாடக நவாபிற்குச் சொந்தமான சேப்பாக்கத் தோட்டங்களில் அவனுடைய அழகான அரண்மனை அமைந்திருந்தது. இம் மாளிகை முழுவதும் பல்வண்ணச் சுண்ணாம்பால் கட்டப்பட்டது. சலவைக் கல்லையும் மிஞ்சிய தோற்றமும், பொலிவும், பளபளப்பும் அச் சுண்ணாம்பின் இழைப்பில் காணலாம். குளிர்ந்த நெருங்கிய மரங்கள் வாலாஜா சாலையின் இருபுறங்களையும் அணிசெய்து நின்றன. இந்தியர்கள் 'கறுப்பு நகர்' என்ற பகுதியில் வாழ்ந்திருந்தனர். குடைக்கும் கொடிக்கும் தம்முள் ஒருவரோடொருவர் போராடி இரத்தம் சிந்திய அவர்கள் தம்மை இழிவுபடுத்திய இப் பெயரை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி

செய்யவில்லை. பெத்துநாய்க்கன்பேட்டையிலும், முத்தியால்பேட்டையிலும் இந்தியர் நெருங்கி வாழ்ந்து வந்தார்கள். இப்போது பிரகாசம் சாலை எனும் பெயரில் வழங்கும் சாலை அப்போது ஓர் ஓடையாக இருந்தது. பின்னர் அதை ஸ்டீபன் போப்ஹாம் (Stephen Popham) என்பவர் அழகிய, நீண்டதொரு சாலையாக மாற்றினார். இன்றும் அச் சாலையானது அவருடைய பெயராலும் வழங்கி வருகின்றது. கறுப்பு மக்கள் என்று இழித்துக்கூறப்பட்ட தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த இடம் மிகமிக நெருக்கமாகவும், சுகாதார வசதிகள் ஏதும் இன்றியும் நாற்றமெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. குப்பை வாருவதற்கும், கழிவு நீரை அகற்றுவதற்கும் கம்பெனி அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் தொடக்கத்தில் பயனற்றுப் போயின.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சியில் இருந்துவந்த இடங்களில் நிலவரியே சிறப்பான வருவாயாக இருந்தது. ஆங்கிலேயர் பல இடங்களைப் பல மன்னர்களிடமிருந்து பல முறைகளைக் கையாண்டு கைப்பற்றி இணைத்துக்கொண்டார்கள். ஆகையால் தமிழகத்தில் இடந்தோறும் வரிகளும், வரிவிதிப்பு முறைகளும் மாறுபட்டுக் காணப்பட்டன. சோழர், பாண்டியர், விசயநகர அரசர்கள் காலத்து வழங்கிய பல வரிகள் கைவிடப்பட்டன. பல வரிகள் பெயர் மாற்றங்கொண்டு புதிய வரிகளாக வழங்கலாயின. ஆங்கிலேய அரசாங்கம் இவ் வரிகள் அனைத்தையும் தொகுத்து ஓர் ஒழுங்குமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. நாட்டில் பல இடங்களில் குடிமக்கள் தாம் உழுது பயிரிட்டு வந்த நிலங்களின்மேல் சொத்துரிமை பெற்றிருந்தனர். அந் நிலங்களைத் தடையேது மின்றிப் பயிரிடவும், குத்தகைக்கு விடவும், விற்கவும் அவர்களுக்கு உரிமையிருந்தது. இக் குடிமக்கள் அரசாங்கத்துக்குத் தாமே நேரில் வரிகட்டி வந்தனர். இந்தக் குடியரிமைக்கு 'ரயத்துவாரி' முறை என்று பெயர். முப்பதாண்டுகட்கு ஒருமுறை நிலவரி விகிதங்கள் மாற்றப்பட வேண்டுமென்று ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. குடிமக்களிடமிருந்து நிலத்தைப் பறித்துக்கொள்ளவோ முப்பதாண்டுகட்குள் வரிவிகிதத்தை மாற்றவோ அரசாங்கத்துக்கு அதிகாரம் இல்லை. 'மிராஸ்தாரி முறை' என்று மற்றொரு நிலவரி முறையும் தமிழகத்தில் சில இடங்களில் வழக்கில் இருந்து வந்தது. நாயக்கர் ஆட்சியிலும், அது முடிவுற்ற பிறகும் நாட்டில் நூற்றுக்கணக்கான பாளையக்காரர்கள் தனித்தனிப் பாளையப் பட்டுகளில் தனியரசு செலுத்தி வந்தனர். குடிமக்களின் தேவை நிறைவுகளையும், நீதிநிருவாகத்தையும் அவர்கள் கண்காணித்து வந்தனர். பாளையக்காரரிடம் சிறுசிறு படைகளும் இருந்து வந்தன. ஆங்கிலேய அரசாங்கம் அப் படைகளைக் கலைத்துவிட்டது; நீதிநிருவாகத்தைத் தானே மேற்கொண்டது. பாளையக்காரர்கள், தம் குடிமக்களிடமிருந்து தண்டிய வரித் தொகையில் ஒரு பகுதியைத் தம் செலவுக்காக நிறுத்திக்கொண்டு எஞ்சியதை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்த வேண்டியகடமைக்குள்ளானார்கள். அவர்களுக்குப் பாளையக்காரர்கள் என்ற பெயர்

மாறி, ஜமீன்தாரர்கள் என்றும், ஜாகீர்தாரர்கள் என்றும், மிட்டாதாரர்கள் என்றும், பட்டகாரர்கள் என்றும் பல பெயர்கள் ஏற்பட்டன. எண்ணற்ற வரிகளின் சுமை, வரி தண்டியவர்களின் கொடுமைகள், ஊருக்கு ஒரு வரி, குலத்துக்கு ஒரு வரி என்ற சிக்கலான, முறைகேடான சட்டங்கள் மாறித்

தமிழகம் முழுவதற்கும் ஒரே அரசியல், ஒரே நீதி என்ற ஒருமைப்பாடு நிறுவப்பட்டது.

தென்னிந்தியாவில் சில பகுதிகள் ஆங்கிலேயரின் நேர்முக ஆட்சிக்குள்ளடங்கி இருந்தன. இராமநாதபுரம், புதுக்கோட்டை, மைசூர், திருவிதாங்கூர் ஆகியவை, மன்னர்களின் ஆட்சியின்கீழ் இருந்துவந்தன. நேர்முக ஆட்சிப் பகுதிகள் அனைத்தையும் இணைத்துச் சென்னை மாகாணம் என்று தனி மாகாணம் ஒன்று அமைத்தனர். சென்னை மாகாணம் இருபத்தைந்து மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இம் மாகாணத்தில் மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகள் பேசும் மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன.

சென்னை மாகாணத்தின் ஆட்சித் தலைவராகக் கவர்னர் ஒருவர் தொடர்ந்து செயல்பட்டு வந்தார். நிலவரி வசூல், நிலங்களின் தரப்பிரிப்பு முதலிய கடமைகளைப் புரிவதற்காக ரெவினியூ போர்டு (Revenue Board) அமைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஒரு கலெக்டர் (Collector) நியமிக்கப்பட்டார். ஒவ்வொரு மாவட்டமும் பல தாலுக்காக்களாகவும், ஒவ்வொரு தாலுக்காவும் பல பிரிக்காக்களாகவும் பிரித்து அமைக்கப்பட்டன. தாலுக்காவின் ஆட்சி தாசில்தாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. தொடக்கத்தில் ஊர்க்காவல் பொறுப்பும் குற்ற விசாரணைப் பொறுப்பும் மாவட்ட நீதிபதியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. பிறகு அவை மாவட்டக் கலெக்டர்களுக்கு மாற்றப்பட்டன.

ஹியூஜ் எலியட் (Rt. Hon'ble Hugu Elliot) ஆறாண்டுகள் கவர்னராகப் பணியாற்றினார். இவருடைய மகன் எட்வர்டு எலியட் என்பவர் செஷன்ஸ் நீதிபதியாக இருந்தார். கவர்னர் எலியட் காலத்தில் நீதி நிருவாகத்தில் சில நல்ல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. அவருக்குப் பிறகு கவர்னராகப் பதவியில் அமரவிருந்த சர் தாமஸ் மன்றோ (Sir Thomas Munro) என்பவரின் தலைமையில் நீதிச் சீர்திருத்தக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது (1814). இம் மன்றோதாம் ரயத்துவாரிக் குடிமுறையை அமைத்தவர். மன்றோ தம் குழுவினரும் தாமும் கூடி ஆராய்ந்து வகுத்த முடிவைக் கம்பெனி ஆணையினருக்குத் (Board of Control) தெரிவித்தார். கவர்னர் எலியட் அவருடைய முடிவை முழுமனத்துடனும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. எனினும் மன்றோ செய்த தம் அறிக்கையில் கண்டிருந்த சீர்திருத்தக் குறிப்புகள் அனைத்தும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அவற்றின் படி போலீசும் மாவட்ட மாஜிஸ்ட்ரேட் (District Magistrate) என்ற பதவிப் பொறுப்பும் மாவட்ட நீதிபதிகளிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு மாவட்டக் கலெக்டர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. கிராமத்துக் காவல் பரம்பரை உரிமையாக்கப்பட்டு அதற்குத் தலையாரிகள் அமர்த்தப்பட்டனர். ஊர் மணியக்காரர் சிறு வழக்குகளை விசாரித்து நீதிவழங்கும் கடமையையும் ஏற்றனர். கிராமங்களில் பஞ்சாயத்து நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டன. அவை மத்தியஸ்தம் செய்து தீர்ப்புகள் வழங்கவும் உரிமை பெற்றன. ஏற்கெனவே சிப்பாய்கள் செய்து கொண்டுவந்த ஊர்க் காவல் முதலிய கடமைகளைப் போலீஸ்காரர்கள் ஏற்றுச் செய்யலானார்கள்.

சென்னையில் 1801-ல் தலைமை நீதிமன்றம் (Supreme Court) ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. 1831-ல் மாவட்ட செஷன்ஸ் நீதிபதிகளுக்குக் குற்ற விசாரணை அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. நிலம், நிலவரி ஆகியவற்றுக்குத் தொடர்புகொண்ட வழக்குகளைக் கலெக்டர்களே விசாரித்துத் தீர்ப்புக் கூறிவந்தனர். நூற்றுக்கணக்கான பழக்கவழக்கங்கள், நடைமுறைகள், சாத்திரங்கள், சூத்திரங்கள் ஆகியவற்றின்கீழ்க் குற்றங்களும் சொத்துரிமை வழக்குகளும் விசாரிக்கப்பட்டு வந்தன. அதனால் ஏற்பட்ட அநீதியையும், குழப்பங்களையும், மனப்பொருமல்களையும் தவிர்க்கும்பொருட்டு மெக்காலே பிரபு (Lord Macaulay) என்பவரின் தலைமையில் விசாரணைக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அவரும் அக் குழுவினரும் அரும்பாடுபட்டு இந்திய நாடு முழுவதற்கும் ஒரே சட்டம் செயல்படவேண்டும் என்ற நியதியின் அடிப்படையில் அறிக்கை ஒன்றைச் சமர்ப்பித்தனர். அவ் வறிக்கையை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டு இந்தியச் சிவில் நடைமுறைச் சட்டம் (Indian Civil Procedure Code of 1859); இந்தியக் குற்றச் சட்டம் (Indian Penal Code of 1860) இவற்றை இயற்றியது. விசாரணை முறையில் கையாள வேண்டிய ஒழுங்கு விதிகளுக்கும், நேர்மைக்கும், சட்ட நுட்பங்களுக்கும் ஈடிணையற்ற சட்டங்களாக இவை விளங்கி வருவதுமன்றி உலகப் பாராட்டும் பெற்றுவிட்டன. அவற்றைத் தொடர்ந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் குற்ற விசாரணை ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் (Indian Criminal Procedure Code) ஒன்றும், இந்தியச் சாட்சியச் சட்டம் (Indian Evidence Act) ஒன்றும் இயற்றப்பட்டன. இச் சட்டங்கள் அனைத்தும் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்கும் தேசிய உணர்ச்சி வளர்ந்து வருவதற்கும் வழிவகுத்துக் கொடுத்தன. பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தின் ஒழுங்குமுறைச் சட்டத்தின் (1833) கீழ் இந்திய மண்ணில் எந்த இந்தியனுக்கும், அவன் இன்ன குலத்தினன், இன்ன சமயத்தினன், இன்ன இடத்தினன், இன்ன நிறத்தினன் என்ற காரணத்தாலேயே அரசாங்கத்தின்கீழ்ப் பணி புரியும் உரிமை மறுக்கப்படலாகாது என்று விதிகள் வகுக்கப்பட்டு நடைமுறைக்கு வந்தன. இங்கிலாந்தின் நாடாளுமன்றத்தில் இயற்றப்பட்ட சட்டம் (1861) ஒன்றின்படி சென்னையில் உயர்நீதிமன்றம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது.

மராத்தியரின் சூறையாடலும், சௌத் வரிக்கொடுமையும், பாளையக்காரரின் சுரண்டலும், ஊருக்கு ஒரு நீதி, குலத்துக்கு ஒரு நீதி என்ற முறைகேடும் ஒழிந்தவுடனே மக்கள் வாழ்க்கையில் அமைதி நிலவலாயிற்று. நீதியும் நேர்மையும் அவர்களுடைய உயிருக்கும் உடைமைக்கும் வேலியிட்டன.

நாணயங்கள்

தமிழகத்தில் பலவகையான நாணயங்கள் புழக்கத்தில் இருந்து வந்தன. நட்சத்திர வராகன்கள், சென்னை வராகன்கள், ஆர்க்காட்டு ரூபாக்கள், பொன் மொகராக்கள், வெனீஷிய நாணயங்கள், பறங்கிப்பேட்டை மொகராக்கள், மைசூர் மொகராக்கள், வெள்ளி டாலர்கள், மராத்திய ரூபாக்கள், ஐதாரி பொன் மொகராக்கள், ஐதாரி வராகன்கள், இராசகோபால் பணங்கள் ஆகிய நாணயங்கள் மக்கள் கைகளில் நடமாடிவந்தன. சென்னையில் நடைபெற்று

வந்த நாணயம் அச்சிடும் சாலையில் (Mint) நட்சத்திர வராகன்கள், மதராஸ் வராகன்கள், மதராஸ் பணங்கள், மதராஸ் துட்டுகள் அச்சிடப்பட்டன. கவர்னர் மன்றோ காலத்தில் ஏற்பட்ட புதிய விதிமுறைகளின்படி இந் நாணயங்கள் அனைத்தும் ஒழிக்கப்பட்டன. ரூபா நாணயம் ஒன்று மட்டும் பழக்கத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. பழைய வராகன் ஒன்றுக்கு மூன்றரை ரூபா வீதம் செலாவணிவிகிதம் விதிக்கப்பட்டது.

வாணிகத் துறைக்கு நாணய ஒழுங்குமுறை பெரிதும் பயனாயிற்று. வாணிகம் நன்கு வளர்ந்து வந்ததாயினும் ஆங்கிலேயர் வகுத்த சில விதிமுறைகளின் காரணமாக வாணிக இலாபமானது இந்தியக் குடிமக்களின் கைகளில் தங்காமல் கடல் கடந்து சென்று ஆங்கிலேயரின் பேழைகளை நிரப்பிவந்தது. இந்தியருடன் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி மட்டுந்தான் வாணிகம் புரியலாம் என்றும், வேறு அன்னியர்கள் இந்திய வாணிகத்தில் ஈடுபடலாகாது என்றும் பிரிட்டிஷார் தடைகள் விதித்து வந்தனராகலின், இந்தியக் குடிமக்களின் தொழில்களும், குடிமக்களின் பொருளாதாரமும் பிரிட்டிஷாரின் விருப்பங்கள், தேவைகள் ஆகியவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கும் பிரிட்டிஷ் அரசின் ஆணைக்கும் உட்பட்டிருந்தன. அவர்களுடைய ஏகபோக வாணிக உரிமைகள், தமிழ்நாட்டுக் குடிமக்களுக்குப் பல இன்னல்கள் விளைத்தன. நாட்டில் உயர்தரமான பருத்தித் துணிகளும் பட்டுத்துணிகளும் ஏராளமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. அவற்றைக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியானது கொள்முதல் செய்து இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி வைக்கும். குறைந்த விலையிலும் குறைந்த கூலியிலும்

தமக்குத் துணிகள் நெய்து கொடுக்கும்படி கம்பெனி வாணிகர்கள் தமிழகத்து நெசவாளருடன் முன் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளுவார்கள். பிறகு தமக்குச் சாதகமாக விலைகள் ஏறியவுடன் நெசவாளர்களைத் துணிகளை நெய்து கொடுக்கும்படி அவர்கள் வற்புறுத்துவார்கள். நெசவாளர்கள் மறுப்பராயின் கம்பெனி வாணிகர்கள் அவர்களை நிற்க வைத்துச் சாட்டையால் அடிப்பதுமுண்டு. அவ்வடிக்குப் பயந்து நெசவாளர்கள் ஒப்பந்தத்தின்படியே துணிகளை நெய்து கொடுத்துப் பெரு நடடம் அடைவார்கள். இக்காரணத்தால் கிராமங்களில் நெசவாளர் குடும்பங்கள் பல முழுகிப் போனதுண்டு. இந்திய நாடானது வெறும் உழவையே நம்பிப் பிழைத்து வந்தது என்பது வரலாற்றில் பதிந்துவிட்ட பல பொய்க் கூற்றுகளுள் ஒன்றாகும். உழவானது மிகவும் சிறப்பானதாகக் கருதப்பட்டு வந்ததென்பது உண்மையேயாம். எனினும், மக்கள் நல்வாழ்வுக்கு உதவிய ஏனைய தொழில்கள் நூற்றுக் கணக்கில் நாட்டில் வளமுற்று விளங்கின. கடல் முத்துகள், நறுமணப் பண்டங்கள், சாயச் சரக்குகள், சர்க்கரை, துணி, அபினி, கஞ்சா, தேக்கு, ஈட்டி, கருங்காலி, செம்மரம் முதலியன தமிழ்நாட்டில் ஏராளமாக விளைந்தன. இவற்றையும், மேலும் பலவகையான காடுதரு பொருள்களையும் ஆங்கிலேயர் இங்குக் கொள்முதல் செய்து இங்கிலாந்துக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர். பொன், செம்பு, துத்தநாகம், வெள்ளியம், காரீயம் ஆகிய உலோக வகைகளையும் குதிரைகளையும், மது வகைகளையும் அவர்கள் தமிழகத்துக்கு இறக்குமதி செய்தனர். இந்தியாவிலிருந்து இங்கிலாந்துக்கு ஏற்றுமதியான சரக்குகளின் மதிப்பைவிட அங்கிருந்து இந்நாட்டுக்கு இறக்குமதியான சரக்குகளின் மதிப்புக்

குறைவாக இருந்தபடியால் இங்கிலாந்தானது இந்தியாவுக்கு
என்றுமேகடன்பட்டிருக்க வேண்டியுள்ளது என்று ஆங்கிலேயர் குறைபட்டுக்
கொள்ளுவது வழக்கமாக இருந்தது.

வடஇந்தியாவில் 1857-ல் சிப்பாய்க் கலகம் என்று ஆங்கிலேய
வரலாற்று ஆசிரியர்களால் இழித்துக் கூறப்பட்ட கிளர்ச்சி மூண்டெழுந்தது.
இதை முதல் சுதந்தரப் போராட்டம் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.
ஆயிரக்கணக்கான இந்தியரும் நூற்றுக்கணக்கான ஆங்கிலேயரும் அப்
போரில் கொல்லப்பட்டனர். ஆங்கிலேய அரசாங்கம் கடுமையான
நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு அக் கிளர்ச்சிகளை ஒடுக்கிற்று. அடுத்த
ஆண்டு இங்கிலாந்தில் பால்மர்ஸ்டன் பிரபு (Lord Palmerston) முதல்
அமைச்சராக அரசாங்கத்தை மேற்கொண்டார். அவருடைய முயற்சியினால்
இந்தியாவில் சீரியதொரு அரசாங்கம் நிறுவும் நோக்கத்துடன் சீர்த்திருத்தச்
சட்டம் ஒன்று பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றி வைக்கப்பட்டது.
அதன் பிறகு இந்திய அரசாங்கம் பல புரட்சிகரமான மாறுதல்களுக்கு
உள்ளாயிற்று. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சிக்கு ஒரு முடிவு
கட்டப்பட்டது. இந்திய அரசாங்கத்துக்கு இங்கிலாந்தின் அரசியாகவிருந்த
விக்டோரியாவே பேரரசியானாள். இந்திய அரசாங்கமானது இங்கிலாந்தின்
நேர்முக ஆட்சிக்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் அரசு இந்தியாவின்
பேரரசாக விரிவுற்றது. பேரரசின் மணிமுடியில் இந்திய நாடு நாயக மணியாக
ஒளிவீசிக் கண்ணைப்பறித்தது. உலக வரலாற்றுள் இதுவரை காணப்படாத
மாபெரும் பேரரசு ஒன்று உருவாயிற்று. பேரரசு விக்டோரியா அறிக்கை
ஒன்று வெளியிட்டாள் (1858 நவம்பர் 1ஆம் தேதி). இந்தியக் குடிகளுக்குப்
பல துறைகளிலும் முன்னேற்றம் காணக்கூடிய சீர்த்திருத்தங்களைத் தன்
அரசாங்கம் செய்ய முனைந்திருப்பதாகவும், இந்தியாவில் ஆங்காங்குச்
சுதந்தரமாக ஆண்டுவந்த மன்னரின் ஆட்சியிலோ, ஆட்சி வரம்பீட்டிலோ
தன் அரசாங்கம் தலையிடாதென்றும், சாதி, நிறம், சமயம் ஆகிய
வேறுபாடுகளை முன்னிட்டு அரசாங்கத்தில் பணிசெய்ய யாருக்கும் உரிமை
மறுக்கப்படாதென்றும் அவ்வறிக்கை எடுத்துக்கூறி, உறுதிமொழி யளித்தது.
இந்தியாவின் கவர்னர்-ஜெனரல் இந்தியாவில் அரசியின் பிரதிநிதியாகவும்
(Viceroy) செயல்பட்டார். கவர்னர்-ஜெனரலே இந்திய நாட்டின் ஆட்சித்
தலைவராக இருந்தது மட்டுமன்றிப் படைகளின் சேனாதிபதியாகவும்
செயல்பட்டார். அவருக்கு மந்தணம் கூறுவதற்கு நான்கு உறுப்பினர் அடங்கிய
குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இக்குழுவில் இந்தியக் குடிமகன் யாரும்
இடம்பெற முடியாமற்போனதைக் கண்டு மக்கள் மனம் புழுங்கினர்.
இந்தியாவிலேயே பிறந்து வாழ்ந்துவந்த பலகோடி மக்களின் வாழ்வுக்கு
வழிவகுக்கும்

பொறுப்பை ஆறாயிரம் கல் தொலைவுக்கு அப்பால் அமைந்திருந்து,
நாகரிகம், பண்பாடு, சமயம், மொழி ஆகியவற்றில் இந்தியருடன் முற்றிலும்
முரண்பட்டிருந்த ஒரு நாடு தான் மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டு நடத்த
முற்பட்டதை அரசியலிலும், அறிவுத்துறையிலும் முன்னணியில் நின்ற பல
இந்தியர்கள் வன்மையாகக் கடிந்து கொள்ளலானார்கள். பிறகு அவ்வப்போது
இந்திய அரசியல் அமைப்பில் பல மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டன. பிரிட்டிஷ்
நாடாளுமன்றம் நிறைவேற்றிய சட்டம் (1861) ஒன்றின் கீழ்ச் சட்டமும்

விதிகளும் இயற்றிக்கொள்ளும் அதிகாரம் சென்னை அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்பட்டது.

அரசாங்க நிருவாகத்தின் அமைப்பில் மேல்நிலையில் அமர்த்தப் பட்டிருந்தவர்கள் அனைவரும் ஆங்கிலேயராகவே இருந்தனர். பிறகு 'இந்திய சிவில் சர்வீஸ்' (I.C.S) என்ற உயர்பணித் துறையில் ஓரளவு இந்தியருக்கும் இடம் ஒதுக்கப்படலாயிற்று.

ரிப்பன் பிரபு வைஸ்ராயாகப் பணியாற்றியபோது அவர் மேற்கொண்ட ஒரு தீர்மானத்தின் கீழ் (1883-84) உள்நாட்டுக் குடிமக்களும் நாட்டு அரசாங்கத்தில் பங்குகொள்ளும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஒரு மாவட்ட போர்டும், தாலுக்காக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு தாலுக்கா போர்டும் அமைக்கப்பட்டன. இவ் வகைகளின் உறுப்பினர்களுள் பலர் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தனர். நகரங்களுக்கு நகராட்சி மன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டன. ஏற்கெனவே சென்னை நகரில், மாநகராட்சி ஒன்று நிறுவப்பட்டுப் பல சட்டங்களின் மூலம் (1841, 1856, 1865, 1867, 1878) அதன் ஆட்சி வரம்பும் பணிகளும் விரிவாக்கிக்கொண்டே வந்தன. அம் மாநகராட்சியானது 1867 ஆம் ஆண்டு வரையில் மூன்று ஆணையர் (Commissioners) கைகளில் ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தது. அவ்வாண்டில் சென்னை நகரம் எட்டுத் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் நான்கு உறுப்பினரை அரசாங்கமே நியமித்தது. அடுத்து மேற்கொள்ளப்பட்ட சில சீரமைப்புகளுக்குப் பிறகு 1899ஆம் ஆண்டில் சென்னைக்கு மாநகராட்சி ஒன்று நிறுவப்பட்டது.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமானது இந்தியக் குடிமக்களுடன் நேர்முகத் தொடர்பு மேற்கொண்ட பிறகு நாடு பல துறைகளிலும் துரிதமாக முன்னேறி வந்தது. முதன் முதல் 1856 ஜூலை மாதம் சென்னை-வாலாஜாபேட்டை இரயில் பாதை திறக்கப்பட்டது. எட்டாண்டுகளுக்குப் பிறகு இது பெங்களூர் வரையில் அமைக்கப்பட்டது. அரக்கோணம்-ராய்ச்சூர் பாதை 1871ஆம் ஆண்டிலும் ஜோலார்பேட்டை-மேட்டுப்பாளையம் இரயில்பாதை 1873ஆம் ஆண்டிலும் அமைக்கப்பட்டன. சென்னை-அரக்கோணம் இரயில் பாதை 1877ஆம் ஆண்டுக்குள் இரட்டைப் பாதையாக்கப்பட்டது.

சென்னை மாகாணத்துக்குத் தனி உயர்நீதி மன்றம் ஒன்று 1862, 1865ஆம் ஆண்டுப் பட்டயங்களின்படி அமைக்கப்பட்டது. தலைமை நீதிமன்றமும் (Supreme Court) சிறிது காலம் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு பிரிவாகவே செயல்பட்டு வந்தது. இப்போதுள்ள உயர்நீதி மன்றக் கட்டடங்கள் அழகும் கவர்ச்சியும் வாய்ந்தவை; இவை 1889 ஆம் ஆண்டு தொடங்கிச் சில ஆண்டுகளில் கட்டி முடிக்கப்பட்டன. நீதிமன்ற மண்டபங்கள் வெள்ளை கறுப்புச் சதுரக் கற்களால் பாவப்பட்டுள்ளன. பலவண்ணக் கண்ணாடிகளின் மூலம் கதிரவனின் ஒளி மண்டபங்கட்குள் புகுந்து தனி ஒரு சோபையைத் தருமாறு பலகணிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தரையில் சிறு சிறு புவண்ணை ஒவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. அப் பூக்களுள் ஒன்றைப்போலச்

செய்யப்பட்ட 'ஐகோர்ட்டு'த் திருகாணிகள் பல ஆண்டுகள் பெண்களின் காதுகளை அணிசெய்து வந்தன. சென்னையின் கலங்கரை விளக்கம் உயர்நீதி மன்றத்தின் பல கோபுரங்களில் ஒன்றாகக் காட்சியளிக் கின்றது. அது தரைமட்டத்திலிருந்து 160 அடி உயரம் உள்ளது.

சில தீய பழக்கவழக்கங்கள்

வட இந்தியாவில் மக்களிடையே காணப்பட்ட சிசுக் கொலையும், உடன்கட்டை யேறுதலும் தமிழகத்தில் வழங்கி வரவில்லை. அவற்றை அகற்றுவதற்காக இந்திய அரசாங்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளைக் கண்டு தமிழ்மக்கள் வெகுளவுமில்லை; கிளர்ந்தெழுவும்பில்லை. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகவே மாறுபட்ட அரசியல்களையும் பண்பாடுகளையும் ஆங்காங்குத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு தம் வாழ்க்கையை வளப்படுத்திக் கொள்வது தமிழ் மக்களின் இயல்பாக இருந்துவந்துள்ளது. தமிழர்கள் புதுமையைப் புறக்கணிக்காதவர்கள்; ஓராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பன்னாட்டு மக்கள் தமிழ்நாட்டில் இடம் பெற்றுத் தமிழருடன் இணைங்கி வாழ்ந்து வருகின்றனர். பல பெரும் சமயங்கள் தமிழகத்தில் இணைந்து வளர்ந்து வந்துள்ளன. அச்சமயங்களின் கருத்துகளை எல்லாம் தம் கருத்துகளாகவே மாற்றிக் கொண்டுவிட்டனர். அரசாளவும், சமயப் பணி புரியவும், வாணிகம் செய்யவும், பல்வேறு கைத்தொழில்கள் புரிந்து பிழைக்கவும் தமிழகம் புகுந்த அயல்நாட்டு மக்கள் தாமும் தமிழராகவே மாறித் தமிழருடன் கலந்து உறவாடி வந்துள்ளனர். இக் காரணங்களினால் வடநாட்டில் விளைந்தவற்றைப் போன்ற குருதி சிந்தும் சமயச் சண்டைகளும், அரசியல் கிளர்ச்சிகளும், போராட்டங்களும் தமிழகத்தில் ஆதரவு பெறாமற் போயின.

குலப் பூசல்கள்

மக்களிடையே நூற்றுக்கணக்கான குலங்கள் பெருகி விட்டிருந்தன. ஒரே குலத்தினர் அவர்கள் வாழ்ந்த இடத்துக்கேற்பப் பல மொழிகளைப் பேசினர். கொள்ளேகாலத்தில் வாழ்ந்த தேவாங்கச் செட்டிகள் கன்னடத்தையும், வட ஆர்க்காட்டு மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த தேவாங்கச் செட்டிகள் தெலுங்கையும் தமிழையும் பேசினர். திருநெல்வேலியில் வாழ்ந்துவரும் முஸ்லிம்கள் தமிழையே பேசுகின்றனர்; அவர்களுள் பெரும் பாலார்க்கு உருது பேச எழுத வாராது. திருநெல்வேலியின் தென்பகுதியிலும், நாஞ்சில் நாட்டிலும் வாழும் பிராமணர்கள் தமிழும் மலையாளமும் பேசுகின்றனர். அதைப்போலவே இன்ன குலத்தினர் இன்ன சமயத்தைத்தான் பின்பற்றி வருகின்றனர் என்று வரையிட முடியாது. பேரி செட்டிகளிடையே, ஆரிய வைசியச் (கோமுட்டிச்) செட்டிகளிடையே சைவர் உண்டு; வைணவர் உண்டு. இவ் விரு பிரிவினருக்குள்ளும் பந்தி உணவும் பெண் கொடுத்தலும் எடுத்தலும் நடைபெற்று வருகின்றன. பிராமணருள் வைணவர்கள் தம்மை அய்யங்கார்கள் என்று கூறிக் கொள்ளுவர்; நாமம் தீட்டிக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால், ஸ்மார்த்தப் பிராமணருக்குள் ஒரு பிரிவினர் நெற்றியில் நாமம் போட்டுக்கொண்டு வைணவத்தைப் பின்பற்றுகின்றார்கள். பொதுவாகப்

பிராமணர்கள் வெளியில் திருநீறு பரக்கப் பூசி, உத்திராக்கம் அணிந்தாலும்

உள்ளே இராம மந்திரமே ஓதுவார்கள்; 'சிவாயநம்' என்னும் ஐந்தெழுத்து ஓதும் சைவப் பிராமணனைக் காணவே முடியாது. புரோகிதம் செய்யும் ஸ்மார்த்த, வடமப் பிராமணர்கள் தம் குலத்துக்கு மட்டும் புரோகிதம் செய்வார்கள்; பிராமணர் அல்லாத ஏனைய குலங்களுக்குப் புரோகிதம் செய்வதில்லை. பிராமணர் அல்லாதார்க்குப் புரோகிதம் செய்வதற்கெனவே பிராமணர்கள் தனியாக உள்ளனர். கோமுட்டிகளுக்குப் புரோகிதம் செய்யும் பிராமணர் வேறு எக் குலத்தினருக்கும் புரோகிதம் செய்யும் வழக்கம் இல்லை. கோயில் அருச்சகத் தொழிலுக்கு உரிமையுடையவர்கள் ஆதிசைவ அந்தணர்கள் அல்லது குருக்கள் ஆவார்கள். ஏனைய பிராமணப் பிரிவினர் இவர்களுடன் உணவுக் கலப்பும் இரத்தக் கலப்பும் கொள்ளுவதில்லை. ஆதி சைவரின் கோத்திரங்கள் சூத்திரங்களுக்கும், ஏனைய பிராமணரின் கோத்திர சூத்திரங்களுக்கும்

ஆழ்ந்த வேறுபாடு உண்டு. சிதம்பரம் திருச்சிற்றம்பலத்தில் வழிபாடு செய்யும் பிராமணர்கள் (தீட்சிதர்கள்) ஒரு தனிப்பட்ட வகுப்பினர் ஆவார்கள். அவர்கள் வேறு எந்தப் பிராமணருடனும் பெண் கொடுக்கல் வாங்கல் வைத்துக்கொள்ளுவதில்லை. 'தில்லைப் பெண் எல்லை தாண்டாது' என்பது ஒரு பழமொழி. அது இன்றளவும் உண்மையாக இருந்து வருகின்றது. தில்லைப் பிராமணர் ஒருவர் தலைமுடியை ஐரோப்பிய முறையில் வெட்டிக் கொண்டாலும், ஊரை விட்டு வெளியேறி வேறு தொழிலை மேற்கொண்டாலும், தம் கோயில் வழிபாட்டு உரிமையை இழந்துவிடுவார். இப் பிராமணர்கள் தம் குலத்து நிருவாகத்தைத் தாமே பேசி முடிவு செய்து கொள்ளுவர்; நீதி மன்றத்தை நாடிச் செல்லுவதில்லை. இவர்கள் தில்லை நடராசனை வழிபடுபவர்கள் ஆயினும் தில்லைக் கோவிந்தராசனுக்கு வழிபாடும் அருச்சனையும் செய்வர். பல தீட்சிதர்கள் தமக்குத் திருமாலின் பெயரைக் கொண்டிருப்பதையும் காணலாம். ஸ்மார்த்தரைப்போல இவர்கள் சங்கர மடங்களுக்கு ஆட்பட்டவர்கள் அல்லர். ஒரு குடும்பத்தில் தந்தைக்குக் கோயில் வழிபாட்டில் உரிமையுண்டு. அதைப்போலவே திருமணம் ஆன ஆண்பிள்ளைக்கும் அவ் வரிமை ஏற்பட்டுவிடும். அக்காரணத்தால் எட்டு வயது, பத்து வயது ஆண் குழந்தைகளுக்கும் திருமணம் முடிப்பதை வெகு காலம் கைக்கொண்டிருந்தனர்.

பிராமணர் அல்லாத சைவக் குலத்தினனுக்குச் சிவதீட்சை கொடுக்கும் உரிமை ஆதி சைவருக்கே உண்டு. சில பிராமணரல்லாத குலங்கள் தேசிகர்கள் என்ற குலத்தினிடமும் தீட்சை பெறுகின்றன. இத் தேசிகர்களுள் சிலர் பூணூல் அணிவதில்லை. சிவன் கோயில்களில் இவர்கள் திருப்பதிகம் பாடும் ஓதுவார்களாகப் பணியாற்றி வருகின்றனர்.

பிராமணர் அல்லாத குலத்தினரில் சிலர் வீர சைவ மரபில் ஈடுபட்டுத் தம் உடலில் சிவலிங்கம் அணிந்து கொள்ளுகின்றனர். இக் குலத்தினர் சுப அசுப புரோகிதங்களுக்குப் பிராமணரை அழைப்பதில்லை; சிவலிங்கம் அணிந்த தேசிகரையோ, பண்டாரங்களையோ, அன்றிக் கன்னட மொழி பேசும் ஜங்கம் பரம்பரையினரையோ அழைப்பர். இலிங்கம் தரிப்பவர்கள்

இறந்தவர்களின் உடல்களைப் புதைப்பர்; பிறகு சமாதி பூசை செய்வர். சில குலங்களில் விசித்திரமான பிரிவுகள் உண்டு. தமிழகத்தின் வட பகுதியில் கிராமக் கணக்குத் தொழிலைச் செய்துவரும் கருணீகர்களுக்குள் நான்கு வகையுண்டு என்பர். சீர்கருணீகர், சரட்டுக் கருணீகர், கைகாட்டிக் கருணீகர், மற்றவழிக் கருணீகர் என்பன அப் பிரிவுகள். இவற்றுள் சரட்டுக் கருணீகர் என்பார் வைணவ மரபைச் சார்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இந் நான்கு பிரிவுகளும் ஒன்றோடொன்று கலப்பதில்லை. வேளாளர்களுள் பல பிரிவுகள் உண்டு. அவர்களுள் பலர் ஊன் உணவு கொள்ளுகின்றனர். பல குலத்தினர் தம் நிலையில் மேம்பாடு உற்றவுடனே தம்மை வேளாளர் என்று கூறிக்கொள்வதுமுண்டு. வேளாளர்களுள் கார்காத்த வேளாளர், தொண்டை மண்டல வேளாளர், கொங்கு நாட்டு வேளாளர் எனச் சில பிரிவுகள் இருக்கின்றன. திருநெல்வேலிக் கோட்டைப் பிள்ளைமார் என்றொரு வேளாளர் வகுப்பும் உண்டு.

பேரி செட்டிகளுள் ஆயிரத்தான் செட்டி, ஐந்நூற்றான் செட்டி எனப் பிரிவுகள் உண்டு. இக் குலத்தினருள்ளும் ஊன் உண்பவர்கள் உண்டு. சங்க காலத்தில் சைவக் கம்மியரெனவும், சோழர் காலத்திலும் பிறகும் கண்மாளர் எனவும் பெயர் பெற்றுத் தமிழகத்தின் சிற்பக் கலை, கட்டடக் கலை, பொன் அணிகலன்கள் செய்யும் கலை, உலோகக் கலங்கள் செய்யும் கலை ஆகியவற்றில் தனிச் சிறப்பும் தனியுரிமையும் கொண்டாடி வரும் விசுவப் பிராமணர்கள் தனிப்பட்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்கள் வேறு எந்தக் குலத்துடனும், பிராமணருடனும் கலப்புகள் கொள்ளுவதில்லை. அவர்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் இடையே உரிமைப் பூசல்கள் ஏற்பட்டு நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புக்குச் சென்றன என்று கூறுவர். விசுவப் பிராமணர் தம் குலத்திலேயே புரோகிதர்களை நியமித்துக்கொள்ளுகின்றனர்; பிராமணரைப் புரோகிதத்துக்கு அழைப்பதில்லை.

தமிழகத்தில் பல குலத்தினரிடையே பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ளல், கைம்பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ளுதல் ஆகிய பழக்கங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் வரையிலும் அதன் பின்பு சில ஆண்டுகள் வரையிலும் நிலவி வந்தன. சாரதா சட்டம் நிறைவேற்றப்படும் வரையில் தேவாங்கச் செட்டிகள் சிறு குழந்தைகளுக்கும் திருமணம் செய்து வந்தனர்; இவ் வழக்கம் கோமுட்டிகளிடமும் காணப்பட்டது. பெண்கள் வயது வருவதற்குள் அவர்களுக்கு மணம் முடிப்பதில் பிராமணரும் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தனர். இருபதாம் நூற்றாண்டிலே அண்மையில் எல்லாக் குலங்களிலும் 'பருவத்துக்கு முற்பட்ட மணம்' நின்று போய்விட்டது.

ஆங்கிலேயர் வரவுக்குப் பிறகு பறையர் என்று ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட குலத்தினருக்கு விடிவு காலம் தோன்றிற்று. அவர்களுள் சிலர் கிறித்தவர்களாக மதம் மாறிச் சமூகத்தில் மேல்நிலை எய்தினர். சிலர் ஆங்கிலேயருக்குப் பணிகள் செய்து குடிநலம் எய்தினர். ஆங்கிலேயரிடம் அவர்களுள் ஆண்கள் 'படலர்'களாகவும், சமையற்காரர்களாகவும், சிற்றாளர்களாகவும், கையாளர்களாகவும், புல்லறுப்பவர்களாகவும், பெண்கள்

தாதிப் பெண்களாகவும், குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுக்கும் தாதிகளாகவும், வீடு கூட்டிகளாகவும் சேர்ந்து பொருளாதார உயர்வு பெற்றனர். ஆங்கிலேயர் இந்தியப் பெண்களுடன் சில போது நெருங்கிய உறவு கொண்டதால் அவர்கட்குக் குழந்தைகள் பிறந்தன. அவர்கள் மூலம் ஆங்கிலோ-இந்தியர் என்ற ஒரு புதிய குலமே அமைந்துவிட்டது. ஆங்கிலோ-இந்தியர் வெள்ளையர் அல்லராயினும் ஆண்களும் பெண்களும் ஐரோப்பியரைப் போலச் சட்டையணிந்து ஆங்கிலமே பேசி வந்தனர். அதனால் அவர்களுக்குச் 'சட்டைக்காரர்' என்று ஒரு பெயரும் ஏற்பட்டது.

தமிழகத்துக்குத் தனிச் சிறப்பையும், உலகப் புகழையும் பெற்றுத் தந்தது அதன் துணிவகைகள்தாம். நெசவுத் தொழில் சங்க காலத்தில் அறுவை வாணிகரிடம் வளர்ந்து வந்தது. அவர்கள் யார் எனத் தெரியவில்லை. சோழர் பாண்டியர் காலத்திலும் அதைத் தொடர்ந்து இன்றைய நாள்வரையிலும் அத்தொழில் கைக்கோளர்கள் (செங்குந்தர்கள்) கையிலும், தேவாங்கர்கள் கையிலும் செழித்தோங்கி வருகின்றது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் துணி ஏற்றுமதித் தொழிலுக்கு வளமூட்டியவர்கள் இவ்விரு குலத்தினர்தாம். நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் மதுரை, உறையூர், கோயமுத்தூர், சேலம், சின்னாளப்பட்டி, ஆரணி, காஞ்சிபுரம் ஆகிய ஊர்களில் இத்தொழிலை நடத்தி வருபவர்கள் கைக்கோளர்தாம். கண்கவரும் ஆரணி, காஞ்சிபுரம் சேலைகளைக் கண்டு அவற்றின் அழகில் ஈடுபட்டுச் சொக்கிப் போகாத பெண்கள் தமிழகத்தில் மட்டும் அன்று, இந்தியாவிலேயே இலர் எனலாம்.

வலங்கை-இடங்கைப் பூசல்கள்

வலங்கை இடங்கை வகுப்பினரிடையே ஏற்பட்டிருந்த பூசல் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கொலையிலும் கொள்ளையிலும் முடிந்ததுண்டு. அப்பூசல்கள் அனைத்தும் இரு வகுப்பினரும் அனுபவித்துவந்த சில உரிமைகளைப் பற்றியனவாகவே எழுந்துள்ளன. சென்னையில் சர் ஆர்ச்சிபால்ட் காம்ப்বেல் (Sir Archibald Compbell) என்பவர் கவர்னராகப் பதவி ஏற்ற பிறகு வலங்கை - இடங்கைப் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. இடங்கையினர் அனைவரும் தொழிலாளர்கள்; கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு அவர்களுடைய வாணிகத்தில் உதவி வந்தவர்கள். வலங்கையினர் எஸ்பிளனேட் மைதானத்தைக் குறுக்கிட்டுக் கோட்டைக்குச் சென்றபோது தம் முன்பு தப்பட்டை அடித்துக் கொண்டும், கரண்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டும், மணியடித்துக் கொண்டும் நடந்தார்கள். அவ்வாறு செல்லுவதற்கு ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருந்த ஓர் ஒப்பந்தம் அவர்கட்கு இடந்தரவில்லை. எனவே, அவர்கள் நடத்தையை எதிர்த்து இடங்கையினர் கவர்னருக்கு முறையிட்டுக் கொண்டனர். எஸ்பிளனேட் மைதானம் அனைவருக்கும் பொதுவென்றும், ஒருவரையொருவர் முந்திக்கொண்டு செல்லும் உரிமை ஏதும் கிடையாது என்றும் அரசாங்கம் ஆணை பிறப்பித்தது.

திருவொற்றியூர்க் கோயில் இடங்கைத் தேப்பெருமாள் செட்டியின் நிருவாகத்தில் நடைபெற்று வந்தது. அது எல்லாக் குலத்தினருக்கும் பொதுவாக இருந்தது. ஆனால், வலங்கையினர் பறையரைக்கொண்டு

இடங்கையினரை அடிக்கச் சொன்னார்கள் என்று தேப்பெருமாள் செட்டியார் அரசாங்கத்தினிடம் முறையிட்டார். இத்தகைய கலகங்கள் ஆண்டுதோறும் நிகழ்ந்து வந்தன. ஒரு முறை சாந்தோம் சர்ச்சுக்கு அண்மையில் ஒரு பூசல் நேரிட்டது. அங்குக் கோயிலில் திருவிழா நடைபெற்றது. அத் திருவிழாவின்போது இடங்கையினர் ஐவண்ணப்பட்டுக் கொடிகளைக் கயிறுகளில் கோத்துத் தெருக்களின் குறுக்கே கட்டுவதற்கு உரிமை பெற்றிருந்தனர். ஆனால், வலங்கையினர் வெண்ணிறக் கொடியை மட்டுந்தான் கட்டி வைக்கலாம். இடங்கையினர் வலங்கையினரின்மேல் அரசாங்கத்தினிடம் முறையிட்டுக் கொண்டனர். திருவிழாக்களின் போது தெருக்களின் குறுக்கே எந்தவிதமான கொடியையும் கட்டக்கூடாது என்று அரசாங்கத்தின் கட்டளை பிறந்தது (1790 ஏப்ரல் 12). வலங்கை-இடங்கைக் கலகம் ஏகாம்பரநாதர் கோயிலிலும் நடைபெற்றது.

காஞ்சிபுரத்தில் வடகலை வைணவருக்கும் தென்கலை வைணவருக்குமிடையே போராட்டங்கள் தோன்றி, அவற்றை இரு கட்சியினரும் அரசாங்கத்தின் தீர்ப்புக்கு விட்டனர்.

கல்வி

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியினால் இந்திய நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட மாபெரும் நன்மைகள் இரண்டு: இந்தியா ஒரு நாடாக அமைந்தது ஒன்று; இந்திய மக்கள் ஆங்கிலம் பயில வாய்ப்பு ஏற்பட்டது மற்றொன்று. வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளின் காரணமாகத் தமிழ்மொழியில் பேச்சு வழக்கிலும், எழுத்து வழக்கிலும் அன்னிய மொழிச் சொற்கள் நூற்றுக்கணக்கில் இடம்பெற்றுவிட்டன. பேச்சு மொழிக்கும், பயிற்சி மொழிக்குமிடையே ஆழ்ந்த வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டன. எனவே, கல்வி சுற்றுத் தெளிவு பெறாதவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தையும் இலக்கணத்தையும் பயில இயலாதவர்களானார்கள். பொதுமக்களுக்குக் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு மிகவும் குறைவாகக் காணப்பட்டது. கிராமங்களில் சிறுசிறு பள்ளிக் கூடங்கள் நடைபெற்று வந்தன. தனித்தனி ஆசிரியர்கள் அவற்றைத் திண்ணைகளின் மேலும், தெருநடைகளிலும் நடத்தி வந்தனர். மாணவர்களின் பெற்றோர்கள் கொடுக்கும் சிறு ஊதியம், அரசாங்கம் அளித்த மானியம், குடிமக்கள் அளித்த மேரைகள் ஆகியவற்றைக்கொண்டு ஆசிரியர்கள் பிழைப்பை நடத்தி வந்தனர். மாணவர்கள் அமாவாசைதோறும் 'லீவு' (விடுமுறை) பெற்றனர். அதற்காக அவர்கள் அமாவாசைக்கு முந்திய நாள் 'வாவரிசி' ஆசிரியருக்குக் கொண்டுவந்து கொடுப்பர். அத்தன்றிச் சனிக்கிழமைகளில் மாணவர்கள் எரு முட்டை, நல்லெண்ணெய், காய்கறிகள் முதலியவற்றையும் ஆசிரியருக்குக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதுண்டு. புரட்டாசி மாதங்களில் தசராவின் ஒன்பதாம் நாள், நவமியன்று ஆசிரியர்கள் தம் மாணவர்கள் கற்ற வித்தை, பாடும் பாட்டு, ஆடும் ஆட்டம் ஆகியவற்றை வீடுதோறும் குடிகளுக்குக் காட்டிச் சன்மானம் பெறுவார்கள்.

திண்ணைப் பள்ளிகளில் சேர்ந்து படிக்கும் வாய்ப்பு ஒரு சில உயர்குலத்தினருக்கே கிடைத்தது. தொழிலாளர்கள் தம் மக்களை இளமையிலேயே தத்தம் குலத்தொழிலில் ஈடுபடுத்திப் பயிற்சியளித்து

வந்தனர். அவ்விளைஞர்களுக்கு எழுத்து மணமே இல்லாமற் போயிற்று. திண்ணைப்பள்ளிப் பயிற்சியும் இரண்டாண்டுகளுக்குமேல் நீடிப்பதில்லை. மாணவர்கள் எழுத்தைக் கற்றவுடனே தமிழில் உள்ள பல நீதிநூல்களையும் சதகங்களையும் மனப்பாடம் செய்வார்கள். அவர்கள் கற்ற கல்வியில் விரிவோ ஆழமோ கிடையாது. மாணவர்கள் செய்யும் பிழைகளுக்கு ஆசிரியர்கள் கொடுத்த தண்டனைகள் மிகவும் கொடுமையானதாக இருந்து வந்தன. மாணவனைக் கோதண்டத்தில் மாட்டியடிப்பதும், அவர்களுடைய விரல்களை வைத்து மணலில் தேய்ப்பதும் ஆசிரியர்கள் கொடுத்த தண்டனைகளில் சில. மாணவர்களைத் தூக்கி, அவர்களுடைய இரு கைகளையும் தூலத்தில் கட்டி அவர்களைத் தொங்கவிட்டு அடிப்பதற்குத்தான் கோதண்டம் மாட்டுதல் என்று பெயர். படிப்பு வாராத மாணவர்களின் கால்களில் மரக்கட்டைகள் பூட்டிவிடுவார்கள். அவற்றை எடுத்துத் தோளில் வைத்துக்கொண்டே நடந்து செல்லவேண்டும்.

தமிழில் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த ஒரு சிலரே மேற்கொண்டு தமிழ் நூல்களைப் பயில முனைந்தனர். அவர்களும் ஒழுக்க நூல்களையும், தோத்திர நூல்களையும், நிகண்டுகளையுமே பெரும்பாலும் கற்றுவந்தனர். அவர்கள் புராணங்கள், சங்க இலக்கியம் ஆகியவற்றைப் பயிலும் வாய்ப்புப் பெறுவதில்லை. அவர்கள் இலக்கிய இலக்கண ஆராய்ச்சியிலும் புகவில்லை. விஞ்ஞானம், வரலாறு, தத்துவம், உயர்கணிதம் ஆகிய துறைகளில் மாணவர்கள் பயிற்சி பெறுவதில்லை; ஓலைகளில் எழுதியிருந்தவற்றைப் படித்து வந்தனர். ஓலைகளின்மேல் எழுத்தாணியால் எழுதி வந்தனர். முதன்முதல் சிறுவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்தில் வைப்பதனைச் 'சுவடி தூக்குதல்' என்பர். எழுதும் பனைஓலையை அழகாக வாரி, தொளையிட்டு வரிந்து கட்டுவது அக் காலத்தில் ஒரு கலையாகக் கருதப்பட்டது.

ஆங்கிலேய அரசு நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சிக்காக ஒரு திட்டம் வகுத்தது (1854). அதற்கு 'ஆங்கிலக் கல்வித் திட்டம்' என்று பெயர். மாவட்டங்களிலெல்லாம் தாய்மொழிப் பயிற்சிப் பள்ளிகள் திறக்கவும், கல்வி வாய்ப்பைப் பெருக்கவும், மாகாண அரசாங்கத்தில் கல்வித்துறை ஒன்று அமைக்கவும், சென்னையிலும், கல்கத்தாவிலும், பம்பாயிலும் பல்கலைக்கழகங்கள் தொடங்கவும், சாதி, மத வேறுபாடின்றி எல்லாப் பள்ளிகளுக்கும் அரசாங்கத்தின் பொருள் உதவி வழங்கவும் அத் திட்டத்தில் வழிகள் வகுக்கப்பட்டன. பள்ளிகளில் கீழ்வகுப்புகளில் தமிழும், மேல்வகுப்புகளில் ஆங்கிலமும் பயிற்சி மொழியாக்கப்பட்டன.

சென்னை அரசாங்கத்தில் கல்வித் துறை தொடங்கப் பட்டது; அதற்கு இயக்குநர் (Director of Public Instruction) ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார். முதன்முதல் இயக்குநராக நியமனமானவர் சர் அர்பத்நாட் (Sir A.J. Arbuthnot) என்பவர். அவர் பிறகு சென்னைக் கவர்னராகவும், சென்னை, கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகங்களின் உதவித் தலைவராகவும் (Vice Chancellor) பணியாற்றினார்.

இந்திய அரசாங்கத்தின் 1857 ஆம் ஆண்டில் XXVII ஆம்

சட்டத்தின்கீழ்ச் சென்னையில் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. செனெட் (Senate) என்ற ஆட்சிக் குழு அதன் நிர்வாகத்தை நடத்தி வந்தது. தொடக்கத்தில் கலைகள், சட்டம், மருத்துவம், கட்டடப் பொறியியல் ஆகியவற்றில் பயிற்சியும், பி.ஏ. பட்டமும் அளிக்கப்பட்டன (1857-8). அரசாங்க உயர்நிலைப் பள்ளியானது மாநிலக் கல்லூரியாக உயர்த்தப்பட்டது. ஆங்கில இலக்கியம், விஞ்ஞானம், வரலாறு, பொருளாதாரம், உளவியல், ஒழுக்கவியல் ஆகிய துறைகளில் பேராசிரியர்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். பொறியியற் கல்லூரி 1834ஆம் ஆண்டிலும், மருத்துவக் கல்லூரி 1835ஆம் ஆண்டிலும், ஓவியக் கலைப் பள்ளி 1850ஆம் ஆண்டிலும், சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி 1837ஆம் ஆண்டிலும், பச்சையப்பன் கல்லூரி 1841ஆம் ஆண்டிலும் தொடங்கப்பெற்றன.

தமிழகத்தில் தொடக்கக் கல்விப் பள்ளிகள் அமைப்பதில் மிகுந்த ஊக்கம் காட்டியவர்கள் கிறித்தவப் பாதிரிகள் ஆவர். அவர்களுக்குச் சென்னை அரசாங்கமும் பொருளுதவி வழங்கிற்று. பெண்களுக்கெனத் தனிக் கல்விக்கூடங்களை நிறுவியவர்களும் கிறித்தவப் பாதிரிகளேயாவர். சென்னை அரசாங்கம் முதன் முதல் 1866ஆம் ஆண்டில் பெண்கள் பள்ளிகளைத் திறக்கத் தொடங்கிற்று.

ஆங்கிலக் கல்விப் பயிற்சியினால் இந்திய மக்களுக்கு இரு வகையில் நன்மை ஏற்பட்டது. முதலாவதாக, இந்திய எல்லைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்த அவர்கள் ஆங்கில மொழிப் பயிற்சியின் மூலம் வெளி உலகையும் எட்டிப் பார்க்கலானார்கள். ஐரோப்பாவில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சுப் புரட்சியும், அமெரிக்கரின் சுதந்தரப் போராட்டமும் சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டன. பிரெஞ்சுப் புரட்சியாளர்கள் எழுப்பிய 'சுதந்தரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்' என்ற குரல் இந்தியரின் இதயத்திலும் சுதந்தர வேட்கையைத் தூண்டிவிட்டது. மூடப் பழக்கவழக்கங்களுக்கும், சாதி நீதிகளுக்கும் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த இந்தியர் விழிப்புற்று எழுந்தனர். அயல்நாட்டவராகிய ஆங்கிலேயர் தம்மைத் தளையிட்டு ஒடுக்கி வந்ததையும், தம் நாட்டைச் சூறையாடி வந்ததையும் இந்திய அறிஞர் பலர் உணரலானார்கள். இந்திய நாடு முழுவதும் ஒரே நாடு என்ற பேருண்மை அவர்களுடைய நெஞ்சில் உதயமாயிற்று.

இரண்டாவதாக எதையும் அப்படியே நம்பிவிடாமல் ஆய்ந்து சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டும் என்னும் ஓர் உணர்ச்சியும் படித்த இந்தியரிடம் ஓங்கிவளரலாயிற்று. சமயம்

கிறித்தவப் பாதிரிகள் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தின் ஆதரவில் தம் சமய மாற்றுப் பணியில் விறுவிறுப்படைந்தனர். அவர்கள் இந்து சமயத்தையும் இந்துக் கடவுளரையும் இழித்துப் பேசி வந்தனர். சைவ வைணவ வாத எதிர்வாதங்களும், வேதாந்த சித்தாந்தப் பூசல்களும் பெருகின. இவ் வேறுபாடுகள் ஆங்கிலம் பயின்றவர்கட்கு வெறும் பிள்ளை விளையாட்டாகக் காணப்பட்டன.

சென்னையில் முதல் அச்சுக்கூடம் 1711-ல் கிறித்தவப் பாதிரிகளால் அமைக்கப்பட்டது. அவ் வச்சுக்கூடத்தினின்றும் விவிலிய வேத நூல் புதிய ஏற்பாட்டின் தமிழ்ப் பதிப்பு ஒன்று வெளியாயிற்று. 'மதராஸ் கெஜட்' என்னும் ஒரு பத்திரிகையும், 'கூரியர்' (Courier) என்னும் ஒரு பத்திரிகையும் அரசாங்கச் செய்திகளை ஏற்றுக்கொண்டு வெளிவந்தன. சென்னையில் 1820ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு 'தி கவர்ன்மென்ட் கெஜட்', 'தி மதராஸ் கெஜட்', 'தி மெட்ராஸ் கூரியர்' என்று மூன்று ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் வெளியிடப்பட்டன. 'இந்து' பத்திரிகையின் முதல் பதிப்பு 1878 செப்டம்பர் 20ஆம் நாள் வெளிவந்தது. 'மதராஸ் மெயில்' என்னும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் முதல் பதிப்பு 1878 டிசம்பர் 14ஆம் நாள் வெளிவந்தது. 'சுதேசமித்திரன்' என்னும் தமிழ் நாளேடு 1880-ல் தொடங்கப்பட்டது. இவையன்றி வேறு சில ஏடுகளும் செய்தித்தாள்களும் வெளிவந்தன. அச்சுப் பொறி அறிவின் எல்லையை விரிவடையச் செய்தது.

வட இந்தியாவில் ராஜா ராம்மோகன்ராய், தேவேந்திர நாத் தாகூர், கேசவசந்திர சென், தயானந்த சரசுவதி, இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் ஆகியோர் இந்து சமயக் கோட்பாடுகளில் பல அடிப்படையான புரட்சிகரமான திருத்தங்கள் செய்தனர். இராமகிருஷ்ணரின் தலைமை மாணாக்கரான சுவாமி விவேகானந்தர் தம் குருவின் கொள்கைகளையும் வேதாந்தக் கருத்துகளையும் உலகறிய ஓதிவந்தார். ஆங்கிலத்தில் பி. ஏ. பட்டம் பெற்ற இவர் துறவு பூண்டு வேதாந்த சமயத்துக்கும், மக்களின் அரசியல் விழிப்புக்கும் ஆற்றிய பணியின் மதிப்பை அளவிட முடியாது. நாளடைவில் இராமகிருஷ்ணர் பேரால் ஒரு மடம் தொடங்கப்பட்டது. அது இந்தியா முழுவதிலும், உலகில் பல இடங்களிலும் கிளை மடங்கள் தொடங்கிச் சமயப் பணியும், கல்வி வளர்ச்சி, மருத்துவ உதவி போன்ற மக்கள் தொண்டுகளையும் செய்து வருகின்றது. வடக்கே இராமகிருஷ்ணர் வாழ்ந்திருந்த அதே காலத்தில் தமிழகத்தில் இராமலிங்க அடிகள் தோன்றிச் சமயத் துறையிலும் சமூகத் துறையிலும் பல புரட்சிகரமான மாறுதல்களைச் செய்தார். தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதிய திருப்பங்கள் கொடுத்துப் பல புதிய படைப்புகளையும் உதவினார். வரலாற்று ஆசிரியர்கள் எக்காரணத்தாலோ இதுவரையில் இராமலிங்க அடிகளாரின் சீரிய தொண்டுகளைத் தீர ஆராயாமல் புறக்கணித்து வந்துள்ளனர். அடிகள் சமய வழக்கில் ஏற்பட்டிருந்த பல தீய சடங்குகளையும், மரபுகளையும் அறவே ஒழிக்க முயன்றார். புராணங்களையும் சாத்திரங்களையும் வெறுங் கற்பனைகள் என்றும், அவை அறிவு வளர்ச்சிக்கு இடப்பட்ட தளைகள் என்றும் கூறிக் 'கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையெனக் கொண்டாடும் கண்மூடிப் பழக்கமெல்லாம் மண்மூடிப்போக' என்று அவற்றின்மேல் தம் வெறுப்பைக் கொட்டினார். சமயங்கள் அனைத்தும் ஒரே உண்மையையே வற்புறுத்துகின்றன வென்றும், அவை மெய்யுணர்வுப் பாதையில் ஏற்றுவிக்கும் பல படிகளாகும் என்றும் அவர் விளக்கினார். இக் கொள்கையின் அடிப்படையில் அவர், 'சமரச சுத்த சன்மார்க்க சங்கம்' என்னும் இயக்கம் ஒன்றைத் தோற்றுவித்தார் (1865). சமரச சன்மார்க்கம் என்னும் ஒருப்பாட்டுக் கொள்கை திருமந்திரத்திலேயே காணப்படுகின்றது. அதைத் தாயுமானவரும் விளக்கியிருக்கின்றார். அதை ஓர் இயக்கமாகவே அமைத்தவர் இராமலிங்க

அடிகளார் ஆவார். கோயில் வழிபாட்டில் அவர் செய்துள்ள பெரும் புரட்சி ஒன்றினைப்போல் உலகில் இதுவரையில் யாருமே செய்ததில்லை. தென்னார்க்காட்டு மாவட்டத்தில் வடலூர் என்னும் இடத்தில் அவர் ஞானசபை ஒன்றை அமைத்தார் (1872). அதில் விளக்கு ஒன்றை ஏற்றி வைத்து அதன் முன்பு ஒளி விதிகளின்படி இழைக்கப்பட்ட கண்ணாடி ஒன்றை நிறுத்தினார். இக் கண்ணாடியின் அகலம் 120 செ.மீ., உயரம் 180 செ.மீ. கண்ணாடியை ஏழுவகைத் திரைகளால் மறைத்தார். கண்ணாடிக்கு அடுத்து உள்ளது கலப்பு நிறத்திரை; அதை யடுத்து ஒன்றுக்குமுன் ஒன்றாக வெண்மை, பொன்மை, சிவப்பு, பச்சை, நீலம், கறுப்பு ஆகிய வண்ணங்கள் கொண்ட திரைகளைத் தொங்கவிட்டார். கறுப்புத் திரையில் தொடங்கி ஏழு திரைகளையும் ஒவ்வொன்றாக விலக்கினால் விளக்கின் 'சோதி' பளபளவென்று கண்ணுக்குத் தெரியும். உயிர்கள் ஏழுவகையான மறைப்புக்கு உட்பட்டுள்ளனவென்றும், திரை மறைப்பெல்லாம் தீர்ந்துவிடுமாயின் அருட்பெருஞ்சோதியான இறைவன் காட்சியளிப்பான் என்னும் தத்துவத்தையும் ஞான சபையின் அமைப்பானது விளக்கிக்காட்டிற்று. ஆண்டு தோறும் தை மாதம் பூசநாள் அன்று இந்த ஏழு திரைகளையும்

விலக்கி, சோதி தரிசனம் காட்டப்பட்டு வருகின்றது. அடிகளார் நோய்களுள் மிகக் கொடிய நோய் பசினோய் என்று உணர்ந்து, சாதி, குலம், சமயம் ஆகிய வேறுபாடுகளைக் கருதாமல் ஏழைகளின் பசிக்கு உணவு அளிப்பதற்காக வடலூரில் கூழ்ச்சாலை ஒன்று நிறுவினார் (1867). அன்று அவர் ஏற்றிய அடுப்பு இன்றும் எரிந்துகொண்டே இருக்கிறது. பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழகத்தில் பிராமணருக்கு மட்டுமே அன்னதான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன என்பதும், பெருந் தொகையில் ஏழை எளியவர் அனைவரும் உண்டு பசியாறும் ஏற்பாட்டைச் செய்தவர் முதன்முதல் அடிகளார் தாம் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன. உலகில் உயிர்களுக்கு உறும் எல்லா ஊறுகளையும் தவிர்ப்பதே ஒருவர் மேற்கொள்ள வேண்டிய கடமையாக இருக்கவேண்டுமென்றும், அந்த நோன்பைத் தவறாமல் மேற்கொண்டு ஒழுகுவார் இறப்பையும் வெல்லலாம் என்றும் அவர் எடுத்துக் கூறிவந்தார். 'கொல்லாமை மேற்கொண்டு ஒழுகுவான் வாழ்நாள்மேல் செல்லாது உயிர்உண்ணுங் கூற்று' என்னுந் திருக்குறள் காட்டிய உண்மையை அவர் ஓயாமல் வற்புறுத்தி வந்தார். அவரே வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடியவர். எனவே, உயிர்களிடத்துக் காட்டும் அன்பில் மிக உயர்நிலையை எட்டியிருந்தார். இராமலிங்க அடிகளார் தென்னார்க்காட்டு மாவட்டத்தில் சிதம்பரத்துக்கு அண்மையில் உள்ள மருதூரில் (1823 அக்டோபர் 5ஆம் நாள்) கருணீகர் குலத்தில் பிறந்தார். அவருடைய இளமை சென்னையில் கழிந்தது. அவர் 'மனுமுறை கண்ட வாசகம்' என்னும் அழகிய உரைநடை நூல் ஒன்றை 1854-ல் எழுதி வெளியிட்டார். அப்போது அவரைப் பல அறிஞர் சூழ்ந்தனர். அவர்களுள் தலையாயவர் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் இருந்த தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் ஆவார். இவர் அடிகளாரிடம் நெருங்கிய அன்பு பூண்டு அவர் எழுதி வந்த பாடல்களைத் தொகுத்துத் 'திருவருட்பா' என்னும் பெயரில் ஒன்றை வெளியிட்டார். அந் நூல் ஆறு திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் நான்கு திருமுறைகள் 1867-ல் வெளிவந்தன. இராமலிங்க அடிகளார் பதினாறு

ஆண்டுகள் (1858-1874) கருங்குழி என்னும் சிற்றூரில் தங்கியிருந்தார். அப்போதுதான் 'அருட்பெருஞ் சோதி அகவல்' என்னும் அவருடைய பாடல் இயற்றப்பட்டது. அது 1596 அடிகளால் ஆனது; ஆசிரியப்பாவால் இயற்றப்பட்டது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியப் படைப்புகளில் ஈடிணையற்று மிக உயர்ந்த நிலையில் நின்று ஒளிர்வவர்

வடலூர் இராமலிங்க அடிகளார். அவருடைய பாடல்கள் நெஞ்சையருக்குவன; இனிய முழுமுழுச் சொற்களால் யாக்கப்பட்டன. இப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அன்பும், நெகிழ்ச்சியும், இன்பக் கசிவும், மெய்மை ஒளியும் ததும்பி வழிவதைக் காணலாம். சொற்கோப்பு, சொல்லடுக்கு, பல்வகை மெய்ப்பாடுகள், இசை வண்ணம் ஆகியவை இப் பாடல்களின் சிறப்புகள்; பல கீர்த்தனைகளையும் பாடியுள்ளார். அகத்துறையமைந்த இங்கிதமாலை என்னும் நூல் புலவர்களின் இலக்கண இலக்கிய அறிவுக்கு ஒரு கட்டளைக் கல்லாக அமைந்துள்ளது. 'அருட்பெருஞ்சோதி அகவல்' என்னும் பாடல் அவருடைய மெய்யுணர்வு அனுபவங்களை விளக்குகின்றது. இராமலிங்க அடிகளார் காலத்திலேயே வாழ்ந்திருந்து, அவர்மேல் ஆயிரக்கணக்கான கீர்த்தனைகளைப் பாடியவர் காரணப்பட்டுக் கந்தசாமிப் பிள்ளை என்பவர். அவர் நல்ல இசைப் புலமை வாய்ந்தவர்.

வடலூருக்கு அண்மையில் மேட்டுக்குப்பம் அல்லது சித்தி வளாகம் என்னும் சிற்றூரில் 1874ஆம் ஆண்டு தை மாதம் பூசநாள் அன்று (1874 ஜனவரி 30) ஒரு குடிசைக்குள் நுழைந்து தாளிட்டுக் கொண்டார். மீண்டும் அவர் வெளியில் வந்ததை யாரும் காணவில்லை என்று அவர் காலத்தில் தென்னார்க்காட்டு மாவட்டக் கலெக்டராக இருந்த கார்ஸ்ட்டின் (J.H.Garstin, I.C.S.) என்ற ஆங்கிலேயர் கூறுகின்றார். 'கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்ட வர்க்கு' என்று திருவள்ளுவரும், 'எழுகின்ற தீயில் கற்பூரத்தை யொக்கப் பொழிகின்ற இவ்வுடல் போம் அப்பரத்தே' என்று திருமூலரும், 'சித்தம் நிருவிகற்பம்; சேர்ந்தார் உடல் தீபம் வைத்த கற்பூரம்போல் வயங்கும் பராபரமே' என்று தாயுமானவரும் வகுத்த இலக்கணத்துக்கு ஏற்ப இராமலிங்க அடிகளார்தம் உடல் ஒளி உடலாக மாற இறையொளியில் கலந்துவிட்டார் என்பர்.

சாதி, சமய, குல, கோத்திர வேறுபாடுகளையும், சமயப் பூசல்களையும், கண்மூடிப் பழக்கங்களையும் களைந்தெறிய முற்பட்டதற்காகச் சில சமயவாதிகள் அவரை வெறுத்துத் தூற்றி வந்ததுண்டு. தமிழகத்தில் முதன்முதல் 'கருணையிலா ஆட்சி கடுகி ஒழிக' என்னும் குரலை எழுப்பியவர் அடிகளார்தாம்.

தமிழ் இலக்கியம்

ஆங்கிலேயரின் திறமையான ஆட்சியின்கீழ் நாட்டில் அமைதி

நிலவிற்று; கலகங்கள் ஓய்ந்தன. இடையூறுகள் இன்றிக் குடிமக்கள்தத்தம் தொழிலில் ஈடுபட்டு வந்தார்கள். தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர் தோன்றித் தமிழை வளர்த்தார்கள். எழுதுவதற்குக் காகிதமும், நூல்கள் வெளியிட அச்சுப் பொறியும் கிடைத்த பிறகு தமிழ் நூலாசிரியரின் பணியிலும் முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. ஆங்கில மொழிப்பயிற்சி ஏற்பட்ட பின்பு தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளில் பல புதுமைகள் நுழைந்தன. உரைநடை புதிய வடிவில் உருவாயிற்று. ஏற்கெனவே சிலப்பதிகாரத்திலும் உரைகளிலும் உரைநடை கையாளப்பட்டு வந்ததாயினும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த உரை, காலத்தைத் தழுவி எழுந்ததாகும். இராமலிங்க அடிகளார், ஆறுமுக நாவலர், தியாகராசச் செட்டியார் முதலியோர் உரைநடையைத் தொடக்கி வைத்தனர். பழங்கால உரையானது நீண்ட சொற்றொடர்களால் ஆக்கப்பட்டிருந்தது. ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பின்பு உரைகள் சிறுசிறு சொற்றொடர்களினால் அமையலாயின. ஒரு தொடருக்கும் அடுத்ததற்கும் இடையே இடைவெளி விடுவதும், முற்றுப்புள்ளி, காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி, முக்காற்புள்ளி, மேற்கோற் புள்ளிகள் ஆகியவற்றை அமைப்பதும் பழக்கத்துக்கு வந்தன. உரை பல பத்திகளாகவும் எழுதப்பட்டது. வேதநாயகம் பிள்ளை எழுதிய 'பிரதாப முதலியார் சரித்திரமும்', இராசம் ஐயரின் 'கமலாம்பாள் சரித்திரமும்' பிற்காலத்தில் எழவிருந்த நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் நாவல்களுக்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்தன. இவையன்றி வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரி எழுதிய 'மதிவாணன்', மாதவய்யா எழுதிய 'பத்மாவதி', சரவணம் பிள்ளை எழுதிய 'மோகனாங்கி' ஆகியவையும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் படைப்புகளாம். இலக்கியம் பயிலாத பொதுமக்களுக்கெனப் பல உரைநடை நூல்கள் எழுந்தன. மகாபாரதம், இராமாயணம், பாகவதம், விக்ரமாதித்தன் கதை, பன்னிரண்டு மந்திரி கதை, அரபிக் கதைகள் ஆகியவை மக்கள் பேசும் எளிய நடையில் எழுதப்பட்டன.

செய்யுள் நடையில் தலபுராணங்கள் பல வெளியாயின. திரிசிபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் மாபெரும் புலவராகப் பெரும் புலவர்கள் போற்ற வாழ்ந்தவர். அவர் பல தலபுராணங்கள் இயற்றினார். வல்லூர் தேவராசப்பிள்ளை 'குசேலோபாக்கியானம்' என்னும் நூலை நெஞ்சு நெகிழ்விக்கும் தெள்ளுதமிழில் பாடினார். கிருஷ்ணபிள்ளை என்ற கிறித்தவப் புலவர் கிறித்தவ சமயக் காவியம் ஒன்றைப் பாடினார். இக்காவியம் ஜான் பன்யன் (John Bunyan) என்ற ஆங்கில ஆசிரியர் எழுதிய 'வாழ்க்கைப் பயணியின் போக்கு' (Pilgrim's Progress)

என்னும் நூலைத் தழுவி எழுந்தது. இதன் பெயர் 'இரட்சணிய யாத்திரிகம்' என்பது. கிருஷ்ணபிள்ளை கம்பனின் இலக்கிய முறைகளைக் கையாண்டு வெற்றி பெற்றிருக்கின்றார். தேவாரப் பாடல்களின் சாயையும், ஆழ்வார்கள் பாடல்களின் அமைப்பும் இவர் பாடல்களில் காணலாம். மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை யவர்கள் பல சமரசக் கீர்த்தனைகளையும், நீதிநெறிப் பாடல்களையும் பல்வேறு இசையமைப்புகளில் பாடியுள்ளார். இன்றும் அவர் பாடல்கள் இசையரங்கங்களிலும் வானொலியிலும் பாடப்பட்டு வருகின்றன.

மொழி ஆராய்ச்சி

கால்டுவெல் (Robert Caldwell) என்ற கிறித்தவப் பாதிரியார் அயர்லாந்து நாட்டிலிருந்து இந்தியாவுக்குச் சமயப் பணி செய்ய வந்தவர். திராவிட மொழிகள் அவருடைய கருத்தைக் கவர்ந்தன. அம் மொழிகளை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றுக்கு ஒப்பிலக்கணம் ஒன்று எழுதினார். அவர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றியே பின் வந்த மொழி ஆராய்ச்சியாளர் அனைவரும் சென்றுள்ளனர். வின்ஸ்லோ என்பவர் தமிழில் மிகப் பெரியதொரு தமிழ்-ஆங்கில அகராதி இயற்றியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்துக் கதிரைவேற் பிள்ளையும் தமிழ்-தமிழ் அகராதி ஒன்று இயற்றி வெளியிட்டார்.

தமிழ்மொழிக்குப் போப்பையர் செய்த மாபெரும் பணியைத் தமிழர் என்றுமே மறவார்கள். அவர் திருக்குறள், நாலடியார், திருவாசகம் ஆகிய நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றார். தமிழின் வளமையையும், பெருமையையும் ஆங்கில உலகத்துக்கு எடுத்துக்காட்டிய சிறப்பு அவரையே சாரும். அவர் கிறித்தவர் ஆதலினாலும், சைவசித்தாந்த நுண்கருத்துகளை நன்கு ஆய்ந்து அறியாதவர் ஆதலினாலும் அவருடைய திருவாசக மொழிபெயர்ப்பில் சிற்சில இடங்களில் கருத்துப் பிறழ்ச்சிகள் காணப்படுகின்றன. தம் கல்லறையின்மேல் தாம் ஒரு 'தமிழ் மாணவன்' என்னும் செய்தியைப் பொறிக்குமாறு விழைந்தாராம்; அவருக்குத் தமிழில் அவ்வளவு ஆழ்ந்த பற்று இருந்தது. போப்பையர் தமிழில் மாணவர்க்கு இலக்கணமும் ஐ. சி. எஸ். பயிற்சி பெற்றுவந்த ஆங்கிலேய மாணவர்கட்குத் தமிழ்ப்பாடப் புத்தகங்களும் இயற்றியுள்ளார்.

இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்துப் பிறந்த சில புலவர்கள் அரிய நூல்கள் இயற்றியுள்ளனர். விசுவநாத சாஸ்திரியார் வண்ணக் குறவஞ்சி, நகுலமலைக் குறவஞ்சி ஆகியவற்றைத் திறம்படப் பாடியுள்ளார். இருபொருள்படப் (சிலேடையாகப்) பாடுவதில் இவர் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை என்பவர் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், இறையனார் அகப்பொருள், இலக்கண விளக்கவுரை ஆகிய இலக்கண நூல்களையும், கலித்தொகை, தணிகைப் புராணம், சூளாமணி ஆகிய இலக்கிய நூல்களையும் பதிப்பித்தார். கணபதி ஐயர் என்பவர் அதிரூபாவதி நாடகம், அபிமன்னு நாடகம், அலங்காரரூபாவதி நாடகம், மலையகந்தி நாடகம் முதலிய நாடகங்களை இயற்றியுள்ளார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் சிறந்த நாடகங்கள் ஏதும் வெளிவரவில்லை. பாமர மக்களுக்கெனப் பாரதம், இராமாயணம், பாகவதம் ஆகியவற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கதைகளும், அரிச்சந்திரன் கதையும் கிராமப்புறங்களில் தெருக்கூத்துகளாக நடித்துக் காட்டப்பட்டன. இக் கூத்துகள், கிராமத்தில் பொது இடங்களிலும், அம்மன் கோயில்களின் முன்பும் இரவு முழுவதும், பொழுது விடியவிடிய நடைபெறுவதுண்டு. நாட்டுப்புறங்களில் தெலுங்குக் கூத்துகளும் நடைபெற்று வந்தன.

திவ்விய ஞான சபை

மக்கள் இதயங்களில் தேங்கித் தட்டுப்பட்டுச் சுருங்கிக் கிடந்த ஆன்மிக உணர்ச்சியும், தத்துவ ஆராய்ச்சியில் ஏற்பட்ட வேட்கையும், பழங் கருத்துகளில் புதிய உண்மைகளை நாடும் புத்துணர்ச்சியும் திவ்விய ஞான சபையினால் (Theosophical Society) வெளிப்படுத்தப்பட்டன. இச் சபையை அமைத்தவர்கள் பிளாவட்ஸ்கி அம்மையாரும், ஆல்காட் என்பவரும் ஆவர். இது முதன்முதல் அமெரிக்காவில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. பிறகு இது அடையாற்றின் தென்கரைக்கு மாற்றப்பட்டது. டாக்டர் அன்னிப்பெசன்ட் அம்மையார் இச் சபையின் நிருவாகத்தில் பங்கு கொண்டு ஐம்பதாண்டுகள் இதன் தலைவராகப் பணியாற்றினார். சென்னையில் பல பேரறிஞர்கள் திவ்விய ஞான சபையில் உறுப்பினரானார்கள். வேதம், உபநிடதங்கள், பகவத் கீதை போன்ற வடமொழிச் சமய நூல்களைப் பயில்வதும், வழக்கற்று மறைந்துவந்த அவற்றை மீண்டும் விளக்கி மக்கள் அனைவரும் அறியுமாறு செய்வதும் இச் சபையின் நோக்கமாகும். இச்சபை சமரச நோக்கம் கொண்டது. பெரும்பாலும் பிராமணரே இச் சபையில் சேர்ந்தனர். பிராமணர்கள் மட்டும் ஒதிவந்த வேதங்களையும் மந்திரங்களையும் ஏனைய சில இந்துக்களும் கிறித்தவர்களும், முஸ்லிம்களும், பார்சிகளும் ஒருங்கே இணைந்து அமர்ந்து ஒதும் வகையில் பழம் மரபுகளை மாற்றிய பெருமை அன்னிப்பெசன்ட் அம்மையாருடையதாகும். ஆனால், இன்றுவரை தமிழ்ச் சமயநூல்கள் இச் சபையோரின் கவனத்திற்கு வரவில்லை.

பஞ்சம்

தமிழகத்தில் 1876-78ஆம் ஆண்டுகளில் மாபெரும் பஞ்சம் ஒன்று தோன்றி இலட்சக்கணக்கான மக்களின் உயிரைக் குடித்தது. இதனைத் தாது-சுவர ஆண்டுக் கருப்பு என்று குறிப்பிடுவார்கள். இக் கருப்பினால் அதிகமான உயிர்ச்சேதம் வட ஆர்க்காட்டு மாவட்டத்தில்தான் ஏற்பட்டது. அவ் வட்டத்து மக்கள் இன்றும் அதைப் பேசிக்கொள்ளுவதுண்டு. உண்ண உணவின்மையாலும், உப்புக் கிடைக்காமையினாலும் குடிகள் வெறுங்காட்டுக் கீரைவகைகளை வேகவைத்துத் தின்றார்கள் என்றும், சிலர் களிமண் உருண்டைகளையும் தின்று உயிர் துறந்தார்கள் என்றும் அம் மாவட்டத்தில் செய்திகள் இன்றும் நடமாடுகின்றன. அரசினர் பஞ்ச நிவாரண வேலைகளை மும்முரமாக எடுத்துச் செய்தார்கள். பல செல்வந்தர்கள் ஏழை மக்களுக்கு நாடோறும் ஆயிரக்கணக்கில் உணவளித்து வந்தார்கள். சென்னையிலும், வடஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களிலும் கஞ்சித் தொட்டிகள் நடத்தப்பட்டன. பஞ்ச நிவாரணப் பணிகளுள் ஒன்றாகப் பக்கிங்காம் கால்வாயின் ஒரு பகுதி வெட்டப்பட்டது. குடிமக்கள் ஆயிரக் கணக்கில் குடிபெயர்ந்து அலையலானார்கள்.

சித்திரவதை

கிராமங்களில் வரி கொடுக்க முடியாதவர்களை வரி தண்டும் அதிகாரிகளுள் சிலர் சித்திரவதை செய்தனர். சிலரைத் தொழுக்கட்டையில் மாட்டி வாட்டுவார்கள். சிலருக்கு அண்ணாந்தாள் போடுவார்கள். ஒரு பலகையில் தலையும் கைகளும் மட்டும் நுழையுமாறு தொளைகள் செய்து

அதில் வரிகொடாதவரை மாட்டி வைத்துவிடுவதற்குத் தொழுக்கட்டை மாட்டுதல் என்று பொருள். அண்ணாந்தாள் என்ற தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்கள் குனிந்து நிற்பார்கள். அவர்களுடைய கைகள் கால்களுடன் சேர்த்துக் கட்டப்படும்; முதுகின்மேல் பாறாங்கல் ஒன்று ஏற்றப்படும். இக் கோலத்தில் அவர்கள் வேகும் வெயிலில் நிறுத்தப்படுவர். மேலும், வரிகொடாதவர்களுக்குக் கசையடிகள் கொடுப்பதுமுண்டு. சென்னை அரசாங்கத்துக்கு இச் சித்திரவதைகளைப்பற்றி ஏராளமான முறையீடுகள் வந்தன. அரசாங்கம் சித்திரவதை விசாரணைக் குழு (1854) ஒன்று அமைத்தது. அதன் பரிந்துரைகளின் பயனாய்க் கிராம அதிகாரிகளிடமிருந்து வரிகொடாக் குற்றத்துக்குத் தண்டனையளிக்கும் அதிகாரம் பறிக்கப்பட்டது. துறைமுகம்

சென்னையில் இப்போதுள்ள துறைமுகமானது 1876-81ஆம் ஆண்டுகளில் கட்டப்பட்டது. அதன் ஆழம் 37 அடி. பரப்பு 200 ஏக்கர். பகலிலும், இரவிலும் எப்போதும் கப்பல்கள் உள்ளே நுழையுமாறு இச் செயற்கைத் துறைமுகம் அமைக்கப்பட்டது.

மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு

முதன்முதல் சென்னையில்தான் மக்கள்தொகை கணக்கிடப்பட்டது (1871). பிறகு இது ஏனைய இடங்களுக்கும் விரிவுறுத்தப்பட்டது.

அயல்நாடு சென்ற இந்தியர்கள்

பஞ்சத்தினாலும் ஏழ்மையினாலும் வாடிய தமிழர் ஆயிரக்கணக்கில் தென்னாப்பிரிக்க நாடுகளுக்கும், இலங்கைக்கும், பிஜி முதலான கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்கும் தொழில் செய்து பிழைக்கச் சென்றார்கள். அந்நாடுகளில் தேயிலை, காப்பி, இரப்பர்த் தோட்டங்களிலும் சுரங்கங்களிலும் இவர்கள் கூலிகளாகச் சேர்ந்தனர். அத் தோட்டங்கள், சுரங்கங்கள் ஆகியவற்றின் முதலாளிகளுக்கு ஆள் பிடித்துக் கொடுத்தவர்களுக்குத் தரகு கொடுக்கப்பட்டது. கூலிகளாகச் சேர்ந்த தமிழருக்குப் பொன்னும், பொருளும், பூமியும் கிடைக்குமென்றும், அவர்கள் குறுகிய காலத்தில் பெரிய செல்வந்தர்களாகி விடலாம் என்றும் தரகர்கள் இச்சை காட்டி அவர்களை ஏமாற்றினார்கள். இந்தியக் கூலிகள் சென்ற விடத்திலெல்லாம் விலங்குகளினும் இழிவாகவும், அடிமைகளைவிடக் கொடுமையாகவும் நடத்தப்பட்டனர். தென்னாப்பிரிக்க அரசாங்கம் அவர்களைக் 'காட்டுமிராண்டிகளான இந்த ஆசிய நாட்டு மக்கள், இந்தியாவின் அநாகரிகக் குடிகள்' என்று ஆவணங்களில் பதிவுசெய்தது. தம் நாட்டிலேயே ஆங்கிலேயருக்கு அடிமைகளாக இருந்த இந்தியர்கள், அயல்நாட்டில் அவதிக்குள்ளான அவர்களுடைய சகோதர்களுக்கு ஓர் உதவியும் செய்ய முடியாமல் தவித்தனர்.

இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ்

ஆங்கிலக் கல்வியினால் விழிப்புண்ட இந்தியர் தம் நாட்டை

ஆங்கிலேயரின் தளையினின்றும் விடுவிப்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளலாயினர். பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த அமெரிக்காவானது போராடிச் சுதந்தரம் பெற்றது. பிரிட்டிஷார் கனடா, ஆஸ்திரேலியா முதலிய குடியேற்ற நாடுகளுக்கும் விடுதலை வழங்கினர். இந் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் இந்தியரின் சுதந்தரவேட்கையைத் தூண்டிவிட்டன. கல்கத்தாவில் இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் நிறுவனம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது (1885). தொடக்கத்தில் அதில் எழுபது உறுப்பினரே சேர்ந்திருந்தனர். அதன் கூட்டம் ஒன்று சென்னையில் நடைபெற்றது. அதில் ராஜா சர் டி. மாதவராவ், விசயராகவாச்சாரியார், ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர், பி. ரங்கைய நாயுடு, பி. அநந்தாசார்லு, விசய நகரத்து மகாராசா, சர் ஆந்த்ரூ கஜபதி ஆகிய தலைவர்கள் கலந்து கொண்டனர். பச்சையப்பன் கல்லூரி முதல்வர் ஜான் ஆதம் (John Adam), புகழ்பெற்ற வழக்கறிஞராக இருந்தவரான ஜான் புரூஸ் நார்ட்டன் (John Bruce Norton) என்பாரின் மகன் எர்ட்லி நார்ட்டன் (Eardley Norton) என்ற இரு ஐரோப்பியரும் அக் காங்கிரஸ் நடவடிக்கைகளில் பங்கு கொண்டனர். சென்னைக் கவர்னராக இருந்தவரான கானிமாரா பிரபு (Lord Connemara, 1886-90) காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்குத் தோட்ட விருந்து ஒன்று வைத்து உபசரித்தார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையில் இந்திய அரசியலில் இந்தியருக்கு மேன்மேலும் உரிமைகள் வழங்க வேண்டுமென்றும், 'சிவில் சர்வீஸ்' பணியில் மேலும் பல இந்தியர்கள் அமர்த்தப்படவேண்டும் என்றும் ஆங்கிலேய அரசுக்கு விண்ணப்பித்துக்கொள்ளுவதே காங்கிரஸ் நிறுவனத்தின் முழுநோக்கமாக இருந்துவந்தது. இந்தியருள் சிலர் காங்கிரஸின் முயற்சிகளுக்கு அணையிட்டு வந்தனர். முஸ்லிம்கள் காங்கிரசுடன் ஒத்துழைக்காமல் 'முஸ்லிம் லீக்' என்று தமக்கென ஒரு நிறுவனத்தை அமைத்துக்கொண்டனர். ஆங்கிலேயர் வெளிப்படையாகவே முஸ்லிம்கள் சார்பில் தம் ஆதரவைக் காட்டிவந்தனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் மேற்கோள் நூல்கள்

தமிழ் இலக்கியம்

1. கம்பராமாயணம்
2. கலிங்கத்துப்பரணி
3. காஞ்சிப்புராணம்
4. சங்க இலக்கியம்
  - (அ) எட்டுத்தொகை நூல்கள்
  - (ஆ) பத்துப்பாட்டு
  - (இ) பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்

- (ஈ) தொல்காப்பியம்
5. சிலப்பதிகாரம்
  6. சீவகசிந்தாமணி
  7. சைவத் திருமுறைகள்
  8. திருவிளையாடற்புராணம் (பரஞ்சோதி முனிவர்)
  9. தாயுமானவர் பாடல்கள்
  10. திருமந்திரம்
  11. திருவருட்பா
  12. நந்திக் கலம்பகம்
  13. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்
  14. பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, பாகம் 1, 2
(அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு)
  15. பாண்டிக்கோவை
  16. பெரிய புராணம்
  17. பெருங்கதை
  18. மணிமேகலை
  19. மூவருலா
  20. வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்
  21. வீரசோழியம்

கல்வெட்டுகள்

1. Pallavar - Sepp?dugal Muppattu (Tamil Varal?rru Kalagam)
பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது (தமிழ் வரலாற்றுக் கழகம்).
2. Pandyar Sepp?dugal Pattu (Tamil Varalarru Kalagam)
பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து (தமிழ் வரலாற்றுக் கழகம்).
3. Annual Reports on South Indian Epigraphy (from 1887).
4. Epigraphia Carnatica - 12 Volumes.
5. Epigraphia Indica Vols. I to XXVIII.
6. Inscriptions of the Pudukkottai State.
7. south Indian Inscriptions - Vols. I to XIII.
8. South Indian Temple Inscriptions - Vols. I to III.
9. Travancore Archaeological Series - Vols. I to III.

இதர நூல்கள்

1. Iyengar. Dr. S.K., Historical Inscriptions of Southern India.
2. Iyengar. Dr. S. K., Beginnings of South Indian History.
3. Iyengar. Dr. S.K., some Contributions of South India to Indian Culture.
4. Appadorai, Dr. A., Economic Conditions of Southern India (1000-150).
5. Basham, A.L., The Wonder that was India.
6. Caldwell, Bishop, A Comparative Grammar of the Dravidian Languages.
7. Caldwell, Bishop, History of Tinnevely.
8. Coomaraswami, Ananda, Arts and Crafts of India and Ceylon.
9. Dikshitar, V. R. R., Studies in Tamil Literature and History.
10. Dubreuil, G. Jouveau, The Pallavas.
11. Gopalan, R., History of the Pallavas.
12. Jagadisa Ayyar, P. V., South Indian Customs.
13. Kanakasabhai Pillai, V., The Tamils of Eighteen Hundred Years Ago.
14. Mahalingam, T. V., South Indian Polity.
15. Mahalingam, T. V., Kancheepuram in Early South Indian History.
16. Minakshi, C., Administration and Social Life under the Pallavas. (Revised Edition)
17. Nilakanta Sastri, K. A., The Pandyan Kingdom.
18. Nilakanta Sastri, K. A., The Cholas.
19. Nilakanta Sastri, K. A., The History and Culture of the Tamils.
20. Pillay, K. K., A Social History of the Tamils.

21. Pillay, K. K., Narrinai in its Historical setting.
22. Pillay, K. K., South India and Ceylon.
23. Pillay, K. K., Studies in the History of India with Special Reference to Tamilnadu.
24. Rajamanickam, M., History of the Pallavas.
25. Rajamanickam, M., The History of the Cholas.
26. Sadasiva Pandarathar, V., Tamil Ilakkiya Varalaru.
27. Sadasiva Pandarathar, V., Pandyar Varalaru.
28. Satyanathaier, R., History of the Nayakas of Madura.
29. Seeni Venkataswami, Samanamum Tamilum.
30. Seeni Venkataswami, Bauddhamum Tamilum.
31. Seeni Venkataswami, Tamilar Valartta Alagukkalaigal.
32. Slater, G., The Dravidian Element in Indian Culture.
33. Srinivasa Iyengar, M., Tamil Studies.
34. Srinivasa Iyengar, P. T., Pre-Aryan Tamil Culture.
35. Srinivasa Iyengar, P. T., Tamil from the Earliest Times to 600 A. D.
36. Subramanian, N., Sangam Polity.
37. Vaiyapuri Pillai, S., Tamilar Panpadu.
38. Venkateswara, S. V., Indian Culture through the Ages.
39. Vipulananda, Swami, Yal Nul.